

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARBARA VİNE

SİHİRLİ HALI

ÇEVİREN: ALİ KAFTAN

Sihirli Halı

SİHİRLİ HALI

Orijinal adı: *King Solomon's Carpet*

© Kingsmarkham Enterprises Ltd., 1991

Yazan: Barbara VİNE

İngilizce aslından çeviren: Ali KAFTAN

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / ocak 2001 / ISBN 975-6719-83-4

Kapak tasarımı: Dipnot

Baskı: Altan Matbaacılık

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sihirli Halı

B a r b a r a V i n e

Çeviren: A l i K a f t a n

Londra Metrosu'nda
alışan erkek ve
kadınlara ve
metrolarda müzik
yapanlara...

Syme, coşkuyla sözünü sürdürdü: “Bir trenin istasyona her varışında, sayısız düşman bataryalarını yarıp geçtiğini ve insanın düzensizliği yendiğini duyumsarım. Siz, bir kimse Sloane Caddesi’nden sonra, ister istemez Victoria’ya varır diyorsunuz küçümsercesine. Ben de diyorum ki, insan hiçbir zaman Victoria’ya varmayabilir de. Oraya gerçekten vardım mı, yakamı bin beladan kurtarmışım gibi gelir bana. Kondüktörün ‘Victoria!’ diye bağırdığını duyduğum zaman, bu sözcük benim için anlamsız değildir. Bu, bir başarıyı muştulayan münadinin bağıırışdır benim için, zaferdir, Âdem’in zaferi.”

G. K. Chesterton, *Bay Perşembe*

Birinci bölüm

Diğer insanların her zaman yaptıkları şeylerin pek çoğunu o hiç yapmamıştı. Bunlar onun yapmaktan parası ve hasta bünyesi sayesinde korunduğu normal şeylerdi. Hiç ütü yapmamıştı ya da bir iğneye iplik geçirmemişti, otobüse binmemiş ya da başkaları için yemek yapmamıştı, para kazanmamıştı, erken kalkması gerektiği için erken kalkmamıştı, doktoru görmek için beklememiş ya da bir kuyrukta dikilmemişti.

Büyük büyükannesi onu hiçbir zaman oda hizmetçisinin yardımını olmadan giydirmemişti, ama o zamandan beri işler değişmişti.

Mekânlar pek değişmemişti, aile biraz can sıkıcı da olsa hâlâ Derbyshire'da Temple Stephen'da oturuyordu. Hâlâ Noel'i sessizce geçirirler ve yılbaşında evde büyük bir parti verirlerdi. Her zaman yaptıkları gibi oyunlar oynarlardı; "rastlantılar ve Kim'in oyunu" ve erkek kardeşinin icat ettiği "biber kapısını kapatmaca" dedikleri bir oyun. Bazen de bir şeylerin yüksekliği ya da derinliği, bir şeyin bulunduğu yer ve bir şeylerin sayısı hakkında bahse girerlerdi.

Misafirlerden biri diğerlerine dünyada kaç metro sistemi olduğu hakkında bahse girmeyi önerdi. Ona yanıtı bilip bilmediğini sordular, çünkü eğer bilmiyorsa bunu nasıl öğrenebilirlerdi ki? Tabii ki bildiğini söyledi, öyle olmasa bunu önermezdi...

– Metro sistemi nedir? dedi.

– Bir yer altı demiryolu. Bir tünel.

– Peki, kaç tane var?

– Benim sorduğum da bu. Seçtiğiniz rakamı söyleyin ve ortaya on pound koyun.

– Dünyada mı? dedi.

– Dünyada.

Bir fikri yoktu. “Yirmi” dedi, bunun bile çok fazla olacağını düşünerek. Biri, “Altmış”, bir başkası “On iki” dedi. Bahsi öneren adam gülümsemekteydi ve kız kardeşleri bu gülümsemeyi görerek, “Yüz tane”, eniştesi ise “Doksan tane” dedi.

Bahsi o kazandı ve ortadaki paraları aldı. Yanıt seksen sekizdi. “Yüzyıldaki her yıl için bir tane” dedi biri, böyle olması gerekiyormuş gibi.

– Hiç metroya binmedim, dedi.

Başta kimse ona inanmadı. Yirmi beş yaşındaydı ve hiç metroya binmemişti. Bu gerçekten doğrudu. Daha çok taşrada yaşamıştı ve zengindi. Ayrıca güçlü değildi, kalbiyle ilgili küçük bir sorun vardı, ufak bir şikâyet, mükemmel çalışmayan bir kapakçık. Yaşlılar ona “Narin” diyorlardı. Çocuk sahibi olmasının sorun çıkarabileceğini, ama halledilemeyecek bir şey olmadığını söylemişlerdi. Bir gün çocuk isteyebilirdi, ama henüz değil.

Bu onu tembelleştirdi, aslında daha çok keyfine düşkün biri yaptı. Örneğin öğle yemeğinden sonra uzanma konusunda hiçbir zaman suçluluk hissetmedi. Ona bakmak için çevresinde insanların olması hoşuna gidiyordu. Herhangi bir işe girmek hiç aklına gelmedi. Kendi arabasına sahip olduğunda on yedisindeydi ve Londra’ya geldiğinde emrine amade bir kiralık arabalar filosu vardı, Mayfair sokaklarında dolanan taksilerden söz etmeye bile gerek yok. Evlenmiş ve boşanmıştı, on beş sevgilisi olmuştu, biraz almış biraz vermişti, yedi kez Birleşik Devletler’e, iki kez Afrika’ya gitmişti, Avrupa başkentlerini arabayla ya da çok yavaş yürüyerek gezmişti, dünyayı iki kez dolaşmıştı, “kültürel” şeyleri yapmıştı, ama basit birçok şeyi de yapmamıştı. Ve hiç Londra Metrosu’na girmemişti. Hiç oraya girme gibi bir niyeti olmamıştı. Ne hikâyeler duyarsınız! Tecavüzlerle, saldırılarla,

çetelerle, yangınlarla, intiharlar nedeniyle duran metrolarla, en kalabalık zamanlarla ilgili.

Aynı zamanda ikizi de olan erkek kardeşi, Londra'ya döndüklerinde, "Ben olsam sorun etmezdim. Binmiş olup olmanın ne önemi var? Ben Saint Paul Katedrali'ne hiç gitmedim. Oradan nefret ediyorum, orayı yıkmak isterdim" dedi.

– Ne, Saint Paul'ü mü?

– Metroyu. Orayı yerle bir edip, tüm alanı Romalıların Kartaca'ya yaptıkları gibi sürmek isterdim.

Güldü. "Zaten yer altında olan bir yeri yerle bir edemezsin."

Evimin altından geçiyor. Buna dayanamıyorum, sabah erken saatlerde sesini duyuyorum.

– Taşın o zaman, dedi bezgince. Neden taşınmıyorsun?

Öğle yemeğinden sonra dinlendi, sonra bir taksile Hampstead'e, başka yerlerde bulunmayan tarzda etnik giysiler satan bir mağazaya gitti. Mağaza Back Sokağı'nın köşesindeydi. Peru'ya özgü bir gelinlik aldı; yüksek yakalı, ince belli, uzun kollu, yerlere kadar uzanan bir eteği olan, beyaz saten düğmeleri ve beyaz kemeriyle bir beyaz gül kadar beyaz bir gelinlik. Gelinliği gönderebileceklerini söylediler, adresini alacak kadar da ileri gittiler, ama o kararını değiştirdi, gelinliği o gece giymek istiyordu.

Heath Caddesi'nden ve Fitzjohn's Bulvarı'ndan aşağıya doğru giden taksiler hiç eksik olmazdı. Onların geçip gitmesine izin verdi, Hampstead metro istasyonuna geldi ve eve trenle gitmenin ne macera olacağını düşündü. Gelinliği almak aklını karıştırmıştı. Tehlikeli olabilecek bir heyecan içindeydi.

Bunun dokunaklı bir yanının olduğunu biliyordu. Her gün bu ulaşım aracını kullanmaya mecbur olan insanlar, bunu bilseler ona ne derlerdi? Onların hor görmeleri, iğrenmeleri ve kıskançlıkları, onu içeri sürükledi.

Birkaç dakika bilet almakla geçti. Gişede bilet için ne sormak gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden makineyi inceledi. Sarı bilet küçük pencerenin arkasındaki boşluğa düştüğünde bu muzafferane bir andı. Diğer insanların ne yaptıklarını izledi, biletlerini kabinin içindeki adama gösteriyorlardı, o da aynısını yaptı.

Bir merdiven vardı. Bir uyarı levhası, halkı bunun Londra'daki en derin metro istasyonu olduğu konusunda bilgi-

lendiriyordu, aşağıya kadar üç yüz merdiven vardı. Yolcuların asansörü kullanmaları tavsiye ediliyordu. Asansörün kapıları o yaklaşırken kapandı. Bekleseydi, kesinlikle bir başkası gelirdi. İşte o zaman bunun, metroyla yolculuk etmenin ne kadar karmaşık bir süreç olduğunu kavradı. Kendini akıllı sanıyordu ve öyle olduğu söylenirdi. Öyleyse, bütün bu sıradan insanlar bunu nasıl hiç çaba harcamayacak kadar basitçe gerçekleştiriyorlarmış gibi görünüyordlardı?

Asansör geldi ve korkuyla bindi. Asansörde yalnızdı. Kendisinin mi çalıştırması gerekiyordu, öyleyse nasıl yapacaktı? Diğerleri geldiğinde ferahladı, asansördeki onları fark etmedi bile, ama fark etseler de, onu kendileri gibi yıllanmış bir yolcu sanırlardı. Işıklı bir gösterge kapılardan uzak durmalarını belirtti, sonra kapılar kapandı. Asansör kendi kendine aşağı inmeye başladı.

Aşağıda derinliklerde, ne kadar derin olduğunun o da farkındaydı, önce ileriye sonra da solu gösteren bir işaret vardı: "Trenler". Bazı insanlar ileri gitmek yerine doğrudan sola dönüyorlardı, böylece çokbilmişliklerini, deneyimlerini, memurlar tarafından kestirme yolu kullanmaktan alıkonulmaya itirazlarını gösteriyorlardı. Platformda, doğru yerde olduğundan pek de emin değildi. Kendini Londra'ya taşınırken değil de, gizlice Hendon ve Colindale gibi uzak, bilinmeyen banliyölere götürülürken bulabilirdi.

Gelen tren korkutucu ve tehlikeli gibi gelen bir ses çıkarırdı. Tüm enerjisini diğerlerinin gözünde soğukkanlı görünmeye harcıyordu. Aynı anda ne yaptıklarını görmek için onları izliyordu. Seçtiği herhangi bir yere oturabilirmiş, uyulması gereken bir kural yokmuş gibi görünüyordu. Yaşamının diğer alanlarında pek de yumuşak başlı olmamıştı, ama metroda yine bir çocuk olmuştu; öğrenen, temkinli ve çocukluğunda her zaman bulunan o huzur olmadan.

Kapılara yakın bir koltuğa oturdu. Kapılara yakın olmak en güvenli yol gibi görünüyordu. Bunun bir macera, yaşamında eksik kalan bir deneyim olduğunu unutmuştu. Bir dayanıklılık testine dönüşmüştü. Tren hareket etti, derin bir nefes aldı; elleri kucığında birleşmiş, yapmacık bir rahatlık tavrı içinde, uzun uzun nefes aldı. Korkusu trenin tünelde duracağıydı. Bu daha önceden farkına varmadığı bir şey ol-

sa da, tünelleri sevmediğini fark etti. Küçük odalarda ya da asansörlerde kapalı kalma korkusu yoktu. Bir altgeçidin altından hızla geçen bir arabanın içinde bulunmak dışında, bir tünele hiç girmemiş olabilirdi.

Ama hâlâ yaşıyordu. İyiydi. Tren Belsize Park'a geldi, merakla istasyona baktı. Bu ve sonraki durak, Chalk Farm be-yaz ve devetüyü rengi fayansla döşenmişti, ona Temple Step-hen'daki hizmetçilerin banyosunu anımsatıyordu. Kendini karşı duvardaki bir haritayı inceleyerek oyaladı, çünkü bir noktada tren değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Bu nokta Tottenham Court Yolu olmalıydı, siyah çizgiden kırmızıya geçiş. Bu tren onu oraya götürmeliydi, şimdi onu hızla oraya taşıyordu ve istasyonda batıya doğru giden Central Hat-tı'nı gösteren işaretleri izlemeliydi, çünkü mutlaka bir takım işaretler olmalıydı.

Camden Town'a ulaştılar, mavi ve krem rengi, başka bir eski ve bakımsız banyo.

Daha sonra olan şey, pek hoş değildi. Böyle şeyler düşler-de olur, insanın panik ve korku içinde uyandığı yinelenen tarzda düşlerde, o hiç böyle düşler görmemiş olsa bile. Daha önce hiç metroya binmeden, nasıl görebilirdi ki?

Sonraki istasyon Mornington Crescent olmalıydı, ama de-ğildi. Euston'dı. Ne olduğunu ve neyi yanlış yaptığını an-la-ması oldukça uzun sürdü. Harita açıklıyordu, haritayı nasıl kullanacağını anladığında tabii. O ana kadar titremeye baş-lamıştı.

İçinde olduğu tren Güney Londra'ya gidiyordu, belki de hepsi gibi, ama oraya Tottenham Court Yolu yerine, kentin içinde bir daire çizerek Bank yoluyla ulaşılıyordu. Yanlış trene binmişti.

Tüm bu zaman boyunca vagona başka insanların da ol-duğunu fark etmemişti. Şimdi ediyordu. Onun genellikle birlikte olduğu türden insanlara benzemiyorlardı, aksi. ba-yağı ve hatta vahşi görünüyorlardı, haşın ve sinirli yüzleri vardı. Kendine sakın olmasını söyledi. Düzeltilemeyecek bir şey olmamıştı. Bank'te hat değiştirebilir ve oradan Central Hattı'na, kırmızı çizgiye geçebilirdi.

King's Cross'ta çok sayıda insan bindi. Bu yangının oldu-ğu istasyondur, gazetede okumuş ve televizyonda görmüştü.

Kocası -o zaman hâlâ evliydi- bakmamasını söylemişti.

- İzleme. Tanıyabileceğin kimse yok.

Pencereden orada bir yangının olduğunu gösterecek hiçbir şey göremiyordu. Metro hareket edene kadar pencereden hiçbir şey görememişti, pencereyi güçlkle görüyordu, pencereyle arasına çok fazla insan sıkışmıştı. Oldukça hareket-siz bir şekilde oturuyordu, kendini küçülterek, içinde gelin-liğin olduğu çantayı bacaklarının arkasına tıktırmıştı, bir koltuğu olmasının bir ayrıcalık olduğunu söylüyordu kendi-ne. Bunu her gün yapan, milyonlarca değilse bile binlerce insan vardı.

Şükredilecek bir şey varsa, o da artık daha fazla insanın gi-remeyecek olmasıydı. Bunu Angel'da ve sonra da Old Cadde-si'nde tekrar gözden geçirecekti. Belki de artık kimsenin bine-meyeceği bir noktaya asla ulaşılmayacaktı, ama insanlar öle-ne kadar sıkışacak ya da vagonun yanları onların basıncıyla patlayacaktı. Sıkça duyduğu bıkkınlık veren bir benzetmeyi düşündü, kalabalık bir trenin içindeki insanlar bir konserve kutusunun içindeki sardunyalarla kıyaslanırdı. Bir konserve kutusunun içinde yanlışı bir şeyler olursa, gazlar ortaya çıkar, kutunun içindekiler şişer ve bu şey tümüyle havaya uçar...

Moorgate'ten sonra, bir sonraki istasyonda nasıl ineceği-ni düşünmesi gerekti.

Diğerlerinin yaptıklarını izledi. İnsanları sıkıştırmadan, yolunu dirsekleriyle açmadan, onları arkadan itmeden, ye-rinden bile kalkmasının mümkün olmadığını fark etti. Kapı-lar açıldı, anons sisteminde bir şeyler söyleyen bir ses vardı. Hemen inemezse tren onu bir sonraki istasyona, London Bridge'e kadar götürecekti, onu nehrin altından taşıyacaktı. Haritadaki o kalın çizgi, bir su pompası gibi yukarı ve arka-ya doğru kıvrılan mavi alan, nehirdi.

Diğerleri çıktı ve o da onlarla birlikte sürüklendi. O nok-tada trenden dışarı atılmamak mümkün değildi. Yuvarlan-dığını, itildiğini ve yumruklandığını hissetti. Vagondaki ha-vadan sonra platformdaki kesif, pis hava temiz görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Şimdi kırmızı çizgiyi, Central Hat-tı'nı bulmalıydı.

Garip olan, "Çıkış" işaretlerini izleyip, istasyondan ayrıl-manın ve bir taksinin bulunabileceği caddeye çıkmanın o

anda aklına gelmemiş olmasıydı. Bu daha sonra aklına geldi, batıya giden Central Hattı trenindeyken, ama o anda, geçiş yapacağı yolu ararken değil. Tüm konsantrasyonu ve tüm düşüncesi nereye gideceğini bulmaya, bu şeyi doğru yapmaya odaklanmıştı. Gelinliğin bulunduğu çanta ezilmişti, açık renk ayakkabıları siyah ayak izleriyle kaplanmıştı. Kendini pis hissediyordu.

Bir keresinde yanlış yola girdi. Bir platformda birkaç dakika bekledi, bir tren geldi, mümkün olsaydı bu metroya binecekti. Bazılarının yaptığı gibi bir adım atıp, açılan kapılardan zaten fışkırmakta olan yoğun insan yığını oluşturarak bedenlere karşı kendi bedenini sıkıştırmayı kendine yediremedi. Kapılar zar zor kapandı. Kafasının üstündeki ışıklı işarete baktığında, kendine yol açmaya zorlamadığına memnun oldu. Tren doğruya gidiyordu, hiç duymadığı Hainault diye bir yere yönelmişti.

Sağdaki platforma gitti. Oldukça çok sayıda insan bekliyordu. Hiç duymadığı başka bir yere, Hanger Sokağı'na giden bir tren geldi. Bu trenin doğru yönde olduğunu biliyordu, gitmek istediği Bond Caddesi'nde duracaktı. Bunu birkaç kez daha yaparsa, ne yapması gerektiğini kavrayacağını hissetmeye başladı. Tüm bunları öğrenmesi için bir kez yapması yeterli olacaktı.

Bu trene binmek, doğruya giden trene binmek kadar zor değildi. Kimseyi itmeden ya da kimse tarafından itilmeden içeri girmek mümkündü, yine de boş bir koltuk bulmak söz konusu bile değildi. Diğerleri ayakta duruyordu, öyleyse o da durabilirdi, pek uzun sürmeyecekti. Yapması gereken vagon boyunca ilerlemesini söyleyen sese uymaktı. O bunun yerine, üstteki demire tutunabileceği kadar iyi tutunarak kapıların yanında kaldı, içinde gelinliğin olduğu çantayı diğer eliyle sıkıca kavradı.

Oldukça genç bir adam kapıya en yakın koltukta oturuyordu. Elbette kalkıp, ona yerini önerecekti. Bunun olmasını bekledi. Tüm yaşamı boyunca erkekler ona yerlerini vermişlerdi, at yarışlarında ve tenis maçlarında yerlerini vermişlerdi, uçakta pencere kenarındaki yerlerini, kraliyet denizlerine bakan balkonlarda merkezî pozisyonundaki yerlerini vermişlerdi. Bu adam olduğu yerde kaldı ve *Star* gazetesini

okudu. O da demire ve çantasına tutundu.

St. Paul'de, platformu büyük bir kalabalık doldurmuştu. Genç kadın her birinin yüzünde amacına doğru, açgözlü bir telaşla, treni yakalama kararlılığı okunan bir deniz gördü. Daha önce, Northern Hattı'ndayken olduğu gibi, sınırlı, kontrol edilebilir sayıdan fazla insan binmesini engelleyecek bir kural, bir işletim kuralı olması gerektiğini düşündü. Otorite olmalı ve bunu durdurmalıydı.

Ama otorite yoktu, bedeni olmayan bir ses şeklinde bile ve insanlar içeri gelmeye devam ettiler, hiç ara vermeden, onlardan çok daha fazla, geçit resmi yapan bir ordu gibi, iten, ezen bir koçbaşı gibi insanlar. Platformun boşalıp boşalmadığını göremiyordu, çünkü platformu göremiyordu. Arkasından iten bir adam, gelinlik çantasını elinden sıyırdı, itmeyi sürdürürken çantayı da yanında sürükledi. Çantayı hâlâ görebiliyordu, yakalamak için atıldı, ama başaramadı, sadece bir kızın eteğini tutabildi ve soluk soluğa eteği bırakırken, olması gerektiği gibi onun kadar rahatsız olmuş olan sahibinin yüzünün kendi yüzü yakınında belirdiğini gördü.

Çanta, onun yüzünden tökezleyen bir kalabalığın ayakları altında sarmalandı ve üzerine basıldı, kırıştı ve ezildi. Ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Gitmeye cesaret edemedi, ama can havliyle, başka dört elin daha asıldığı demire asıldı. Yüzler yüzüne aşk yaptıkları sırada âşıkalarının dışında hiçbir yüzün olmadığı kadar yakındı. Bir kafanın arka kısmı onlardan birini yana itti ve yüzünün o kadar yakınına geldi ki saçlar ağzına giriyordu, pek de temiz olmayan saçların kokusunu alıyor ve kepek taneciklerini görebiliyordu: başını eğerek yüzünü çevirdi, bir adamla göz göze geldi, gözleri birbirlerine çok yakındı ve karşılıklı bakışmaktaydılar, sanki öpüşmek üzerelermiş gibiydiler. Adamın bakışları ölüydü, bilinçli olarak uzaklara bakıyordu, ilişki kurmayı engellemek için körleşmişlerdi.

Sonra, kapılar inleyerek kapandığında telaş, yerlerin ayarlanması, ellerin yer değiştirmesi sona erdi ve her şey durgunlaştı. Herkes tıp oynayanların müzik kesildiğinde yaptığı durgunluğa geçti. Niye olduğunu biliyordu. İtişme sürseydi, sürekli hareketlilik olsaydı, trenin içinde var ol-

mak imkânsız olacaktı. İnsanlar çılgılık atmaya, kendilerine yüklenen kaldıramayacakları bu yükü, çılgın halde birbirlerine vurmaya başlayacaklardı.

Hepsi duruyordu. Bazılarının çeneleri yukarda, boyunları gergindi, resimlerdeki şehitler gibi ifadeleri acı içindeydi. Diğerleri alçakgönüllü bir kabulleniş içinde başlarını eğmişlerdi. En kötüsü çok kısa olanlar içindi, iki yüzün ve arkadan görünen bir kafanın arasından gördüğü şişman kız gibi, tutunacak hiçbir yeri olmadan, çevresindekiler tarafından desteklenerek duruyordu, kafası erkeklerin dirseklerinin altında, koltukaltında sıkıştırılmış bir kadın çantasının keskin kenarları boğazına batıyordu.

Çantasını çoktan gözden yitirmişti. Dışarı çıkmasının nedeni, çantanın içindekilere gereksinim duymasıydı, ama artık bunu önemsemiyordu. Önemsemediği hayatta kalmak, çok sakın olmak, acı çekmek, dayanmak, Chancery Sokağı'na ulaşana kadar trene tutunmaktı. Orada trenden ve sistemden kurtulacaktı. Sistemden Bank'te kurtulabilirdi, bunu şimdi biliyordu. Elbiseyi, beyaz Peru gelinliğini kaybetmek kaçış için ödenecek küçük bir bedeldi.

Tren durduğunda orada olduklarını düşündü. Kapıların niye açılmadığını merak etti. Pencereilerin dışı karanlıktı, tünelde durduklarını anladı. Trenin nedensiz durduğu olmuş muydu, sıklıkla olur muydu, ne demek oluyordu, tüm bunlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Sormak, sarmısak kokan nefesini burun deliklerine üfleyen adamla konuşmak isterdi. Boğazı kurumuştı. Sesi yok olmuştu. Şimdi üstüne bastıran insan bedenlerinin, dirseklerin, göğüslerin, göbeklerin, kalçaların ve omuzların ve onun tarafındaki kısmı ezilen sert cam panelin, daha önce olduğundan da çok farkındaydı.

Sıcaklık yükselmeye başladı. Sıcaklığı daha önce çok fazla hissetmemişti, ama şimdi alnında ve üstdudağında ter damlacıkları oluştuğu, uzun tek bir damla halindeki ter, göğüslerinin üzerinde buz gibi yuvarlanıp, yavaşça belirginleşirken farkına varıyordu. Bu buz gibi soğukluğun tamamıyla farkındaydı, ama bu rahatlatıcı bir şey değil, daha çok acı, bir şoktu.

Daha da sıcak oldu. Tren ileri fırlar gibi sallandı, trenin harekete geçmesini bekleyerek tutundu ve nefesini tuttu.

Yanındaki adam homurdandı. Adamın yüzü kılınmış olmuştur ve üstüne su sıkılmış gibi görünüyordu. Alnından bir ter damlası koptu ve gözüne girdi. Ter gözünü yaktı, kendi kendine sordu. Niye tuzlu gözyaşları gözünü yakmazken, tuzlu ter yakıyordu?

O bunu düşünüp, ıslak kaygan bir elle demire tutunurken, sıcaklığın yükseldiğini ve yoğunlaştığını hissetti. Tren yine ileri fırladı ve öncekinden çok daha güçlü olan bu hareket, çevresindeki insanları, onu bir insan gelgitinin içine alacak şekilde çalkaladı ve kabarttı. Şimdi yüzü yünlü bir sırta yapışmıştı, nefes almak için savaştı, çabaladı ve itti, bir başka buz gibi damla bedeninden aşağı süzülürken ve acıyı ortadan kaldırırken inledi.

Olayı başlatan, tetikleyen bu damla gibiydi, çünkü bir buz parçası gibi teninden aşağı kayarken, sol kolunu demir bir pençeye kavranmış gibi büyük bir acı kapladı. Geriye doğru çekilerek, boynunu et, saç ve koku karışımının üstünde gergin tutmaya çalıştı. Tren hareket etti, ileriye doğru düzgünce kaydı, bu sırada demir pençeler onu bir canavarın uzantıları gibi kucakladı.

Onu kucakladılar ve aşağıya doğru, omuzlardan, kollarından, kalçalardan ve bacaklardan, kirli, üstüne basılmış ayakkabı yığınının sürüklediler. Tren düzgünce Chancery Sokağı'na doğru ilerledi. Kalbindeki küçük bir sorundan ötürü yere yığılırken gördüğü son şey, pantolonlu bir çift bacağın arasına sıkışmış, içinde gelinlik olan çantaydı.

Trende hiç yer yoktu. Bir tek yolcu bile sıkışamazdı. Yine de o yere düşüp ölürken, geriye çekildiler, geriye doğru sıkıştılar ve ona yaşaması için gereksinim duyduğu alanı sağladılar. Tatlı canı için.

Chancery Sokağı'nda tren boşaltıldı ve ceset kaldırıldı. Vagonda tek kalan, bir çeşit koyu mavi tutkallı, sağlam bir kâğıttan yapılmış ve üzerinde tanımlanamayan bir ulusal kıyafet içinde bir kadın resmi olan büyük bir elbise mağazası çantasıydı. Çantayı açma konusunda endişelendiler ve bomba imha ekibine gönderdiler.

Çok sonraları, nihayet, çantadaki gelinlik bulundu. İçindeki bir makbuzda alıcının adresi vardı. Evine gönderildi ve sonunda ailesine ulaştı.

İkinci bölüm

Genç kadının ölümü, Jarvis Stringer'in kitabına giremedi.

Sadece daha çarpıcı tarzda kazalar bu kitapta yer alabilirdi: yaşamını yitiren ilk "kızakçı", tünel geçitlerine kafalarını vuran, kapıları kapatmaya çalışan gayretkeş demiryolu işçileri, yangın kurbanları. Jarvis soruşturma tutanaklarını ve Londra Metro Ulaşımı'na karşı bir hareket oluşturmaya çalışan ailenin, sonradan başarısız olan çabalarını okumuştur. Eğer başarılı olabilselerdi, olay kitabın felaket bölümlerinden birinde yer alabilirdi.

Kızın erkek kardeşi daha sonra Jarvis'i tanıdığını iddia edecekti, ama o zamana kadar Jarvis çoktan Rusya'ya gitmiş ve kitabının yarısını tamamlamıştı. Kitaba Wimbledon'da annesiyle birlikte yaşarken, okula taşınmadan önce başlamıştı. Kitap Londra Metrosu'nun tamamlanmış bir tarihçesi olacaktı.

"Londra dünyanın en eski metro sistemine sahiptir (diye başlıyordu). Tarihi 1863'e, harabelerin, gaz lambasının, güçsüzlerin ve fakirlerin Victoria Dönemi Londrası'na kadar uzanır. Yedi yüz elli bin insan her gün oraya çalışmak için gider. Yaya olarak, buharlı nehir gemisiyle, atların çektiği omnibüslerle ve ağır yük arabalarıyla gelirler. Ve bir de hiç gelmeyenler vardı, çok uzakta yaşıyorlardı.

Bir adamın tüm ana demiryolu istasyonlarını işlevsiz bırakacak bir hayali vardı. İsmi Charles Pearson'dı ve bir düşemecinin oğlu olarak doğmasına rağmen, Londra kenti başsavcısı olmuştu.

'Fakir bir adam' diye yazıyordu, 'tümüyle zincirlenmiştir. Yürüyecek kadar boş zamanı ve işine gitmek için uzun bir yola ödeyecek parası yoktur.'

Bir zamanlar, atla çekilen arabalardan oluşan trafiğin geçebileceği, gazla aydınlatılan yer altı caddeleri için bir plan vardı. Bu plan, böyle uğursuz mekânların hırsızların pusuya yatabileceği yerler olacağı düşüncesiyle reddedildi. Demiryolu yapılmadan yirmi yıl önce Pearson 'geniş bir kemer altı yolu'ndan geçen, iyi aydınlatılan ve havalandırılan bir hat öngörmüştü.

Onunla, kanalizasyondaki trenler için bir taslaktı."

Üçüncü bölüm

Hattın yanındaki ev hep okul olarak adlandırılmıştı. Jarvis Stringer de çocukluğundan beri oraya böyle diyordu. Oranın bir okul olduğu zamanları anımsayamayacak kadar gençti, yine de annesi anımsayabiliyordu, orada öğrenci olmuştu. Jarvis beş yaşına gelmeden okul kapanmış ve terk edilmişti, büyükbabası kendini öldürmüştü.

Bina, Londra Metrosu'nun Metropolitan ve Jubilee hatlarına paralel uzanan West Hampstead Caddesi'nde, kırmızı tuğlalı bir Victoria Dönemi eviydi. İtalyan tarzı taraçası dışında her açıdan neogotik olan bu büyük ev, West Hampstead istasyonu ile Finchley Yolu istasyonu arasında, hatların geçitlere girdiği ve yer altına daldığı noktadaydı. Bahçesi böyle büyük bir ev için küçüktü, onu komşularından ayıran iki çalıktan başka bir şey yoktu ve arka tarafta da bir çite uzanan ağaçlıklı bir çayır vardı. Bu çitin kazıkları arasından, trenler kuzeye doğru Amersham'a, Harrow'a ve Stanmore'a, güneye doğru Londra'nın içlerine giderken görülebilirdi. Duyulabilirdi de, düzensiz olsa da sürekli bir takırtı sesi çıkartırlardı. Sessizlik ancak gecenin geç saatlerinde gelirdi.

Ernest Jarvis evi yirmilerde aldığı anda, bu hatlar uzun süredir oradaydı, Metropolitan Demiryolu 1879'da Swiss Cottage'dan West Hampstead'e doğru genişlemişti. Ernest, Jarvis ailesinin parasından ona kalanlarla oldukça iyi durumdaydı, okulunu NW6'nın daha çekici bir kısmına, örneğin

yukarıya Fortune Green yakınlarına yapmaması için bir nedenden yoktu. Kızı bile demiryoluna bakan bir evi niye seçtiğini ve niye bir okulu elinde tutmaya devam ettiğini bilmiyordu. Çocukları özellikle sevmezdi, yine de trenler hoşuna giderdi. Jarvis Stringer'in büyükannesinin ve büyükbabasının bir okulu işletmeye yönelik tecrübeleri, büyükbabasının "Büyüklükler"i okuduğu Oxford'a ve büyükannesinin öğretmenlik eğitiminin yarısında ayrıldığı Goldsmith's College'a gitmiş olmalarındandı.

Gizemli olan şey, okulun otuz yıldan daha uzun bir süre başarılı olmasıydı. İnsanlar kızlarına, Elizabeth Jarvis'in seçtiği tatlı kahverengi ile koyu mavi üniformayı giydirerek Cambridge School'a yollarlardı. Belki de Ernest okulun ismini seçerken biraz akıllıca davranmıştı ve Elizabeth blazerlerdeki Cambridge mavisi kesimin ve Panama şapkalarındaki şeritlerin seçiminde büyük bir psikolojik duyarlılık göstermişti. Elbette ki, hiç kimse demiryolunun yanındaki bu kız lisesi ile o büyük üniversite arasında bir ilişkiye işaret etmemişti, ama esinlenme açıktı. İsmi ve koyu mavi üniforması nedeniyle, okulun alışılmadık, ifade edilemez bir ayrıcalığı vardı. Ücretler hiçbir zaman yüksek olmamasına rağmen, ünlü birkaç aile oraya gitmeye alıştı. Dersler pek zorlamıyordu ve sınavları geçme konusunda çok özen gösterilmiyordu. Gerçekten de, Jarvis'in annesinin de belirttiği gibi, Cambridge School, NW6'dan hiçbir kız bırakın Cambridge'i, hiçbir üniversiteye girememiştir.

1939'da, Bakerloo sisteminin kolları olan, yeni iki tünel inşa edildiğinde, Ernest okuldan uzakta Finchley Yolu'ndaki binaların altında yeni Metropolitan hatlarının kazılmasını izleyerek oldukça uzun zaman geçirdi. North Star Otelinin altından desteklenmesini ve Finchley Yolu istasyonunun yeniden inşasını gördü. Çok da uzun olmayan birkaç yıl sonra, İkinci Dünya Savaşı sırasında, caddeye komşu evleri yıkan, ama Cambridge School'a hasar vermeyen bombalar düştü. Elizabeth Jarvis, okulu Saint Paul Katedrali'ne benzetti, çevresindeki her şey yıkıntılar içindeyken mucize eseri kurtulmuştu. Elsie Stringer bunun şanssız, ama ebeveyninin okula karşı tavırlarını gösteren bir benzetme olduğunu düşünmüştü.

Jarvis Cambridge'den bir mühendislik diplomasıyla dön-

dü, derecesi pek iyi değildi, çünkü hiç çalışmamıştı. Büyük-babasından ona bir demiryolu sevgisi ve okul kalmıştı. Aslında, okul önce annesine kalmıştı ve o mümkün olsa bir trene asla binmezdi. Jarvis genç insanların yaptığı gibi dünya'yı dolaştı, ama bir karavanla Hindistan'a gitmek, Orta Amerika'daki politik ayaklanmayı gözlemlemek ya da Afrika'da başını belaya sokmak yerine, metro sistemlerini görmeye gitti. Atlanta metrosu, MARTA 1979'da açıldığında ilk yolcularından biriydi, iki yıl sonra Fukuoka'da metroya bindi ve ertesi yıl Baltimore'da MMTA'nın ve Caracas'taki metronun inşalarını izledi.

Annesi, babasının ölümünü, Jarvis beşinci yaş günü armağanı olan ilk tren setiyle oynarken öğrenmişti. Jarvis yatak odasında idi, Elsie de onun yanındaki kendi yatak odasında idi. Telefon orada geldi. Jarvis telefonun çaldığını duydu, ama konuşulanları dinlemedi. Trenlerle oynuyordu. Bazen, ara sıra yaptığı gibi o günü düşündüğünde, bunun demiryollarının onu yaşamın acılarından kurtardığı ilk olay olduğunu düşünüyordu. Gelecekte, bu hep böyle olacaktı.

Annesi içeri girdi, önünde diz çöktü ve onu kendine çekti. Nefes nefeseydi ve titriyordu. "Ah, sevgilim, anneni kucakla, zavallı annene sarıl, zavallı annen korkunç bir şok yaşadı" diye mırıldanarak ona sıkıca sarıldı.

Jarvis buna bir iki dakika kadar dayandı. Sonra kaçmaya çalıştı. Annesine baktı. Bembeyaz olmuştu.

– Sorun ne? dedi Jarvis.

– Zavallı çocuk, sana söylemem doğru olmaz, dedi annesi.

Titreyerek, kollarını sıkarak, Jarvis'in yatağına oturdu. Jarvis trenini Londra'dan Penzance'a, Cornish Riviera'ya sürmeyi sürdürdü. Hayalinde hem vatman hem de yolcuuydu. Plymouth'a vardıklarında istasyon şefi de olacaktı. O zaman bile yer altı yollarına özel bir ilgisi vardı, tren Wellington Tüneli'ne yaklaştığında (Jarvis, anne ve babası o yaz Cornwall'a gitmişlerdi), bir dizi uzun tren düdüğü sesi çıkarmaya başladı.

Annesi gözyaşlarına boğuldu. Jarvis bir kez daha tren düdüğü sesi çıkardı. Ama o nazik ve duygulu bir çocuktuk ve ondan daha fazla bir şeyler beklendiğini anladı. Ayağa kalkıp, annesinin yanında durdu ve ellerini onun ellerinin üzeri-

rine koydu. Annesi, birkaç ay önce büyükannesi öldüğünde de böyle davranmıştı. “Büyükbabam mı öldü?” dedi.

Annesi o kadar şaşırmıştı ki, ağlamayı kesip, nereden bildiğini sordu. Jarvis tahmin ettiğini söyledi. Ayrıca onun sadece mutsuz olmadığını da fark etmişti. Başka bir şey daha vardı. Kucağına oturdu ve onu kucaklamasına izin verdi. Bunun için beş dakikanın yeterli olacağını düşündü, - bu beş yaşındayken bir ömür gibi gelir- saate bakmayı yeni öğrendiğinden, annesinin omzunun üzerinden saati izledi. Annesi, Jarvis yerine döndükten sonra da uzun süre ona bakarak orada oturmayı sürdürdü. Bu süre içinde o, treni ilk durağına, Exeter St. David's'e ulaştırmıştı; insanlar, özellikle de bir taksinin içindeki babası, gelmeye başlamışlardı.

Ernest Jarvis kendini asmıştı. Okul, kırklarda ve ellilerde başarısız olmaya başlamıştı ve öğrencilerin sayısı on beşe, ona, üçe düşmüştü. Dört öğretmen çalıştırdıkları günler geride kalmıştı. Kalan öğrencilere, yedi yaşındaki üç öğrenciye, karısı ders veriyordu ve sanki ölümünü tüm yükümlülüklerini yerine getirilmesi için ertelemiş gibi, temmuzun sonunda, son kızlar ayrıldıktan bir gün sonra kalp krizinden öldü. Ernest'in karısı yoktu, işi yoktu, çok az parası ve on bin pound harcanması gereken, beyaz bir fil gibi kocaman bir evi vardı.

Cambridge School'un hiç çalınmayan, hiç çalınmamış olan bir çanı vardı. Ernest'in, kız kardeşi Cecilia doğru anlamının “güzel manzara” ya da “görülmesi güzel” olduğunu söylemesinden sonra bile “çan kulesi” anlamına geldiğinde ısrar ettiği taraçaya yerleştirilmişti. Çanı, Camden Pasa-jı'ndaki bir dükkândan almış ve geç kalan çocukları okula çağırma niyetiyle asmıştı. Sonra kız kardeşi, nazıkçe onunki gibi okulların çanlarının olmadığını, çanın mekânın havasını bozacağını, gelecekteki öğrencilerin anne ve babalarını kaçıracığını söylemişti. Çan orada asılı kalmaya devam etti, ipi en üst, birinci ve zemin katların tavanlarındaki deliklerden, vestiyer ve çancı odası olarak iki şekilde de kullanılan kasvetli bir hücreye iniyordu. Bir yıl kadar sonra, ip alt katlardan alınıp üst katta bir takoza bağlanmıştı.

Ernest Jarvis yapması gerekenleri üzerinde iyice durarak yapmıştı, bu uzun zaman almış olmalıydı. Orijinal delikleri

saklayan ve otuz yıldır kapalı olan gizli bölmeleri, izlere bakılırsa bir tornavida yardımıyla açmayı başarmıştı. Tertipli bir adam olarak tanınmamasına rağmen, düzene uygun bir biçimde, tornavidayı bahçedeki barakada bulunan bir alet kutusuna geri koymuştu.

İpi takozdan çözdüğünde, çan bir kez çalmıştı. Belki çanın çalacağını unutmuştu ya da çalıp çalmamasını pek umursamamıştı. Köşebaşında oturan Cecilia Darne, sabah saat sekizde bir çan sesi duyduğunu söylemişti. Elbette, on beş dakika kadar sonra çanın yine çaldığını da ya da kırılmış bir çanın sesini, kesik kesik korkunç gelen çan seslerini de duymuştu. Pek çok insan bunu duymuştu, ama bir tek Cecilia kardeşi Ernest ipi takozdan çözerek, çanın yukarı çıkmasına ve sonra yine aşağı düşmesine neden olduğunda çıkan ilk tek vuruşu duymuştu.

İpi artık açık olan deliklerden geçirmiş, aşağıda bir zamanlar o tatlı kahverengi renkli paltoların ve onların üstünde de Cambridge mavisi şeritleriyle kahverengi fötr şapkalının asıldığı yere salmıştı. 1958 kasımına kadar vestiyerde hiçbir şey yoktu. Aralarında yaklaşık iki buçuk metre olan iki duvarda dizilmiş iki sıra askı vardı. Kapının karşısındaki duvarda biraz yüksekçe olan küçük bir pencere bulunuyordu. Koyu morumsu kırmızı renkli tek kanatlı pencere buzlucaamdandı. Zemin, siyah zambak desenli çok açık kahverengi linolyumla kaplanmıştı. Ernest sınıfların birinden bir tabure getirmişti. Bu bir zamanlar bir kürsünün arkasında duran bir öğretmen taburesiydi. Olay sırasında, Ernest bunu kullanmamayı tercih etmişti. Yetmişine yaklaşıyordu ve eklem iltihabı vardı. Belki de, o tabureye tırmanıp, yapması gereken şeyi yapma konusunda kendisine güvenememişti.

Bulunduğunda tabure oradaydı. Elbette, amacı için daha uygun olduğunu düşündüğü kendi oturma odasından alınmış sandalye de oradaydı, telmelenmiş ve yan yatmıştı. Jarvis evi devralmaya geldiğinde, pek çok insan eve girmiş ve bir kısmı da içinde yaşamış olmasına rağmen, sandalye ve tabure hâlâ çan odasındaydı. Tabure pencerenin solundaki köşede ve sandalye de onun karşı çaprazındaydı. Sanki ortalığı toplaması için yollanmış ve Ernest Jarvis'in bu odada

kendini astığını bilmeyen bir temizlikçi tarafından yerleştirilmiş gibi duruyordu. Ancak, ip artık tavandaki delikten sarkmıyordu. Otuz yıl sonra oranın mülkiyetini almaya gelen Jarvis, bir ucu çana bağlı ve diğer ucu da takoza sarılmış bir ip buldu. Bunun o ip olup olmadığını merak etti, ama annesine sormak istemedi.

Muhtemelen o ipti, çünkü okulda çok az şey değişmişti. Başka bir halası, Ernest Jarvis'in ve Cecilia Darne'in kız kardeşleri Evelina, ölene kadar orada Ernest'in ve Elizabeth'in yaşadıkları odalarda yaşamıştı. Sonra Jarvis'ten ancak bir iki yaş büyük olan Cecilia'nın kızı Tina Darne, Jarvis'in annesini taşınma ve bir komün oluşturma konusunda ikna etmişti. Tina altı aydan fazla kalmamıştı, ama birkaç iyi, çalışkan, idealist, komünler için yaratılmış ve komünlerin onlar için yaratıldığı tarzdan insan kalmış ve pencerelerin çerçevelerini onarmış ve bahçede sebze yetiştirmişti. Ama bu insanların hiçbiri okulu değiştiremedi. Bu onların gücünün çok ötesindeydi. O zamana kadar, on bin değil kırk bin pound harcanması gereken bir hale gelmişti.

Ernest, karısı öldüğünde vasiyetini hazırlamış ve her şeyi tek çocuğuna bırakmıştı. "Her şey" okul ve bankadaki 98 pound'du. Paralarını dikkatlice yatırmış olan ailenin durumu, 1925'te pek kazanılmayan oldukça iyi bir gelir olan yıllık bin pound'un sahibi olduğu düşünülünce, pek de iyi değildi. Belki sandalyeye çıktığında o da bunu düşündü ve ipin sonuna bir ilmik attı, ipin çifte boğum etrafında on kez döndüğü çok sıkı bir ilmik.

Bu işe yaradı. Düştüğü ve sandalyeyi tekmelediği anda çan bir kez çaldı. Zavallı Ernest tepinmiş ve silkinmiş olmalıydı, çünkü çan bir kez daha çaldı, kesik kesik titreşimli bir sesle ve sonra sessizleşti. Caddede geçirdiği on beş yıl boyunca hiç duymadığı bir ses olan çan sesini duyan bir komşu, yarım saat boyunca bunun ne olduğunu bulmaya çalıştı, sonra da okula giden yola çıktı.

Jarvis'in annesi ona büyükbabasının İsa'yla yaşamaya gittiğini söyledi. Bu yolculuğun ne şekilde yapıldığını hiçbir zaman açıklamadı, ancak Jarvis bir süre sonra annesinin babasından "zavallı babam" diye söz ettiği intiharla ilgili bir konuşma duydu ve her şeyi anladı. Jarvis on beşindeyken

annesi ona kendini asma olayını anlattı. Tüm o insanların orada yaşamasına izin vermek yerine, neden onların gidip okulda yaşamadıkları konusunda annesine dır dır edip duruyordu, sonunda annesi neden öyle olduğunu anlattı.

– Asla orada yaşamayı kabul edemem, dedi ve sonra, ona özgü bir şekilde ekledi. Ayrıca, uygar insanların orada yaşayabilmesi için binlerce pound'un harcanması gerek.

Onun gözünde uygar insanlar, halası Evelina, kuzini Tina ya da idealist sebze yetiştiricilerini kapsamıyordu. O, Jarvis'in babası ve Jarvis, Wimbledon'da bir apartmanda oturuyorlardı. Jarvis banliyö manzarasından nefret ediyordu, ama büyüyünceye kadar yapabileceği pek bir şey yoktu. Bazı, West Hampstead'e gidip, okula, komüne uğruyordu ve bu çok hoşuna gidiyordu, orada oturmaktan ne kadar hoşlanacağını düşünüyordu. Ara sıra yaptığı gibi, gizemli bir nedenle "kademe" denilen zemin katta uyuduğunda, metroların bahçenin arkasından geçen trenlerin sesini duyabiliyordu ve bu onun için dünyanın en romantik sesiydi. Ertesi gün eye giderken, platformda Baker Caddesi'ne giden metro trenini beklediği sırada; tren West Hampstead'e gelmeden çok önce rayların uğulدادığını ve yaklaştıkça gümüşî rayların titrediğini görürdü.

Yetmişlerde bir emlak patlaması oldu. Bu on yıl sonra gelenin yanında hiçbir şey sayılmazdı, küçük bir patlamadan başka bir şey değildi, ama fiyatlar yükselmeye, emlak komisyoncuları ellerini ovuşturmaya, harekete geçmeye ve çevrelerine bakınmaya başladılar. Biri, Jarvis'in annesine Cambridge School için iyi para alabileceğini yazdı. Seksenlerde, emlak komisyoncuları binayı avuçlarına bırakmasını rica etmek için Jarvis'i genellikle okulda bulurlardı. Mektuplarla bombardımana tutarlar ve haftada en az bir kez telefon ederlerdi. Jarvis, onlara sürekli bunu unutmalarını, çünkü okulun yıkılmakta olduğunu, yere gömüldüğünü, bir gün ufalanıp, kaybolacağını söylerdi: trenler onu parçalara ayırmıştı. Bu, Jarvis'in annesinin 1976'da evi önerdiği ilk müşteriye emlak müfettişinin söylediği şeydi. Müşteri burayı Hats'e çevirmeyi düşünüyordu, ama anlaşılmadan müfettiş olan sonraki ikinci müşteri kadar hızlı bir şekilde vazgeçti.

Komün, arkalarında Jarvis oraya taşındığında hâlâ orada

bulunan, bahçede büyümekte olan raventler bırakarak Devon'a gitti. Bir noktada, yerel yönetim Jarvis'in annesini evi onarmaya zorlamak için bir yıkım takvimini uygulamaya koymakla tehdit etti. Jarvis'in babası öldü, annesi iki yıl sonra yeniden evlendi ve Fransa'ya yerleşti. Annesi, herkesin görebileceği gibi, Jarvis'in tuhaf biri olduğunu görebiliyordu. Jarvis bir işe giren, sonra daha iyi bir işe giren, bir terfi alan ve bir karısı, iki çocuğu -bir kız, bir oğlan-, bir evi, daha iyi bir evi, bir arabası ve geri kalan şeyleri olan tarzda birinden çok farklıydı. Bir miktar parası olduğu anda, bunu yeni bir metroyu görmek için en ucuz yoldan Orta Amerika ya da Tayland'a gitmekte harcıyordu. Yıllardır meşgul olduğu işi, dünya metro sistemleri hakkında bir kitap yazmak için veri topluyordu. Eve döndüğünde okulda yaşamaya başladı, kırılan pencereleri tahtayla kapattı ve bacaları temizletti.

- Burayı sen almalısın, dedi Elsie, Bordeaux'ya giderken. Bu sevgili koca binanın yıkıntıya dönüşecek olması utanç verici. Bir bölümünü kiraya verip, onunla geçinebilirsin.

Bu son kısmı şüpheyle söylemişti, çünkü okulu en son Jarvis kadar yakın bir zamanda görmüştü ve hiçbir "uygar insan"ın orayı kiralayacağını düşünemiyordu. Ama gördüğü kadarıyla, Jarvis'in kendisi asla kaygılanmasa da, pratikte geçinmesini sağlayacak hiçbir şeyi olmaması onu kaygılandırıyordu.

Jarvis'in babasından kalan küçük bir miktar parası vardı. Annesi Wimbledon'daki evi almıştı. Jarvis'in parası, her yere yürüyerek giderse, hiç sinemaya gitmezse, güzel bir şeyler yemezse, sigara, içki içmezse, yeni giysiler almazsa ya da telefon etmezse ancak geçinebileceği küçük bir gelir getiriyordu. Jarvis bunların hiçbirini yapmayı pek istemiyordu, ama kuzeye gidip eski Glasgow PTE'yi hayran hayran seyretmek istiyordu, tünellerin körfezin altındaki kayaları derinden delerek geçtiği San Francisco'nun BART'ından ise söz etmeye bile gerek yoktu. Gelirini demiryolları hakkında broşürler yazarak, araba tamiri -çok az şey bildiği, ama bir gece öncesinden bir elkitabından çalışarak öğrendiği bir konu- hakkında bir gece dersi vererek ve eğer işler kötü giderse, evleri boyatarak artırıyordu.

Annesi gittiğinde, Jarvis, Wimbledon Park'ta bir District Hattı trenine bindi, Victoria'da Victoria Hattı trenine ve West Hampstead'e gitmek için Green Park'ta Jubilee trenine geçti. Uzun ve sıkıntılı bir yolculuktu, ama Jarvis'in hoşuna gitti. Metrodan asla sıkılmazdı.

Yanm saat sonra üstgeçitte hattın kuzey tarafından güney tarafına geçiyordu. Altındaki çelik ve parlak raylar, geniş bir gümüş nehir oluşturunuyordu. Köprü manzaranın büyük bir kısmını engelleyen büyük çelik kirişlerle güçlendirilmiş olmasına karşın, orta kısmında yosunlanmış kalaslar ve tahta merdivenler vardı. Kirişlerin arasından, daha çok bir kiliseye uygun gotik tarzdaki pencereleri ile okulu biraz sert gösteren koyu erik kırmızısı arka kısmı görülebiliyordu. Evlerin bombalandığı her iki tarafında da, Jarvis'in çocukluğu boyunca bloklarca sıkıcı apartman daireleri yapılmıştı.

Duraklamadan Wembley Park'a giden bir Metropolitan treni gürleyerek geçti, sonra da alttaki platformda duran daha yavaş bir Jubilee treni kalktı. Jarvis, Londra Metro-su'nun tarihini yazarken bu trenlerin seslerini duymaktan hoşlanacağını düşündü. Merdivenlerden indi ve parke taşlı küçük sokaktan aşağı doğru yürüdü.

Cambridge School'un içi soğuktu ve kokuyordu. Jarvis, duvarlarındaki sarı çam panolara bir şekilde kendilerini göstermiş olan öğrencilerin isimlerinin kazındığı, Ortaçağ dönemi taklit kirişleriyle yüksek tavanlı bir bölüm olan antreden geçti. Bir elektrikli avize, kolları olan kocaman demir bir lamba, iki kat yukarıdaki tavana asılmıştı. Merdivenlerin katlardaki uzantısı, çam tırabzanlı koridorlarda sona eriyordu ve tüm bu ağır, kötü oyulmuş, koyu lekeli ahşap kısımlar bir kilisede olacağı gibi çamdan yapılmıştı. Tırabzanlar, birkaç basamakta bir kilise sıralarının başlarındakine benzeyen çıkıntılarla süslenmişti. Jarvis, yanında getirdiği çantayı girişin zemininde açtı, sıralardan birinin üzerine koyduğu daktiloyu kademeye taşıdı ve giysilerini üst kata götürdü.

Cambridge School'da hiçbir zaman birinci sınıf olmamıştı. Yeni öğrenciler üçüncü sınıftan başlarıydı ve karşısındaki kapının üzerinde aşınmış siyah bir yazıyla, Romen rakamlarıyla III yazıyordu. IV ya da dört sağdaki kapıdaydı, iyice sağdaki tuvaletin yanında ve öğretmenler odasının karşı-

sında müdür odası, soldaki köşenin arkasında ise eliş odası vardı. Okuldaki tüm ahşap kısımlar ya aşırı safran sarısı ya da koyu, neredeyse isli kahverengi bir renk alan çıralı çamdan yapılmıştı. Yerler aynı ağaçtandı, bir kısmı çıplaktı, bir kısmı linolyumla kaplanmıştı ve her şey bir çürümeye bırakılmış gibiydi. Jarvis bir yerlerde tahtakurusunun en çok mayısta aktif olduğunu okuduğunu düşündü, ama şimdi eylülde olmalarına rağmen her yere yayılan bu küçük zencefil renkli toz yığınları yeni gibi görünüyordu ve üçün kapısını açtığında bu tozun bir tutamı kafasına düştü.

Üçte kalmayı seçti, çünkü Jubilee Hattı'nın en iyi manzarasına sahip olan yer orasıydı, manzara ağaçlar tarafından kesilmiyordu ve odaya girip, pencereye yaklaştığında bahçenin, ağaçların ve ravent tarlasının ötesinde güneye doğru hızla ilerleyen gümüş renkli bir tren gördü. Odada, kademedede ve birinci kattaki diğer sınıflarda, altıda ve öğretmenler odasında da bulunan bir şömine vardı. O anda hava ılıktı, ama yalında öyle olmayacaktı ve ateşe ihtiyaç duyacaktı. Tabii ışığa da. Elektrik en az iki yıl önce kesilmişti.

Jarvis tuhaf ve onu tanıyanların çoğuna göre çok garip bir adamdı, ama işlerini sessizce hallederdi. İşlerini erteleyen biri değildi. Adil davranmak gerekirse, kimse onun bir aylak olduğunu söyleyemezdi. Gelirken çantasında getirdiği, salamlı sandviçlerden, reçelli bir kurabiyeden ve meyveli ve fındıklı çikolatadan oluşan bir paketteki kahvaltısını bitirdiğinde, elektrik idaresine ve gaz idaresine gitmek, bir baca temizleyicisi bulmak ve bir gazete bayiinin penceresine kiralık ev ilanı vermek için West End Sokağı'na doğru yola çıktı.

Ama gazete bayiine ulaşmadan, küçük bir oğlan ve ondan daha küçük bir kız çocuğuyla Fawley Yolu'ndan çıkan, bir zamanlar okula taşınmış olan büyük kuzini, Tina Darne'le karşılaştı.

Dördüncü bölüm

Trenler tüm gün aşağı doğru Finchley Yolu'na ve yukarı doğru West Hampstead'e giderlerdi ve diğerleri hiç durmadan Buckinghamshire'a doğru gürültüyle geçerlerdi. Trenlerin sesi ve gümüş renkli yan bölümlerinin ağaçların arasından parıldaması, okuldaki yaşamın bir parçasıydı. Akşamleyin ışıkların ışıldaması da, rayların çıkardıkları sesler ve titreşimler de yaşamın bir parçasıydı. Sadece geceleyin, saat birden gündoğumuna kadar sessizlik ve yarıkaranlık olurdu.

Buna alışmıştınız. Jarvis bundan hoşlanırdı ve Tina aldırma-
mazdı. İki banyo ve mutfak ortak kullanılıyordu, ama Tina'nın kendi banyo ve mutfak vardı. Resim odasında, fen laboratuvarında, eliş odasında, öğretmenler odasında ve müdür odasında kimse kalmıyordu, ama bir gün birinin böyle bir şey yapma olasılığı vardı. Jarvis'in büyükbabasının kendini astığı vestiyeri kimse kullanmıyordu ve hiçbir yetişkin bunu asla yapmazdı.

Ahşap zeminlere maruz kalınmayan yegâne yerler, siyah zambak desenli o kahverengi linolyumla kaplı alanlardı. Kocaman demir avize, kolları ve pençeleriyle hâlâ giriş holünde yüksekte asılıydı. Bir Ortaçağ işkence aletine, bir askıya ya da tekere benziyordu. Lambaları, şamdanlara bir aslanın yukarı doğru dönmüş pençesi gibi dizilmiş sahte mumlardı. Bütün pencerelerin, ihmal edildikleri yılların bozamadığı,

hatta zarar bile veremediği, koyu yeşil kumaştan storları vardı. Mükemmel bir şekilde inip, çıkıyorlardı ve varlıkları perde gereksinimini ortadan kaldırıyorlardı. Merkezî ısıtma yoktu, sadece kiracılar tarafından getirilen ya da bu tarz şeylerin saklandığı eliş odasında çalışır durumda olan bir grup elektrikli, benzinli ya da gazlı soba vardı.

Tina, Jarvis'i o ilanı gazete bayiiinin penceresine asma konusunda uyarmıştı. Bunun akıllıca olmayacağını düşünüyordu. Okula, Jasper ve Bienvida'yla birlikte tavan rafları çamaşırhane torbalarna doldurulmuş giysilerle ve içi de mobilya parçalarıyla (parça doğru kelimeydi) dolu, ödünç alınmış ve çarpılmış bir Ford karavanla gelip, Jarvis'e ilanın sadece ayaktakımını toplayacağını söylüyordu. Jarvis sırttı, ama bundaki bilgeliği de görebiliyordu. Ayaktakımı vardır, ayaktakımı vardır, kendi varlığınız ise tümüyle başka bir şeydir.

Tina'nın tavsiyesi ise "etrafta soruşturmak"tı. Yerleştiği anda soruşturmaya başlayacaktı. Jarvis bununla kendisinin ilgilenmesinin daha iyi olacağını düşündü, çünkü Tina'nın bulduğu insanlar büyük olasılıkla kirayı ödemede gecikeceklerdi. Tina'nın kendisi bu konuda riskli değildi, çünkü başkalarından daha uzun bir süre birlikte yaşadığı adam, çocukların bakımı için ona haftada 50 pound ödüyordu. Jarvis'in fazla kira istediğinden değildi, aslında istediği rakama hiçbir emlakçı inanmazdı, ama okulun bir kısmını kiraya vermesinin tek amacı, geçinebileceği kadar, aslında Kahire'ye gidip, yeni 42,5 kilometrelik, 33 istasyonlu ENR'ye binebileceği kadar geliri olmasıydı.

Metro istasyonlarının girişlerinde toplanan dilencilerin arasına karıştı, kambur ve düzensiz bir şekilde merdivenlerde otururlarken onları inceledi. Hepsine bir yer vermesi mümkün değildi, öyleyse aralarından birini ya da ikisini nasıl seçecekti? Leicester Square'de, Piccadilly Hattı merdiveninin başında ilahiler söyleyen sarhoş bir adam yere oturmuştu. Jarvis onunla konuşmaya çalıştı, ama adam çok şüpheciydi, Jarvis'i önce sosyal hizmetler görevlisi, sonra gazeteci sandı, küfretti ve tükürdü, tükürüğünün bir kısmı ceketinin klapasına isabet etti.

Saat geç olmuştu, ama platformlar kalabalıktı. Tren geldi-

ğinde Jarvis ayakta durmak zorunda kaldı. Charing Cross'ta, Jubilee Hattı'na geçti, Bond Caddesi'nde trene dört adam bindi. Trene Jarvis'i korkutan, kendilerinden emin bir şekilde bindiler; çabucak sağa sola baktılar, fısıltıyla konuştuktan sonra ayrıldılar, ikisi vagonun bir ucuna, ikisi de diğer ucuna gittiler.

Metroda olay çıkması arada sırada tanık olduğu bir şeydi. Bu genellikle gece geç saatlerde olurdu, ama her zaman değil. Bir keresinde, aşağı inen bir merdivendeki kıza başka kızlardan oluşan bir çetenin saldırdığını görmüştü. Jarvis yukarıya çıkan merdivendeydi. Kız, yürüyen merdivende tek başına, hareketsiz duruyordu, diğerleri ona arkasından saldırıp, omzundan çantasını, boynundan kolyesini kaptılar, sonuncusu kızın kulaklarındaki küpeleri çekip aldı. Yukarı çıktığında, Jarvis aşağıya inen merdivene atladı, ama çete tam zamanında gelen bir trene binerek kaybolmuştu, kurbanları ağlayarak, kanayan kulaklarını tutarak orada duruyordu.

Başka bir keresindeyse, pasaportunun ve içindeki her şeyle birlikte cüzdanının çalındığını fark eden, İngilizce bilmeyen bir turist görmüştü. Olay, bunun gibi kuzeye giden bir Jubilee treninde olmuştu, Jarvis adamın ümitsizliğini, kimsenin anlamadığı bir dildeki bağırış çağırışını çok iyi hatırlıyordu. Ama bu iki gruba bölünen adamlar bir silahlı soygun ya da gasp için geldilerse, bunun için yavaş davranıyorlardı, çünkü sakince oturuyorlardı, bir tanesi Jarvis'in yanındaki koltuktaydı; pis görünümlü, son derece sıradan, sapıkların giydiği tarzda koyu renk yağmurluklu orta yaşlı bir adamdı.

Hepsi Baker Caddesi'nde indi. Ama tren değiştirmek için değil, vagon değiştirmek için. Jarvis, onların yandaki vagona geçtiklerini gördü ve bir anda atlayıp, onları izledi. Aynı şey St. John's Wood'da da oldu, Jarvis artık onların kim ve ne olduklarını bildiğini düşündü. Belki de bunu anlamasına yol açan şey, bağırarak ve tökezleyerek vagonun içinde zikzaklar çizen sarhoşa gösterdikleri ilgiydi. Çoğu insan böyle bir şeyle karşılaştığında, hiç görmemiş gibi davranır, kendini gazetenin arkasına saklar, ilanları okuma konusunda gereksiz bir ilgi gösterir, ama bu dördü sarhoş ada-

mın yaptıklarını izliyordu, onu takip ediyor gibiydiler. Swiss Cottage'da sendeleyerek indiğinde, en genç ve uzun olanları, açıkça trene yeniden binip binmediğini kontrol etmek için kapının yanına gitti.

– Siz koruyucu melekler misiniz? Jarvis insanlarla çekinmeden konuşurdu. Merak ediyorsa, sorardı.

Yağmurluklu adam ona bakmak için döndü, duraksadı, “Benzer bir organizasyon. Biz Koruyucularız” dedi.

– Çok sorun oluyor mu?

– Bu gece sakindi. Aslında, bu haftanın tümü sakindi. Uzun sürmez, sanırım. Yağmurluklu adam umutla devam etti. Katılmak için sormuyorsunuz, değil mi? Gönüllü bir iş, ama iş tatmini diyebileceğiniz şeyden bol bol var.

Bir sonraki durakta inecek olan Jarvis, ertesi gece neredede olacaklarını sordu; isminin Jed Lowrie olduğunu söyleyen adam Hammersmith Hattı'nda, Metropolitan'da olacaklarını söyledi. Jarvis onları Latimer Yolu'ndaki köhne ve ıssız istasyonda görev bilinciyle vagon değiştirirlerken gördü, ama Koruyucular'a katılmak yerine, kendini Jed'e ve Harris cinsi şahini Abelard'a, okulda kalacak bir yer önerirken buldu.

Jed'in aynı zamanda İş Kurumu'nda da yarım günlük bir işi vardı, Jarvis'in istediği çok düşük kirayı duyunca yüzü sarardı. Şahin eski bisiklet barakasına yerleştirildi ve Jed yukarı altıya taşındı. Tina'nın annesinin en iyi arkadaşının oğlu olan Peter Bleech-Palmer, Kilburn'de birisiyle bir daireyi paylaşmayı beklerken beşi aldı.

Jarvis'in kitabı için giriştiği araştırma, onu Bond Caddesi'ndeki istasyon binasının alt katlarına götürmüştü. İskoç ezgileri çalan üç sokak çalgıcısını dinlemek için durakladığında, o istasyonda esen sert rüzgârlarla ilgili bir deney yapıyordu. Birinin gaydası, diğerinin kemani ve üçüncünün de bir flütü vardı.

Bir Burns şarkısının provasını yapmayı bitirdiler, sonra flütçü flütünü bıraktı ve hoş bir bariton sesle şarkı söylemeye başladı. Önce “Scotland the Brave” ile “So Far From Islay”i sonrada sürgün ve kayboluşu, vatan sevgisini ve vatanından ayrılmayı anlatan şarkılar söyledi. Anlaşılabileceği gibi, şarkıların konuları yer altının gürültüsünden, sıca-

ğından ve kalabalığından çok uzaktı. Jarvis kendinden geçmişti. Sevdiği tek müzik türü, söylenen tarzdaki müziği ve bu tarzın her şeklini severdi; opera, lieder, folk, country, rock, jazz, soul, blues.

– Bu çok iyiydi, dedi şarkıcıya. En son bu kadar iyi söyleyen birini ne zaman dinlediğimi hatırlamıyorum. İstek alıyor musunuz?

– Ne yapıyor muyuz?

– Bilirsiniz, bir restoranda ya da ona benzer bir yerde olduğu gibi. Sizden bir şey istesem, söyler misiniz?

– Ne olduğuna bağlı.

Yirmi dördünden fazla göstermeyen, hoş görünüşlü, sarışın bir genç olan şarkıcı, işaret edencesine fayans döşeli yerde duran şapkaya baktı. Jarvis cebini aradı ve bozuk paralar arasında bir pound buldu.

– Onun için Don Giovanni’de Don’un parçasının tümünü söyler, dedi gaydalı adam.

Jarvis güldü. Aşk ve kaybetmek üzerine bir İrlanda şarkısı istedi. Şarkıcı, şarkıyı eşlik edilmeden söyledi. Bu şarkıya gaydayla eşlik etmeyi düşünmek! “Aşkı, düğün günümüz uzakta değil” mısrasına geldiğinde, istediği son şey bir düğün, eş ya da kalıcı bir ilişki olsa da, o eski tanımlanamayan özlemi hissetti ve gözyaşları gözkapaklarını yaktı. Şarkıcıya teşekkür etti ve ona ancak sınırlı bütçesiyle 50 peni daha verdi.

Geçidi kapatan bir kalabalık toplanmıştı. Ne olduğunu anlayan insanlar, istekleri için ellerini kaldırıyorlardı. Şarkıcı söylemeye başladığında ve gaydanın sesi duyulduğunda, tek tük alkışlar geliyordu. Jarvis, tünelden çıkan metronun ön kısmının yarattığı rüzgârın esişini hissetmek için geriye, platforma doğru gitti. Jubilee Hattı’nı inşa ettiklerinde havayı boşaltmak için büyük bir havalandırma bacası koyduklarını biliyordu, yoksa yolcular platformdan hatta uçabilirlerdi.

Hava rüzgârlıydı. Kadınların saçları uçuşuyordu. Jarvis bir kere bir kızın eteğinin kafasına geçtiğini görmüş ve onun yerine utanmıştı. Yolcular ayrıldılar, başka bir insan seli akarak geldi. Arkasında müziği duyarak, geldiği yola döndü, Geordie melodisini tanıdı. Kalabalık hâlâ oradaydı, ama üni-

formalı biri kendine yol açıyor ve şarkıcıya bir nutuk atmayı hazırlanıyordu.

Oradaki herkesten daha uzun olan Jarvis kafaların üzerinden, “Kimseye bir zararları yok. Hepimizi neşelendiriyorlar” dedi.

– Bu kurallara aykırı, efendim, dedi üniformalı adam.

Nadiren gerçekleşen, “efendim” diye hitap edilmek, Jarvis’te her zaman korkunç bir yumuşama etkisi yaratırdı. Bir insanın kendisine böyle hürmet göstermesi ne kadar nazikçe bir davranıştı, karşısındakinin belli ki tatlı ve cömert bir yapısı vardı. Onu seviyor ve yüceltiyor olabilirdi. Bütün bunları düşünmekten kendini alamadı, bu duyguya karşı savaşıması gerekti, bu “efendim”in ardından söylenen şeyleri korkakça onaylamamak için direnmek zorundaydı. Ancak başardı.

O zaman kurallar değişmeli. Bu haksızlık.

Adam kendine yol açarak geri döndü. Jarvis’e, “Bunu ben söyleyemem, efendim” dedi ve daha suratsız bir şekilde ekledi, “siz de söyleyemezsiniz.” Eğlencenin bittiğini gören kalabalık dağılmaya başladı. Müzisyenler enstrümanlarını topluyorlardı. Henüz konuşmamış olan ya da Jarvis’in konuştuğunu duymadığı müzisyen, bıyık altından küfrediyordu.

– Şimdi nereye gideceksiniz? dedi Jarvis.

Gaydalı adam, bir aksanı taklit ederek, “Grosvenor House’daki süitimize dönmeden Gavroche’ta bir akşam yemeğine ne dersiniz?” diye sordu.

– Benimle eve gelin ve bize bir konser verin, dedi Jarvis. Size para veririm. Çok fazla olmayabilir, ama veririm. Kitabım için, metro çalgıcıları bölümü için, diye ekledi.

Birbirlerinin yüzlerine baktılar. Sessizce tartışıyor gibiydiler. Şarkıcı, “Tamam. Ne kaybederiz ki? Ben Tom, bu Ollie ve bu da Mac” dedi.

– Jarvis Stringer.

Jarvis, Tina ve çocuklar için tükeninceye kadar çaldılar. O saatten sonra eve gitmek için çok geçti, bu yüzden gece de kaldılar. İkisi hiç eve dönmedi, orada kalmaya devam etti. Mac’in, bir Bayswater otelinde Westminster Belediye Meclisi’nin sağladığı bir odada birlikte kaldığı bir kız arkadaşı ve bebeği vardı. Ollie müdür odasına ve Tom da dörde taşındı.

– Umarım ödeyebilirler, dedi Tina.

– Tom’un bir işi bile var, dedi Jarvis. Flüt dersleri veriyor. Tina omuz silkti. Flüt dersleri mi? İnanmıyorum. Bunu ben çocukları yatırmaya çalışırken yaptığını düşünsene.

Jasper ve Bienvida, Tina uyumadan asla uyumadıkları, ama neredelerse orada uyuyakaldıkları için, Jarvis bu protestoyu pek ciddiye almadı. Tina, normal bir anne olmaya çalışmak ve öyle görünmek için arada sırada böyle şeyler söylerdi. Bazen, pek sert bir şekilde olmasa da, bisiklet barakasındaki tüneğinde Jed’in şahini Abelard’ın gündüz saatlerinde sürekli olarak çığlık attığından bahse derdi. Jarvis belki de artık yeterince kiracıları olduğunu düşündü.

Kahire’ye gitmek için yeterince parası vardı ve gelecek hafta yola çıkıyordu. Dünyanın en yeni metro sistemlerinden birini gördükten sonra, eve Budapeşte üzerinden dönüp, en eskilerinden birini de görmeyi başarıp başaramayacağını merak ediyordu.

“Pearson’ın, insanları ‘pnömatik’ bir borudaki birçok paket gibi taşıma planı, Gazeteci ve Sosyolog Henry Mayhew tarafından alayla karşılandı. Mayhew, ‘Londra İşçileri ve Londra Yoksulları’ isimli dört ciltlik bir kitap yazmış ve Dickens’ı etkilemişti. Aynı zamanda Punch’ın kurucusuydu.

‘Londra çevresini, uzun bir kanalizasyon benzeri bir tünelle sarmaya yönelik projesini savunmasındaki içtenliğe genellikle gülümsemiştik...’ diye yazıyordu.

Punch ironinin üstüne gidiyordu: ‘Anladığımız kadarıyla bir araştırma yapılmış ve hat çevresinde yaşayanlar, kömürlüklerini şirketin emrine vermeye hazır olduklarını açıklamışlardır. Trenlerin ev sahiplerine fazla rahatsızlık vermeden geçebilecekleri, yararlı olan alanların, mutfak ve soba deliklerinin de kullanılmasıyla oldukça fazla olan masraftan tasarruf edilebileceğine inanıyoruz...’

Metroyu inşa edebilmek için üç nehrin yataklarını böldüler ve Fleet Valley’de yaşayan binlerce insanı yerlerinden ayırdılar. Ve bu iş bu konuda tecrübesi olmayan adamlar tarafından yapıldı. Daha önce hiç kimse tarafından yapılmamıştı. En azından, yıllar sonra Moskova Metrosu’nu inşa

edenlerin karşılaştıkları şeyle, yolları üzerinde bir toprak çökmesiyle karşılaşmadılar.

Farringdon ile Paddington arasındaki hat 9 ocak 1863'te açıldı. Aralarında Bay ve Bayan Gladstone'un da bulunduğu Victoria Dönemi ünlüleri, ilk trenle yolculuk ettiler. Varış noktalarında bir bando çalıyordu. O akşam 700 kişilik bir ziyafet vardı, ama Pearson orada değildi. Altı ay önce ölmüştü.

Metropolitan Şirketi çabaları için ona bir ödül vermeyi teklif etti. 'Ben Londra Şirketi'nin bir hizmetkârıyım; benim efendim onlardır ve tüm zamanıma ve hizmetime layıktırlar. Geri verecek bir şeyiniz varsa, onlara verin.'

Bugünlerde kimse böyle şeyler söylemiyor.

Pearson cesur bir adam ve bir liberaldi, ilk ırkçılık karşıtlarından biriydi. Yahudilerin kentin fahrî hemşeriliğine ve yeminli müşavir olarak kabul edilmelerinin yasaklanmasına karşı kampanya düzenlemişti. Anıttaki yazıtta, Büyük Londra Yangını'nın başlamasından Katolikleri sorumlu tutan satırların silinmesine yardımcı olan da oydu."

Tom Murray, birçok kız arkadaşı olmasını değil, son derece ciddi olabileceği, bir tane iyi arkadaşı olmasını istiyordu. Kendini âşık olan bir adam olarak görüyordu, ilişkileri olan değil. Öğrenciyken, sınıfındaki erkeklerin en azından yarısının hiç âşık olmadıklarını ya da duygusal bir deneyim bile yaşamadıklarını keşfettiğinde şaşırıp kalmıştı. Duygusal yaşamları, yarı sarhoş kızları barlara götürüp, geceyi onlarla geçirmek ve onları belki bir iki kez daha görmek ya da hiç görmemekten oluşuyordu.

O büyük bir aşk istiyordu ve on sekizindeyken yaşam boyu sevebileceği bu kıızı bulduğunu düşünmüştü. Diana da onun gibi müzik eğitimi alıyordu, güzel, sıcak, sevgi dolu, ciddi bir insandı. Ama anne ve babası Birleşik Devletler'e taşındılar, o da bir Amerikan üniversitesine geçiş yaptı ve bir süre sonra mektuplarını yanıtlamayı bıraktı. Uzun bir süre, Tom için başka hiç kimse olmadı, çünkü kimseye yaklaşmak istemiyordu. Sonra, tam kazadan önce, bakışları ona Diana'yı hatırlatan bir kızla karşılaştı. Kız bir piyanistti, onunla birlikte katıldıkları bir genç virtüözler yarışmasında tanıştı. Ama hastanedeyken onu kaybetti. Onu görmeye bir

kez geldi, utangaç, kararsız ve şüpheliydi, sonradan Tom'a birbirlerini bir daha görmemelerinin onlar için en iyisi olduğunu yazdı.

Yeniden sağlığına kavuştuğu ve kendini değişmiş bir insan -çabuk öfkelenen, alıngan, sinirli ve kuruntulu- olarak bulduğu aylar boyunca Tom cinsellik ve aşkı, onun için olmayan, düşünmesinin saçma olduğu uzak kavramlar olarak gördü. Kendi kendine bunlar olmadan da dert edecek yeteri kadar şeyi olup olmadığını soruyormuş gibiydi. Ama bir kez okula geldiğinde, kendi odası ve günlük uğraşı olduğunda, yine bu hayal kadınını düşünmeye başladı ve Diana'da kişiselleşen bu kadının nasıl biri olması gerektiği düşüncesine, onun kurtancısı, onu kurtaracak ve onu yeniden bir bütün haline getirecek birisi olması gerektiğini de ekledi.

Jarvis gibi sadece tesadüfî insan ilişkilerine dayalı ayrık bir yaşamı olamazdı. Tina gibi görüldüğü kadarıyla pek de seçici olmayan bir şekilde, bir sevgiliden diğerine geçemezdi. Uzun süre önce karısından ve çocuğundan ayrılmış olan Jed gibi, bir kuşun eşliğiyle teselli bularak yaşama düşüncesi de onu dehşete düşürüyordu. Zaman geçtikçe zenginleşen, yaşam boyu süren bir evlilik düşlüyordu. Gözünün önüne gelen yüz Diana'nınkiydi; yumuşak hatlı, dolgun yanaklı, dudaklarının yanları gamzeli, iri ve koyu kahverengi gözlü, kestane rengi ipeksi, sık ve uzun saçlı. Bir müzisyen ya da müziği seven biri olmalıydı. İlgi ve çocuk yetiştirme becerisine, sevgi dolu, anaç tatlılığa da sahip olmayan hiçbir kadın Tom'un belirleyici standartlarına ulaşamazdı. Kendini sokakta, çalgıcılık yapmaya gittiği trenlerde bu kızı ararken buldu. Yalnızdı ve belki de hiç olmayan birini özlüyordu.

Müzik becerisi olan çoğu çocuk gibi, Tom da önce blok flüt çaldı. Çalmayı birkaç saat içinde öğrendi ve gitara geçti. Annesinin gençken, altmışlarda çaldığı bir gitarı vardı. Anne ve babasının piyanoları yoktu, ama büyükannesinin küçük bir piyanosu vardı, onu yaptığı ziyaretlerde kendi kendine çalmayı öğrendi. Kısa süre sonra, flüt öğrenmeye başlamıştı.

Her tür müzik aletini çalabilen insanlardandı. Bu tip insanların hiçbir müzik aletini gerçekten iyi çalamadıkları söy-

lenir, ama bu bir çocuk flüt virtüözü olmaya başlamış gibi görünen Tom için geçerli değildi. Kimse bunun tam olarak niye gerçekleşmediğini, niye iyi çaldığını daha iyi çalamadığını ya da niçin bir bölgesel gençlik orkestrasına kabul edilme sınavını geçemediğini bilmiyordu. Tom, bunun okulda müzik dışındaki başka derslere de sıkı çalışmak zorunda olmasından, kendini tüm kalbiyle flüte adayamamasından kaynaklandığını söylüyordu. Büyükannesine, annesine ve babasına bunun yeteneğini dağıtmasından olduğunu söylemişti. Tom güzel bir sesi olduğunu keşfetmişti ve şan dersleri alıyordu ve flüt çalışmaları arasında piyanoyla ve aldığı bir trompetle de flört etmeye devam ediyordu.

Tom, büyükannesinin tek torunuydu, on beş yaşındayken ve bir gün piyano çalabilmek için Rickmansworth'te büyükannesinin yanında kalırken onu mirasçısı yapmak istediğini söyledi.

– Vasiyetimi yazdım ve her şeyi sana bıraktım, Tom.

Tom ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden, “Teşekkür ederim” dedi.

– Koşul koymak istemiyorum, vasiyetimi çoktan değiştirdim, ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. Aslında iki şey. Üniversiteye gidip, müzik eğitimi almanı istiyorum, ama sanırım bunu zaten yapacaksın ve diğer enstrümanları çalmayı bırakmanı istiyorum. Demek istediğim, piyanoyu ve aldığını söylediğin trompeti bırak.

– Bunun bana bir zararı yok ki.

– Benim için, Tom, ben istediğim için.

Tom, bu konu hakkında bir şey bilmeyen birinin bunu istemesinin bir şey yapmak (ya da yapmamak) için saçma bir neden olduğunu düşündü. Ama içinden her şekilde piyanosunu çalmayı bırakacağını düşünerek, yapacağını söyledi. Trompet çalmayı ve şan dersleri almayı bırakmadı. Piyanosunu çalmamak, Rickmansworth'e gitmemek demek olabilirdi, ama o gitmeye devam etti. Daha sık gitti. Birisine size parasını bırakacağı için nazık davranmak fikri pek iç açıcı değildi; Tom sık sık kendisine bunu hatırlattı, ama gidişinin nedeni büyükannesini görmektir.

Büyükannesine yalan da söyledi. Şarkı söylemeyi ve trompet çalmayı bıraktığını söylemesinin dışında, okulunun onun

yılın genç müzisyeni yarışmasına katılmasını önerdiği gibi şeyler de uyduruyordu.

Guildhall Müzik ve Drama Okulu'na kabulü konusunda yalan söylemesine gerek kalmadı. Belki de artık tüm bu yalanların biteceğini, çünkü hızla başarı, ün ve şansa kavuşmak üzere olduğunu düşünüyordu. Tom, kimsenin şarkı söylemeyi bırakmasını söylemediği Guildhall'da çok başarılıydı, büyükannesine muzafferane bir şekilde birkaç iyi haber verdi. Kaza olduğunda da onunla bir pazar günü geçiriyordu.

Kaza Tom'un tüm yaşamını değiştirdi.

Anne ve babasının yanına, Ealing'deki eve ya da Barbican'a gittiğinde, büyükannesi Metropolitan Hattı'nın kuzey ucundaki Rickmansworth istasyonuna kadar olan bir buçuk millik yolu arabayla götürürdü. Bazen, hava iyi olursa, yürürdü. Kazanın olduğu akşam hava güzeldi ve yürüyebiliyordu. Her halükârda, büyükannesi onu arabayla götürebilirdi. Ama öğleden sonra bahçeye çıktıklarında, bir motosikleti olan ve saat yedide onunla kente gidecek olan yan komşuyla konuşmaya başladılar. Tom daha önce bir motosikletin arkasına hiç binmemişti, ama komşuları Andy'nin fazladan bir kaskı vardı. Biraz karışık bir nedenle, bu yolculuğu her pazar akşamı yapıyordu. Tom, Harrow, Northwood ve Wembley üzerinden Baker Caddesi'ne yolculuğu, bekleme ve tren değiştirme işlemlerini pek sevmiyordu. Komşunun kendisini bırakma önerisini kabul etti.

Kaza olduğunda Batchworth Heath eteklerinde dar ve virajlı bir yoldaydılar. Büyükannesinin evinden uzaklıkları bir milden birazcık daha fazlaydı. Andy o yolda asla bulunmaması gereken, konteyner taşıyan bir kamyonu geçti ve karşı yönden gelen kiralık bir Volvo'ya çarptı. Andy ve Tom'un yeterince hızlı olmamaları dışında, her şey çok hızlı gelişmişti.

Tom açık alana fırladı. Havada uçtu ve kafasını bir ağaca çarptı, hayatını kask kurtardı. Andy, Volvo'nun tekerlekleri altında çabucak can verdi.

Tom'un hastanede geçirdiği altı ay, koleje dönmesine engel oldu. Bir bacağı, birkaç kaburgası, bir köprücük kemiğinin yanı sıra sol eli de çok kötü bir şekilde kırılmıştı.

– Piyanist olmadığım için şanslısın, demisti ortopedist.

Adam muhtemelen flütün sadece ağızla çalındığını zannediyordu.

Ama bunu Tom için bir trajedi haline getiren şey, elindeki sakatlık ya da diğer açık fiziksel sakatlıklar değildi. Kafasının içinde olanlardı. Ya da kafasının içinde olduğunu düşündüğü şeylerdi, çünkü hastanede bunu bilmesi gereken insanlar, beyin taramasında uygunsuz bir şey olmadığını söylemişlerdi. Kafatası çatlamamıştı. Beyni zarar görmemişti. Kendisinin değiştiğini onlara nasıl açıklayacaktı? Hiçbir şey yokken patlayan bu öfke yeni bir şeydi. Bu alınganlık. Bu baş ağrıları. Her şeyden öte, bu hırs ve neşe kaybı ve -ölçülemeyecek derecede kötüsü- kayıp müziği, kayıp müzik aşkı, müzik ihtiyacı.

Tom, sonunda Ealing'e eve döndü. Sol elinin serçe parmağı, kalıcı bir şekilde hareketsiz kalacaktı ve eli de neredeyse tümüyle kullanılabılır durumda olmasına rağmen, bir zamanlar olduğu biçimde değildi. Elinde başka ameliyatlar yapmayı da önermişlerdi. Tom bu ameliyatları olup olmayacağından emin değildi. Flüt çalıp çalamayacağından emin değildi ve denemeye korkuyordu.

Babası koleje geri dönmek için başvurması gerektiğini söyledi. "Bana bütün ikinci sınıfı yeniden aldıracaklardır" dedi Tom. "Hep böyle yaparlar."

- Denemeden bilemezsin.

- Fazladan bir yıl için burs alamam ve sizin ödeyeceğinizi de sanmıyorum.

Babası böyle konuşmamasını söyledi, Tom gitti ve Rickmansworth'te büyükannesiyle yaşamaya başladı. Büyükannesi burs alamayacağı kesinse ona para verebileceğini, ama Tom'un bunu öğrenmesi gerektiğini söyledi. Bu kesinlikle sadece bir mektup yazmak ya da telefon etmekle halledilebilecek bir sorundu. Tom bunu kabul etti, ama mektubu yazmaya çalışmak onda yine baş ağrısı yaptı.

Gizlice flüt çalmaya başladı. Sadece büyükannesi yokken çalıyordu. Çok iyi çalabildiğini değil de, hâlâ çalmak istediğini keşfettiği gün müthiş bir gündü. Tüm bu çalışmalar sırasında, beceriksizliği onu öfkeden kudurtuyordu. Yeterince gücü olsa flütü kırardı, ama sol eli gereken gücü uygulayacak durumda değildi. Para kazanması gerektiğinden

Baker Caddesi yakınlarındaki bir büfede iş buldu. Büyü-kannesinin tanıdığı bazı insanların flüt çalmayı öğrenmek isteyen küçük bir kızları vardı, Tom ona ders vermeye başladı. Anne ve babası, bir mesleği olmamasını ve üniversite-deki öğrenimini bitirmemesini sorun ediyormuş gibi görün-müyorlardı.

Çoğu akşam işi bittiğinde, Amersham Hattı üzerindeki Baker Caddesi'nden Rickmansworth'e giden bir Metropol-itan trenine yetişirdi. Ama bazen, özellikle hava sıcak oldu-ğunda Londra'ya inip etrafta dolanırdı. Covent Garden'da çalan sokak çalgıcılarını dinlemeyi severdi.

Bir keresinde, Albert Hall'de bir mezuniyet balosuna git-ti. O sırada Baker Caddesi istasyonunda hiç sokak çalgıcısı yoktu ve Leicester Square ya da Green Park'ta gördükleri de ortalıkta değildi. Tom'a anlamsız bir kakofoni gibi gelen rock çaldılar. Regent's Park'ta Vivaldi dinlerken tanıştığı Mac adında bir adamla muhabbete başladılar ve Baker Caddesi toplantılarından birinde birlikte bir şeyler çalmayı deneyebi-leceklerine karar verdiler.

Mac tam olarak ne çaldığını söylemeden, üflemeli çalgıla-ra olan ilgisi hakkında bir şeyler söylemişti. Tom gaydayı gördüğünde şaşırıp kalmıştı. Mac yanında Ollie'yi de getir-mişti. Ollie keman çalmayı becermek üzereydi. Tom dilenci-lerin seçici olamayacaklarını ve bu toplulukta flüt çalmakta inat ediyorsa, her zaman şarkı da söyleyebileceğini düşün-dü. Şarkıcılığının ne kadar popüler olduğunu görmek onu mutlu etti.

O, Ollie ve Mac, o sonbahar ve kış boyunca Mac kuzeyde yaşayabileceği bir yer bulup ayrılıncaya kadar çeşitli metro istasyonlarında çalan iyi bir grup oluşturmuşlardı, sonra Mac'in yerine Peter'ı aldılar. Peter'la hepsinin birlikte yaşadığı Cambridge School'da tanıştılar. Piyano çaldığı klüp ka-panmak zorunda kaldığından işini kaybetmişti, bir bakıme-vindeki telefon santralında yeni bir işin peşinde olmasına karşın, o an için boştaydı. Peter, hiçbirini çok iyi çalamasa da pek çok enstrüman çalabiliyordu.

Tom büyükannesine evinden ayrıldığını söylediğinde ve istasyonlarda çalgıcılık yaptığını itiraf ettiğinde, -kazadan beri yalan söylemeyi bırakmıştı, kaçamak cevaplar vermekle uğ-

raşamazdı- büyükannesi bunun korkunç olduğunu, Tom'un hayallerini yaktığını söyledi.

- Hastayım, dedi Tom. Bir daha eskisi gibi olmayacağım, bunu anlıyor musun?

- Eh, hiçbirimiz eskisi gibi olmayacağız, dedi büyükannesi. İnsanlar sürekli değişir. Bazıları iyi yönde değişir. Sen hasta değilsin, bunların hepsi kafanda.

- Bak, hiçbir zaman bir konser flütçüsü olamayacağım. Sol elim asla düzelmeyecek. Para kazanmam gerek, değil mi?

- Bu dünyada para kazanmak için önce diploman olmalı. Tom, senden rica ediyorum, sana yalvarıyorum, çok geç değil. Bu akşam oturalım, sen ve ben, Guildhall School'a yazalım. Burs vermeyeceklerse ben ödeyeceğim.

- Beni geri almayacaklardır.

- O zaman diğerlerine başvururuz. Ülkedeki tüm müzik okullarına ve politekniklere başvururuz.

- Bak, bir gün geri döneceğim. Gencim, istediğim zaman dönebilirim. Dönmem gerektiğini, diplomaya ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ama önce paraya ihtiyacım var.

Ertesi gün ayrıldı. Sürekli olarak istasyona yürüme alışkanlığı olduğu halde, onu oraya arabayla bırakan büyükannesi, istasyonda onu öpmeyi reddetti.

- Niye gitmiyorsun? Seni arayacağım, dedi Tom.

Eli iyileşmiş sayılırdı. Bir gün, o ameliyatı olacağını ve müzik bölümü olan bir üniversiteye başvuracağını düşünüyordu. Ama çok gençti, henüz yirmi üçünde bile değildi. Biraz para biriktirmek için bu dünyadaki kalan zamanından bir yıl ayırabilirdi.

İstedikleri yere gittiler, istedikleri yerde çaldılar. Tottenham Court Yolu'ndaki Central Hattı alanının en iyi sahne olduğu söyleniyordu. Tom bu istasyonda sahneden ayırtmanız, adınızı ya da grubunuzun adını "Sigara içilmez" işaretinin altındaki listeye eklemeniz gerektiğini bilmiyordu. Northern Hattı yoluyla King's Cross'tan birçok İskoç gelmişti ve bir heavy metal grubu gelip, sert bir şekilde gitmelerini söylediğinde istasyon binasında İskoç tarzı konserlerini veriyorlardı.

Demiryolu polisi ve istasyon görevlileri onları sürekli uyarıyordu, ama daha önce kendileri gibi sokak çalgıcıları hiç git-

melerini istememişti. Davulcu Tom'a saldırdı ve çenesine sıkı bir yumruk attı, Tom'un karşılık vermesini engellemek için Ollie'nin onu tutması gerekti. O zaman böyle davranmanın otoritenin avcuna düşmek ve önemsiz yasalarını sertleştirmeleri için gerçek bir zemin hazırlamak olduğunu anladılar.

Bu Tom'a başka bir şeyi daha gösterdi: sokak çalgıcılığı büyükannesinin ve başka pek çok insanın düşündüğü gibi, sadece başka bir tür dilencilik değil, ama bir konser salonunda verilen konser gibi yer ayırıp, hazırlanmanız gereken gerçek bir müziksel yaşam şekliydi. Pop ya da country çaldıklarını söyleyen çalgıcıların yaptıkları gürültünün tersine, onunki ciddi bir müzikti.

O gün bir sokak çalgıcısı olmaya karar verdi. O profesyonel bir müzisyendi ve sahnesi metronun istasyon binalarıydı.

Beşinci bölüm

Bu Mike'ın annesinin Catherine'e ikinci bakışı olacaktı. Chelmsford'un öbür tarafında oturuyordu ve Alice Catherine'i otobüste portbebeyle taşıyarak getirmişti.

Yazın ortasında, sıcak ve güneşli bir gündü. Bebek uyanıktı, ama eve ulaştıklarında uyuyakalmıştı. Alice'in kayna-nası onun bir akşamüstü alışverişi yapacağını sanıyordu, kendisi de bunu yapmayı severdi ve böyle bir belirti olmadığı halde, Alice'in tek başına mağazalara ulaşmak için yanıp tutuştuğunu düşünüyordu. Kendisi evde tıklıp kaldığında en çok mağazaları özlerdi.

Alice ona bebek bezlerinin ve bir kat elbisenin olduğu çantayı verdi ve iki şişe bebek mamasını buzdolabına koydu. Bu kadını bir daha görmeyebileceğini düşündü. Ya da bu evi, bu tertemiz mutfak.

– Bu kadar şeye ihtiyacı olmayacaktır, dedi Mike'ın annesi, şişelere bakarak. Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?

Yaşam boyu. Sonsuza kadar. “Çok değil. Mike yarın iki haftalık bir tatile başlıyor.”

– Evet, onu biliyorum. İki hafta boyunca kaybolmayacak-sın, umarım. Yine de bu küçük tatlı şeyin birkaç hafta benimle kalmasının beni rahatsız edeceğinden emin olmadığımı söylemeliyim.

Kalmak zorunda kalabilirsin. “Mike altıda evde olacak.”

Alice kendi kendine bu mantıksız cümleleri kurmaktan

vazgeçmesini söyledi. Bunlar onun içsel korku ve umutlarının ifadesiydi. İyi ki, Mike'ın annesi bunların kafasının karışıklığının daha açık bir göstergesi olduğunu düşündü. Bebek uyuyordu. Alice, bebeğine bir daha sarılmadan, onu son bir kez öpmeden tek çocuğunu, ufacık kızını terk edemeyeceğini, onu bir daha göremeyebileceğini düşündü. Onu rahatsız etmek, yerine yeniden yatırıldığında ağlayacağını bildiği halde, uyandırmak pahasına da olsa, Alice onu kucağına almalı, sımsıkı sarılmalı ve bir hoşça kal öpücüğü vermeliydi.

Alice portbebenin üzerine eğildi. Parmağıyla bebeğin yanağına dokundu, hızla arkasına döndü.

– Ben gideyim artık.

– Hiçbir şeyi merak etme. Güzel zaman geçir.

Bindiği otobüs kendi annesinin evinin yanından geçti. Alice pencereden bakmadı. O ve Mike, istasyonun yanında isabetli bir yerde inşa edilmiş bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Altı aydır oradaydılar, evliliklerinin süresi boyunca. Alice asansörle ikinci kata çıktı, daireye girdi ve dokuz ya da onuncu kez Mike'a bıraktığı mektubu okudu. Bu bir not değil, her şeyi açıklayan uzun bir mektuptu, yazdığı en son ödev –Verdi ile Wagner'i ve operalarını karşılaştıran bir makale– kadar uzundu ve yazması onun kadar uzun sürmüştü.

Alice mektubu buruşturdu ve mutfaktaki çöp sepetine attı. Mike onu orada bulabilirdi, ama sanmıyordu. Bunun yerine, bir süpermarket faturasının arkasına şöyle yazdı: *“Ben gidiyorum. Her zaman gideceğimi söyledim, ama bana inanmadın. Catherine annenin yanında, Alice.”* Catherine'in ismini yazdığında ağlamaya başladı, ama gözyaşlarının notun üzerine düşmesi ve mürekkebi dağıtmasının ne kadar komik ve modası geçmiş olacağı düşüncesi onu durdurdu. O zaman kalmak için hâlâ geç olmadığını fark etti. Gitmeyebilirdi. Şimdiye kadar geri dönüşü olmayan hiçbir şey yapmamıştı. Kent merkezine gidip, biraz mağazalara bakabilir, bir yerde kahve içebilir ve saat dörtte kaynanasının evinde olabilirdi. Catherine'i görüp, onu eve getirebilirdi.

Hazırladığı bavul, yatak odasındaki dolabın arkasındaydı. Daha değerli ve sonsuz derecede gerekli olan kemani, oturma odasında, televizyon ve kitap raflarının arasında, ze-

mindeki kutusundaydı. Alice, onu Catherine'in doğumunun iki ay öncesinden beri çalmamıştı. Birden kutuyu açtı ve kemani çıkardı, kemani ve yayı tellere dokunmadan elinde tuttu. Bu kadar uzun zamandan sonra çalmaya korktuğunu ve orada kalırsa bir daha çalamayacağını biliyordu. Ama kemanın görüntüsü ve dokunduğundaki his onu uyardı. Ona cesaret verdi. Kemanı kutusuna koydu.

Hesabında ne varsa çektiği, yüz pound'dan az, ama hiç olmamasından daha iyi olan parası zaten çantasındaydı. Palto giymek için çok sıcaktı, ama kışlık paltosunu bırakmak tedbirsizlik olurdu çünkü geceler hep soğuktu. Alice, Chelmsford'daki annelerin alışveriş yaparken giydikleri pamuklu elbiseyi çıkardı, kot pantolon ve siyah bir tişört giydi, bundan sonra, belirsiz bir şekilde uzanan geleceğinde hep bu tarz elbiseler giyecekti. Ağır, koyu mavi kaba kumaştan yapılmış palto bavula girmezdi. Paltoyu omzunun üzerine attı. Bir elinde bavulu, diğerinde de kemani taşıyarak, Chelmsford istasyonuna kadar olan yaklaşık iki yüz metrelik yolu yürüdü ve 15.33 Londra trenini yakaladı. Daireyi, Mike'ın günlük tren saatine uygun olduğu için almışlardı.

Annesi daha sonra, "İnanılmaz bir şey, bebeği bıraktın ve kemani aldın!" diyecekti.

Alice'in Londra'ya son gelişinin üzerinden çok uzun bir süre geçmemişti. Kraliyet Müzik Akademisi'ndeyken orada yaşamıştı, ama bir yıldan daha kısa bir süre önce olmasına rağmen, bu şimdi sonsuz derecede uzak görünüyordu. Araya bir ömür girmişti, hamileliği ve Catherine'in kısa yaşamı. Yeniden inşa edilmekte olan Liverpool Caddesi istasyonu kirli, gürültülü ve çok büyüktü. Alice, metroyu gösteren işaretlere bakarken, "Korkuyorum" diye düşündü. "Yaptığım şeyden ve gittiğim yerden korkuyorum." Gittiği yer derken, yalnızca bir sıçrama tahtası olan Bloomsbury'deki otelden değil, belirsiz, tahmin edilemez geleceğinden bahsediyordu.

Bir zamanlar, çoğu Londralı gibi, Alice'in kafasında içinde basit bir metro haritası, en azından Londra'nın içini gösteren bir harita vardı, ama unutmuştu. Holborn'a Central Hattı'yla doğrudan ulaşılabilirdi, bunu duvardaki bir planda keşfetti. "Yanlış yoldan gitmemeliyim" diye düşündü Alice platforma

doğru yürürken. “Batıya giden bir trene bineceğimi hatırlmalıyım, kendimi Essex’e geri dönerken bulmamalıyım.”

Londra’ya tam da iş çıkış saatinde gelmişti. Bir koltuk bulma olasılığı yoktu. Kemani ve bavulu baldırlarının arkasına, çift kanatlı kapıların yanındaki cam bölmeye dayayarak durdu. Kaynanası şimdiye kadar ne olduğunu merak etmeye başlamış olmalıydı. Belirtmemişti, ama dört buçuk ile beş arasında dönmesi mantıklı olurdu. Saat beşi çeyrek geçiyordu, Bank istasyonundaki saate bakmıştı. Kaynanası da saate bakıyor olmalıydı, belki de kucağında Catherine’le volta atıyordu.

Trene birçok insan daha bindi ve St. Paul’de, tam Alice başka birinin binmesinin olanaksız olduğunu düşündüğü anda, beş kişi daha bindi. Biri onları arkalarından, avcuyla da sırtlarından itti ve kapılar kapandı. Keman kutusunun kenarı bacağına kesiyordu. Palto dayanılmaz derecede ısıtıyordu, insanların paltoya gülerek baktıklarını gördüğünü düşündü, ama yapabileceği bir şey yoktu. Koyacak bir yer yoktu. Catherine uyanacak ve Mike’ın annesini yabancı bulacaktı. Ya Alice orada olmadığı için ağlarsa? Alice bunu daha önce düşünmemişti. “Ne yaptım?” Ağzından bir ses çıktı. Bu duyguyu bastırdı.

Mike’ın ofisi Chancery Sokağı yakınlarındaydı, bu onun istasyonuydu, bu hattı kullanmalıydı. Alice bunu daha önce düşünmemişti. Şimdi altıya on kaladan hemen sonra Chelmsford’da olan 17.20 treninde olmalıydı. Hep o trene binerdi, Alice’ten büyük olmamasına rağmen, tümüyle güvenilir ve metindi, iyi bir koca ve baba olmak için yaratılmıştı. Her şeyden öte iyi bir babaydı. Eğer Catherine’e farklı davransaydı, onu en azından onun kadar, belki daha fazla sevmeseydi, Alice bunu yapamazdı.

Holborn’da trenden kaçmak iyi gelecekti, ama platformu geçip, merdivenleri çıkmaya başladığında, içini bir kararsızlık ve şaşkınlık hissi kapladı. Yukarda sırtını duvara yaslayarak durdu; nefesi garipleşmişti. Nefesini tuttuğu ve zorunlu olarak isterik bir kahkahaya boğulduğu ve ağlamaya başladığı andaki gibi olmuştu. Yutkunduydu, kendini derin bir nefes almaya zorladı. Palto o kadar sıcak tutuyordu ki aşırı derecede terliyordu. Ter yüzünden gözyaşları gibi akıyordu.

Bundan sonra olanlar kaderimi belirleyecek: bulduğum yerler, yazdığım mektuplar, hatta tanıştığım, beni öyle ya da böyle yönlendirecek olan insanlar. Alice bavulu ve kemanı yere bıraktı ve kışlık paltosunun kaba yünlü kollarıyla yüzünü sildi. Gerçek yaşamıma, yönlendirmem engellenen -peki, aptallığım ve inanılmaz budalalığım ile yönlendirmemi kendi kendime engellediğim- yaşamıma başlıyorum. Bundan sonra olan her şey yeni olacak, bir ilerleme, bir macera olacak ve Chelmsford'da olmayacak. Askıya alınmış olan yaşamım yeniden başladı.

Müzik sesini, istasyon binasındaki yürüyen merdivenlere yaklaşırken duydu. Müziğe doğru yürüdü.

O Kraliyet Akademisi'ndeyken de metroda çalgıcıların olduğunu hatırlıyordu, ama rock ya da bazen caz çalarlardı. Yaklaştığı ses, popülerliği yüzünden değerini yitirmiş bir parça olsa da, dünyanın klasik diye adlandırdığı türdendi: Mozart'ın bir parçası, küçük bir gece müziği.

Alice geçidin sonuna geldiğinde müzisyenleri gördü.

İki kişiydiler, iki erkek. Biri flüt, diğeri gitar çalıyordu. Gitar bu parça için uygun bir enstrüman değildi, Alice onun sadece arka planda çaldığını görebiliyordu. Gitar kutusu gitaristin önünde yerde açık duruyordu, Alice onları izlerken gelen bir kadın kutunun içine bakarak bir bozukluk attı.

Gitarist esmer ve düzgün yüzlü, uzunca saçlıydı, küçük bir ağzı vardı. Kırklarında gösteriyordu. Arkadaşı daha gençti, belli Alice'ten bile büyük değildi, sarışın, çok hoş görünümlü, mavi gözlüydü, sahibinin hassas ve nazik olması gerektiğini düşündüren samimi bir yüzü vardı. Alice bu adam, bu nazik yüzlü sarışın adam oldukça iyi çaldığından onları dinlemek için durmuştu.

Bavulunu ve kemanını duvarın yanına koydu. Mozart'ın parçası sona erdi, Alice alkışladı. Alkışı her zaman birilerinin başlatması gerekir, alkışladığında onu birkaç kişi izledi. Bir adam gitar kutusuna bir 5 penilik attı, sonra da Alice bir 10 penilik attı. Sarışın adam teşekkür ederim dedi, o ve gitarist Çaykovski çalmaya başladılar. Alice çaldıkları parçayı yavaş yavaş anımsamaya başladı; bu keman için yazılmış bir müzikti, ünlü *Keman Konçertosu*, flüt ve gitarla çalınunca çok garip geliyordu, o kadar garipti ki, tanınması bir iki dakikası-

nı aldı. Melodiyi, tınıyı yakalamayı başarmışlardı.

İçgüdülerini sarışın adamın ona bakışını -umutlu ve davetkâr bir bakıştı bu- görmezden gelmesini söylüyordu. Bavulunu ve kemanını alıp, buraya yapmaya geldiği şeyi sürdürmeye, yukarıya, caddeye çıkmaya ve sonra da otel bulmak için Streatham Caddesi'ne gitmeye niyetlendi. Ama duraksadı. Bu müziğin doğrudan ona ve onun için çalınıyor olmasının kesinliği -çünkü sarışın adam keman kutusunu ve belki de gözlemindeki istek dolu bir bakış görmüştü, yalnızca sarışın adam görmüştü, çünkü gitarist orada sadece destek ve yardımcı olmak için bulunuyor gibi görünüyordu- karar vermesini sağladı. Aslında bu pek de gerçek bir karar değildi, daha çok üzerinde düşünülmemiş bir hareketti.

Alice diz çöktü, çantayı açtı, kemanı ve yayı çıkardı ve sadece bir an için duraksadıktan sonra diğerlerinin yanına geçmek için yürüdü. Flüt tekledi, flütçü yana kaydı ve ona kendisi ile avurtları çökük gitaristin arasındaki yeri işaret etti. Alice gitaristin ona güven verici bir şekilde gülümsediğini fark etti.

Çalmaya başladı.

Alice on altı yaşındayken annesi, ona bir konuda sinirlendiği bir gün, kızgınlıkla, "Hoş görünüşlü olmanın sana yaşamında avantaj sağlayacağını düşünmemelisin. Güzellik sana bir yük olacaktır" demişti.

Annesinin "hoşuna gitmek" dediğinde "âşık olmak" demek istediği gibi, "hoş görünüşlü" dediğinde "güzel" demek istediğini o zaman bile biliyordu. Aynı zamanda güzel olduğunu da biliyordu, bu hoşuna gidiyordu ve kendisi de güzel olan annesinin bakışlarının sönmekte olduğunu görebiliyordu.

- İnsanların seni bakışların için mi yoksa kendin için mi istediklerini asla bilemezsin. Eğer bir konser kemancısı olabilirsen, ki kişisel olarak bundan kuşku duyuyorum, sürekli insanların seni bakışların için mi yoksa birazcık iyi olduğun için mi sahnede görmek istediklerini merak edeceksin.

- Bu iş öyle olmaz, demişti yüksek sesle. Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

- Erkeklerin etrafında dolanıp durmalarının mükemmel

olacağını düşünüyorsun, ama bu uzun sürmez, sonra bu bittiğinde elinde ne kalacak?

– Müziğim.

Alice, Holborn istasyonunda keman çalmasını bir bağış olarak kabul etmişti, yanında flüt çalan adamın onun güzel olduğu için çalmasını istediğini düşünmesi bile gerekmemişti. Flütçü kalmasını, Vivaldi'ye ve Handel marşlarına girmesini istiyordu, çünkü iyi çalıyordu. Kendisi iyi çaldığını düşünmüyordu, haftalardır ilk kez çalıyordu ve çıkardığı sesler onu rahatsız ediyordu, ama belki bu sokak çalgıcılığı için yeterince iyiydi. Arkasındaki gitar kutusuna, o çalmaya başlamadan önce olduğundan daha çok bozukluk atıldığını gözlemeden edemiyordu.

Paltosunu katlamış ve bavulunun üstüne koymuştu. Çalmanın onun üzerinde özgürleştirici bir etkisi vardı. Sık sık duyduğu, ama hiç tanımlamadığı bir ifadenin gerçek anlamının farkına varmıştı: kendinde. Burada, bu metro istasyonunda uygunsuz ve komik bir şekilde, tanımadığı müzisyenlerle, yabancı, sadece arada sırada takdir eden ve sürekli değişen bir dinleyici topluluğunun önünde çalarken, kendindeydi.

Sarışın adam ona, “Son bir parça daha ve bugünü bitiriyoruz. *Saba Melikesi*’nin girişini çalabilir misin? Onu seviyorlar” diye fısıldadı.

– Çalışırım.

– Harikasın.

Alice ona gülümsedi. Gitarın burada yeri yoktu, gitarist sırtını açık kutuya dayayarak, yüzünde bir sırıtışla arkaya oturdu ve bu parçayı onlara bıraktı. Mükemmel bir takım halinde, düet yaparak ve parçanın gerektirdiği hızlı tempoda, gürültülü ve heyecanlı bir şekilde çaldılar. Alice yayıyla bir selam vererek bitirdi, yayı havaya kaldırdı ve kendini zaffer sevinciyle gülerken buldu.

Bu kez gerçek bir konserde olduğu gibi, gerçek bir alkış aldılar. Flütçü gülümseyerek döndü. Bir an için flütçünün kollarının onu saracağını onu kucaklayacağını düşündü, bunu düşündüğünden emindi, ama duraksadı ve Alice başka yöne döndü.

– Bunu daha önce de yapmışsın, dedi gitarist, bozukluk-

ları kutudan avuçlayarak çıkarıp büyük kahverengi bir zarfa koyarken.

– Metroda değil. Duvardaki bir uyarı levhasını göstererek kıkırdadı.

– Bakın. “Diğer yolcular rahatsız ederek, metroda çalgıcılık yapmak ya da müzik aleti çalmak yasaktır...” 50 pound’luk bir ceza alabileceğinizi yazıyor.

– Hiç kimse almaz. İsmim Peter ve bu da Tom.

– Alice.

– Hiçbir zaman hiç kimseyi cezalandırmazlar, dedi Peter ismindeki adam.

– Diğer yolcular rahatsız olmuyorlar, görüyorsun. Bunu seviyorlar. Bu Tom’dur. Kasvetli yolculuklarını aydınlatıyor. Bak, bunun bir kısmını hak ettin. Zarfı Peter’dan aldı. En azından üçte birini, belki de daha fazlasını hak ettin. Çalışınla gerçekten kalabalığı çektin.

– Ve o bizden daha sevimli.

Alice kafasını salladı. “İstemiyorum. Sizde kalsın. Gitmiyorum.”

Merdivenlere kadar olan mesafeye baktı. Bu yaşama açılan kapıydı; birden geçmeyi hiç istemediği bir kapı, geçmekten korktuğu bir kapı. Ama her yeni gün kendi korkusunu getirecekti, bir dizi korku getirecekti. Onlarla yüzleşmeliydi, onların üstesinden gelmeliydi, buna şimdi başlamalıydı. Kemani yeniden kutusuna koydu, paltosundan yaptığı çıkımı aldı ve bavulunu kaldırırken, çıkımı koltukaltına sıkıştırdı.

– Şey, hoşça kalın. Bunu yapmaktan gerçekten hoşlandım.

– Yarın Green Park’ta bize katılmaya ne dersin?

– Ben orada olmayacağım, dedi Peter. Çalışmam gerek.

– Bu iş değilse, ne peki?

– Demek istediğimi biliyorsun.

– Senin de çalışman gerekiyor mu? dedi Tom, Alice’e bakarak.

– Hayır. Ona kim olduğunu, yaptığını söylemeyi istedi, ama onun ilgilenmeyeceğini, sıkılacağını düşündü. Hiçbir şey yapmam gerekiyor. Yani, aslında her şeyi yapmam gerekiyor ve buna yarın başlıyorum. Tom başını salladı, anlamış gibi bakıyordu. Gitmeliyim.

– Nereye gidiyorsun?

– Şey, bir otele, bir çeşit otele. Okulda arkadaşım olan bir kızın annesi işletiyor. Bunu dinlemek istemezsiniz, çok sıkıcı. Kalacak bir yer ararken bir süre orada kalacağım.

Tom, “Lütfen yarın Green Park’a gel. Geleceğini söyle. Lütfen.”

Tom’un ateşliliği onu neredeyse eğlendirmeye başlamıştı. “Niçin?”

– Sana bakmak çok güzel, değil mi, Peter? Ve çok da iyi bir kemancısın. Gerçekten kalacak bir yer mi arıyorsun?

Alice kayıtsız görünmeye çalışarak omuzlarını kaldırdı. “Kim aramıyor ki?”

– Belki yardım edebilirim... Yarın Green Park’a gel.

Mike’ın bayatlamış ifadelerinden birini kullandı, anında kullanmamış olmayı istedi. “Bu reddedemeyeceğim bir teklif.”

Caddeye birlikte çıktılar, Tom paltosunu ve Peter da bavulunu taşıyordu. Alice onlar giderken, Bond Caddesi’ne ve sonra da dediklerine göre Jubilee Hattı’ndaki West Hampstead’e doğru uzaklaşırlarken gözden kaybolmalarını izleyip el salladı.

Catherine hakkında, o ve Mike ve evde olacaklar hakkında son kez düşündüğünden bu yana bir saat geçmişti. Şimdi bu düşünce geri gelmişti, Tom ve Peter’la tanışması yeniden gerçekliğe uyandığı bir düşmüş gibi görünüyordu. Dışarı çok aydınlıktı, güçlü bir parlaklık onu sarstı. Londra sıcak ve tozlu, hava Chelmsford’daki havadan farklıydı; dizel yakıt ve benzin kokuları, egzotik tütün, Doğu yemekleri ve arada sırada da bir idrar kokusu esintisinin bir karışımı.

Otel bulundu. Bayan Archer, ona “turizme ayrılan” üç boş oda dışındaki diğerlerin, evsizleri oraya yerleştiren belediye meclisine bırakıldığını söyledi. Bunların çoğu Somalililer ve Sudanlılardı. Bayan Archer burnunu çekti ve omuzlarını silkti, bu işin parasının iyi olduğunu kabul ediyordu.

Otel, Alice’in bir Bloomsbury oteli hakkındaki fikrine uymuyordu. Yıkık dökük olmasını bekliyordu, ama pislik ve havadaki bu görünme de pusuya yatmış bir şeylerin kokusunu beklemiyordu. Odasının yerini öğrendi, merdivenlerde – asansör yoktu – siyah bir örtüyle örtünmüş, katlar arasında çevreyi dikizleyen küçük sevimli yüzlü bir kadınla

karşılaştı. Arkasında dört küçük çocuk kümelenmişti. Alice'in odası tek yataklı küçük bir odaydı, duvardaki dolaptan başka mobilya olarak küçük bir sandalyesi ve açılmayan bir penceresi vardı. New Oxford Caddesi'ndeki ucuz küçük bir kafede bir yemek yedikten sonra o yatakta yatarken, daha önce hiç görmediği tarzda, mor örme naylon çarşafın içinde kıvrandı. Bedenindeki her tüy, tenindeki her sertlik, ayak tırnaklarındaki her biçimsizlik, yapışkan ve parlak elyafa takılıyormuş gibi geldi. Mike'ın yalnız uyuduğu yatağın yanındaki karyolasında bulunan Catherine'i düşünerek bir o tarafa, bir bu tarafa döndü.

Sabah saat beşte geri gitmeye, onlara dönmeye ve müziği unutmaya, hatasını geçici bir hamilelik sonrası deliliğe yüklemeye karar vermişti. Uyudu, dokuzda kalktığına ikinci hatasını fark etti: her yerdeki tüm otellerin kahvaltı verdiklerini düşünmüştü. Akşam yemeğini yediği kafe, kahve ve Danimarka pastası servisi yapıyordu. Sade, acı kahveyi içerken geceki düşüncelerine döndü, eve dönme düşüncesi, kahvesini bitirmeden eşyalarını toplamasıyla ve Holborn istasyonuna ve sonra da Liverpool Caddesi'ne doğru yola çıkmasıyla çözümlenmişti.

"Her trenin içinde, her istasyonda, A'dan Zye Londra rehberinin arkasında, Londra Ulaşım Müzesi'nde satılan masa örtülerinde, posterlerde, ajandalarda ve güneş görmeyen başka yerlerde görülebilen Londra Metrosu haritasının benzerleri için bir örnek olduğu, bir sanat eseri olduğu söylenir.

Henry Beck tarafından tasarlanmıştır ve Londra Ulaşım tarafından ilk kez 1933'te posterlerde kullanılmıştır. Harita için ona 5 guinea ya da 5,25 pound ödemişlerdi. Milyonlarca basıldı ve tüm dünyadaki metro haritaları için örnek oldu.

Alta sol köşede Henry C. Beck imzasını taşıyan son harita 1959'da yayımlandı. Bugünkü versiyon Londra Metro Ulaşımı tarafından rahatsız edici bir şekilde bir 'yolculuk düzenleyicisi' olarak adlandırılmaktadır.

Harita metro ağını geometrik bir şekilde gösterir. Bazıları onu yukarı doğru çatınıza dikerseniz, bir televizyon anteni gibi görüneceğini söylerler.

Metro hatları elbette, Manhattan'ın caddeleri gibi birbirlerine dik açıda uzanmazlar. Dar açılarla kollara ayrılmaz ya da mükemmel dikdörtgenler de oluşturmazlar.

Londra Metrosu'nun doğru bir haritası merkezi kompleks yüzen bir yunusu anımsatan bir şekilde gösterir, burnu Aldgate, alını Old Caddesi, kafasının üst kısmı King's Cross, omurgası Paddington, White City ve Acton, kuyruğu Ealing Broadway ve karın bölgesi Kensington istasyonlarıdır. Dış bölgeler zarif dokungaçlara ayrılır. Fok bir medüz, bir denizanası haline gelmiştir. Uzantıları Middlesex'e ve Hertfordshire'a, Essex'e ve Surrey'ye dokunur. Bir pençe Heathrow'un içine girer.

Yapımına 1863'te başlanan Metropolitan Hattı'na, 1860'lar ve 1870'ler boyunca, 1882'de ve 1884'te eklemeler yapılmıştır. 1865'te başlanan District Hattı, 1902'ye kadar gelişmeye devam etti. 1900'de açılan Central Hattı'na 1908, 1912, 1920 ve 1946-1949 arasında eklemeler yapıldı. 1860 ve 1884 arasındaki yıllarda uzun zarnandır Inner Circle denilen Circle inşa edildi.

Northern Hattı'na 1890'da başlanmıştı, ama yirminci yüzyıl boyunca 1941'e kadar eklemeler yapıldı. 1903-1907 arasında yapılan Piccadilly Hattı'na 1933'te ve 1971'de yeni bir son durak ve yeni ara duraklar yapıldı. Londra'nın son zamanlardaki tümüyle yeni tek metro hattı Victoria, 1971'de açıldı ve sadece küçük bir kısmı yeni olan, geri kalanı 1905-1915 arası yapılan Bakerloo'nun kısmen dönüştürülmesinden oluşan Jubilee 1979'da tamamlandı.

O zamandan beri Docklands Hafif Demiryolu, Londra'nın doğu nehrinin kurtarılmış bölgelerine hizmet vermek için ağdan yeni kollara ayrılmıştır.”

Saat on birde Alice kemaniyla, Green Park metro istasyonundaydı, Tom'u arıyordu, yürüyen merdivenden inerken ona kadar ulaşan flütün sesiyle genç adama doğru çekiliyordu.

– Geleceğini sanmıyordum.

– Neredeyse gelmiyordum, dedi Alice. Neredeyse geldiğim yere geri dönüyordum.

Tom, Alice'e sorgulayarak baktı, devam etmesini bekledi, ama o devam etmeyince yanındaki adamı, Ollie'yi, başka bir

gitaristi tanıştırdı. Bunun Ollie'nin son seferi olduğunu söyledi, bundan sonra Fransa'da yaşayacaktı.

– Hepsi gidiyorlar, dedi Tom.

– Umanım ben de giderim. Gitmeliyim. Kaldığım bu iğrenç çöplükte daha fazla kalmaya gücüm yetmez.

Sonra Tom şarkı söylemeye başladı, onlar da eşlik ettiler. Alice, Don Giovanni'den Don'un serenadını denemesini önerdi. Mandolinleri yoktu, ama Ollie'nin gitarı idare ederdi. Tom, şarkısını Don'un penceresine gelmesini istediği kıza hitap ederken, kıza onun hazinesi olduğunu ve en azından onu görmesine izin verecek kadar zalim olmamasını söylerken Alice'e bakıyordu, yüzünü toplanan seyircilerden çevirmiş, ona bakıyordu.

Alice biraz utanmıştı, ama insanlar bunu çok sevdiler. Gitar kutusunun içine birçok bozukluk atılmıştı ve bunların bazıları pound'luktu. Alice'in kendi sesi hakkında pek bir fikri yoktu, tanımlanamayan bir sopranoydu, ama Tom Don'un Zerlina'yla söylediği düeti önerdiğinde kabul etti. Tom aryanın Don'un kızın ona elini vermesini istediği ve kendi elini onunkinin üzerine koyduğu kısmını söyledi, ama Alice anlamazlıktan geldi. İnsanlar alkışladılar. Ollie parayı avuçlayarak çıkardı ve 15 pound'dan birazcık az olduğunu hesapladı.

– Genellikle yiyeceğimizi yanınızda getirir ve parkta yeriz dedi Tom. Ama bugün seninle bir kafede düzgün bir yemek yemeyi düşündük.

– Ama geleceğimi beklemiyordunuz.

– Biraz bekliyordum. Geleceğini umuyordum.

Gittikleri yer, Tom'un çalıştığı yere benzeyen bir büfeydi. Sokak çalgıcılığı yaparak, tam da kocasına geri dönmemesi için yetecek kadar para kazanmışlardı. Alice bunun günübirlik bir yaşam olduğunu düşündü. Hiçbir zaman bir işi olmadığını, ona terk ettiği kocasının baktığını onlara söylemedi. Kahve geldiğinde, Tom isterse gelip, Cambridge School'da yaşayabileceğini söyledi.

– Bir okul mu?

– Eskiden öyleymiş. Şimdi sadece insanların oda kiralandıkları bir ev, yalnızca kira çok düşük. Ollie gittiği için şimdi bir oda boşalıyor. Sahibine sordum, o da müdür odasını alabileceğini söyledi.

Alice güldü. “Güzel bir adres gibi görünüyor.”

– Geleceğini söyle.

– Onu rahat bırak, dedi Ollie. Bırak da kendi kararını kendi versin. Önce görmesi gerek.

– Tabii ki görecek. Şimdi oraya gideceğiz.

Müdür odası birinci katta dördün yanındaydı. Metroda gelirlerken birkaç kez Tom’un ona hayran hayran bakışını yakalayan ve düet yaparlarken elini tutuş şeklini unutmayan Alice, Tom’un odasının yanındaki odayı tutmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Ama Jarvis ikinci kattaki diğer odaları vermek istemediğinden, tutabileceği sadece bu oda vardı. Tren seslerinin geceleri onu uyutmayacağından emindi. Ama odayı tuttu. Komik miktardaki kira çekici geldi, Alice’in yüz pound’u, Bayan Archer’in oteline kayıt yaptırdığı zamana göre daha az acıklı görünmesini sağlıyordu.

Tom, bavulunu ve kışlık paltosunu almak için Streat-ham Caddesi’ne birlikte gitmeleri konusunda ısrar etti. Dönüş yolculuğunda, Alice’e kendisi hakkındaki her şeyi anlattı ve inceleyebilmesi için elini gösterdi. Alice’e diğer elin aynısıymış gibi geldi, ancak serçeparmağının eklem tarafındaki kemik diğerlerinden biraz daha çıkıktı ve parmak biraz daha sertti.

– Sanırım büyükanne haklıymış. Koleje geri dönmelisin.

– Buna aldırmiyorum.

– Ben Londra’ya bunun için geldim. Okula geri dönmeliyim. Brüksel’e gitmek istiyorum, en iyi yer orası. Bu ülkede bir ulusal müzik konservatuvarımız olmalı, ama yok.

– Bir gün koleje döneceğim. Zamanı geldiğinde bunu anlayacağımı hissediyorum. Parayı da kendim ödemem gerekecek, ama yapacağım. Herhangi bir konuda acele etmek iyi değildir.

Alice, Tom’un söylediklerinin çoğunu düşünmeden, kafasıyla onayladı. Yakında onun da olacağı gibi, yalnız olmak endişe verici bir şeydi. Düşünmeye başlayacağı müdür odasında yalnız kalmak istemiyordu. Kaçışından beri ilk kez, sadece bir ay önce doğum yaptığının açıkça farkındaydı ve kalçalarındaki dikişlerin olduğu yerde bir çekilme hissi duyduğunu zannediordu. Belki de çok uzun zamandır ayakta

durduğundan ve çok fazla yürüdüğünden, kendini bitkin ve huzursuz hissediyordu. Yalnız kalırsa, ağlamaya başlayacağından korkuyordu.

Tom'dan istediği son şey, onu kanatları altına alması, ona kendisinin bulduğu ve ona ait olan bir şey gibi davranmasıydı, ama gerçekleşmekte olan buydu. Tom sonra buluşmaları gerektiğini, Alice'in gelip onun odasında, onunla birlikte yemesini ve bir şişe şarap alacağını söyledi. Sonra ondan ayrıldı.

Kendisiyle ilgili olanları düşünmemek için çevresindekilere odaklandı. Burada müdürün günlerini geçirdiğini, belki de durumları kötüye giden öğrencilerle, saygın öğretmenlerle görüşmeler yaptığını gösteren hiçbir şey yoktu. Bir çalışma masası yoktu, sadece birinin kime ait olduğunu bilmediği çarşafarla yaptığı bir yatak, bir koltuk, küçük bir masa, bir dolap ve geçen trenlerin Metropolitan trenlerinin ve Chilterns'e kadar giden trenlerin görülebildiği bir pencere vardı. Giriş dedikleri büyük salonda bir telefon görmüştü.

Kafası boşalmıştı. Yatağa oturdu, gerçek hayat kafasındaki boşluğu doldurmak için hızla akmaya başladı. Mike'ın tatiline başladığını düşündü. Annesine gidecekti, Catherine de orada olacaktı ve onun hakkında konuşacaklardı, konuşabilecekleri tek şey buydu. Onun deli olduğunu ve davranışını anlayamadıklarını söyleyeceklerdi. Mike'ın annesi onun deli ve ahlaksız olduğunu söyleyecekti. Çok önceden yapmadıysa, şimdilerde anne ve babasına telefon etmiş ve olanları onlarla tümüyle konuşmuş olmalıydı.

Alice bunu kimseye söylememeye karar verdi. Bunu kendine saklayacaktı. Olayın içindeki insanları tanımayan ve içinde bulunduğu durumu bilmeyen birine bunu anlatmanın anlamı yoktu. Buna karar verdi, ama üç saat sonra, Tom'un Hint yemeğini yedikten ve şarabın yarısını içtikten sonra ona tüm hikâyesini anlatıyordu.

Tom, "Niye evlendin? Niye kürtaj yaptırmadın?" diye sordu.

Tom bunu bilemezdi, ama yaşayan bir bebek, bir insan olan Catherine'in kürtajla alınmasından bahsetmek soğukkanlı bir şekilde cinayet işlemeyi düşünmek gibi bir şeydi. Yani, bunun hakkında şimdi konuşmak böyle bir şeydi. O zaman bunu düşünmüştü.

– Herkes üstüme geliyordu, dedi. Bunu açıklamak zor,

çünkü sen benim güçlü olduğumu düşünüyorsun.

Tom öyle demişti. Alice böyle ayrıldığı, ayrılmak için planlar yapıp bunları uyguladığı için güçlü olmalıydı.

– Kraliyet Akademisi'nden yeni ayrılmıştım, final sınavlarının sonuçlarını yeni öğrenmiştim. Mike hamile kalmama sevinmişti. Hep evlenmeyi ve bir ailesinin olmasını isterdi ve bu şekilde onunla evlenmem gerekeceğini söylemişti.

– Bunu bilerek mi yaptı?

– Hayır, bu benim hatamdı, bir kazaydı. Onunla evlenmeyi hiç düşünmemiştim, sadece erkek arkadaşımı, hamile kaldığımda o kadar da çekici gelmemeye başladı. Sonra annem ve babam üstüme gelmeye başladılar. Annem, kızları evlenmeleri için zorlamak gerektiğine göre bundan sonra neler olacağını bilmediğini söyledi, çünkü onun zamanında evlenmek istemeyen erkeklermiş.

Tom'un yine kürtaj hakkında konuşmaya başlayacağını düşündü. Tom sadece, "Onların dediğini yapmak zorunda değildin" dedi.

– Teslim oldum. Bunun zayıflık olduğunu biliyorum. Ben şu hamileyken hep hasta olan insanlardayım, sadece sabahları değil, günlerce saatler boyu hastaydım. Dışarı çıkmadım, hiçbir şey yapamadım. Mike hep yanımdaydı, bana iyi davranıyordu ve hiçbir şey hakkında endişelenmememi söylüyordu, o evi bulmuştu, annesi evi döşemek için mobilya bakıyordu ve düğün için hazırlık yapıyorlardı. Teslim oldum, onlara karşı koyacak gücüm yoktu. Düğünden bir hafta önce hastalığım geçti, annem hastalığının psikolojik olduğunu söyledi, "içimde derinlerde" -ondan alıntılıyorum- evliliği istediğimi ve gerçekten evleneceğimi anladığımda endişelenmeyi bıraktığımı söyledi.

– Hamile kalmasaydın ne yapacaktın?

– Bir konser kemancısı olacaktım. Tom'a baktı. Yine olacağım. Bu yüzden kaçtım. Bu yüzden bebeğimi bıraktım.

Gözleri yaşlarla doldu ve ağlamaya başladı. Tom kalktı ve yanına oturdu. Elini tuttu, sonra Alice'in bunu umursamayacak gibi görüldüğü bir anda, kollarını ona sardı. Alice hıçkırdı, Tom onu kendine çekti.

Altıncı bölüm

“Metropolitan’ın rengi koyu morumsu kırmızıdır, District’inki yeşil, Circle’in sarı, Central’in erguvan, Bakerloo’nun kahverengi, Piccadilly’nin koyu mavi ve Northern’inki siyahıdır. Bunlar Beck’in haritasındaki hatların ve bazen de istasyon çizgilerinin ve istasyonlardaki yeni katlanır koltukların renkleridir.

Victoria Hattı haritada açık mavi rengini aldı. Jubilee Hattı bitirilmek üzereyken, hangi rengi alacağı üzerine bir spekülasyon vardı. Kalan olasılıklar pembe, hırc yeşili, turuncu ve leylak rengiydi.

Londra Ulaşım griyi seçti.

Pembe beklenmedik bir şekilde ve daha önce böyle bir örnek olmadığı halde Metropolitan’ın Hammersmith koluna verilmişti.”

Günler geçiyordu ve Alice henüz annesine telefon etmemişti. Her gün Tom’la ve Peter’la ya da sadece Tom’la metroya gidiyor ve keman çalıyordu. Bunu tekrar yapmamaya, tren ve ayak seslerinden, konuşmalardan, bağırılardan, ısıklardan ve rakip grupların sesinden oluşan gürültülü bir fonda çalmamaya, standartlarını düşürmemeye karar vermiş olmasına rağmen, bu hoşuna gidiyor gibi görünüyordu.

Orada kemani çenesine dayamış ve elinde yayla dururken, endişelerinden ve Catherine’i düşünmekten kurtulu-

yordu. Bir bakıma uyuşturucu almış gibiydi. Kendini uzakta hissediyordu. Yanlarından geçen, bazen onlara para vermek için duran insanlar diğerleriydi. O, Tom ve Peter özel ve farklıydılar, müzikleri onları birleştiriyordu.

Bu onun endişelenmesini ve onun ciddi müzik kariyerinde ilerleme sağlayacak başvuruları yazmak için masa başına oturmasını engelliyordu. Alice kendi kendine henüz bu başvuruları düşünmesinin aptallık olacağını da düşünmüştü. Hâlâ doğum sonrası durumda olmasının dışında, şoktaydı da; kendi kendine yarattığı bir şok olsa da, şok aynıydı. Onun için en kötü olan şey, yalnızlıktı. O an için en iyisi de, ondan hoşlanan ve nazik biriyle olmasıydı.

Tom flüt çalarken ya da şarkı söylerken, o da keman çalıyordu, çıkardığı sesleri pek sevmiyordu, bazen fonda bu kadar gürültü olmasına ve dinleyicilerin müzikle ilgisiz olmasına memnun oluyordu. Ama müzik dünyasına girmişti, kendini bununla avutuyordu; Mike ve ailesinin ve evliliğinin onu sonsuza dek ayırmakla tehdit ettiği yaşama en beklenmedik şekilde geri dönmüştü.

O gece, Tom'a sırtını açtıktan ve ağlamaya başladıktan sonra, Tom onu avutmuştu, kollarına almış ve öpmüştü. Eğer sadece bir ay önce bir bebeği olduğunu bilmeseydi, onunla sevişmek isteyecekti, Alice bundan emindi. Ama o Tom'la bir gün sevişmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu. İş oraya gelirse, herhangi bir adamla olmayı isteyecek miydi? Alice'in bedeni kırgın ve savunmasız olduğunu hissettiği yerler dışında soğuk ve katıydı, zihnini tümüyle yorgun hissediyordu.

İyi uyuyamıyordu. Üçüncü gün Mike'ın anne ve babasının sessizlikleri acayip gelmeye başladı. Ancak nerede olduğunu bilmediklerine göre başka nasıl olabilirdi? Hangisini araması gerektiğini düşündü ve kendini onlardan herhangi birini arama düşüncesiyle titrerken buldu. Mike'ın anne ve babasını araması imkânsızdı, kaynanası telefonu arında kapatırdı. Girişte, Cambridge School'un seçkin öğrencilerinin, tüm o Dorothy'lerin, Joan'ların, Edith'lerin ve Hilda'ların önünde dururken camlı ön kapı açıldı ve yaşlı bir kadın içeri girdi. Alice'e "Günaydın" dedi, Alice de ona "Merhaba" dedi. İnce ve uzuncaydı, kırıksıklarla kaplanmış narin bir yü-

zü ve beyaz saçları vardı, ama Alice bunların bir zamanlar sarı olduğunu görebiliyordu. Bu kadının Tina'nın annesi olduğunu da, bunu Bayan Darne müdür dairesine giden korigidora inmeden de söyleyebilirdi. Alice, onun yaptığı şeyi yapmış olsanız böyle birini aramanın kendi annesini aramaktan daha kolay olacağını düşündü, ama bunda yanılıyor olabiliyordu. Görünüşler aldatıcıdır ve kendi annesi de güzel ve zarif görünüşlüydü, insanların çok tatlı olduğunu söyledikleri bir ifadesi vardı.

Yine de, araması gereken annesiydi, başkasını arayamazdı. Diğer etkenlerin, aşılmaz birçok engelin dışında, Mike'a ya da babasına ulaşmak için bir sürü tuşlardan ve babasının durumunda da bir sekreterden geçmek zorundaydı. Annesinin numarasını çevirdi, çalmaya başladığında neredeyse telefonu bırakmak üzereydi.

Annesi telefonu açtığında, ona yakın olması gereken insanlara her zaman söylediği aptalca şeyi söyledi: "Benim."

Sessizlik oldu. Alice annesinin içine çektiği nefesi duydu. Daha fazla sessizlik, hiçbir şey olmadı. Telefonun kapanmasını bekledi.

– Benim. Alice.

– Seni ilk seferinde duydum, dedi annesi. Alice bekledi. En azından annesi konuşmuştu. Sanırım aklını kaçırmış olmalısın.

– Tamam, insanların bunu düşünmesini anlayabilirim, dedi Alice. Ayrılmam gerekiyordu, hepsi bu. Daha fazla erteleseydim, hiç ayrılamayabilirdim.

– O zaman ertelememene çok yazık olmuş. Bebeğine kimin baktığını düşünüyorsun? Bunu düşündün mü? Ne zaman döneceğini söylemeye tenezzül edecek misin?

– Ben dönmüyorum.

– Alice, dönüyorsun. Bir tür aklî dengesizlik yaşıyorsun. En iyisi bana nerede olduğunu söyle ve baban gelip seni alsın ya da Mike alır. Peki, baban alır. Mike bir şey yapamayacak kadar kızgın ve üzgün. Bir doktora gitmen gerek. Büyük olasılıkla hastaneye yatman gerekebilir.

Alice annesine her zaman "Anneciğim" derdi. Bu artık işe yaramayacaktı. "Anne" dedi, "ayrıldım, çünkü bir müzisyen olmak istiyorum, kimsenin annesi ya da karısı olmak istemi-

yorum. Mike'i sevmiyorum, artık ondan hoşlanmıyorum bile." Catherine'in ismini söylese sesinin titreyeceğini biliyordu. "Sana nerede olduğumu söylemeyeceğim. Daha değil. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Artık bir kemancıyım, bunu yapmak için özgürüm. Bunu anlamanı beklemiyorum."

Marcia Anderson kendi küçük kahkahasını attı. Bu kahkaha Alice'i hep ürkütürdü. "Mike kemanını aldığını görmüş. Bebeğini bırakıp, kemanını almışsın."

– Hoşça kal, Anne, dedi Alice. Babama selam söyle.

– Umurumda değil, seninle bir daha konuşmayacaktır, dedi Marcia.

Alice ağından sarkan demir bir tarantula gibi görünen lambaya baktı. Kafasını arkaya yaslayarak gözyaşlarını gözlerinin içinde tutuyordu. "Artık ağlamayacağım, her şeye ağlamak istemek, bu aptalca ve iğrenç" diye düşündü. Orada, telefon masasına yaslanarak durdu ve tahtaya kazınmış isimleri okumaya başladı. Ağlamamak için kendini okumaya zorluyordu: Hilda Bevans, iki kredi, Oxford Okul Sertifikası'nda üç geçer not, 1944; Marjorie Grace Pickthorne, bir teşekkür, iki kredi, Oxford Okul Sertifikası'nda dört geçer not, 1945. Kademenin kapısının arkasından Jarvis'in daktilosunun düzenli hafif tıkırtısı geliyordu.

"İlk trenler buharlı motorlarla çalışıyordu. Dumanın ve buharın çıkması ve yolcuların nefes alması gerekiyordu. Mırsır'dan izne gelen bir devlet memuru, tünellerin bir timsahın nefesi gibi koktuğunu söylemişti. Sonunda buharı motorun arkasından bağlanan bir egzozla tanklara depolayan bir lokomotif kullandılar. Tren tünelden çıktığında tanklar açılıyor ve buhar salınıyordu.

Paddington istasyonundan sonra metro buharının salınması için seçilen nokta Bayswater'da, o sırada inşa edilmekte olan beş katlı evlerin yeni teraslarının arasındaydı. Leinster Gardens'ın görünümünü bozmamak için 23 ve 24 numaraların olması gereken yere sadece ön cepheler yapılmıştı, komşularından ilk bakışta ayırt edilmiyordu, ama dikkatli bir göz tarafından kolayca fark edilebilirdi.

Bu 'evleri' görmeye ilk kez babam tarafından dokuz yaşındayken götürülmüştüm; o zamandan beri sık sık bu evlerin

niye hiç turist çeken yerler haline gelmediklerini merak ederim: Leinster Gardens'ta karşı kaldırımından bakıldığında, iki otelin, Blakemore'un ve VIII. Henry'nin arasına sıkışmışlardır ve bir erken yıpranmışlık görüntüsü verirler. Ön kapıları ve sütunlu girişleri ile camların olması gereken boşlukları, mat bir maviye boyanmış pencere yerleri olmasına rağmen içlerinde hiç yaşanmadığını, hiç yaşanamayacağını görmek mümkündür. Bu ilk gezide babam beni Craven Hill Gardens'tan geçerek Porchester Terrace'a götürmüştü, ön cephelerin tuğladan yapılma boş arka yüzlerini göstermişti ve aşağıdaki payandalara bakabilmem için beni iyice yukarı kaldırmıştı. Babama bitişikteki evlerdeki insanları sormuştum, sürekli bir sisin içinde yaşamış olmalıydılar, bana belki evlerini daha ucuza kiralamış olduklarını söylediğini hatırlıyorum."

Bayan Darne Tina'nın yanından dönüyordu. Alice'i gördüğünde elinde çantasına koyduğu bir alışveriş listesi vardı. Zaten önceden konuşmuşlardı, bu yüzden Bayan Darne sadece gülümsedi ve Alice belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardı. Annesinin sesi kulaklarında çınılıyordu. Titrememek için etkisiz bir çaba sarf ediyordu. Bayan Darne'in ona dikkat etmeyecek kadar kibar ve hanımefendi davranacağını düşündü. Yaşlı kadın kapıya ulaştığında, uzaktan, ama uzun uzun yankılanan bir gök gürültüsü gibi muazzam bir patlama sesi geldi.

Bayan Darne, "Tanrım, neydi bu?" dedi.

Aynı Alice'in okulunda tarih öğretmeni olan bir baronesin kız kardeşi olduğu söylenen yaşlıca bir bayan gibi bir ses tonu vardı.

Alice onunla birlikte dışarı çıktı. Ses sona ermişti ve sessizlik ya da burada sessizlik yerine geçen şey geri gelmişti. Bir tren geçti. Cambridge School'un ön bahçesi bir kır andırıyordu; uzun çimler, söğüt ağaçları, papatyalar ve sarı çiçekler. Bahçenin ortasında büyüyen bir sarısalkım çiçek açmıştı.

– Sanırım bu bir bombaydı.

– Sanırım öyleydi, dedi Alice.

– Caddenin bu tarafı bir zamanlar tümüyle evlerle doluydu, dedi Bayan Darne. Ama savaş sırasında bombalandılar.

Bütün pencerelerimizin patladığı gece. Bir Morrison sığınağımız vardı, onun altına girmiştik, kocam, ben ve annesi. Elbette, bu Tina doğmadan çok önceydi.

– Belki de sadece egzozu patlayan bir arabaydı, dedi Alice. Ya da bir gök gürültüsü de olabilir.

– Hayır, bir bombaydı, dedi Bayan Darne, bir uzman tavrıyla. Alice eve girdi ve müdür odasına gitti. Jarvis'ten küçük bir kayıt cihazı almıştı, kendi çalışını kaydedecekti, bu günlerdir ertelediği kritik bir çalışmaydı. Kemanı kutusundan korkarak çıkardı.

Yıllar önce bir bombanın tüm pencerelerini uçurduğu Cecilia Darne'nın evi oldukça genişti. On dokuzuncu yüzyılın son on yılında kırmızı tuğlalardan ve kiremitlerden yapılmış, güzel büyük bir evdi.

Tina'nın ve arkadaşlarının standartlarına göre devasaydı. Hatta Tina, ilk gençlik yıllarında, evi daireler halinde kiraya vermek yerine, sadece annesiyle ikisinin oturduğunu itiraf etmekten utanıyordu. Ama Cecilia 1940'ta evlenip, oraya taşındığında, kötü durumda, ikiye ayrılmış, yıkık dökük bir ev olduğu ve kötü bir muhitte bulunduğu düşünülüyordu. Bir banyo malzemeleri üreticisi olan Victoria Dönemi'nde yaşamış büyükbabalarının onlara bıraktığı para düşünülürse, Jarvis ailesinin tüm üyeleri hayatta hep başarısız olmuşlardı. Ernest gittikçe küçülen Cambridge School'da, iflah olmaz bir çılgın olan Evelina evinin arkasındaki bir bakım evinde kalıyordu ve Cecilia bir gümrük memuruyla evlenmişti.

Evin ismi Leylak Villa'ydı, ön bahçede birkaç tane çok eskiden dikilmiş leylak ağacı olmasına rağmen bu ismi kimse kullanmıyordu. Üç katı yüksek tavanlı büyük odalar dolduruyordu. Üst kattaki yatak odalarının hoş eğimli tavanları vardı ve çatı pencereleri eğimli yan duvarlar arasından dışarı bakıyordu. Ön pencereler, tipik kırmızı tuğladan, balkonlu ve Burne-Jones'un bir tasarımından alınma gotik pencereleri olan stüdyo tarzı West Hampstead evlerine bakıyordu. Tina, Brian onu kovuncaya kadar çocuklarıyla birlikte orada üst katta kalıyordu, ama Cecilia iyi bir aşçı ve televizyon da misafir odasında olduğundan yemeklerini alt katta yiyordu.

Tina hiçbir şey için pişmanlık duymazdı, ama Cecilia hep pişmandı. Neyi yanlış yaptığını bilmeseydi de, Tina'nın durumu için ve Tina, Jarvis Stringer'in evine taşınmak istediğinde onu durdurmak için daha fazla uğraşmadığı için kendini suçluyordu. Cecilia, Tina'nın çocukluğunda yitirdiklerini geri vermek için her şeyi yapmaya razıydı, ama bu yitirilenlerin ne olduğunu pek bilmiyordu. Bunlar var olmalıydı, çünkü ancak zor bir çocukluk geçirenler, büyüdüklerinde Tina gibi olurlardı. Belki anne olmak için çok yaşlıydı, sonra bir kızın ilk gençliğinde babasını kaybetmesi de çok üzücü olmalıydı. Belki Tina'ya bir erkek ya da kız kardeş yapmalıydı, ama zaten kırklarına gelmiş ve Tina'nın olması için on iki yıl beklemiş olduğundan bu da imkânsızdı.

Cecilia, Tina'nın çocukluğuna baktığında hatırladığı hep o Jarvis'in kendini astığı gündü. Tina yedi yaşındaydı, çok tatlı ve sevimliydi, uzun sarı saçları vardı. O zaman bile sabah erken kalkmakta zorlanıyordu, biraz daha uzanmak için rica ediyor ve yalvarıyordu, kalkmaktan çok uyuyakalıyordu, Cecilia bunun Tina'nın şimdiye kadar yatakta yatma alışkanlığının habercisi olduğunu düşünüyordu. Cambridge School'un çanının tek bir vuruş sesi çıkardığını duyduğunda, Tina'ya kalkması gerektiğini, gerçekten kalkması gerektiğini, yoksa okula geç kalacağını söylemek için üçüncü kez merdivenlerden yukarı koşuyordu.

Garip olan şey, bunun Ernest'in çanı, Ernest'e nazikçe bunun kafasındaki tarzda bir okul için uygun olmadığını söylediği çan olduğunu anlamasıydı. Merdivenlerde açık pencerenin yanında çanın ikinci vuruşunu, aslında Ernest'in deliliğinin belirtisini bekleyerek durdu. Öğrencileri olmayan bir müdürün, boş bir okulda uzun süredir sessiz olan bir çanı çalmasını deliliğine bağlamak çok da abartılı olmazdı. Ayrıca, Cecilia'nın önünde zavallı Evalina örneği ve o sanayici büyükbabanın akıl hastanesinde ölen bir erkek kardeşi olduğuna dair aile söylentilerinin hatırası duruyordu.

İkinci vuruş sesi gelmedi. Çan, arkadan gelen o korkunç tangirtıyla ikinci kez çalmadan on beş dakika geçmişti. Cecilia pencereyi kapamış, yukarı çıkmış ve küçük tatlı Tina'yı kalkmış, giyinmiş ve dağılmış saçlarını taramaya çalışırken bulmuştu. Çok duygusal bir çocuktur, Cecilia'yı kucaklamak

için dizine tırmanır, kollarını babasına sararak ve başını omzuna yaslayarak otururdu. Cecilia bazen bunun Tina'nın sonradan çok hoşlandığı cinselliğin bir öncüsü olup olmadığını merak ederdi. O, Cecilia, sevgi dolu, nazik ve alçakgönüllü bir kadın olmasına rağmen, yapabildiği sürece kimseye dokunmazdı ve bu çekingenliğin, cinselliği pek istememesiyle bir ilgisi olduğunu düşünürdü. Elbette Tina'ya dokunmuş, öpmüş ve kucaklamıştı, ama bunu çok mu az ya da çok mu fazla yapmıştı?

Tina, babasının ölümünden iki yıl sonra, on yedi yaşındayken, ona çok kötü bir şey söylemişti. Altmışların sonundaydı. Cecilia'ya göre iğrenç bir zamandı. Ahlakî değerler anlamını yitirmeye başlamıştı ve insanlar akıllarına gelen her şeyi söylüyorlardı, kitaplarda bir sıra yıldız şeklinde gösterilecek ya da mahkemede hâkime bir pusulaya yazılarak elden verilecek olan tarzda şeyler.

– Eğer sen ve Daphne şimdi genç olsaydınız, sanırım birbirinize âşık olduğunuzun farkına varırdınız ve birlikte yaşardınız, dedi Tina.

Cecilia konuşamamıştı. Kıpırmızı olmuştu; Tina elini annesinin omzuna koydu ve neşeyle güldü.

– Ah, Tina, demişti Cecilia, bu söylediğin ne kadar korkunç bir şey, ne kadar korkunç bir şey.

– Kapris yapmayalım, demişti Tina zamanın konuşma tarzıyla. Annesinin terleyen ve titreyen elini avcuna almış ve nazıkçe okşamıştı. Eğer böyleysen, böylesindir. Sanırım çok geç de değil. Yaşına göre oldukça genç gösteriyorsun.

Cecilia sabırlı olmaya çalıştı. Ağlamak üzereydi. “Daphne benim en yakın arkadaşım, Tina. Okuldaki ilk günümüzden, beş yaşından beri birbirimizin en iyi arkadaşısıyız. Onu çok severim ve onun bana saygı duyduğu kadar ben de ona saygı duyarım.”

Tina sadece güldü ve başını salladı. Ama Cecilia, Daphne Bleech-Palmer'i bir dahaki görüşünde Tina'nın sözlerini hatırladı, bir süre için utangaç davrandı ve zorlandı. Eğer birbirlerini sık sık, en azından haftada bir ya da daha fazla görmek, her gün telefonla konuşmak gibi bir alışkanlıkları olmasaydı, bu korkunç ima arkadaşlıklarını bozabilir, hatta mahvedebilirdi. Ama Daphne'nin tatlı cana yakınlığı,

arkadaşlığının verdiği zevk, herhangi bir söze ne yanıt vereceğini tümüyle bilmenin rahatlığı, aralarında yarım yüzyıldan uzun bir süredir var olan sıcak, basit yakınlık, Cecilia'nın derin olsa da geçici sıkılganlığına galip geldi. Bunun en derin olduğu an, Bleech-Palmer'ın ön kapısında, Daphne her zamanki gibi tıknaz ellerini Cecilia'nın omuzlarına koyup, dudaklarını Cecilia'nın yanaklarına doğru uzattığındaydı. Kan Cecilia'nın yüzüne sıçradı ve Cecilia bu kanın teninin altındaki sıcak varlığının Daphne'nin ağzını yakacağını düşündü.

Ama Daphne sadece gülümsedi ve yine her zamanki gibi Tina'yı sordu. İkisi de duldular, bu yüzden bir kocanın nasıl olduğunun sorulmasına gerek yoktu. Cecilia kendini Daphne'nin oğluna ve bahçesine ilgi göstermeye zorladı ve bir süre sonra işler kolaylaştı. Sık buluşmaları yavaş yavaş Tina'nın imasının üzerini örttü ve Cecilia bunu tümüyle unutmadıysa bile, bu ancak birisi o yarayı deşen bir şey söylediğinde yüzeye çıkıyordu. Örneğin, bunlardan biri televizyonda homoseksüeller hakkında yapılan programlardı, ki bu çok sık oluyordu ya da Peter'ın karıştığı şeyler hakkında yapılan yorumlardı.

Her akşam biri diğerine telefon ederdi. Bu pek eşelenecek bir şey olmasa da Cecilia'nın kendisinden biraz daha kötü durumda olduğundan şüphelendiği Daphne, iki günde bir saat tam altıdan sonra telefon ederdi ve o da diğer günlerde Daphne'ye telefon ederdi. Konuşma saat altıya kadar beklemek zorundaydı, çünkü bu saatte indirimli tarife başlıyordu.

Cecilia hep 6.30'dan sonrasını beklerdi. BBC 1'de akşam haberlerini izlemeyi ve hava durumunu yakalayabilmek için sonuna kadar beklemeyi severdi. Daphne çoğunlukla tam altıdan sonra arardı, ki bu haberlerin on beş, yirmi dakikasını kaçırmaması demekti, ama Cecilia bu konuda asla bir şey söylememişti, çünkü Daphne'yi incitmektense haberleri kaçırmayı yeğlerdi. Haberleri dokuzda da seyredebilirdi, ama bu aynı şey değildi. Dokuzda kadar, bunun mantıksızca olduğunun farkında olsa da, haberlerin bayatladığını ve bir felaketin ya da çok nadiren de olsa çok güzel bir şeyin farkında olmadan üç aptal saat geçirdiğini hissediyordu.

Bu gece onun Daphne'ye telefon etme sırasıydı. Cecilia

rahat oturma odasında, her zaman kanepeler olarak kullanılan ve hiçbir zaman yatak olarak kullanılmayan çekyata - “Ama, zaten beş yatak odan var, Anne” demişti onda gözü olan Tina- oturdu ve altıya yirmi saniye kala televizyonu açtı. Ne kadar nefret ederseniz edin, kolayca beyninize kazınan bir melodi olan “Komşular” dizisinin korkunç müziğinin sonunu dinlememek için bu zamanlamayı yapmayı öğrenmişti.

Haberlerdeki ilk konu bombaydı. O patlama bir bombaydı. Leinster Place’te bir otelde patlamıştı, bundan sonra hep “Bayswater Bombası” olarak bilinecekti. Biri garson ve biri otel müşterisi olan iki kişi ölmüştü ve beş kişi yaralanmıştı. Eğer bir saat sonra patlamaya ayarlanmış olsaydı, ki muhtemelen bir saat sonraya ayarlanmış, ama bir şeyler ters gitmişti, otelin yemek salonu dolu olacaktı ve patlama da çok daha kötü sonuçlar doğuracaktı. Cecilia bunun garson kızın ve müşterinin akrabalarını ve arkadaşlarını pek rahatlatmayacağını düşündü. Garson kız henüz on dokuzundaydı.

Televizyonda Londra’da son yıllarda ve daha önceki yıllarda patlayan bombaları gösterdiler. Henüz hiçbir terörist grup bu bombayı üstlenmemişti. Cecilia, kendisinin ve o güzel kızın burada West Hampstead’de patlamayı duyduklarına göre bombanın ne kadar güçlü olduğunu düşündü. Bir şekilde, belki de birlikte bombanın sesini duydukları için evde gördüğü kızı ölü kızın yerine koydu ve bombacıların öldürecekleri insanları gerçekten görseler, onların genç, güzel ve umut dolu olduklarını görseler, yaptıkları şeyi yapmayacaklarını düşündü.

Bunu hava durumundan sonra aradığı Daphne’ye söyledi.

– Öyle olmuyor, dedi Daphne. Nazileri ve gaz odalarını düşün. Bombayla pek ilgilenmiş görünmüyordu. Peter yine aptalca davranmaya başlamıştı. Yıllar önce Arthur’un Daphne’yi annesiyle tanıştırmaya götürdüğü gibi, onunla tanışması için Jay adında bir oğlan getirmişti. Sonra da, tam da biraz önce Jay hakkında ne düşündüğünü sormak için aramıştı.

– Aptalca davrandığını, ama bunun üstesinden geleceğini söyledim.

– Kesinlikle haklısın.

– Doğru kızla tanışacak ve ondan sonra farklı hissedecek.

Daphne bunu söylediğinde Cecilia'nın zihninde Tina'yla yaptığı konuşma, Tina'nın söylediği o korkunç şey çaktı ve bir başka düşünce daha, bilinçdışının derin sularından yüze çıkan bir düşünce, onun, Cecilia Darne'in, evet onun, uzun yıllar önce bir kez doğru kızla tanıştığı düşüncesi ve işte şimdi o doğru kız onunla Tina'nın ima ettiği şeye çok benzer bir şeyler hakkında konuşuyordu...

Birkaç denemeden sonra Beethoven çalmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde Alice'in yaşadığı duygu panikti. Yayı yere fırlattı. Odanın öte yanına fırlatmak istemişti, ama kendini kontrol etmeyi başardı. Ne yapacaktı? Ne kadar umutsuz bir hale geldiğinin, tüm o hamilelik ayları sırasında her şeyi unuttuğunun niçin farkına varamamıştı?

Odada volta atmaya başladı. Bu gerçekten onun çalışmıydı? Çalışının kötü oluşu, gerçekten kötü oluşu konusunda kendini aldatmayı bir dakika için bile başaramamıştı. O boş kaseti alması israftı, çünkü onu bir daha çalmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Alnını pencerenin soğuk camına dayadı. Kendini pratik planlar yapmaya zorlarken panik duygusu azaldı. Sınavlarda en yüksek notu aldığı günlerin, keman öğretmeninin ondan hoşnut olduğu, Brüksel'e ya da Prag'a gidebilecek kadar iyi çalışırsa gerçekten şaşırmayacağını söylediği günlerin geri gelmesini dilemenin yararı yoktu. Bir konservatuvarda bir yıllık sürekli bir müzik eğitimi almalıydı, sonra büyük bir orkestrada çalmaya, hatta konser sahnesine çıkmaya hazır olacaktı. Öğretmeni bunu o zaman söylemezdi, utanırdı.

Bir öğretmen bulmalıydı. Birileri onu dinlemeden önce, ders alması gerekiyordu. Ve derslere para verilmeliydi. Yandan gürültüyle geçen bir tren kafasını kaldırmasına ve pencereden dışarı bakmasına neden oldu. Buradan istasyon platformları, istasyonun kendisi ve köprü görülebiliyordu. Tom, Peter ve Peter'in yeni arkadaşı Jay platformda durmuş, güne giden Jubilee trenini bekliyorlardı. Tom'a bugün onlarla gitmeyeceğini söylemişti, ama şimdi gitmiş olmayı istedi. Yalnız olmak en kötü şeydi, yalnız kaldığında bir şeyler hakkında düşünüyordu ve bunların neredeyse hepsi kötüydü.

Tom onu isteseydi, sadece biriyle birlikte olmak için, ge-

celeri ona sarılacak biri olması için Tom'a giderdi. Genç adama el salladı, ama Tom onun tarafına bakmıyordu. Belki de onun olduğu yerden okulun pencereleri bile görülemedi. İstasyona giren, gümüşî tren, önce Tom'u görmesini engelledi, sonra da onu uzaklara götürdü. Alice trenin Finchley Yolu'na doğru takırdayarak uzaklaşmasını izledi.

Jay (Peter'in söylediğine göre) tenor saksofonu fena çalmıyordu, ama yasaya aykırı olduğunu söylediği bir şeyi yapma konusunda huzursuz ve asabiydi. Peter iş oraya gelirse, Jay'in onunla yaptığı şeyin de yasaya aykırı olduğunu söylediğinde hepsi kahkahaya boğuldular, çünkü Jay henüz yirmi bir yaşında değildi.

– Biri bana kimseyi tutuklamadıklarını, sadece uzaklaştırdıklarını söylemişti, dedi Tom. Sadece yanlış bir isim verdiğinde ya da buna benzer bir şey yaptığında ya da sadece bir dilenciysen tutuklanıyorsun. Yani, bir ağız mızıkasıyla bir iki mezûr üfleyen, sonra da ellerini uzatan insanlarla karşılaşıyorsun. Biz gerçek müzisyenleriz.

Değişiklik için Oxford Circus'a gidiyorlardı ve bir yer ayarlamışlardı. Argyll Caddesi girişi ağız mızıkları bile olmayan tarzda gerçek dilencilerle doluydu. Dilenciler eski kepler uzatıyorlardı, bu Tom'un asla bir kep kullanmamaya karar vermesine neden oldu. Bir şapka uygundu ya da bir enstrüman çantası ya da kenarları düğümlenmiş bir eşarp bile olurdu. İlk asansörün dibinde yerleştiler. Gürültülü ve kalabalıktı, istasyon binası ve geçitler turistlerle, yüzlerce okul çocuğuyla ve sırt çantalı öğrencilerle doluydu.

Tom çalmayacağını söyledi. Daha sonra şarkı söyleyecekti. Flüt gerçekten gitar ve saksofonla pek gitmiyordu. Peter ve Jay Tom'un rock'tan daha çok nefret ettiği tarzda, restoran ve süpermarketlerdekine benzer tarzda bir müzik çaldılar: "La Vie en Rose", "Never on Sunday" ve "Un Homme et une Femme". İnsanların bu müziğe para vermeye pek hevesli olmaları onu çok şaşırtmadı.

Sonra Alice'in orada onlarla birlikte olmasını istediğini fark etti, bunu şiddetle istiyordu. Onu özlemişti. Güzel yüzü gözlerinin önüne geldi ve Alice'in onunla birlikte buraya geldiği birkaç seferde ne kadar güzel çaldığını düşündü. Bura-

da ikisi birlikte çalışıyor olmalıydılar, bu her gün evden işe gidip gelen insanlara biraz gerçek müzik, sevecekleri bir şeyler çalmalıydılar. Alice ona gönderilmişti, tüm mutsuzluklarının, hayal kırıklıklarının ve başarısızlıklarının ortasında bu yetenekli müzisyen onu kurtarmak için gönderilmişti. O Diana değildi, Diana'nın ardılı değildi, ama aradığı ve ikisinde de yarı yarıya gördüğü mükemmellikti. Onu kurtaracak bir kadın fikri yeni bir şey değildi, ama gerçekleşmişti, artık bir fantezi değildi.

Ona âşık oluyordu. Hayır, durum bunun ötesine geçmişti, onu ilk gördüğü andan itibaren sevdiğini düşündü. Yüzü Diana'nın yüzüne benziyordu, ama daha güzeldi, sanki Diana'nın bakışlarının yaşam ve hüznle zenginleştirilmiş hali gibiydi. Alice keman kutusunu açtığında, enstrümanı çıkarırken ve çalmaya başladığında içini heyecanın eşlik ettiği bir sıcaklık kaplamıştı. Sevdiği tarz müziğin güzel çalındığını duyduğunda gözlerinin parlamasını seviyordu.

Peter ve Jay "Some Enchanted Evening"i çalmayı bitirdiler, Tom onlara repertuarından hangi parçaları söyleyeceğini söyledi. Bu Jay'i yine asabileştirdi, ama Peter becerebilecekleri konusunda onu ikna etti, çok kolay olacaktı, üstesinden kolaylıkla geleceklerdi. Tom bir Burns şarkısı söyledi, sonra da gitarla çok iyi gittiği için, saksofonu sorun etmeye gerek yoktu, Don Giovanni'nin sevimli serenadını söyledi. Bozuk paralar gitar kutusunun içine düşmeye başladı.

Tom'un işgüzar ve kinci bir adam olduğunu düşündüğü bir demiryolu polisi onları uzaklaştırmaya gelince, Central Hattı'nda iki durak aşağıya, Holborn'a gittiler. En iyi yer 3.30'dan sonra boşalıyordu. Peter insanların eve dönme saatine kadar yarım saat beklemeyi önerdi, ama bugün özellikle daha kalabalık gibi görüldüğünden buna gerek yoktu. Gitar kutusuna 20 peni atan biri, belki ödemenin bir kısmı olarak ya da sadece kurtulmak için *Evening Standard* gazetesini de bırakmıştı.

Ön sayfadaki kocaman başlık Batı Londra'da bir bomba felaketi olduğunu bildiriyordu. Tom haberi sadece patlamanın West Hampstead'den çok uzakta olduğunu ve tanıdığı kimsenin ölmediğini ve yaralanmadığını görecektikçe oku-

du. Belki İRA'ydı ya da Ortadoğulu bir örgüttü, bunlardan epeyce vardı. Çevresine bakındı, insanların büyük basıncına, sürekli akan bir insan nehri olan asansöre, bir tren gecikse platformda sıkışacak yer bırakmayacak şekilde merdivenlerden akan kalabalığa baktı, bir terörist örgütün metroya bomba koymayı niçin hiç düşünmediğini merak etti.

Belki de düşünmüşlerdi, ama bu saklanmıştı. Tom gözlerini gazeteden ayırdı ve Don Giovanni'den onun hep "Şampanya Aryası" dediği şarkıyı söylemeye başladı. Şarkı çok hızlı ve sertti, Peter ve Jay gülerek ona eşlik etmeye çalışmaktan vazgeçtiler.

Oxford Circus'un bir başka bölümünde, üç hattın birleştiği, on dört asansörün ve dört buçuk millik geçitlerin ve platformların bulunduğu ve her gün 200 000 yolcunun geçtiği bir istasyonda, bir adam fotoğraf çekiyordu.

İnsanlar işe gidip gelirlerken fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanmazlar. Tatilde bir plajda değildirler. Çoğu bir şey yapmadan hızla geçip gitti, bazıları somurttu, biri, bir çocuk ellerini büyük kulaklarmış gibi kaldırarak ve parmaklarını oynatarak fotoğraf makinesine baktı.

Fotoğrafçı bıyıklı ve masmavi gözlü, esmer bir genç adamdı. Siyah kot takım ve bir süveter giymişti. Fotoğraflarını çekmesine izin veren insanların bir kısmına bazı kartlar vermeye başladı. Kartların üstünde anlamsız görünen bazı hiyeroglifler dışında bir şey yoktu ve Londra Ulaşım için sorun olan çöpe eklenmek üzere yere atıldılar.

Objektifini istasyon binasından büyük adımlarla ona doğru gelen, yakası yukarıya kalkık, şapkası da iyice aşağı çekilmiş bir adama çevirdi. Şapka ve yaka eşine az rastlanır çirkinlikte bir yüzü gizlemekte yetersiz kalıyordu, diğer itici özelliklerinin yanında gaga şeklinde bir burnu ve yeterli derecede tedavi edilememiş bir tavşandudağı vardı.

Adam fotoğrafçıya yaklaştı. "O filmi bana ver."

Fotoğrafçı gülümsedi. Memnun, tatmin olmuş ve rahatlamış görünüyordu.

– O filmi bana vermeni söyledim.

– Sevimli yüzünün fotoğrafının çekilmesini istemiyor musun?

– Öyle. Şimdi o filmi bana ver, lütfen.

Yanlarından geçen insanlar onlara bakmak için döndüler. Bu fotoğraflarının çekilmesinden ve bir kart verilmesinden daha ilginçti.

– Ben de en az senin kadar güçlüyüm, dedi fotoğrafçı ve sonra düşünceli bir şekilde ekledi. Belki de daha güçlüyüm. Ama filmi sana bir şartla mutlulukla veririm. Benimle gelip, bir içki içersen.

Makineyi açtı, filmi çıkardı ve yeni bir gülümsemeyle gaga burunlu adama verdi.

Yedinci bölüm

Tina Darne çocukların babalarını kim olduğunu bilmiyordu. Farklı babaları olduğunu ve her defasında da sadece belirli sayıda olasılıklar bulunduğunu biliyordu, ama bundan sonrası tümüyle karanlıktı. Bu onun büyük sırrıydı. Tina'nın bu konuda ahlakî bir duyarlılığı yoktu, çocukların babalarını bilmeleri gerektiğini ya da annelerinin birlikte yaşadığı ya da evlendiği erkeklerin onlara babalık yapması gerektiğini hissetmiyordu. Bu ona düzenbazlık gibi geliyordu. Bunun bir sır olmasının nedeni Brian'ın, Jasper'ın ve Bienvida'nın babası olduğu hakkında bir kuşkusu olursa, ona çocuk bakımı için ödediği haftalık 50 pound'u vermeyi kesmesi olasılığıydı.

Asla ve asla bilmemesi gereken biri de Tina'nın annesiydi. Tina annesini bir sigorta poliçesi ve evini de bir sığınak olarak görüyordu. Jasper ve Bienvida hakkındaki gerçeği öğrenmesi, sonunda Cecilia Darne'in bir çocuğun anne ve babasının yanında her zaman kalacak bir yer bulması gerektiği görüşünü aleyhine etkileyebilirdi. Babası o on beşindeyken ölen Tina, diğer çatıların altında bir yer bulamamış her seferinde annesinin yanında bir yer bulmuştu. Sonuncusu Fawley Yolu'nda Jarvis'e rastlamadan üç ay önceydi. Brian hatalı bir şekilde zina dediği bir nedenle onu kovmuştu.

Tina hiç evlenmemişti, yine de annesi umudunu hiç yitirmemişti, şimdi de bir gün bir düğünün gerçekleşeceğine dair

umudunu yitirmemişti. Cecilia Darne, Brian'ı sevmişti. Brian ~~hazın~~ tanıştığı sorumluluk duygusu olan ilk adamdı. Evli olmayan, işi olan, Lambeth Belediye Meclisi'nin iskân listesinde olan bu tarz bir adamın gerçekten Tina'nın onunla yaşamasını istemesini çok güzel bulmuştu. Bunun evlilik yolunda ilk adım olduğuna inanmıştı, çünkü Bayan Darne -Tina gibi bir kıza olduğu için mecburen- zamanla değişmişti. Yirmilerinde genç bir kızken ona öğretilen, erkeklerin onlara "kendilerini veren" kızları sevmedikleri ve saygı duymadıkları, hatta çok daha azıyla evlendikleri yolundaki görüşlerini gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Bunun tüm çevresinde gerçekleştiğini görmüştü. Gazetede okumuş ve televizyonda görmüştü.

Aslında, şimdi erkekler kadınlarla önceden cinsel ilişkiye girmeden evlenmiyorlarmış gibi görünüyordu. Brian Tina'yla evlenecekti, bu sadece bir zaman meselesiydi. Belki de bir bebeğin yolda olmasını bekleyecekti, çünkü Bayan Darne bir zamanlar korkunç bir rezalet olan evlilik dışı hamileliğin bu günlerde genellikle bir düğünün yüksek sesle ilanı olduğunu, gelinin utanmaktan öte, karnındakini gururla taşıdığını kaçırmamıştı.

Brian Elphick on iki yıldır, hiçbir zaman evlenmediği bir kadınla nişanlandığında adı Lambeth iskân listesindeydi. Şimdi de iskân bölümüne uzun zaman önce ölen yaşlı bir teyzesiyle yaşadığı konusunda yalan söylemişti ve merhum kadının caddesinde bir oto tamircisi olan, onu her gün orada gördüğüne yemin edecek bir arkadaş bulmuştu. Ona önerilen daire kötü bir bölgede ve yüksek bir apartmandaydı, ama ne o ne de Tina bunu dert etmediler. Cecilia Darne, Tina için çok mutlu olmuştu.

Cecilia ne Peggy Guggenheim'ı ne de onun tanıştığı her adamla yattığı hakkında övünmesini duymuştu. Tina'nın da buna benzer bir şey söyleyebileceğini öğrense çok üzülürdü. Tina itiraf akşamlarından birinde annesine bunu söyleyebilirdi, ama bu hiç aklına gelmedi, bunun hakkında ne gurur ne de utanç duyuyordu ne de çok anormal bir şey olduğunu düşünüyordu.

Böylece Jasper'ın babası daireleri boyayan ve bir çay içmeye gelen adam, Denmark Hill'de karşılaştığı eski sevgili ya da 16 numaralı daireden taşınan ve kız arkadaşı mobilyala-

rı kiraladıkları karavana yerleştirirken hoşça kal demeye gelen komşu olabilirdi. Kesin olan tek şey Brian olmadığıydı, çünkü Brian Tina'nın âdet döneminin o tehlikeli haftasında Aberdeen'de bir elektrik işi yapıyordu.

Brian'ın, Tina'nın bir çocuğunun babası olduğundan emin olması için, herhangi birinin Tina'nın bir çocuğunun babası olduğundan emin olması için, Tina'yı aylarca sadece ikisinin kaldığı bir adada tutması gerekirdi. Bienvida'nın tohumu atıldığında Brian uzakta bile değildi, ama nezle olmuştu ve cinsel etkinliğe pek hevesli değildi. Tina'dan kendi adına davetli oldukları partiyi kaçırmamasını istemişti, Tina da ona sıcak bir içecek hazırlamış, TV'yi açmış ve açık açık sabaha geleceğini söylemişti.

Tina sarhoş olmuştu ve geceyarısından sonra ne olduğunu pek hatırlamıyordu. Kızıl bıyıklı bir adamla aynı yatakta uyanmıştı, sabah hâlâ orada olan tanıdık misafirlerin açıkça kötü sözlerinden ve yan bakışlarından bu adamın o geceki tek partneri olmadığını çıkarmıştı. Bienvida doğduğunda kızıl saçlıydı, ama sonra saçları koyulaştı, bu yüzden bu pek bir şey ifade etmiyordu. Brian hiçbir zaman çocukların sarı saçlı mavi gözlü bir çift yetişkinin oğlu ve kızına pek benzediklerini fark etmiş gibi görünmedi. Tina'yı yatakta başka erkeklerle yakaladığı anlarda da bundan belirgin sonuçlar çıkarmadı. Ama bu şekilde üç kere yakaladıktan ve Tina'nın sekiz yıldan sonra onu artık sevmediğini anladığını söyledikten sonra zina hakkındaki o ünlü lafını etti.

Tina annesine döndü. Gidecek başka yeri yoktu.

Peter Bleech-Palmer'in birlikte olduğu tek kadın Tina Darne'di. Tina'nın onunla birlikte olduğunu söylemek daha doğru olabilirdi. Çok iyi arkadaşları ki bunu ne Daphne ne de Cecilia gerçekten anlayabilmişti, yine de özellikle de Brian'ın ortaya çıkışından bir süre önce iki annenin de "çöpçatanlık yapma" umutları vardı. Peter bir piyanistti, piyanist olarak bir işi vardı ve her zaman parası varmış gibi görünüyordu, bu da Cecilia'nın onu potansiyel olarak iyi bir koca olarak görmesine neden olmuştu. İşin Frith Caddesi'ndeki bir "homoseksüel ve/veya heteroseksüel" barında olduğunun farkında değildi.

Tina ve çocuklar okula taşındıklarında, Cecilia hem endişe hem de suçlu bir rahatlama duymuştu. Zavallı Tina'yı bir banyo inşa edilmesine para vermekte tereddüt ederek mi uzaklaştırmıştı? Jarvis'le ne yapacaklardı? Cecilia Jarvis'i sevmiyor değildi, kimseyi sevmiyor değildi, ama düzgün bir işi ve gerçek bir geliri olmayan ve inşaat şirketlerine satılacağına inandığı bir evi olan bir bekâr olarak ondan korkuyor ve ona güvenmiyordu.

Deneyim ve gözleme bağlı olmadan, içinde bir yerlerde hâlâ bir adam ve bir kadın aynı çatı altında yaşadıklarında, çatı çok büyük bir alanı kaplasa bile, kısa süre içinde cinsel açıdan bir paylaşım içine gireceklerine inanıyordu. Tina'nın, prensiplerine uygun olarak, uzun zaman önce kuzeni Jarvis'le yattığını bilmiyordu. Sadece bir kere. İkisinin de bu deneyimi tekrarlamak gibi bir arzuları yoktu. Cecilia aynı zamanda Tina'nın okulda ilk kez tehlikeye atıldığı zamanı ve eninde sonunda kendi evinden sadece -biraz abartarak da olsa- bir taş atımı mesafede olan komünün kuruluşunu ve çevrede kazandığı ünü de canlı bir şekilde anımsayabiliyordu.

O günlerde çocuklar yoktu. Cecilia o çocuklar için endişeleniyordu. Hiç kaybolmayan ve kaybolmamakta da inat eden bir inancı da, hiçbir adamın bir başkasının çocuklarını isteyerek kabul etmeyeceği idi.

- Çocuklar için endişeleniyorum, dedi Daphne'ye.

- Onlara Amerika'da ne diyorlar biliyor musun? diye sordu Daphne. Toruncuklar diyorlar.

- Ah, evet, ufaklıklar, toruncuklar, onlar için endişeleniyorum. Etrafta koşuşuyorlar ve çok gürültü yapıyorlar, çocukların nasıl gürültü çıkardıklarını bilirsin, ben de Jarvis'in bundan sıkılacağından korkuyorum. Yani bu tamamen onun evi değil, ama başka birinden çok da onun evi, dediğini anlıyorsan.

- Annesi dışında, dedi pratik kafalı Daphne. Jarvis Stringer o tarz biri değil. Fark ettiğini sanmam. Kafası hep ya bu lutlarda ya da aşağıda bir tünelde.

- O evi, o okulu, ne diyorlarsa onu hiç sevmedim. Kardeşim öldükten sonra yıkılmalıydı. Korkunç ölümlerin arkasında hayalet denilen bir tür enerji dalgası bıraktıklarına inanıyor musun?

– Hayır, dedi Daphne.

– Belki haklısındır. Orada her zaman rahatsız olduğumu biliyorum. Her zaman bir kapının arkasından bir şey üstüme atlayacakmış gibi hissediyorum.

Daphne güldü. “O şey Jasper ya da Bienvida olacaktır.”

– Oraya gitmeyi sevmiyorum, dedi Cecilia. Kısmen çan yüzünden. Sence de yeğenim Elsie onu atmalıydı, değil mi? Jarvis trenlerle ilgisi olmayan hiçbir şey yapmıyor, ama Elsie’yi anlayamıyorum. Ve bir şey daha var. Benim yaşadığım yerde bile trenler yeterince kötü geliyor, ama tüm o ev-okul, yani-trenler geçerken sallanıyor. Deprem gibi ya da bir depremde olduğunu sandığım şekilde.

Ama oraya düzenli bir şekilde gitmeyi sürdürdü, hem de neredeyse Willesden’e Daphne’yi görmeye gittiğinden daha sık. Okulun önünden ve demiryolu köprüsünün üstünden geçmek alışverişi için West End Sokağı’na çıkan yollardan biriydi. Cecilia binlerce kez Cambridge School’un önünden geçmişti ve yüzlerce kez içeri girmişti, ama oraya duyduğu nefreti yenememişti. Yoldan geçen diğer insanların çan odasının gölgeli iç kısmında duran çanı fark etmeyeceklerine dair belirsiz bir hissi vardı. Çan kulesinin çatısını tutan küçük kolonlarca gizleniyordu, karanlıkta sadece biraz daha parlak bir karanlık gibi görünüyordu. Kendi kendine yukarı bakmazsa çanı görmeyeceğini ve bir süre sonra da bunun alışkanlık haline geleceğini söylüyordu, ama geçerken bakışlarının çan kulesine çevrilmesine engel olamıyordu.

Oradan geçerken, onun hâlâ yeni daireler olarak düşündüğü apartmanları geçtiği sırada, torunu Jasper’ın aynı yaşlarda üç oğlanla, demiryolu köprüsüne giden dar sokakta gözden kaybolduğunu gördü. Dokuz yaşındaki Jasper yapılı, geniş omuzlu, koyu saçlı, çok yakışıklı, sert ve düzgün yüz hatlı ve nadir görülen koyu menekşe-kahverengi gözlü bir oğlandı.

Cecilia, doğanın açıklanamaz bir rastlantısıyla, bir çocuğun anne ve babasından bu kadar farklı olmasını dikkate değer buldu, ama bundan fazlasını da düşünmedi. Anlaşmaz nazik tavrına uygun olarak Jasper’ın tatillerde birlikte oynamak için kendi yaşında arkadaşlarının olmasının ne kadar iyi olduğunu, Walworth’ta yüksek bir apartmanda ol-

duğu günlere göre çok daha iyi göründüğünü; kapısız girişi geçerken bakışları engellenemez bir şekilde yukarıdaki çana çevrildiğinde bunları düşünüyordu. Aklına bu günün tatil değil, hâlâ okul zamanı olduğunu getiren de bu okul çanı olmalıydı. Jasper niye okulda değildi?

Cecilia tam içeri girmek üzereyken, bombanın patladığını duyduğu anda da orada olan Alice isimli genç kadın ona kapıyı açtı. Cecilia sık sık Alice'in gördüğü en tatlı kız olduğunu düşünürdü. Kafasında onu babasının gözde resimlerinden birine, Hendon'daki aile malikânesinin salonunda asılı olan Mary Zambaco'nun Burne-Jones tarafından yapılan bir portresine yerleştirmişti. Portre bir Burne-Jones'ın beş kuruştan fazla etmediği günlerde Evelina'ya geçmişti ve Evelina'nın ona ne yaptığını Tanrı bilirdi. Alice'in de resimdeki kız gibi kuğu gibi bir boynu, narin yüz hatları ve kalın yumuşak dudakları vardı, sadece saçları koyu kestane değil kızıldı.

– Sadece gidip bir Tina'nın kapısını tıklatacağım, dedi Alice'e.

Mekân komün günlerinde olduğundan çok daha temizdi. Çok kötü görünmüyordu. Koku kalmamıştı. Cecilia arkalarından yerden, hiçbir zaman tanımlayamadığı ve sormak istemediği, hayvanat bahçesindeki bir kuşun çıkardığı sese benzeyen çıtırdamayı duyabiliyordu. Komün günlerinden beri bu evde kendini ürkek hissediyordu. Sessizce yürümek, çok soru sormamak ve hiçbir şeye karışmamak istiyordu. Bu eve pek uymadığının farkındaydı ki bu tabir bile çok hafif kaçırıyordu. Elbette bu kısmen yaşı yüzündendi, herkese göre yaşlı bir kadındı, ama aynı zamanda da hayata karşı tavrı ve giysileri; gri yünlü eteği, yeşil Viyella bluzu, gri ve yeşil kareli örgü ceket, çorapları ve “mahkeme salonu” ayakkabıları, burundaki pudra, ince yaşlı dudaklarındaki ruju ve permalı saçları yüzündendi.

Geçitte köşede, sürekli et kokan adama rastladı. Cecilia buzdolaplarının herkesçe kullanılmadığı zamanları - 1952'ye kadar onun da bir buzdolabı yoktu - ve cumadan alacak kadar tedbirsizseniz pazar kahvaltısına kadar etin nasıl koktuğunu açıkça anımsayabiliyordu. Bu adam ondan çok daha kötü kokuyordu. Adamın “Merhaba”sına karşılık “Günay-

dın” diyen Cecilia adamın ölümcül bir hastalığı olup olmadığını merak etti.

Tina’nın kapısına vurdu. On ikiyi on geçiyordu. Cecilia kızını yatakta bulmamak için Tina’ya gelmeyi hep öğleden sonraya bırakırdı. Böyle bir şey yaptığında tek kelime etmezdi, bir şey söylemeye çalışmazdı, Tina’yla karşılıklı koltuklarda oturmak yerine, sadece yatağa otururdu ve on dakika kadar onunla konuşurdu. Ama gelip, Tina’nın saatlerdir ayakta olduğunu görürse, kendini onun normal bir insan ve düzgün bir anne olduğu konusunda inandırabiliyordu.

Tina’nın aslında ne yapmakta olduğunu görünce mutlu oldu. Hiçbir şey bunu ona söyletense de, Cecilia’nın patates soymaktan daha fazla bir şey yapmadığıydı. Tina en son 1926’da elden geçirilen Ernest’in ve Elizabeth’in eski berbat mutfaklarında Bienvida için bir doğum günü pastası yapıyordu. Aslında bir de kot pantolon ve tişört dışında bir şey giymiş olsaydı, Cecilia çok şaşırıacaktı, ama giymemişti. Onu en çok mutlu eden şey, Tina’nın gerçekten de bu giysilerin üzerine, onun yıllar önce yaptığı ve belki bir gün kullanılabacağına dair küçük bir umutla verdiği damalı önlüklerden birini giymiş olmasıydı.

Sesi sonuna kadar açık olan radyodan, ne tür bir şeyse, feryat eden bir ses yükseliyordu ve yukarılarda bir yerlerden bir kemandan çıkıyormuş gibi görünen bir müzik sesi geliyordu. Biri kilerde çekiçe bir şeyler çakıyordu. Cecilia oturduğu anda, bir tren geçtiği sırada gelen depremi andıran gürültüyü hissetti.

– Buradan sonra nereye gideceksin? dedi Tina, biraz unlanmış elini Cecilia’nın elbisesinin koluna koyarak.

Cecilia, Daphne’den bahsederken utanç duymaktan kurtulmak üzereydi. “D. H. Evans’ta öğle yemeği yemek için Daphne’yle buluşacağım.”

– Tanrım, bunu hâlâ yapabiliyor musun? Küçükken beni oraya öğle yemeğine götürdüğünü ve benim yemeği asansöre attığımı hatırlıyorum.

Cecilia da hatırlıyordu. O “küçük” lafı ona torununu hatırlattı. Buradayken sorularını önermeler halinde sormaya dikkat ediyordu, kelimelerini çok titizce seçerek, “Sanırım Jasper’ın bu sabah biraz rengi atmıştı, bu yüzden onu oku-

la göndermemenin daha akıllıca olacağını düşündün. Arkadaşlarıyla dışarı çıkacak kadar iyileşmesine sevindim.” Bu sözleri mırıldandığında, öyle demek istemese de, biraz kaba ve imalı, hatta iğneleyici olduğunu düşündü. Eleştirir gibi görünmeden, sadece ne olduğunu öğrenmek istemişti.

Bu sözler ona nasıl göründüyse, Tina bunları söylendikleri anlamda anladı, yüksek sesle güldü ve Jasper’ın öğle tatilinde hokey oynuyor olması gerektiğini söyledi.

– Buna izin veriyorlar mı?

Jasper’ı gördüğünde saat on ikiye beş vardı, bu sözler ağzından çıktığı anda bunun öğle tatili için biraz erken olduğunu fark etti. Aslında, torunlarının okulları West End Sokağı’nın öbür tarafında, yürüyerek on beş dakikalık mesafedeydi öğle tatili daha da erken başlamış olmalıydı. Ama bunun hakkında bir şey söylemedi, ender sorularından birine yanıt beklerken, Tina’nın pastayı gördüğü en kirli, en kara ve en yağlı fırına koymasını izledi. Yanıt gelene kadar neredeyse sorunun ne olduğunu unutmuştu.

– Ah, berbat bir okul. Her şeyi yapmalarına izin veriyorlar, onları kontrol edemiyorlar. Çocuklar nefret ediyor, ama ne yapabilirim? Öğretmenler hep grevde, onları da suçlamıyorum, zavallılar. Cecilia’ya göre korkunç olan bu sözler olabilecek en iyi ve uysal şekilde söylenmişti.

Endişesi yüzünden belli oluyor olmalıydı. Tina neşeli bir kahkaha daha attı, kollarını annesinin omuzlarına sardı, onu kucaklayarak ve Cecilia’nın sevdiği, gizlediği ve gizlice özlediği takma ismi kullanarak, “Merak etme, küçük anneciğim, çocukların her zaman iyi olacaklar, onlar böyleler sadece, benim gibiler. Hadi git ve Daphne Teyze’yle güzel bir öğle yemeği ye ve benim selamımı söyle.”

Geri çekilen Cecilia, “Her zaman geri dönebileceğini benimle kalabileceğini biliyorsun, Tina. Bunu biliyorsun, değil mi? Orası her zaman senin evin.”

– Şansını zorlama, dedi Tina. Belki bir gün dönebilirim.

Tina’nın Selfridges Hali’nden istediği çeşitli pahalı yiyecekleri getireceğine söz vermiş, istasyona doğru yürürken Cecilia Tina’nın kendi başına yaşamayı ne kadar sevdiğini ve kendisinin yetmiş altı yaşında Jasper ve Bienvida’nın etrafında koşuşturması için çok yaşlı olduğunu, onları Tina ka-

dar çok sevdiğini, Tina'nın erkek arkadaşlarından, gece geç saatlere kadar oturmasından ve öğleye kadar yatakta kalmasından söz etmeye bile gerek olmadığını düşündü. Sabahın köründe onun merdivenlerinden inen, kapıdan kafalarını uzatıp ona "Meraba" diyen erkeklerle -kendisi onlara "garip adamlar" diyordu- karşılaşmak onu utandırıyordu. Ama Tina'yı mutlu etmek ve çocuklara güvenli bir çocukluk sağlamak için tüm bunlara katlanırdı. Gülümser, mutlu olur, hepsine hoş geldiniz der ve üst kata bir banyo yaptırırdı.

Evini mutlulukla paylaşabileceği bir tek insan vardı ve o da Daphne Bleech-Palmer'dı. Ama Daphne'nin Willesden'de kendi evi vardı, çirkin beyaz tuğlalı bir terasın bir parçası olan bu ev Cecilia'nın evinden çok daha kötü olsa da, Cecilia onun evinden ayrılmak istemediğine emindi. Çoğu insandan farklı olarak, bu konuda bir *schadenfreude* duymaması, kendi ortamının arkadaşlarınınkinden daha üstün olmasından gizli bir mutluluk duymaması Cecilia'nın karakterinin bir parçasıydı, ama Daphne'nin evi ve azalan geliri konusunda içtenlikle üzüntü duyuyordu.

Cecilia, West Hampstead istasyonundaki merdivenlerden indi ve Kilburn'den gelecek treni beklemek için sol taraftaki platformda durdu. West Hampstead'deki platformun tren yaklaşırken titremesinin olağanüstülüğünü ve rayların şarkı söylemesini ona anlatması için Jarvis'e ihtiyacı yoktu, çünkü buna dikkat etmeyecek kadar alışmıştı. Gümüşî trenin üstündeki grafitiye dikkat etti, ama bunun doğal olmadığını anlayamadı. Cecilia işaretleri bir çeşit metal kağşamasına ya da paşa bağladı.

"Metrolardaki bir uyarıda şöyle yazar:

'Acil bir durumda yardım, kırmızı alarmı tren bir istasyondayken çalıştırırsanız daha çabuk sağlanacaktır. Kırmızı alarmı istasyonlar arasında sadece treni hemen durdurmak gerekiyorsa çalıştırın.'

Burada insan psikolojisiyle ilgili temel bir yanlış anlama var, çünkü sadece istasyonların arasındayken kırmızı alarma basmak istersiniz. Kesinlikle, acil durum gerçekleştiğinde istasyondaysanız, dışarı çıkıp, mümkün olduğunca hızla kaçarsınız."

Jubilee Hattı'ndaki trenler, en azından Londra'nın dışında, hafta içi gün ortasında genellikle pek kalabalık değildir. Vagonda Cecilia'nın dışında sadece üç kişi vardı. Biri vagonun sağ ucunda, diğeri sol ucunda, üçüncüsü de ortada kapıların yanında, platforma bakan tarafta oturuyordu. Tina bir yolcunun yanına gelecek de olsa, kendini en yakın koltuğa atardı, ama Cecilia kullanım tarzına uyararak, vagonun en boş kısmına, platform tarafına ve sırtı pencereye dönük şekilde oturdu. Yanında bir gazete ya da dergi olmadığından, karşı duvardaki biri Heathrow'dan alınabilecek vergisiz mallarla, biri Hollanda'ya gemiyle ucuz yolculukla ilgili, bir diğeri de şifreli bir şekilde yazılmış iş hayatını çağrıştıran bir davetiye-yi deşifre eden reklamları okudu, bu sırada tren Finchley Yolu'na girdi.

Vagona sadece iki yolcu bindi, bir adam ve bir ayı. Cecilia ayıyı gördü ve beş saniye kadar gerçek olup olmadığını düşündü. Sonra açık ağzının arasından adamın yüzünü gördü ve pencerenin dışında ilgi çekici bir şeye bakıyormuş gibi görünmek için hemen kafasını çevirdi. Bu tarzda bir şey, süslü insanlar, belirgin bir şekilde gizlenen insanlar onda yoğun bir utanç duygusuna neden olurdu.

Tren hareket etti ve kısa bir süre tünele daldı. Artık pencerenin dışında bakıyormuş gibi yapacak bir şey yoktu. Cecilia biraz da korkuyla geri döndü ve adam ile ayının vagonun bir ucunda yalnız başına oturan kendisinden daha genç olmayan bir kadının yanına gittiklerini gördü. Ayı bu kadının önündeydi ve yarı çömelmiş, pençelerini kaldırmış, dilenen bir köpek gibi duruyordu.

Cecilia adamın ayıyı boynuna doladığı bir zincirden tuttuğunu görebiliyordu. Genç, koyu saçlı bir adamdı, koyu renkli kısa kesilmiş bir bıyığı vardı ve neredeyse ayak bileklerine kadar uzanan siyah paltosuyla ilgi çekici bir şekilde giyinmişti. Bu Cecilia'nın babasının yıllar önce işe giderken giydiği tarzda bir paltoydu. Bu saat birde gerçekleşmesi gereken Daphne'yle buluşmasına geç kalmasına neden olsa bile bir sonraki istasyonda, Swiss Cottage'da ineceğini düşündü.

Adam ve ayının işkence ettiği kadının -Cecilia bunu böyle görüyordu, işkence olarak- en azından ayı önünde oynar-

ken okuyormuş gibi yapacak bir dergiye sahip olmak gibi bir şansı vardı. Bu numaraydı, Cecilia farkındaydı, çünkü hiç kimse böyle bir performans karşısında gerçekten dilsiz kalıncak bir korkuya varacak kadar derin bir utanç duymamazlık edemezdi. “Eh, tam olarak hiç kimse değil” diye düzeltti kendini, çünkü Tina’nın utanç ya da korku duymayacağına biliyordu. Tina büyük olasılıkla gülüp, el çırpar, hatta ayıyı okşardı.

Bu ayının sahibinin şimdi yaklaşmakta olduğu yolcudan, kapıların yanındaki koltukta oturan adamdan bekliyor gibi görüldüğü şeydi. Bir takım elbise giymiş olan orta yaşlı adam asabi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elini uzattı ve sıkıntılı vuruşlarla ayının tüylü kafasını okşadı, bu arada ayının sahibine, “Oldu mu, bu yeterli mi, şimdi beni yalnız bırakacak mısın?” der gibi bakıyordu.

Ayı homurdanarak ona doğru fırladı. Bu bir köpeğin ondan korkan biri tarafından okşandığında yaptığı şeydi. Adam bir çığlık atarak geriye doğru kaçtı. Cecilia nefes nefese kaldığını hissetti ve bir anda elini ağzına götürdü. Ayının sahibi zinciri çekti, ayı neredeyse sırtüstü düşene kadar çekti.

– Buna dayanamıyorum, dedi yolculara, gözleri vagonun içinde fır dönüyordu. Mesele çıka...çıkaca...ğını biliyo...yordum. Çaktınız mı? Çıka...çıkaca...ğını?

Tren Cecilia’nın tam zamanında yardımına gelerek, Swiss Cottage’a girdi. Kalkmaya davrandı, ama o zamana kadar adam ve ayı vagonun açık kısmına, kapıların ortasına gelmişlerdi. Aslında, yalnızca içerden ya da dışardan bir düğmeye basıldığında açılan kapıların önündeydiler. Platformda kimse yoktu ya da bu vagonun kapılarının önünde kimse yoktu. Kapıları açmak için Cecilia’nın ayıyı geçmesi gerekiyordu, “Affedersiniz” diyecekti ya da onu gerçekten itecekti. Tren harekete geçtiğinde bir iki santim kalktığı koltuğuna da geri oturdu.

Şimdi utanç korkuya dönüşmüştü. “Utanç aslında korku” diye düşündü, ama çok azaltılmış türden bir korku, kaşınının çok hafif dereceden bir acı olduğunu söyledikleri gibi. Bu yeni duygu gerçek bir korkuydu, fiziksel bir yaralanmadan değil de, onunla aynı yaşta ve aynı cinsten olan in-

sanlara yönelen utandırılma kokusu gibi bir şeydi. Yaşlı kadımların çoğu insan için, günümüzde bile, eğlence konusu olduğu Cecilia'nın gözünden kaçmamıştı. Kalbi hızla ve şiddetle atmaya başladı. Kalbinin sesini duyabiliyordu, göğsünden değil de, başka bir yerden geliyor gibiydi.

Sırtları ona dönük olan adam ve ayı, arkalarına döndüler ve ayı beceriksizce sürüklenerek ona doğru gelmeye başladı. Cecilia, kalbi gümbürdeyerek, ümitsizce bir çabayla gözlerini oyalıyor görünecek bir şeyler bulabilmek için el çantasını açtı. Sadece çek defteri ve Jasper'ın ona Noel'de verdiği ve çocuğu mutlu etmek için bir ömür boyu edindiği arkadaşlarının adreslerini ve telefon numaralarını özenle geçirdiği küçük, deri kaplı ajandası vardı. Ama sanki torunu bu hediyeyle hayatını kurtarmış gibiydi. Gözlüklerini takarak kendini oyaladı. Şimdi ayı onun önündeydi, diğer kadın yolcuya işkence ederken kullandığı çömelleme ya da dilenme pozisyonuna geçmişti. Cecilia küçük kırmızı defteri açtı, gördüğü ilk isim Bleech-Palmer'dı. El yazısı kelimeler gözlerinin önünde uçuştı ve kalbi gümbürdedi.

Ayı hınıldadı ve homurdandı. Cecilia ajandanın yapraklarını çevirdi, yavaşça çeviriyordu, sayfaları sanki onu büyü-lüyormuşlar gibi inceliyordu. Tüm bu zaman boyunca gözle-rini kaldırmamaya, ayıya bakmamaya çalışıyordu. Diğer yol-cular görmezlikten geldiler. Onları suçlamıyordu. Onlara eziyet edildiğinde o da görmezlikten gelmişti, araya girmemişti. Ayı ona saldırırsa bile, o zaman bile araya girmeyecekler gibi görünüyordu. Elleri titremeye başladı, artık tüm be-deni titriyordu. Ayı pençesini dizine koydu.

Çılgılık atmadı. Sonradan, nefesini tutarak, kalbinin gümbürtüsünü dinleyerek, nasıl sessiz kalabildiğini merak etti. Giydiği yün eteğin, saf ipekten kenarları dantelli kombinezonun ve naylon çorapların üzerinde, o tüylü, aşırı sıcak ve ıg-renç şeyi hissetti. Kıpırdayamıyordu, artık sayfaları çevire-miyordu, ama bakışlarını aşağıda tuttu. Eti pençenin dokunduğu yerde içe çekildi, sanki eti kendini kemiğe doğru topluyor ve sıkıştırıyordu.

Sonradan, ayının sahibinin ona acımış ya da ondan sıkıl-mış olabileceğini düşündü. Yoldan çekilmek yerine, ayının kafasını hızla itti ve adam-hayvan sırtüstü yuvarlandı. Pen-

çeleri ve arka ayakları havada, düztaban ayaklarının altındaki kirli deri parçalarını göstererek yuvarlandı. Cecilia yumruklarını sıkıştığını ve tırnaklarının avuçlarına battığını fark etti. Tren St. John's Wood'a gelirken ayağa kalkmak üzere toparlanmaya başladı.

Cecilia o ana kadar ayıyı itip, düğmeye basarak dışarıya çıkamama meselesini tümüyle unutmuştu. Herhangi bir şeyi itip geçebilirdi, bir yılanı, bir Rottweiler'ı, keskin dişli bir kaplanı. Bu olay sırasında ayının bir ayağının üstüne basması gerekiyordu. Ayının sahibi gırtlğından gelen bir kıkırdamayla güldü. Alışveriş çantasını ve el çantasını kavradı. Kapılara ulaştığı anda açıldı, dışarıdaki iki kişi düğmeye basmıştı. Cecilia platforma çıktı. Bir sis içindeymiş gibi bulanık görüyordu ve bir dakikalık bir panik yaşadktan sonra okuma gözlüklerinin hâlâ gözünde olduğunu fark etti.

Tren ayıyı ve sahibini de götürerek hareket etti. Cecilia'nın her yeri titriyordu. Sakinleşmek, nefesini düzeltmek için gri katlanır koltuklardan birine oturdu, ama bunun yerine ağlamaya başladı.

Sekizinci bölüm

Doğum günü partisi Cecilia'nın kendisinin davet edilip edilmediğini merak edeceği türden bir partiydi, çünkü başta Bienvida'nın sınıf arkadaşlarından birkaçı orada olmasına rağmen, saat yediye doğru yetişkinler için bir kutlama haline gelmişti. Elbette, Bienvida ve Jasper hâlâ oradaydılar. Hiç kimse annesinin kızı olmaktan çok, büyükannesinin torunu olan Bienvida'nın bir ara naylon organzeden Oxfam elbisesinin kirlenmesini önlemek için müdür dairesine gidip pamuklu elbisesini giydiğini fark etmemişti. Koyu kıvrıkcık saçlı, uzun, çok ince bir çocuktu, kemerli bir burna ve bir İrlandalı kadının vahşi şiirsel gözlerine sahipti. Ağabeyi Jasper parti için giyinmeyi baştan reddetmişti ve üzerinde o gün okula gitmemiş olsa da okulda giydiği kot ve bir oduncu gömleği vardı.

Saat yediden hemen sonra şarap şişeleri ortaya çıktı. Peter, Beaujolais Nouveau'yu almıştı, bir kısmını Jed, bir kısmını da Grog Blossom mağazasında çalışan Tina'nın o sıradaki erkek arkadaşı getirmişti. Çocukların hiçbiri Tina'nın yanlışlıkla meyveli ve fındıklı yaptığı doğum günü pastasını yemek istememişlerdi, bu yüzden pasta da onlara kalmıştı.

Sıcak, hoş bir akşamdı, günbatımının parlak kırmızı ışıkları doğu ufku kadar uzanıyordu. Jarvis bir zamanlar öğrencilerin yıllık okul fotoğrafı çekirmek için dizildikleri tera-

sa küçük bir masa koymuştu. Masanın etrafında Peter Bleech-Palmer, Jay Rossini, Tom, Alice, Grog Blossomlu Billy, Tina ve Jarvis vardı.

Ayaklarının altında uzun çimli bir düzlük, çiçek açmış yabancı otlardan, düğünçiçeklerinden, karahindibalardan ve yabantereterelerinden oluşan vahşi bir çayır uzanıyordu. Diğer evlerin görüntüsünü kapatarak, demiryolu hatlarının karmaşası olmasa taşrada olduğuna inanılabilecek olan bu bahçeyi çevirecek kadar büyümüş olan ağaçların yaprakları yaz sonundaki hallerindeydi. Tünemek üzere olan kuşlardan hafif cıvıldaama sesleri geliyordu. Londra'nın bu kenar mahallesinde çoğu taşra bahçesinden daha fazla kuş vardı ile şahinin çığlıkları da onları henüz kaçıraramamıştı. Londra ve Stanmore arasında aşağı yukarı gidip gelen trenler, ağaç yapraklarının arasından sadece bir dizi gümüşü ışık parıltısı olarak görülebiliyordu, ama şarkı söyleyen takırtıları sürekli bir fon müziği oluşturuyordu.

Rüzgâr yoktu. Hava mum yakılabilecek kadar durgundu. Yavaş yavaş kararan havada, yeşil-mavi renkli pamuklu bir Hint elbisesi giymiş ve boynuna Kâbil turkuvazı ve mercanlı gümüş alaşımli zincirler takmış olan Tina, fincan tabaklarına yerleştirilen sarı mumları yakmaya başlamıştı. Mumlar yandıkça, yoğun bir sandal ağacı kokusu duyulmaya başladı. Ama bu gelip, alevlerin çevresinde dolanmaya başlayan sivrisinekleri uzaklaştırmak için yeterli değildi. Peter gitarını getirmişti, o ve Tom çalışıyorlardı. Tina ve Billy dans etmeye başladıklarında, Jarvis Alice'e dans etmeyi teklif etti, ama o gülümseyerek hayır anlamında başını salladı. Kendini Tom'a ait hissetmeye başlamıştı, ondan başka kimseyle dans etmek istemiyordu.

Çocukların masadaki yerleri uzun zamandır boştu. Jarvis'in, büyükbabası kendini astığı gün onu annesinin acısından ayıran tren seti aşağı altının, üst kattaki bir sınıfın zemininde kurulu duruyordu ve Jarvis Jasper'a istediği zaman onunla oynayabileceğini söylemişti. Jarvis hâlâ arada sırada bu setle oynuyordu. Jasper bunun Jarvis açısından çok cömert bir öneri olduğunu tam olarak anlayamasa da kendini tren setleri için büyümüş görüyordu. Ama bu kez, Jarvis'e önerisini takdir ettiğini göstermesi gerektiğine dair

belirsiz bir duyguyla peşinden Bienvida'yı da sürükleyerek oraya gitti. Ayrıca sıkılmıştı da. Jasper yaptığı her şeyde ona en uç noktaya kadar izin verildiğinin farkındaydı. Bunun tam anlamıyla "izin verme" değil, ama pek önemsenmeme sorunu olduğunu da biliyordu. Kimse onunla ilgilenmiyordu. Bu bazen onu mutlu ediyor, bazen de neden olduğunu söyleyemese de korkutuyordu.

Böyle bir niyeti olsa, kimse fark etmeden tüm Kuzey Londra'yı dolanabilirdi, ama bu Bienvida'nın partisiydi, o ve Bienvida'nın da orada olmaları gerekiyordu. Elbette, bu da hatırlayabildiği tüm partiler gibi gelişmiş ve yetişkinlerin içip, konuşup, dans etmesi ve kaçınılmaz bir şekilde annesine bağladığı tüm o sarılma ve öpüşme tarzı şeyler için bir bahaneye dönmüştü.

Jasper ve kız kardeşi aşağı altıya girdiler ve sessizce tren setini incelediler. Bu sadece tarif edilemeyecek kadar eski moda bir tren setiydi. Pencereden dışarıya aşağıda eğlenenlere baktılar. Peter Tom'dan flütü almıştı, Tom Alice'le dans ediyor, Jarvis ve Jay karşılıklı oynuyorlardı ve Tina ile Billy ikisi tek bir insanmış gibi görünecek kadar birbirine sarılmış bir şekilde neredeyse masanın altına girmişlerdi.

– Kahretsin, dedi Jasper. Yine kaymış.

Ondan iki yaş küçük olan Bienvida, istekli bir şekilde Brian'a dönmek isteyip istemediğini sordu. Bir okul arkadaşıyla konuşuyor olsa Brian'a baba derdi, ama bunu Jasper'a kabul ettiremezdi. Jasper erken yaşta çocukça şeyler yapmayı bırakmıştı.

– Sanmam. Kafasına böyle bir düşünce sokma, Arıcık. Burayı seviyorum. Burada yaşamakla ilgili olarak özellikle sevdiğim şeyler var, ne olduğunu boş ver, sadece sevdiğim şeyler. Bu yüzden gidip ona gökyüzündeki o çöplüğe gitmesi gerektiğini söyleme.

Bienvida bir şey söylemedi, yine de vahşi ve uyanık gözleri daha vahşi bakıyordu.

– Her tarafları sivrisinek ısırdığı olacak, dedi Jasper.

Görevini yerine getirmişti -Jasper'ın düşüncesine göre Jarvis'in bunu bilip bilmemesi fark etmezdi- artık karanlık olan merdivene gitti. Beş, aşağı altı ve yukarı altının açık kaplarından gelen cılız ışık koridorun zemininde soluk izler

oluşturarak, etrafını görmesini sağlıyordu. Bienvida ışık düğmesine dokundu, ama lamba uzun süre önce patlamıştı ve kimse değiştirmemişti. Çatıda gök koyu mor bir kumaşla kaplanmış gibiydi. Bienvida daha önce buraya bir kere çıktığında bu mor karenin içinde dolunayın doğuşunu ve sivri uçlu bir bulutun ay tutulmasında olduğu gibi dolunayın bir parçasını kapattığını görmüştü. O zamandan beri bazen bu karanlık ve genellikle boş gökyüzüne bakarak ayı arıyordu, ama hiçbir zaman görememişti.

Jasper çan kulesinin zemini olan küçük bir delikten çıkan çanın ipine bakarak dikiliyordu. İpin ucu bir zamanlar fen laboratuvarı olan yerin kapısının üzerindeki duvarda yüksekçe bir yerdeki takoza bağlanmıştı. Çocukların olduğu kadar yetişkinlerin de erişemeyeceği bir yerdeydi, sadece Jasper herhangi bir şeye erişemeyeceğini pek düşünmüyordu.

– Bunun altında bir delik olmalı, dedi kardeşine, komündekilerden birinin bu koridora döşediği gri ve kırmızı yolluğu ayak ucuyla iterken. Ve eliş odasının önündeki zeminde de bir delik daha olmalı.

– Niçin olmalıymış?

Jasper yere eğilmiş, halının altındaki zemini elleriyle yokluyordu. Parmakları eski zemin tahtaları arasındaki boşluğu ve sonra da bir gizli bölmenin kenarlarını oluşturan testere izlerini hissetti. Başparmağının turnağıyla metal menteşenin kenarlarını kazıdı. “Çünkü çanı vestiyerden çalabilmeleri için ip buradan geçiyordu. Hiç çalmadılar, ama bunu düşünmüşlerdi. Niye hiç çalmadıklarını söyleyeyim mi?”

– Vestiyerin nerede olduğunu bilmiyorum, dedi Bienvida.

– Kimsenin girmediği o oda. Alt katta verandaya ve tuvaletlere giden tarafta. Niye kimsenin girmediğini söyleyeyim mi?

– Çok korkunçsa söyleme.

Yine ayağa kalkıp çanın ipine bakan Jasper, “Ne istiyorum biliyor musun? Bir sigara” dedi.

– Akciğer kanseri olacaksın.

– Dokuzunda akciğer kanseri olan kimseyi duydun mu?

Jasper yukarı altının kapısını açtı ve içeri baktı. Işığı yakmak fazla riskli olabilirdi, ama perdeler açıktı ve şimdiye kadar gözleri mobilyaların ve daha küçük nesnelerin şekillerinin çıkarılabileceği, tek renkli ve siyah boşluklardan ve sol-

gunca parlayan kenarlardan oluşan karanlığa alışmıştı. Jed'in odasının müstehcen, sıcak ve vahşi bir kokusu vardı. "Zemini kurumuş kanla yapış yapış ve yalanmış kemiklerle dolu olan büyük bir etçil hayvanın ini de böyle kokar herhalde" diye düşündü Jasper.

Masanın üstünde el yordamıyla arandı, kapının arkasında asılı olan Jed'in şahin beslerken giydiği pis kokulu ceke-tinin ceplerini yokladı, kardeşine dolaba bakmasını söyledi. Bienvida kapıyı biraz korkarak açtı, ama şimdi kıkırdıyordu. Kıkırdamaları bir çığlığa dönüştü, şahinin çıkardığı gibi kısa keskin bir çığlık.

– Kes sesini, tamam mı? dedi Jasper. Sana ne oluyor? Bizim burada olduğumuzu duymalarını mı istiyorsun?

Ama müzik Bienvida'nın çığlığını bastırmıştı. Jasper pencereden aşağıdaki mum ışığına baktı. Yukarı dönmüş bir yüz görmedi. Kardeşi kolunu sıktı.

– Elim korkunç bir şeye dokundu. Korktuğu zamanki sesiyle konuşuyordu. Jasper, kardeşinin gözlerinin akını ve büyük koyu gözbebeklerinin fır döndüğünü görebiliyordu. İki çocuk da birbirlerine sürekli bunu soruyorlardı: Sana söyleyeyim mi? Söyleyeyim mi? Ne olduğunu, ne gördüğümü, ne yaptığımı söyleyeyim mi? Elimin neye dokunduğunu söyleyeyim mi, Jas?

– Hadi söyle neydi?

– Ölü birinin midesi. Sanki göbeği yarılmış ve ölmüş gibiydi ve ben de elimi bağırsağa kadar soktum.

– Hadi canım sen de, dedi Jasper. Sigarayı ve yanındaki kibriti bulmuştu, pencere kenarının köşesinde, bir kitap yığını ile bir saksının arasındaydılar. Sigara dudaklarının arasındayken bir kibrit çıkardı, yaktı ve yanan kibriti kapısı açık olan dolabın içine tuttu.

– Ölü bir adamın midesi değil bunlar, Abelard'a verdiği günü geçmiş tavuk etleri. Hepsini bir kâseye doldurmuş.

– Uff, dedi Bienvida. Ölüler, ama değil mi?

– Tabii ki ölüler. Sana vestiyerde ne olduğunu anlatayım mı, Arıcık?

– Eh, tamam, ne olmuş?

Merdivene geri döndüler ve basamaklara oturdular. "Bir gün o çanı çalacağım" dedi Jasper, dumanı üfleyerek.

– Vestiyerde ne olmuş?

– Büyükbabamız değil de, ona benzer bir şey olan yaşlı bir adam kendini asmış. Vestiyerde. Tina Tom’a söylerken duydum. Kendini çanın ipiyle asmış. İp o zaman oraya kadar iniyormuş. Jasper âdemelmasının henüz ortaya çıkmadığı ince esmer boynunu uzattı ve yarıkaranlıkta kendi boğazını sıktı. Gözleri çılgınca dönerken çıkardığı boğulma sesi, sigaranın ağzından düşmesine ve merdivenlerin yarısına kadar inmesine neden oldu.

Sigarayı bulmaları birkaç dakikalarını aldı. Bu sırada merdivenlerin kaplandığı zambak desenli linolyum yanmış ve kokmuştu. Bienvida kıkırdamaya ve Jasper’ı sıkıştırma-ya başladı, hem asabi hem de umutluydu, Jasper onun beslediği ceset ve hayaletlerden korkuyordu, ama her zaman daha fazlasına da açtı. El ele tutuşarak ve yetişkinlerin dansının abartılı bir parodisini yaparak, sıska kalçalarını sallayarak, boş ellerini çırparak, Jasper’ın elindeki sigaranın yanan ucu karanlıkta paraboller çizerek merdivenlerden indiler.

Alt katta, sadece iki mumun ampulü yanan elektrikli avize girişi donukça aydınlatıyordu. Bu ışığı yakmak için birinin içeri girmiş olması gerekiyordu. Jasper parmağını du-daklarına götürdü ve vestiyerin kapısını denedi. Korktuğu gibi kilitli değildi. Bienvida’nın elini tutarak onu içeri çekti. Burada tam bir karanlık ve yeni bir koku vardı, çürümüş et ya da yanmış linolyum gibi değil, ama ekşi ve soğuk bir şey kokuyordu. Islak bir taş koksa, böyle kokardı.

Peter’in, Tom’un ve Alice’in birlikte holden geçip yukarı çıkarken seslerini duyduklarında içeride kaldıkları süre otuz saniyeden daha uzun değildi, Bienvida’nın her tarafı korku ve heyecandan titriyordu. Jasper sigarasının izmaritini yere attı ve üstüne basarak söndürdü.

– Burada uyuyacağız, dedi. Uyku tulumlarımızı, bir el fenerini ve gerekli şeyleri alacağız ve burada uyuyacağız.

– Bu gece olmaz. Bienvida’nın sesi bu düşüncenin korkutuculuğuyla kısılmıştı. Şimdi olmaz.

Jasper sabırsızca, “Tabii ki, şimdi değil. Henüz yatmayı düşünmüyorum.”

Yeni maceralar, deneyler, keşifler peşinde vestiyerden

çıktı, kardeşi de peşindeydi ve ona tutunuyordu ve uzun zamandır kullanılmayan mutfak bölümlerine ve bodruma inen merdivenlere giden koridor boyunca yürüdüler.

Tom'la dans ederken, Alice ona o gün neler olduğunu neredeyse tümüyle anlattı. Tom nazık ve anlayışlıydı. Alice'i üzen şeylerin ne olduğunu anlatmasını istedi, ama Alice yapamadı. İnsanlar eğleniyorlardı, Tom gülüyordu, bunu bozmak istemedi. Şimdi annesini aramaya çalıştığını, numarası çevirdiğini ve telefonu babasının açtığını söylemenin sırası değildi.

Cesurca, Alice kim olduğunu söylemeyi başardı ve babası telefonu kapattı. Bu sinirlerini bozdu. Babasının orada olamayacağı bir saatte annesini tekrar aradı; Mike'ı ve Catherine'i, neler olduğunu merak ediyordu.

– Mike'ın kız kardeşi, adı neydi, Julia bakıyor.

– Mike onun Catherine'i sahiplenmesine izin mi verecek?

– Seni ilgilendiriyor mu? dedi Marcia Anderson. Bundan daha az ilgilenemeyeceğini ispatladın.

– Sana adresimi vermemi ister misin, Anne?

– Keyfine bak. Sana mektup yazmak isteyen birini tanıdığımı söyleyemem.

Bunu hak ettiğini düşündü, ama bu acısını azaltmıyordu. Tom'u kendine çekti ve yanağını yanağına yasladı. Bir süre sonra yine geri çekildi, davetkâr görünmemeye karar vermişti, sessizce dans ettiler. Arkadaş olmalıydılar, sevgili değil, bu konuda kararlıydı.

Sivrisinekler partiyi bozdular. Vızıldayan bir sürü halinde gelmişlerdi. İçeriye gideceğini ilk söyleyen Peter'di; şarap şişelerinden birini yanına aldı, Tom ve Alice onu izlediler. Onlarla birlikte Tom'un odasına, birinci kattaki dört numaraya geldi. Bu Alice'i rahatsız etti. Peter, Tom'un ateşliliğinden ve onun uysallığından sevgili olduklarını sanmış, onları yalnız bırakmanın sadece nazık bir davranış değil, bir gereklilik olduğunu düşünmüş olabilirdi. Alice, o ve Tom iki erkek olsaydı Peter'ın bu konuda kendiliğinden nazıkçe davranacağını düşündü. Peter bazen heteroseksüel aşk uygunsuz ve ahlaksız bir durummuş gibi davranıyordu ve onun orada bulunması bunu engelleyebilecekse, bu onun için daha iyiydi.

Yine de sevgili değildiler ve hiçbir zaman da olmayacaklardı. Çok az içmişti, yemek yedikleri sırada küçük bir kadeh şarap ve içeri girmeden on dakika önce bir kadeh daha. Mike bir keresinde onun içkinin ne tadını ne de etkisini seven, doğuştan içki içmeyen biri olduğunu söylemişti. Ama Tom'un odasında, Peter iki fincana şarap doldurduğunda ve onun içinde bir cam bardağa bir iki parmak kadar şarap koyduğunda, kuru çiçekler gibi kokan bu şarabı sevdiğini fark etti, karar değiştirdi ve Peter'dan önerdiği gibi kadehini doldurmasını istedi. Şarap Yugoslavya'dan gelme bir Riesling'di. Hoşuna gitmeyen bir bilinç değişikliği, kafasında bir hafiflik hissetmiyordu. Konuştular. Peter koltukta, o ve Tom da yatakta oturdular. Kapalı pencerenin dışında mısır rengi bir ay göğe yükseliyordu, Tom tatlı ay ışığını engelleyecek bir şey kalmaması için lambasını söndürdü.

Peter şarap şişesini eline aldı ve ona baktı, Alice bu kez eliyle bardağın üstünü kapatmadı. Tom yeterince içtiğini söyledi, bu yüzden kalanı o ve Peter içtiler. Peter, geceyarısı işe gitmesi gerektiğinden sürekli saatine bakıyordu. Soho barında piyano çalmayı bıraktığından beri, Kilburn'de bir bakımevinde resepsiyonist ve telefon operatörü olarak çalışıyordu. Biraz içtikten sonra, başka türlü de anlatamazdı zaten, Peter testte kanında AİDS bulunmayacağını bildiğini, öyle umduğunu, deli gibi umduğunu, ama sonucu henüz öğrenemediğini anlattı.

On ikiye çeyrek kala Peter gitti. Alice sarhoş olmuştu. Kafasında çatışan iki düşünce vardı. Biri sadece sarhoş olduğu için Tom'la sevişmesinin iğrenç bir şey olduğu ve bundan her zaman pişmanlık duyacağıydı, diğeri de bunun bu durumun üstesinden gelmek, bir başlangıç yapmak, buzu kırmak için bir fırsat olduğuydu. Sarhoştı, bu yüzden de umursamıyordu. Yapmak istiyordu, gerçekten istiyordu, yapmalıydı da.

Tom bunu beklemiyordu. Onu izledi. Yakışıklıydı, belki de gördüğü en yakışıklı erkekti, en azından tanıdığı en yakışıklı erkekti; sarı saçlı, yanık tenli ve zayıftı, Western'lerdeki bir aktör gibi, film kahramanı gibi bir yüzü vardı. Tom Alice'in ona döneceğini, onu kendine doğru çekeceğini, ya-

nına uzanacağını beklemekten vazgeçmişti. Bekleyecekti. “Aşk mucizeler yaratır” diyordu ve bir gün aşk bunu da yapacaktı.

Tom Alice’in yataktan kalkıp, yanağını öpmesini, “İyi geceler, sabah görüşürüz” demesini, çabucak dışarı çıkıp, arkasından kapıyı kapatmasını bekliyor olmalıydı. Alice gerçekten de kalktı. Pek ayakta duramıyordu, sürekli bunu yapmamaya nasıl karar verdiğini düşünüyordu, ama düşünceleri bulanık ve sisliydi.

Elbiselerini çıkarmaya başladı. Arkasındaki Tom’dan sadece bir ses geldi, bir nefes alma sesi, o kadar. Elbiselerini çıkardı ve ay ışığına arkasını döndü. Tom ona bakarak öylece duruyordu. Ona bakış tarzı, aralanmış dudakları, meraklı gözleri yüzünden Alice onu arzuladı, bir arzu titremesi, ilk işaret, aylardır ilk kez, rahminin olduğunu düşündüğü yerde bir yayın gerilmesine benzeyen bir hareket hissetti.

Kötü olan şey, sabah kalktığında bununla ilgili hiçbir şey hatırlamamasıydı. Gece uyanmıştı, bunu hatırlayabiliyordu ve ilk anda nerede olduğunu fark edememişti. Yatağın kenarında, Tom’dan uzakta yatıyordu, oranın Tom’un yatağı ve Tom’un odası olduğunu ya da yalnız olmadığını bile bilmiyordu, ama bir kere uyandıktan sonra bir anda, her zaman ki gibi o inanılmaz panikle kendi kendine, “Mike’ı nasıl terk edebildim? Biricik kızım Catherine’i nasıl bırakabildim? Bunu yapmış olamam, yapamam, nasıl yaptım?” diye sormaya başlamıştı. Sonra Tom hareket etmişti. Elini ona uzatmış ve onu bulunca bir rahatlama sesi çıkarmıştı, Alice Tom’un onu kucaklayabilmesi için kendini genç adamın kollarına bırakmıştı. Tom’un sıcaklığı yaşadığı paniği emmişti, bedenin sert ve esnek adaleleri paniği emmiş ve yok etmişti.

Ama sabahleyin, sabahleyin hiçbir şey yoktu. Hafif bir baş ağrısı ve biraz sersemlik vardı, ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Tom’la sevişmiş olması ve bununla ilgili hiçbir şey hatırlayamaması onu rahatsız etti. Seviştiklerini ancak kalçalarının arasındaki ve çarşaftaki yapışkan ıslaklıktan anlayabiliyordu.

Bahçedeki ağaçlarda kuşlar ötüyordu. Armut ağacında öten bir karatavuk olmalıydı. Odası Tom’unkinden çok uzak değildi ve evin aynı tarafındaydı, ama daha önce kuşların öt-

tüğünü duyduğunu hatırlayamadı. Annesi buna şafak korusu derdi, gerçi şafak değildi, saat sekize geliyordu.

Tom uyanmıştı ve onu izliyordu. Ona döndü ve gülümsedi, başını oynattığında canı yanıyordu. Geceleri ördüğü ya da en azından arkadan bağladığı gür saçları yastığın, onun ve Tom'un üzerine dağılmıştı, kendininkileri olduğu kadar Tom'un omuzlarını da örtüyordu. Başka tür bir suçluluk hissediyordu. Ne olduğunu hatırlayamadığı için o kadar utanıyordu ki, bunu bir şekilde telafi etmesi gerektiğini hissetti, bu yüzden Tom'u dudaklarından öptü ve yanağını okşadı.

Küçük bir esinti geldi. Tom bir ara kalkıp, pencereyi açmış olmalıydı. Bu yüzden o ardıçkuşunu, karatavuğu ve guguk kuşunu duyabilmişti.

Tom nazikçe, "Seni çok seviyorum. Beni çok mutlu ettin" dedi.

Buna sevindiğini söyledi. Bir de hatırlayabilseydi.

– Beni sadece ve sadece senin kurtarabileceğini söylediğimi hatırlarsın. İşte başlıyor. Bunu hissedebiliyorum. Eskiden hissettiğim gibi hissetmeye başlıyorum.

– Kimseyi kurtaramam, Tom. Kendimi bile kurtaramıyorum.

– Belki başkasını kurtarmak daha kolaydır.

Alice kollarını ona doladı, Tom nazikçe ve yavaşça onunla sevişmeye başladı. Mike'ı düşündü. Şimdi Mike'ı düşünmek yanlış ve iğrençti, ama bunu engelleyemiyordu. Birbirlerine karşı ne kadar kaba, neredeyse vahşi olduklarını düşündü, bazen sırf her şeye yeniden başlayabilmek için garip bir şekilde bu işin bitmesini istiyordu. Tom flütünü çaldığı gibi, yavaş, çalışılmış bir duyarlılıkla sevişiyordu. Sabırlı ve kontrollüydü. Alice, Tom'un ona anlattığı gibi bir zamanlar Bach'ın müziğine çalıştığı ve klavyede parmak alıştırmasını yaptığı şekilde, daha önce buna da çalışmış gibi seviştiğine dair suçlu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Böylesine atılğan, sıcak bir insanın bu kadar hesapçı bir sevgili olması garip bir şeydi.

Tom'un özeni boşa gitti. Bu Alice'i sabırsızlandırmıştı. Tom'un gözleri kapalı olmasına rağmen, gözlerini ona bakarak açık tuttu. Çok hoş görünüyordu, son derece yakışıklı-

di, genç ve tatlıydı ve bu yeterli olmalıydı, ama değildi. Bittiğinde, başka bir şey yapamadığından, sadece gülümsedi.

Kuşlar ötmeye devam ediyordu. Tom ona kuş şarkılarını, kuş müziğini anlatmaya başladı, gerçekten öyle yaptı. Bir süre sonra Tom çay yaptı ve yatağa getirdi; Mike'la ya da tanıdığı kimseyle yapamayacağı bir şekilde, Garstang'ın kuş şarkılarıyla ilgili kitabından, Haydn'ın kuş dörtlüsünden ve Wagner'in *Siegfried*'deki kuş müziğinden konuştular. Tom'un mükemmel bir kulağı ve müthiş bir hafızası vardı, Boccherini'nin kuşhane müziğindeki bütün parçalarını söyleyebiliyordu.

"Sevgilinizle ortak bir yönünüz olması bu olsa gerek" diye düşündü Alice; sadece bankacılık, golf ve birinin ailesi için bir yuva yapması dediği şeyle ilgilenen Mike'la nasıl olduğunu hatırlayarak. Uzak bir gelecekte o ve Tom'un kendi evlerinde, müzik yapılan bir evde ve belki de kendi çocuklarıyla birlikte olduklarını görür gibi oluyordu. Ama bu çocuk düşüncesi düşünüyü bozdu, sadece Tom'a sarılabildi ve yüzünü göğsüne gömdü.

Jed bu akşam Koruyucular grubuyla görevde olmasa partiye katılacaktı. Üç adam ve bir kadından oluşan bir gruptu, Oxford Circus'tan doğuya giden Central Hattı trenlerinde devriye geziyorlardı. Tren Ealing Broadway'e ulaşana kadar tüm vagonlara girip çıkıyorlardı ve tren geri dönerken de aynı işi tekrarlıyorlardı.

Kadının Ealing'de, son tren de gittikten sonra hepsini evlerine bırakacağı bir arabası vardı. Beş kez batıya, dört kez de doğuya giden trende yolculuk yaptılar; kalabalığın, özellikle de Londra'nın içine gidenlerin nasıl azaldığını gözlemlediler, delikanlıların itiş kakışı ve üçüncü vagonda içlerinden biri uyardığında itiraz etmeden sigarasını söndüren bir sigara tiryakisi dışında bir sorunla karşılaşmadılar. Sigara tiryakisi siyahtı. Vagondaki diğer tek siyah onları ırkçı olmakla suçladı, bu gruplarındaki erkeklerden birini kızdırdı ve bir tartışma yarattı.

Batıya doğru giden son tren yolcularını Queensway'de ve Notting Hill Gate'te boşalttı, Shepherd's Bush'ta beş yolcu ve White City'de yalnız bir yolcu indi.

– Sanırım bizden başka kimse kalmadı, dedi Jed, East Acton’da durduklarında, taşradaymış gibi görünen biraz karanlık küçük bir istasyondur burası.

Ealing Broadway’inde öyle olduğunu gördüler. Boş tren-den çıkıp, boş platformda yürürlerken, kendilerini dünyadaki son dört insan gibi hissettiler.

Dokuzuncu bölüm

“Londra Metrosu’nun elektrikli hale getirilmesinden bir Amerikalı sorumluydu.

Chicago’lu adı Charles Tyson Yerkes (Yörkiys şeklinde okunmalıdır) olan tekelci bir kapitalistti. 1900’de District Metro’sunun başına getirilmişti, ama trenlere ya da trenlerin üzerinde çalıştıkları raylara karşı özel bir ilgisi yoktu. O para kazanmakla ilgileniyordu.

Yerkes, Birleşik Devletler’de zimmetine para geçirmiş ve hapiste yatmıştı. Chicago’dan kovulmuş ve New York’a kaçarak, yaşlı üstatlarla doldurduğu bir saray yaptırmıştı. Londra’nın metro sistemini yavaş yavaş ele geçirdi ve Metropolitan dışındaki tüm hatları kontrolüne aldı. Ama önce Chelsea’de, Lots Yolu’nda ve bir tane de Neasden’de kendi elektrik santralını kurdu ve District Hattı’nı elektrikli hale getirdi.

Londra Metro Ulaşımı elektriğini hâlâ Lots Yolu’ndan, Chelsea Limanı’nı gölgeleyen büyük birinci sınıf elektrik santralından alır.

Başka hiçbir demiryolu sisteminde trenlerin bölümlerine araba denmez. Yerine göre vagon, kasa ya da kompartıman olarak adlandırılır. Ama bunlara Londra Metrosu’nda tüm Amerikan trenlerinde olduğu gibi araba denir. Acaba Chicago’lu sahtekâr işadamı Yerkes mi onlara bu ismi vermişti?

Yerkes, Waldorf-Astoria Oteli’nde öldüğünde imparatorlu-

ğu Derbyshire'lı bir vagon imalatçısının oğlu olan Albert Henry Stanley tarafından devralınmıştı. Stanley, 1914-1918 Savaşı sırasında Ticaret Odası başkanıydı ve sonradan Lord Ashfield ilan edilmişti. Bakerloo Hattı treninde doğan bir çocuğun vaftiz babası olmuştu ve çocuk Thelma Ursula Beatrice Eleanor (T.U.B.E.) olarak vaftiz edildiğinde ona gümüş bir vaftiz bardağı vermişti.

'Umarım insanlar bunu alışkanlık haline getirmezler' demişti Lord Ashfield, 'çünkü ben meşgul bir adamım'."

Jarvis, San Francisco'daki Bay Arca Rapid Transit¹ sistemine, ya da BART'a ilk kez bindiğinde vagonların zeminleri halı kaplıydı ve kapalı devre televizyon sistemi vardı. Daha önce böyle bir şey görmemişti ve çok şaşırmıştı. Bu yetmişlerin başında, Jarvis çok gençken olmuştu.

İçinde oturduğu kocaman vagon yaklaşık yirmi üç metre uzunluğundaydı. Tüm sistem deprem basıncına dayanabilecek şekilde inşa edilmişti. Ama Jarvis'in mutluluğunun nedeni, San Francisco'daki yer altı yüksek su düzeyi yüzünden işçilerin tünele pompalanan havada çalışmak zorunda kaldıkları bu hattın, dünyadaki en derin körfezin altında bulunan kayanın içinden geçmesiydi.

Jarvis o zamanlar sigara tiryakisiydi. Powell Caddesi'nden çıkarken bir sigara yaktı, birkaç saniye içinde nereden geldiğini göremediği bir ses sigarasını söndürmesini ve sonrakı istasyonda izmariti kapıdan dışarıya rayların üzerine atmasını söylüyordu. Jarvis ona uydu. Bu teknolojiden o kadar etkilenmişti ki, neredeyse aynı sesin teşekkür de etmesini bekleyecekti.

Jasper gösteriş olsun diye sigara içiyordu. Tadını pek sevmiyordu, ama önemli olan sevmesi değildi. Bu onun yaşındakilerin yapmaması gereken bir şeydi ve bu da onun için yeterliydi. Yapmaması gereken başka bir şey de dövme yaptırmaktı. Dövmesini önceki kış Harlesden'de solmayan renkler, flüoresan renkler ve spreyci boyalar konusunda uzmanlaşmış bir Çinli yapmıştı.

1 Körfez Bölgesi Hızlı Taşımacılık. (ç.n.)

Kimse Jasper'ı çıplak görmemişti, çünkü okulda yüzme-ye gitmekten kaytanyordu ve banyo yaptığında da Tina yanında olmuyordu, ama bir gün ya bir tehdit ya da bir ödül olarak dövme-yi Bienvida'ya göstermeye niyetlenmişti. Çinli adam o sıralarda çok moda olan siyah fon içinde bir Kelt gerdanlığı yapmak istemişti, ama Jasper daha sert bir şey istiyordu. Koyu kırmızı fon içinde, turkuvaz rengi palmye ağaçları ile mavi ve mor çiçeklerin arasında sinsi sinsi dolaşan bir aslan dövmesini seçmişti. Dövmesini ancak sırtını bir aynaya dönerek ve karşısında duran diğer aynaya bakarak görebiliyordu. O büyüdükçe dövmesinin de büyüyüp büyüyeceğini anlamak için ona bakmayı çok seviyordu, biraz büyüme saptadığını da düşünüyordu. Dövmeyi yaptırmak çok acı vermişti ve pahalıya patlamıştı. Bir pasaportu olduğu zaman, eğer o zaman da pasaportlar hâlâ Jarvis'inki gibi olursa, "ayırt edici özellikler" kısmına "sırtında aslan dövmesi var" yazdıracaktı.

Jasper sık sık okula gidiyordu, ama aynı sıklıkta da gitmiyordu. Okulu Kilburn'ün doğusunda kırmızı tuğladan yapılmış Victoria tarzı büyük bir binaydı. Yeterince öğretmen yoktu, olanlar da yorgundu ve merkezden sürgün edilmişlerdi, kimse Jasper'ı tanıyor gibi görünmüyordu, ismini bilense daha da azdı. Okulda bir sürü garip dil konuşuluyordu ve bazı çocuklar dillerini konuşan başka biri olmadığı için sessizce duruyorlardı.

Jasper izin kâğıtlarını yazan çocukla ilişki kuralı çok olmamıştı. Damon herkesin el yazısını taklit edebilirdi, sınıf öğretmeni bir kızgınlık anında daha da ileri gideceğini, belki de bir kalpazan çetesine katılacak kadar ileri gideceğini söylemişti. Ama hiçbir zaman Damon'ın bu yetenekleri ile öğrencilerinin iki ya da üç haftaya kadar uzayan devamsızlıklarından sonra okula getirdikleri, ebeveynlerinin elinden çıkmış gibi görünen izin kâğıtları arasındaki ilişkiyi fark etmiş gibi görünmedi. Meşgul, yorgun ve bezgindi ve az para alıyordu.

Damon Paskalya'dan bu yana Jasper'a kızamık, öpüşme hastalığı, iki kez grip nöbeti ve iki kez de soğuk algınlığı için izin kâğıdı yazmıştı. O, Jasper ve diğerleri, okul arkadaşları ya da sokakta tanıştıkları çocuklar, günlerini sokakta ya da

metroda geçiriyorlardı. metroya önce sıcak olduğu için gitmişlerdi, sonra başka nedenlerle gitmeye başladılar. Jasper trenlerde sigara içebilmek için bir yol bulmuştu.

Birbirlerine tutunup, yana doğru devrildiler, sonra da kahkahalara boğuldular. Jasper çatlayana kadar güldü. Jubilee Hattı trenine, tedbirli davranıp West Hampstead'deki platformda onları tanıyan birinin olabileceğini düşünerek Finchley Yolu'nda bindiler.

Trende içinde onlardan başka sadece iki kişinin bulunduğu bir vagondaydılar, Jasper sigarasını kapılar kapandığında birleşecekleri yerin ortasında tuttu, kapıların sigaranın üstüne kapanmasını bekledi. Sigara ucu dışarıda, izmariti de onun tarafında kalacak şekilde, kapıların arasındaki boşlukta sıkışmıştı. Tren hareket edince Jasper ağzını sigaranın izmarit tarafına uzattı, ama sigaranın ucu dışarıda olduğundan yakamadığını fark etti. Onları güldüren şey buydu.

Beş kişiydiler. Gülp, birbirlerini itip, kaktılar. Lee diye bir oğlan sırtüstü düştü ve bacakları bir köpek gibi havada kaldı. Damon bir köpeğe yapıldığı şekilde ayağıyla Lee'nin göbeğini okşadı, Lee gıdıklandığı için çığlık attı. Bu sırada sigara da kapıların arasında, onlarla birlikte Swiss Cottage'a yolculuk ediyordu.

İstasyona geldiklerinde, Jasper bir an için kapıların bir düğmeye basılarak açılan cinsten olduğunu unuttu ve niye açılmadıklarını merak etti. Sigarayı sabırla dudaklarının arasında tutuyordu, çünkü yere ya da daha kötüsü rayların arasına düşmesini istemiyordu. Damon düğmeye bastı, kapılar açıldı ve Jasper kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra sigarasını yaktı. Sigarayı parmakları arasında orada tuttu ve kapıların kapanmasını bekledi. Sönmesi için sıkı nefesler çekiyordu ve vagonun içine duman dalgaları üflüyordu.

Histerikleşmişlerdi ve hiçkırarak kadar çok gülüyorlardı. İkisi de kadın olan yolculardan biri dönüp, onlara bir bakış attı, diğeri bir şey olmuyormuş gibi davrandı. Jasper neden olduğunu söyleyemese de, onun numara yaptığını biliyordu. Damon ve Lee de, St. John's Wood'da kapıların arasına sıkıştırdıkları kendi sigaralarını yaktılar, Chris ile Kevin da ay-

nı şeyi Baker Caddesi'nde yapacaklardı. Ama orada, içeri girerken onları yana iten iten daha cesur bir yetişkin, olup biteni gördü ve onları trenden attı.

Beşinin de bileti vardı. West Hampstead'de para ödemenin biletleri toplayan görevliyi geçmek mümkün olabilirdi, ama Finchley Yolu'nda neredeyse aşılmaz bir biletli geçiş bariyeri vardı. Jasper ve arkadaşları eğilerek geçiş yerinin altından geçebilecek boydaydılar, yakalanıncaya kadar da öyle yapmışlardı. Platform boyunca yürüdüler ve Metropolitan Hattı'na yöneldiler, böylece kendileri bunu bilmeseler de, metro sisteminin en eski bölümüne girdiler.

“Londra Metrosu dünyadaki ikinci büyük metro sistemidir. 422 kilometrelik uzunluğunu sadece New York'taki ağ-o da ancak- geçebilmiştir.

Metropolitan Hattı 1860'larda hızla büyüdü ve 1870'lerde District Hattı ona eklendi ve kolları Londra'nın kuzeybatısındaki açık kırsal alana doğru yayıldı. Ancak hâlâ buharlı bir demiryoluydu ve yüzyıl bitene kadar da öyle kaldı.

Bunlar kaz-ve-kapla türü demiryolu sistemleriydi. 1890'larda başka tür bir demiryolu sistemi, bir tüp, yeşil ve sarı balçığın içinde (tesadüfen milyonlarca tuğla için de malzeme sağlayarak) tünel şeklinde inşa edilmişti, bu ilk hat nehrin altından geçerek King William Caddesi'nden Stockwell'e uzanıyordu. İsmi önce metroydu, yer altı sistemleri için kullanılan bir Amerikan terimi olduğu düşünülen bir isimdi bu, ama sonradan Kent ve Güney Londra Demiryolu olarak adlandırıldı ve dünyadaki ilk tüp demiryolu oldu. İlgi çekici diğer bir özelliği de vagonların elektrik motorlarıyla çalışmasıydı. Yolcular 'sardunya kutusu demiryolunda' gazete okumak için çok karanlık olan ışıktaki, uzun sıralarda birbirlerinin yüzlerine bakarak, oturmak zorunda olsalar da, nefes alabiliyorlardı. Yer altında boğularak ölme korkusu, en azından Güney Londra'da yaşıyorsanız, sona ermişti.”

Çalgıcılar, Leicester Square'de, Piccadilly Hattı'nın aşağısındaydılar. Peter bakımevinde ölmek üzere olan bir hastadan bir ksilofon ödünç almıştı, kemanda Alice vardı, Tom

trompetini çalıyordu, Őostakoviç'in caz bandosu sitinden bir fokstrot çalmaya çalışıyorlardı.

Alice eőarptan para kesesi yapmayı öğreniyordu ve ucuz ipekten yapılmış kare bir eőarby bone şekline getirmişti. Popüler "Eine Kleine Nachtmusik"i aldıklarında kese bozukluklarla dolmaya başladı. Uygunsuz enstrümanlarla çalınan bu tuhaf Rus cazı, başarılı olmuş gibiydi. Eőarbyn içinde ne kadar olduğunu göremiyordu, sadece bozuklukların içinde birçok demir bir pound'luk olduğunu görebiliyordu.

Tom sevinçliydi. Alice grupla birlikte çalmaya başladığı andan itibaren talihlerinin açıldığını söyleyip duruyordu.

– Bu senin işin, senin byn. Sen bizim şans meleğimizsin.

Alice ona gülümsedi, ama öpmeye çalıştığında geri çekildi. Ortalıkta pőmek, sarılmak, hatta el ele tutuőmak razı olamayacağı bir şeydi. Ama metroda müzik yapmanın o kadar kabul edilemez bir yaşam biçimi olmadığını, bir yere kadar tercih edilebilir olduğunu düşünmeye baőlamıőti, o sırada hoş olmayan bir şey oldu.

İnsanlar eőarba yanlarından geçerken bir süre para atmıőlardı, ama Tom şarkı söylemeye başladığında, Mozart'ın opera repertuvarına girdiğinde küçük bir kalabalık toplanmıőti. Aralarında yaklaşık on beş yaşında bir oğlan vardı, bir anda eğildi, eőarby kaptı ve kaçtı.

Alice çalmaya devam edemedi. Yay elinde kalakaldı ve bağırdığını duydu. Tom oğlanın arkasından koştu. Bazı insanları sıyrarak, bazılarına çarparak oğlanın arkasından tünel den aşağı doğru koşarak gitti. Bir iki saniye sonra onu Peter izledi. Elleri boş geri döndüler. Metroda sorun çıktığında her zaman olan şey olmuştu. Peter'ın dediği gibi kanunlara uyan insanların on dakika boyunca bekleyebileceği bir tren gelmiş ve oğlanı tam zamanında kurtarmıőti.

Alice gözyaşlarına boğuldu, kendini engelleyemedi. Yine de, o ve belki de Tom kendisini ağlatanın sadece yaşanan bu hırsızlık olayı olmadığını bunun onun hayatındaki tek aksilik olmadığını biliyorlardı.

– Paraya ihtiyaımız var, dedi Tom'a Jubilee treniyle eve dönerlerken. Eğitimlerimiz için paraya ihtiyaımız olacak. Bu onu şaşırttı, kelimeler ağzından dklvermiőti, onlar

hakkında ya da bu konuda hiç düşünmemişti. Ama bunları söylediğinde, haklı olduğunu biliyordu. Yapmaları gereken buydu.

– Ne eğitimi?

– Devam etmeliyiz, sen ve ben. Seni kurtaracağımı söyledin, bunu bu şekilde yapacağım. Senin daha fazla eğitim aldığını göreceğim. Ve benim de keman dersleri almam gerek. Bir öğretmen bulmalıyım, çünkü yeterince iyi değilim, pratiğimi kaybetmişim ve yardıma ihtiyacım var. Sen okulunu bitirmelisin ve seni durduranın para olduğunu söylediğini biliyorsun.

– Metroda çalarak para kazanıyoruz.

– Biraz önce kazandığımız her şeyi kaybettik.

– Bu daha önce hiç olmadı.

– Hiçbir zaman çok kazanmıyoruz, Tom.

Tom bunu kendisine yönelik bir sitem olarak aldı. Alice Tom'un yüzünün biri Mike'a bankadaki maaşının yetersiz olduğunu söylediğinde olacağı gibi kızardığını gördü. Üstelik Mike konuşurdu da, ters bir yanıt verir ve savunmaya geçerdii, Tom, "Daha iyi olacak. Planlarım var" dedi.

– Bizim gerçek paraya ihtiyacımız var, dedi Alice. Sanırım bir iş bulmam gerekecek. Kendini düzeltti. Şey, bizim iş bulmamız gerekecek. Yapmak için yola çıktığım şeyi yapmalıyım, Tom. İş çok oluruna bıraktım.

– Nasıl istersen öyle olsun, dedi Tom. İstedğin şey olabilirsin. Sana söylemediğim binlerce pound'um olsun isterdim. Seni seviyorum. Alice, Tom bunu söylediğinde ne yanıt vereceğini bilemedi. Kendini çaresiz hissetti ve başını çevirdi.

"Metropolitan ve District hatları, aşırı derecede büyümüş olmalarına rağmen, 1895'te, Conan Doyle'un 'Bruce-Partington Planları' öyküsünün basıldığı tarihte hâlâ buharla çalışıyorlardı. Bu öykü, konusu ve büyük kısmının geçtiği yerler bakımından District Hattinin varlığına dayanır.

Oberstein'in ve Albay Walter'ın yaptıklarını yapmak, ölü bir adamı Güney Londra'daki bir pencereden bir trenin üstüne atınak artık mümkün değildir. Cadogan West'in cese-di tren, Aldgate İstasyonu'ndan hemen önceki makas yerindeki raylardan geçerken sallanmıştı. Ceset yola düşmüştü

ve Sherlock Holmes dışındaki dedektifler bir vagondan düş-tüğüne inanarak aldanmışlardı. Bu günümüzde gerçekleş-mezdi. Bu olay Gloucester Yolu'nda ya da onun yakınlar-da olmuştı, yüksek binalar burada hata çok yakın olsa da, ar-tık birinin geçen bir trene ulaşabileceği ya da dokunabilece-ği kadar yakın değildir.

Sherlock Holmes öykülerindeki çizimlerde Baker Cadde-si'ndeki platformlar gösterilmiştir, ama bunların arasında 'Bruce-Partington Planları' yoktur.

Bunun nedeni Londra Ulaşım'ın, böyle bir şeyin yolculu-ra ilham verebileceğinden korkması mıdır?"

Metro trenlerindeki vagonlarda, yolcuların kullanımı için tek ve çift kanatlı kapılardan başka iki uçta da birer kapı vardır. Havalandırma için panel pencereleri olan uçlardaki bu kapılar yolcuların kullanımı için değildir. Üstlerine yer-leştirilen uyarılar bu konuda açıklamada bulunur. Üstelik, bu kapılar tren hareket halindeyken de kullanılmaz.

Vagonlar işte bu kapıların oldukları yerden bağlanırlar. Bağ sıkıdır ve kapıların arasındaki boşluk birkaç santimetre-dir. Trenin dışında, her kapının altında yine birkaç santimet-reden daha geniş olmayan bir basamak ya da küçük bir mer-diven vardır. Vagonun üstünde, kapının her iki tarafında ve pervaz altlığı denilebilecek yerde ikişer tutamak vardır. Va-gonların tavanları elips şeklindedir, eğimleri Charles Tyson Yerkes'in ya da Sherlock Holmes'un zamanına göre biraz da-ha sığdır.

Ladbroke Grove'da diğerlerinin de tanıdığı ve onlara Ro-yal Oak'taki platformda katılan Dean Miller adlı bir oğlan, vagonun ucundaki kapıyı açtı ve tavana tırmandı.

Bunun bir amacı yoktu. Dean'in bunu yapmak için bir nedeni vardıysa da, bunu söylemedi. Ama onların zaten bir nedene ya da amaca ihtiyaçları yoktu. Yapmaları yeterliydi.

Burası Metropolitan'ın çok eski bir bölümüydü, Ham-mersmith Hattı diye adlandırılıyordu, yaklaşık 130 yıllıktı, hat Latimer Yolu'ndan Shepherd's Bush'a ve Goldhawk Yo-lu'ndan Hammersmith'e dışarıda açıkta uzanıyordu. Tren Latimer Yolu'na giderken karşılaşılacak bir tünel ya da alçak bir köprü yoktu. Ladbroke Grove geride kaldığından, artık

yıkılmış olan Ruston Mews'teki eski tuğladan yapılmış ocağının bacası, kadınları öldürüp onları bahçesine gömen ve evindeki dolaplara gizleyen pek çok kişinin katili Christie'nin yaşadığı, bir zamanlar Rillington Place diye anılan cadde görülebiliyordu.

Ama Dean Miller bunu bilmiyordu, bu o doğmadan yirmi yedi yıl önce olmuştu. Kolları ve bacakları vagonun üstünde bir makas ya da Aziz Andreas'ın çarmıhtaki pozisyonu şeklinde gerilmiş, tren Westway'in gölgesinde hız kazanırken ve Kuzey Kensington'ın ıssız evleri arasından hızla geçerken tutunmaya ve dengesini kaybetmemeye konsantre olmuştu. Bunu daha önce de yapmıştı, ama burada değil. Bunu Central Hat'ının North Acton'dan Ealing Broadway'e uzanan batı kısmında yapmıştı, o bundan biraz daha tüyler ürpertici bir deneyimdi. Bir tek şey yüzünden öyle olmuştu, vagonun üstüne tırmandığı anda yağmur yağmaya başlamıştı. Tren West Acton'ın batı tarafında tam beş dakika beklemişti ve bu süre içinde Dean yağmurda tavanda yatıyordu. Sonradan birinin kendini hatta atarak intihar ettiğini öğrenmişti.

Bu kez yağmur yağmıyordu ve tren bir engelle karşılaşmadan Latimer Yolu'na doğru yol alıyordu. Dean tavandan indi ve çıktığı gibi vagonun içine girdi. O ve yolcular arasında onu koruyan bir duvar oluşturan diğerlerinin yanında üstünü başını temizleyerek dikildi.

Jasper, "Nasıldı?" dedi.

– İyiydi, dedi Dean.

– Bunu yer altındaki bölümlerden birinde de yapabilir misin?

– Sen yapabilir misin?

Giysilerindeki en belirgin pislikleri temizleyen Dean oturdu. Üşümüştü, Kevin'in platformun dışındaki bir çikolata makinesinden aldığı ve cesaretine karşılık bir saygı belirtisi olarak önerdiği nane likörlü çikolatadan bir parça yedi.

– Bunu orada, yani, gerçek bir tünelde yapamazdın. Yirmi beş santimden daha az olmadığın sürece tabii. Kafan parçalanırdı.

Bu Chris'in diğerlerinin göğüs genişliklerini ve kafa ölçülerini ölçmeye girişmesine neden oldu. Ama bir mezurası olmadığından, sadece çok kaba bir yöntemle tahminde bulur-

nabiliyordu, sadece en inceleri olan Lee bu işe uygundu. Lee Kevin'ı itti, biraz itişme kakışma oldu, Kevin Dean'ın kucağına düştü, vagonun diğer ucundaki bir kadın eğer kendilerine hâkim olmazlarsa Goldhawk Yolu'nda icaplarına bakacak birini bulacağını söyleyerek bağırdı.

En basit yöntem vagonun çıkmaktı, ki bunu vagonun ucundaki kapıdan yaptılar, tren Hammersmith'e geldiğinde hâlâ trenin içinde tek sıra halinde kapıya doğru yürüyorlardı. Metropolitan'ın bu istasyonu District ve Piccadilly hatlarında kilerden farklıdır. Tren değiştirdiler ve Richmond'dan gelen bir District Hattı treniyle Londra'ya geri döndüler. West Kensington'da Lee tavana çıkmak ve Gloucester Yolu'na böyle gitmek istedi, ama bir uzman yorumcu konumunda olduğu düşünülen Dean tüneller hakkında pek emin olmadığını söyledi. Tren Gloucester Yolu'na girerken tünel kemerinin yan tarafına çarpmamak için vagonun tavanının bir tarafına sıkıca tutunulması gerektiğini düşünüyordu.

Ama hangi tarafına? Sol ya da sağ tarafın hangisinde yer almak gerektiğini hatırlamakta zorlandı. Gloucester Yolu'nda hepsi trenden indiler ve bunu araştırmaya çalıştılar. Chris sağ tarafta olunması gerektiğinin açık olduğunu söyledi. "Eğer bir Circle treninde değilseniz" dedi Kevin. O zaman solda olunmalıydı.

Hiç kimse Gloucester Yolu ile South Kensington arasında bir deneme yapma riskine girmek istemedi. Saat yönüne doğru giden Circle treninin olduğu platforma geçtiler ve Dean bunun güvenli bir yol olduğunu söylediğinden, Gloucester Yolu'nda Chris ve Damon vagonun tavanına tırmandılar. Tren belirgin bir neden olmaksızın Gloucester Yolu istasyonunda uzun bir süre bekledi. Yolcular açık kapılardan çıkıp, niye burada takılıp kaldıklarını anlamaya çalışarak platformda etrafa bakıldılar, ama kimse vagonun tavanına bakmadı. Kimse böyle bir şey yapmaz.

Tren harekete geçmeden önce Damon aşağı indi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece hayır anlamında başını salladı.

- Korkak tavuk, dedi Dean.
- Korkmadım.
- Korktun.
- Korkak tavuk değilim. Üşüdüm. Yukarısı soğuk.

Jasper onun yerine yukarı çıkmayı düşündü. Hemen heyecanlandı. Sonra kendini rahatsız hissetti. Bir kere bunu düşündüğünde yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Şimdi değilse yarın. Yarın değilse gelecek hafta. Y yapmak zorundaydı. Şimdi oraya tırmanıp, ileride bir engel, çok alçak olabilecek bir tünel kemeri görüp, aşağı inmek ve Damon'ın yaptığı gibi geri gelmek zorunda kalmayacaktı. Ve uzman tarafından korkak tavuk olarak adlandırılmayacaktı.

Trenin harekete geçmesini diledi. Tren harekete geçtiğinde, oraya çıkması gerekemeyecekti. Tren ölü, ıssız, terk edilmiş gibi duruyordu, hiç harekete geçmeyecekmiş gibiydi. Birdenbire beklenmedik bir artışla motorların gürültüsü duyulduğunda, kendini bir randevuya yetişmek için acele eden kırk yaşındaki bir yolcu gibi rahatlamış hissetti. Kapılar harekete geçmeden önceki tıslamalarını çıkarıp, kapandı. Jasper da diğerleriyle birlikte Kensington High Caddesi'ne doğru ilerleyişlerini görmek için koltukların üzerine dizlerini koyarak oturdu.

Görülecek pek bir şey yoktu. Tren hemen tünele girdi; elbette bu metronun derinliklerindeki bir tünel değil, yerin hemen altından geçen bir tüneldi. Vagonun tavanı ile tünelin tavanı arasında yaklaşık elli santimetrelilik ya da daha da fazla bir boşluk vardı. Karanlıktı, ama metronun derinlerindeki gibi zifır karanlık değildi. Duvarlar boyunca bir dizi kirli kahverengi kablolar görülebiliyordu. Circle'ın kaz-ve-kapla türü tünel boyunca uzandığı yerlerde, çoğu bölümde, havalandırma için açık bacalar vardır. Gloucester Yolu ile Kensington High Caddesi arasındaki bölümde bunlardan iki tane vardır, tren bunların illinin altından geçtiğinde hepsi birlikte bağırıştılar. Gün ışığı birdenbire üzerlerine düşmüştü, yukarda güneş ışığı ve bir an için mavi gökyüzü, beyaz bulutlar ve beyazımsı bir bina vardı.

Karanlık bu etabı Dean Miller'in geçtiği etaptan daha tehlikeli yapıyordu ya da daha tehlikeli değilse de, daha korkunçtu. Kevin bunun için "ürkünç" demişti, Amerikalıların kullandığı bir tabiri kullanmıştı, hepsi buna katıldılar, evet ürkünçtü. "Yukarıda, tünelin tavanında vagonun tavanına dört beş santim kalana kadar inen büyük bir demir çubuk ya da direk olmadığından asla tamamen emin olamazsınız"

diye düşünmüştü Jasper. Bunu göremeyebilirdiniz ya da görerseniz de kaçamayabilirdiniz.

Tren, çok daha büyük olan bir sonraki bacanın altından geçtiğinde yine bağırıştılar, yine gün ışığı bir sel gibi içeri aktı ve yine gökyüzü, tuğla duvarlar ve hatta ağaçlar bile görülebiliyordu. Birkaç saniye sonra karanlık geri geldi ve tren Kensington High Caddesi'ne yaklaşmaya başladı. Chris, başarsından dolayı bir gururluluk hali göstermeden, pislik içinde çabucak vagona indi, ama Damon'a aşağılayıcı bir bakış attı.

– Ne oldu sana? Tavukluk mu yaptın?

– Yapmadım, dedi Damon.

– Ürktün, dedi Chris. Ürkülecek bir şey yok. İyiydi. Çok güzeldi.

– Ürkmedim.

– Tavuk, tavuk, tavuk, dedi Dean.

Damon ona vurdu. Yere yuvarlandılar. Vagonda diğer tarafta duran biri bunun bir rezalet olduğunu ve okul tatillerinin çok uzun olduğunu söyledi, bir başkası zavallı öğretmenlere acıdığını söyledi. Notting Hill Gate'te vagondan çıkarlarken, yollarının okul tatillerinin çok uzun olduğunu söyleyen kadının tutup getirdiği ve onları şikâyet ettiği üniformalı bir Londra Metro Ulaşımı görevlisi tarafından kesildiğini fark ettiler.

Görevli, "Bir dakika bekleyin, sadece bir dakika bekleyin" dedi ve kolunu açık kapının önüne doğru uzattı. Jasper görevlinin kolunun altından geçti ve koşmaya başladı. Hepsi burada gözetleme kameralarının olmadığını biliyordu. Bu, örneğin Oxford Circus'ta olsaydı daha farklı olurdu. Onu Damon ve Chris izledi. Hiçbiri ne olduğunu görmek için arkasına bakmadan Central Hattı geçişine doğru koşarak kaçtılar.

Burada derinlere inen bir yürüyen merdiven vardı. Merdivende durmak yerine, aşağıya doğru koştular. Jasper, üniformalı adamın Chris'i vagonun tavanında gerçekten görüp görmediğini, Kensington High Caddesi'nden bir vagonun üstünde birinin olduğuna dair bir telefon alıp almadığını ya da kadının ona söyledikleri dışında hiçbir şey bilip bilmediğini merak etti. Yürüyen merdivenin altında çalgıcılar vardı, ama bunlar Alice, Tom ve Peter değillerdi, bir sakso-

fon ve bir elektro gitarla rock çalan iki adamdılar. Jasper arkasına, boş yürüyen merdivene baktı.

Doğu tarafındaki platformda Dean ve Lee çoktan onları bekliyorlardı. Arkalarına dönmüş ve vagonun tek kanatlı kapısından kaçmışlardı. Şimdi ortada olmayan bir Kevin kalmıştı. Tam Debden'e giden bir tren platforma girdiğinde koşarak geldi. Hiçbir şey olmamıştı, bir uyarı almıştı, hepsi buydu. Hepsi trene bindiler, gerçi Dean'in düşüncesi Epping'e gitmekti, ama güvenli bir tarafta olmak da iyiydi.

Trene bindikleri anda, oturacak bir yer bulma şansı olmayan biraz daha kalabalık bir vagondu bu, Jasper ne yapması gerektiğini anladı. Buraya kadardı. Tren, başka tür bir tüpün ağzından çıkan diş macunundan birazcık daha fazla boşluk bırakarak Central Hattı'nda Stratford ve Leyton arasındaki son tünelden çıktığında, o noktanın biraz ilerisinde, henüz nerede olduğundan emin olamasa da, vagonun tavanına tırmanacaktı.

Üstte sağ tarafta demire tutunarak, bir şey söylemeden Kevin ve Damon'ın arasında dikildi. Bunu kimseye söylemeye karar vermişti, sadece yapacaktı. Vagon Holborn'a kadar kalabalıktı, sonra yolcular azaldı. Henüz arkadaşlar arasında kibar fedakârlıklar yapılan, bir insanın kendi rahatından vazgeçip, diğerlerine sunduğu yaşa gelmemişti. Böyle bir şey ne Jasper'ın ne de diğerlerinin aklına gelirdi. Bir koltuk boşaldı, o da oturdu.

Kotunun arka cebindeki biraz ezilmiş olan bir paket sigarayı hissedebiliyordu. Tavan yolculuğunu yaptığında ve bu rahatsız his bir zafer hissine dönüştüğünde bir sigara yakacaktı. Kapalı kapılar sigarayı onun için tutacaklardı ve o da dönüş yolunda daha önce Finchley Yolu'ndan gelirken yaptığı gibi tüttürecekti.

Uzun bir palto giymiş yakışıklı uzun boylu bir adam ile yüzünün büyük kısmı yukarı kaldırılmış bir yaka ile aşağı indirilmiş bir şapkanın arasında gizlenmiş başka bir adam. Northern Hattı'na döndüler. Bindikleri Tren Mill Hill East'e gidiyordu, bu yüzden bir başkasına geçmek zorundaydılar. Bunu Euston'da yaptılar. Ama aynı platformda bir Edgware treni beklemek yerine British Rail'in son durağına yollandı-

lar ve orada erkekler tuvaletinde ayı, ayı kıyafetini giydi. Dışarıda, istasyon binasında ayı oynatıcısı zinciri ayının boyuna geçirdi, bir düğüm attı ve ayıyı metroya geri götürdü.

Ayı oynatıcısının para sorunu yoktu. Ayı oynatma işini izleyicileri eğlendirmek için ya da para için yapmıyordu. Siste-me ödeme yapmadan yeniden girmeye çalışmadı, ayı başını eğmiş uysalca beklerken makineden iki bilet aldı. Yürüyen merdivenden aşağı inerlerken, yine ilgi odağı olmuşlardı. Herkes başka bir yere değil de onlara bakıyordu, reklamlara, birbirlerine ya da metro haritasına değil de, adam ve ayıya bakıyorlardı.

Northern Hattı'nın kuzey tarafındaki platformuna giden geçitte bir köşede durdular, adam ağız mızıkasını çıkardı, ayı dans etmeye başladı. Zenginler parayı kazanma, elde etme, saklama konularında, parayla ilgili konularda en basit şeyleri bile ihmal ederler, ayı oynatıcısı da önlerindeki zeminde bir para kabı koymayı unutmuştu. Şapkası yoktu ve mendili de yoktu elbette, ama Semtex'in içinde olduğu çanta ya da kahverengi tüylü giysinin içinde hâlâ ayının boyunda duran kare şeklindeki eşarp işe yarayabilirdi.

Çok da önemli değildi, çünkü yanlarından geçenlerin sadece biri onlara bir şeyler vermişti. Bu belki de bir ayırım yapmadan, yüzlerine bile bakmadan bütün metro çalgıcılarına para veren bir adamdı, çünkü uzun adımlarla geçip giderken yere bir beş peni atmıştı. Para zıpladı, döndü ve köşeye doğru yuvarlandı.

Ayı, "Çantayı aramıza koy ve üstünü aç" dedi.

– İçinde ne olduğunu hatırlasana.

– Sorun değil. İçine bir sigara izmariti atabilirsin, yanan bir kibrit atabilirsin. Patlaması için tetiklenmesi gerek. Bu şimdi siyah toz, başka zaman başka bir şey olacak.

– Öğreniyorum, dedi mızıkalı adam.

Epping'e gidiyorlardı, çünkü Dean orada yaşıyordu. Kendiliğinden atanmış bir liderdi, kuralları fazla açık olmadan, hatta kural olduğunu bile açıklamadan koyuyordu. Eve gitmek istiyordu, öyleyse diğerleri de onunla gelmeliydi. Onları Central Hattı'nın doğudaki en uç noktasındaki Epping'in hâlâ kırsal görünümlü istasyonunda bıraktığında kalanlara

ne olacağı onların sorunu ya da şanssızlığıydı. Jasper bunu biraz hissetmişti ve diğerlerinin koyun gibi davranmalarına uymamaya yemin etmişti.

Londra Metro Ulaşımı'ndaki vagonlar nadiren tümüyle boş olur. Durgun saatlerde, işe giriş ve çıkış saatleri arasında bile, hatta hatların bu uzak uçlarında bile her vagonunda genellikle birkaç kişi olur. Snaresbrook'tan sonra onların vagonunda sadece altısı kalmıştı. Jasper acılmaya başladı. Öğle yemeği zamanı geçmişti. Üstünde bozukluklar halinde bir pound kadar vardı, bu bir çikolata ve bir iki paket bisküviden fazlasını almasına yetmezdi. Ama Kevin ünlü bir hırsızdı ve her zaman parası olurdu. Kevin'in onu cesareti için bir yerlerde gerçek bir öğle yemeğiyle ödüllendireceği düşüncesi onu teşvik etti, ama aslında bir teşvike ihtiyacı yoktu. Kararlı, istekli ve hazırdı.

Yaşı yaşlarının toplamı olan bir kadın Woodford'da vagona bir adım attı ve Lee'nin yolcuların tutunma yerlerine asılarak sallandığını, Damon'ın ve Kevin'in yerde dövüştüklerini ve Chris'in kıtasal bir feribot reklamına ~~harmızı~~ bir keçeli kalemle bir şeyler yaptığını görünce çabucak geri çıktı.

Pencerelerin dışında dışarısı gittikçe daha yeşil oluyordu, tam anlamıyla taşra değildi, ama binaların arasında birçok ağaç, yaprak ve yeşil çimen vardı. Eğer Dean Miller'la gitmeye devam edeceklerse, Debden'da tren değiştirmeleri gerekecekti. Jasper öyle yapmayacaktı. Onun trenden inip, yiyecek aramaya başlamak için düşündüğü istasyon Loughton'dı. Birdenbire güneşin, vagonun içine dolan parlak gün ışığının farkına vardı.

Buckhurst Hill'deki platform boştu ya da onların tarafı boştu. İstasyon güneşle aydınlanmıştı ve ıssız görünüyordu. Jasper buranın çorak topraklardan iki silahşörun çıkıp geldiği ve Santa Fe demiryolundaki posta trenini ele geçirdikleri televizyondaki bir Western filminin gerçekleşmesini bekliyormuş gibi görüldüğünü düşündü. Bu süre içinde vagonun ucundaki kapıyı açmıştı. Arkasından Dean, "Kızağa binecek" dedi, ama Jasper dönüp bakmadı.

Tutamakları ve pencere çerçevelerini basamak olarak kullanarak yandaki vagonun kapısının üstüne tırmandı. Buraya çıkmak kolaydı. Beklemediği şey, trenin üstünün bu

kadar düzgün olmasıydı. Kavisliydi, evet, bunu bekliyordu, dümdüz bir plato bulmayacağını biliyordu, ama tutunacak bir şeyler beklemişti, bir çatı kenarı, borular ya da kablolar beklemişti, ama gerçekte orada olanlar bunlar değildi, çift kanatlı kapıların üstlerindeki dar kenarlar dışında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey Damon'lık yapıp, sıvışmasına neden olamazdı. Çömeldi, sonra yere uzandı, yana kayarak kıpırdandı ve tren harekete geçtiğinde parmaklarını o eğimli dar girintilere geçirdi.

Tren sallandı, Jasper yüreği ağzına gelmiş bir halde bedeninin sallandığını ve kaydığını hissetti. Parmaklarını, metal sanki yumuşakmış ve parmakları içine gömülecekmiş gibi metale batırarak tutundu. Tren hareket etti, yeşil Roding Vadisi'nden geçerek Loughton'a yöneldi. Yüzükoyun uzanmıştı. Bedeninin altındaki tavan sıcaktı. Eylül güneşi Leyton'dan beri üzerinde parlıyordu. Güneş şimdi Jasper'ın sırtına vuruyordu, ensesine kızgın bir el gibi dokunuyordu. Bacaklarını uzattı ve parmaklarını sıktı. Artık kontrolü ele geçirmişti, bu vagon tavanının, bu trenin kontrolü ondaydı, ona tutunma ustalığına sahipti.

Sıcağa rağmen, buna neden kızağa binmek dendiğini anlamıştı. Bu bir dağın eteklerinde karlı yamaçtan kızakla hızla inmeye benziyordu. İçini büyük bir neşe kapladı. Tren hızla gidiyordu, artık yoldan hızla geçiyordu ve takırtısı kulaklarında çınliyordu. Birazcık zıpladı, korkutucu bir şekilde değil, hoş bir şekilde. Niye kimse bunun böyle olduğunu söylememişti?

Jasper kafasını kaldırmaya cesaret edebilseydi, çığlık atmak, şarkı söylemek ve bağırarak isterdi. Trenin tavanında ayakta durmak ve o Western filmlerindeki kötü adamlar gibi vagonlardan vagona atlamak isterdi. Ama kımıldamaya cesaret edemedi, şimdi değildi, henüz değildi, bedeniyle, şimdiye kadar bildiğinden on kat daha heyecanlı bir şekilde orada yatarak sıkıca tutundu.

Tren onu gün ışığının içinde, hat boyunca Loughton'a doğru taşımaya devam ederken içini büyük bir neşe kapladı.

Onuncu bölüm

Yelena Donskoy çok uzakta değil, Finchley Yolu'nun karşı yakasında, Netherhall Way'de yaşıyordu. Alice kemanını da taşıyarak oraya kolayca yürüyebilirdi. Yanında getirdiği yüz pound'dan geriye kalan para ilk dersi bile karşılamayacaktı.

– Parayı sana ben vereceğim, dedi Tom. Bunu bilmelisin. Neyim varsa hepsi senin.

Bahçede, çimlerin üstüne serdikleri Jarvis'in battaniyesinin üzerinde oturuyorlardı. Tom'un elinde birilerinin Bienvi-da'ya verdiği oyuncak ksilofon vardı, bununla küçük melodi parçaları çalıp duruyordu. Alice onun eline dokundu.

– Biliyorum. Bana karşı çok iyisin. Ama bir iş bulmam gerek.

Tom sadece müziği düşünebiliyordu. Onun için Alice'in eğitimine ve arzularına sahip birinin, Alice'in, onun ya da başka birinin dışarıdaki en gereksiz işler dışında bir iş araması anlaşılmasa bir şeydi. Bir büfede çalışmak kabul edilebilirdi, bu bir aktörün “dinlenmesi” gibi bir şeydi.

– Ders vermekten mi bahsediyorsun? dedi. Tom'un kendi ders işi sona ermişti. Çocuk flüt sınavını verememişti, ebeveyni de Tom'u suçlamışlardı.

– Sekreterlik tarzı bir işten bahsediyorum.

Gökkuşağı renkli tuşlarla, elleri titreyerek uzun bir melodi çaldı. “Ciddi olamazsın.”

– Sanırım yapabilirim. Bir diplomam var ve bir diploman olduğu sürece ne diploması olduğunun önemi olmadığını söylüyorlar. Tatillerde babamın yanında çalışıyordum ve bilgisayar iyi derecede öğrendim.

Alice'in diplomasını dinleyip durmak Tom'u rahatsız etmeye başlamıştı. Bu ona eksikliklerini yüzüne vurmakmış gibi geliyordu. Alice onun bu iğneleyici ve huysuz, kaşlarını kaldırıp, başını biraz yana eğmiş bakışını tanımaya başlıyordu.

– Ama neden?

Finchley Yolu tarafından bir tren geldi. Alice trenin geçmesini bekledi. “Tom, Madam Donskoy’a bir ders için bile ödeme yapabilecek param yok. Senin bana vereceğini biliyorum, ama sürekli veremezsin, değil mi? Paran yok. Sanırım epey kazanabilirim ve bu çok uzun sürmez, belki bir yıl. Buradan işe gelip gitmek de kolay olur, metroya çok yakın.”

– Bunları duyduğuma inanamıyorum. Çalgıcılık yaparak para kazanıyoruz ve iyi vakit geçiriyoruz, değil mi? Gerçek müzik çalıyoruz ve bir dinleyici kitlemiz olmaya başladı. Dün 21 pound kazandık.

Alice bunu yüksek sesle söylemedi, ama bunun üç kişinin bir günlük çalışmasının karşılığı olduğunu düşündü. Tom ksilofonda tek bir tuşa vurdu. Bazen bir çocuk gibi görünüyordu, dudağı sarkmıştı.

– Keman çalmayı sevdiğini sanıyordum. Konuşan Jasper da olabilirdi.

– Çalabileceğim kadar iyi çalmayacak kadar çok seviyorum. Canlı bir şekilde konuşmaya çalıştı. Pek dürüst davranmadım. Bir işe girmeyi düşünmüyorum, bir iş için başvurdum. Cuma günü öğleden sonra bir görüşmem var.

Tom doğruldu. Alice onun kızgın olduğunu görebiliyordu. Tom hızlı ve sert bir hareketle elinde tuttuğu oyuncak tokmağı bahçenin diğer tarafına fırlattı.

Alice ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Babasının iş arkadaşının ona bir referans vereceğinden nasıl ümitli olduğu hakkında durmaksızın konuşmaya başladı. Ama babası hâlâ onunla konuşmayı reddediyordu ve annesi vasıtasıyla ona yaklaştırmaya çalışıldığında, elinde olsa Alice'in bir daha herhangi bir yerde bir iş bulamadığını görmeyi yeğleyeceğini söylemişti. Alice doğrudan babasının iş arkadaşına yaz-

mıştı. Diğer referansı da Jarvis verecekti. Jarvis Alice'in sekreterlik yetenekleri hakkında bir şey bilmiyordu, ama herkeşe herhangi bir şey için referans verirdi, o nazık biriydi.

Tom ona bakmıyordu, dinlemiyor gibi görünüyordu. Alice elini tutmaya çalıştığında geri çekti. Alice kalktı ve çalılıkların arasında Bienvida'nın ksilofon tokmağını aramaya gitti.

Bu sırada rahatsız edici bir şey oldu. Alice tokmağı bahçeyi tren hattından ayıran çitin kenarında bulduktan sonra, Tom'un yanına dönmek zorundaydı. Çekinerek oturdu. Tom dizleri üzerine çökmüştü, Alice onun kalkmak üzere olduğunu düşünmüştü, ama o birden kollarını ona sardı ve onu o kadar sıktı ki, zorlukla nefes alabildi. Burası herkesin ortasındaydı ve Alice insanların onları görmesi fikrinden nefret ediyordu, ama kendini Tom'un kolları arasında yumuşamaya bıraktı.

– Seni çok seviyorum, sevgilim. Kavga etmeyelim, asla kavga etmemeliyiz.

Okulda Bienvida'nın sınıfındakilerin hiçbiri çay içmiyordu. Okuldan eve döndüklerinde kraker, çikolatalı bisküvi yiyorlar ve teneke kutulu içecekler içiyorlardı, ama çay içmiyorlardı ve büyükannesine gittiğinde yediği türden şeyler yemiyorlardı. Bienvida İngiliz çay geleneği, saat dörtte sunulan tereyağlı ekmekler, sandviçler, bisküviler, kekler ve bir çaydanlık çay hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu konuda bir şeyler okumak için çok küçüktü ve kimse de ona bunu anlatmamıştı, ama Leylak Villa'da çay içtiğinde, bunun böyle olması gerektiğini, böyle olduğunu ve saat dörtte eve döndüklerinde, özellikle onun yaşındakiler için kesinlikle uygun bir şey olduğunu hissetmişti.

Cecilia'daki diğer şeyler de Bienvida'nın çok hoşuna gidiyordu. Belki de asla böyle yapması söylenmediğinden, yemeklerden önce elini yıkamayı seven bir çocuktü. Temiz bir odada, örtüsü olan bir masada ya da basma döşemeli sedirde büyükannesinin televizyonunda "Komşular"ı izleyerek oturmayı seviyordu. Ona söylediklerinin büyük kısmı yalan olsa da, Cecilia'yla konuşmayı seviyordu.

Bienvida kendisinden çok annesini korumak için yalan söylüyordu. Ve Cecilia'yı mutlu etmek ve onu Cambridge

School'daki yaşamın düzenli, düzgün ve Cecilia'nın makul diyebileceği türden olduğuna inandırmak için de yalan söylüyordu. Böylece, büyükannesi iyimser bir yaklaşımla, "evet" yanıtını bekleyen bir tarzda Jasper'ın okula düzenli bir şekilde gidip gitmediğini sorduğunda, Bienvida gittiğini söylüyordu.

– Okula gidiyor, değil mi, Bienvida?

– Evet, tabii ki gidiyor, demişti Bienvida görünebileceği kadar dürüst görünerek.

– Çünkü o akıllı bir çocuk ve eğitime ihtiyacı var. Cecilia duraklamıştı ve kararsız bir şekilde devam etmişti. Zeki olmasaydı buna daha da fazla ihtiyacı olacaktı, ama demek istediğini anladığına eminim.

Bienvida, kremalı ve üstüne çikolata parçacıkları serpilmiş ev yapımı pandispanyasını yerken, anladığını söyledi. Masada temiz ellerinin sabunlu kokusunu koklayarak dimdik oturuyordu.

– Sanırım aynı zamanda yatıyorsunuz, değil mi, o senden iki yaş büyük olsa da?

Bu kez Bienvida'nın yalan söylemesi gerekmemiştir. Bunun doğru olduğunu, aynı zamanda yattıklarını söyledi, ama bunun nadiren on birden önce ve belki de geceyarısında gerçekleştiğini eklemekten kaçındı. Biraz da incelikle, bir parça daha pasta, sıfatı büyükannesinin gülümsemesine yol açacak şekilde vurgulayarak, bu "lezzetli" pastadan bir parça daha isteyerek konuyu değiştirdi.

Cecilia gülümsemesine rağmen, kendini bir zavallı gibi hissetti ve kendinden utanç duydu. Her zaman masum çocukları yaşam tarzları hakkında ebeveynlerinin arkasından sorgulamanın çok yanlış bir şey olduğunu iddia etmişti. Başka birinin böyle bir şey yaptığını duysaydı, bunu şiddetle kınardı. Ama kendine engel olamıyordu. Bienvida'nın yalanları onu tamamen ya da yarı yarıya bile kandıramasa da, kendine engel olamıyordu.

Bunların ne tür yalanlar olduğunu, onu ve Tina'yı korumak için, mutlu ve birbirlerine karşı düşünceli olmaları için uydurulmuş yalanlar olduğunu biliyordu, bu nedenle Bienvida'yı daha da çok seviyordu.

Bunların yalan olduğunu bilmesinin onu daha fazla soru sormaktan alıkoymasına gerekirdi. Bu onu engelliyordu, ama

tamamen de durduramıyordu. Vurucu sorunun, yanıtı korkunç olabilecek sorunun etrafında dolanıyordu, Bienvida'ya biraz daha az şekerli çay koyarak, onu çikolata parçalı pasta yağmuruna tutarak bu sorunun etrafında dans ediyordu. Jed hâlâ orada mıydı? Okula geldiğinde duyduğu o gürültü, gerçekten Jed'in baktığı bir kuş muydu?

– Bir saksağan yakalamıştı, dedi Bienvida. Onu öldürdü.

Çoğunlukla trajik bakan siyah gözleri, Cecilia'yı korkutarak, gözyaşlarıyla doldu. Onu nasıl rahatlatmalıydı? Ne demeliydi? Elbette diyecek bir şey, onu rahatlatacak bir şey yoktu. Ama Cecilia'nın düşüncesi, buzlukta bulabileceği Drakula denilen bir tür dondurmanın gözyaşlarını durdurabileceğiydi. Ve Cecilia bir cam kâsede bu koyu kırmızı buzlu şekerlemeyle, elleri kucığında sessizce ve mahzun oturan Bienvida'nın yanına döndüğünde, en önemli sorusuna, en son, en ciddi ve korkunç sorusuna geçemedi. Gözleri yaşına göre çok temkinli ve hüznü bakan bu masum ve kibar çocuğa, annesinin erkek arkadaşı Billy'nin annesiyle yaşayıp yaşamadığını ve aynı yatağı paylaşıp paylaşmadıklarını sormazdı. Nasıl anlatırsa anlatsın ne kadar dolambaçlı ifadeler kullanırsa kullansın, bu soruyu sorarak kendine saygısını yitiremezdi. Daha önce olduğu gibi, ağzında yine iğrenmenin o ekşi tadını hissedebiliyordu.

Okulun uzaklığı iki yüz metreden fazla değildi, ama Cecilia Bienvida'yı evine götürdü. Gündüzdü, sonuçta "iyi" bir muhitti, Cecilia Bienvida'nın yabancılarla konuşmaması gerektiğini hatırlayacak kadar uysal bir kız olduğunu düşünüyordu, ama yine de onunla okula kadar birlikte yürüdü. Hep öyle yapardı. Kaçırılan ve öldürülen çocuklar hakkında gazete-de birçok yazı okumuştı, televizyonda çocukların içinde olduğu tehlikeyle ilgili birçok kanıt görmüştü.

Bienvida'yı okulun giriş kapısında bıraktı ve evin arka tarafında kaybolana dek izledi. Onunla girmeliydi, hatta çocuk girip girmeyeceğini sormuştu, ama Cecilia okula akşamları asla gitmezdi. Mekânı sevmemesinin yanında, görebileceklerinden de korkuyordu. Daphne onun olması muhtemel şeylerden çok daha kötüsünü kurguladığını söylemişti, içi ve hatta uyuşturucu ve pislik içinde bir yer ve yanında bir adamla, belki de yatakta bir adamla Tina. "Ah, hayır, bu saçmalık,

asla böyle bir şey düşünmem” demişti Cecilia, ama düşünüyordu.

Geri döndüğünde Cecilia üst kata çıktı ve oradaki odalara bakındı. Tina'yı en üst katta uyuduğu halde alt katta “yaşamaya” nasıl zorladığını hatırladığında kalbine birden bir ağrı girdi. Bu sadece torunlarını mümkün olduğu kadar sık görmek için olsaydı bile pek bir şey fark etmeyecekti. Amacı bencilceydi. Yukarısı hoştu, arka pencerelerin güzel manzarası vardı. Heath'e kadar görülüyordu. Çocukların ikisi için de birer yatak odası, bir oturma odası ve uzun zaman önce yapması gerektiği gibi bir banyo ve mutfaka çevirtmesi gereken dördüncü bir oda vardı. Tina bir alt kattaki büyük yatak odasını alabilirdi. Bu Cecilia'nın aklına Tina'nın muhtemelen yalnız yatmadığını, muhtemelen asla yalnız yatmayacağını getirdi. Tina'nın erkek arkadaşının, erkek arkadaşlarının hiçbirinin evinde yaşamasına dayanamazdı.

Sonunda hep şuna gelip dayanıyordu: Tina'yı ve çocuklarını seviyordu, ama Tina'nın onunla birlikte yaşamasına katlanamıyordu. İnsanlar niye böyle yaratılmıştı, niye en sevdikleri insanlarla birlikte yaşamak -ya da sürekli birlikte yaşamak- istemiyorlardı? Elbette, âşık oldukları zamanın dışında.

Cecilia çay partisinden kalanları toplayıp, akşamlar serin olduğu için pencereyi kapatırken, âşık olmakla ilgili silik bir hatırasını anımsadı. Frank Darne'la dans ediyordu, annesinin onaylamadığı ve içine ipek bir astar diktığı bir elbise giymişti. Frank'le evlenmeden çok önce olmalıydı, uzun yıllar boyunca nişanlı kalmışlardı ve evlendikleri zamana kadar Frank'e çok alışmıştı ve güveniyordu ve onu çok seviyordu. Yatak kısmıyla pek ilgilenmiyordu, acımadığı sürece katlanılabılırdi. Ama o kadar yıl önce, o dans sırasında, çıplak omuzlarının üzerinde Frank'in elini hissettiğinde ve gözlerinde o garip yumuşak ifadeyi gördüğünde, aklına tuhaf bir düşünce gelmişti: “Benim ol” diye düşünmüştü, “bana gel ki ben sen olayım sen de ben, birbirimizin içinde kaybolalım.”

Bu kadar zaman sonra bunu hatırlamıştı. Bunu sık sık hatırlıyordu. Ama bu uzun sürmemişti ve bir daha da tekrarlanmamıştı. Ve elbette Cecilia bu sözleri yüksek sesle söylememişti. Onları tutkulu bir ilişki değildi ya da kar-

şılaştıracabileceği bir başka ilişkisi olmadığından o öyle düşünüyordu. Frank ona karşı hep iyiydi, iyi bir koca ve baba olmuştu.

Cecilia Frank'in annesine ait olan antika saate baktı. Altıya çeyrek vardı. Telefon etme sırası Daphne'deydi. Sadece başlıkları yakalamak için haberleri açtı ve kader gibi kesin ve saat gibi dakik bir şekilde iki dakika sonra telefon çaldı. Cecilia telefonu beklerken bu evden ayrılıp, evi Tina'ya bırakmak ve Willesden'e Daphne'yle yaşamaya gitmek gibi inanılmaz bir fikre herkesin ne diyeceğini düşünüyordu.

Aşağıda değil de, koridorda bir ışık yandığından, elektrikli avizenin örümcek şeklindeki gölgesi girişin zeminine düşüyordu. Bir yerlerde açık olan bir pencere avizenin zincirinin arada sırada çok az titremesine neden oluyordu ve bu örümceğin zemin tahtalarının arasında sürünmesini, bazen bir yengeç gibi yana doğru birazcık zıplamasını sürdürmesini sağlıyordu.

Bu Bienvida'nın pek hoşuna gitmiyordu, girişten geçerken örümceğin ayağının onun ayağının üzerinden geçmesini sevmemişti. Yalnız başına olsa da, orada bir hayalet görmeyi bekliyor olsa da vestiyeri tercih ederdi.

Hayaletin nasıl olacağına da karar vermişti, beyaz sakallı yaşlı bir adam, bir tür yas tutan Noel Baba gibi olacaktı, çünkü giysileri koyu renkli ve yarı saydam olacaktı. Boyunda hafifçe sallanan bir kement ve Bienvida bu fikri nasıl bulduğunu hatırlayamasa da elinde de bir tırpan olacaktı. Uyku tulumunun içine oturmuş ve bir battaniyeye sarılmış olarak Jasper'ı beklerken, tamamıyla zevksiz olmayan bir korkuyla titredi.

Ortadaki yakut renkli camıyla ve yanlardaki açık camlarıyla yüksekteki küçük pencerenin dışı karanlıktı ve vestiyerde hiç ışık yoktu. Ampul yuvası yoktu ve sadece tavandan sarkan yıpranmış bir kablo vardı. Bienvida birkaç yastık ve minder, iki mum ve bir kutu kibrit, Twirls denilen iki çikolata ve Caroline isimli bir bebek getirmişti. Kendini bildi bileli isminin Caroline olmasını istiyordu ve kimsenin ona bu isimle seslenmesini sağlayamayınca, ismi bebeğe vermişti.

Saat geç olmuştu, neredeyse on bire çeyrek vardı ve Jas-

per 10.30'a kadar orada olmaya söz vermişti. Tina'nın dışarı çıktığı bir akşamı beklemenin en akıllıcası olduğuna karar verdiklerinden, bu onların vestiyerdeki ilk geceleri olacaktı. Tina çok geç gelecekti, müdür dairesine yavaşça girecekti ve onları uyandırmaktan korktuğundan yatak odalarının yakınına gitmeyecekti. Bienvida büyükannesine Tina'nın yatmadan önce her zaman onları kontrole geldiğini söylemişti, ama Cecilia buna inanmayı istese de, aslında inanmamıştı.

Jasper'ı görelî saatler olmuştu. Jasper etraf hâlâ aydınlıkken West End Sokağı'na, West End Sokağı köprüsündeki Hint mağazasına iki kutu kola ve bir çizgi roman almaya gitmişti. Hintli büyük olasılıkla Jasper'a sigara satmayı reddedecekti ya da Bienvida öyle umuyordu. Yatak odasında tütün kokusunu sevmiyordu. Artık, içerisi üstteki küçük pencereden gelen kare şeklindeki ay ışığı dışında tamamen karanlık olmuştu. Bienvida mumlardan birini yaktı ve bir süt şişesinin ağzına yerleştirdi. Işık odanın korkunçluğunu azaltmak yerine artırdı. Önceden karanlığı göremiyordu, ama artık görebiliyordu, ışığın ulaşmadığı noktalardaki bir cisim gibi, çömelmiş sürünen kara tüylü şeyler gibi görünen büyük karanlık boşlukları görebiliyordu.

İşler çok kötüye gitmeden Jasper vestiyere döndü. Yanında Tom'un şu anda boş olan odasından "ödünç aldığı" bir fener ve aslında Jarvis'in olan bir fotoğraf makinesi vardı. Çocukların ikisi de, burada okulda ve dışarıda başka yerlerde hırsızlık yapmaya alışmaya başlıyorlardı. Çalışıyor ve yakalanmıyorlardı, böylece bir dahaki sefere bunu yapmak daha kolay oluyordu. Jasper köprüdeki dükkândan aldığı kolasının parasını ödemişti, ama Hintli adam kasaya bakarken ona sırtını döndüğünde aldığı Smarties'in parasını ödememişti.

Bu Bienvida'ya dövmesini göstermek için bazı açılardan iyi bir fırsat olsa da, vestiyer çok karanlıktı. Ayrıca elbiseleri çıkarmak için biraz soğuktı. Uyku tulumuna girdi, kutu kolları açtı ve birini kardeşine verdi.

– Eğer bir şey görebilirsek, dedi, bu muhtemelen geceyarısında olacak ve orada ortada bir ipe asılmış bir paket gibi bir şey olacak.

– Görmek istemiyorum, dedi Bienvida.

– Evet, istiyorsun. Görmek istiyorsun. Fotoğrafını çekeceğim. Flaş sayesinde iyi çıkacak. Bugün nerede kızak yaptığımı söyleyeyim mi?

– Peki, tamam, nerede yaptın?

– West Hampstead'den Finchley Yolu'na giden trenin üstünde yaptım.

Bienvida hiçbir şey söylemedi. Ne metro trenlerinin üstünde yolculuk etme fikri ona çekici geliyordu ne de Jasper'ın söylediği her şeye inanmak konusunda tamamıyla emin sayılırdı. Smarties'e uzandı, aslında daha çok dört tane portakal rengi Smarties seçip aldı. Sadece portakal rengi olanları seviyordu. Bienvida diğerlerinin kırmızı, yeşil, leylak, sarı, kahverengi gibi farklı renklerde olsalar da, hepsinin de aynı tatta, ortalarındaki sade çikolata tadında olmasına karşın, portakal renkli olanların içinde sütlü çikolata olduğunu ve portakal tadında olduklarını fark etmişti. Bu da yaşamın zihnini kurcalayan gizemlerinden biriydi.

– Tünel geçme kısmı için çalışmaya başlıyorum, dedi Jasper.

– Ölebilirsin. Kafanı uçurtturabilirsin.

– Çalışmaya başlayacağımı söyledim. Bu kafayı korumakla ilgili bir şey.

Jasper abartılı bir şekilde güldü ve sonra da Bienvida'nın espriyi anlamamış olması olasılığına karşı tekrarladı. Bienvida anlamamıştı, ama bunu söylemeyecekti, uysalca gülümsedi. Twirls'ü yediler ve kolayı içtiler. Jasper saatin on iki olmasına iki dakika kaldığını ve mumları söndürme zamanının geldiğini söyledi. Mum ışığında hiçbir şey görünmeyecekti. Fotoğraf makinesini hazırladı, ama geceyarısında olan tek şey Jarvis, Tina ve Tina'nın geçmişten kalma eski bir arkadaşının eve girmesiydi.

Jarvis kademeye gidip oradaki su ısıtıcısıyla kendine bir fincan çay yapıncaya ve Tina ile arkadaşı ona iyi geceler dileyip müdür dairesine gidinceye kadar iki çocuk da uyuyakalmıştı. Tina gürültü yapmamaya dikkat etmişti, ama çocukların odalarına bakmamıştı.

“King William Caddesi'ndeki St. Mary Woolnoth Kilisesi 1727'de inşa edilmiştir. Yerinde bir zamanlar bir Roma zafer

tapınağı vardı. Kilisenin isminin yünle bir ilgisi yoktu, ama burada ahşap bir kilise inşa eden ve İsa'yı doğuran Azize Meryem'e adayan bir Sakson prensinin, Wulfnoth'un isminin bozulmuş bir şekliydi.

Daha sonraki bir bina 1666'daki Büyük Yangın'da kötü bir şekilde hasar görmüştü. Şimdiki kiliseyi Nicholas Hawksmoor inşa etmişti. Tavanı, Romalıların bir atriumdaki açittan yukarı baktıklarında görmüş olmaları gereken gece gökyüzünü andıran bir şekilde yıldızlarla kaplı bir maviye boyanmıştı.

O günlerde Kent ve Güney Londra diye adlandırılan tüp şeklindeki ilk tünel buranın altında açılmıştı. Şirket St. Mary Woolnoth'u yıkmak için parlamentodan onay almıştı ve kamuoyundan büyük bir tepki gelmese öyle de yapacaktı. Sonunda baskıya dayanamayarak, kilisenin temellerinin altına destek koydular ve Bank istasyonunu bunların üzerine inşa ettiler.

İstasyon girişinde kilisenin kurtarılmasının anısına bir melek başı vardır.

Central Hattı trenleri Bank'e girerken önceden kaydedilmiş bir ses sizi, 'Boşluğa dikkat edin, boşluğa dikkat edin, boşluğa dikkat edin, boşluğa dikkat edin, kapılardan uzak durun, lütfen' diye uyarır. Boşluk en fazla bir adım kadardır, ama bu sistemdeki tek boşluk değildir. Holborn'da kuzeye giden Piccadilly Hattı'nda vagon ve platform arasında geniş bir boşluk vardır, ama bir uyarı sesi yoktur.

Bank'teki boşluğun hattın yapması gereken dönüşün bir sonucu olduğu doğrudur, ama bu ifade bu dönüşün hattın İngiltere Merkez Bankası'nın mahzenlerinin altından geçmesi için olduğunu açıklamaz."

Tina ve Jarvis üç saat kadar önce St. John's Wood'daki bir pub'a gitmek için birlikte çıkmışlardı. Jarvis'in pub'a gitmesinin amacı, İnturist'te çalışan ve dedikoduya göre bir metro patlaması yaşanan ve seliz yeni metro sisteminin yapılmakta ya da planlanmakta olduğu Sovyetler Birliği'ne bir araştırma gezisi yapabilmesi için neredeyse garanti veren bir adamla buluşmaktı. Tina zevk için gitmişti.

Rus geç kalmıştı. O gelmeden Tina barda duran bir tanı-

diğını görmüştü. Orta boylu, düzgünce taranmış koyu saçları olan bu adam kırkında olabilirdi. Tina onu Jarvis'e en son on yıl önce Denmark Hill'de karşılaştığında gördüğü Daniel olarak tanıştırdı. Jarvis bir menekşenin orta kısmının rengi gibi çok koyu bir mor-kahverengi olan Daniel'in gözlerine kısmen dikkat etti. Bu gözler ona başka birinin gözlerini hatırlatıyordu, ama kimin gözleri olduğunu hatırlayamadı.

İki votka içtikten ve pub'ın verdiği markanın yanlışı olduğunu fark etmesinden sonra, İnturistli adam Samara'daki yeni küçük metroyu tarif ederek ve Taşkent'teki depreme dayanıklı metro sisteminden bahsederek Jarvis'in iştahını açmaya başladı.

– Sovyetler Birliği'nde dünyanın en iyi metrolarına sahibiz. Hepsi de Moskova'daki metronun yüksek teknik standartlarına sahiptir.

Jarvis buna ya da Moskova'daki teknik standartların yüksek olduğuna inandığını sanmıyordu. Kendisi görmek isterdi.

– Örneğin, Erivan'da, dedi İnturistli adam, tüneller Richter ölçeğine göre on şiddetindeki bir depreme dayanacak şekilde tasarlanmıştır.

Jarvis aynı şeyin San Francisco'daki Körfez Bölgesi Hızlı Ulaşım Sistemi içinde söylenebileceğini düşündü. Tina'ya bir dahaki bakışında, onu daha önce bir ya da iki kez bu şekilde, bir tür kur yapma ritüeline hazırlanırken gördü. O ve Daniel küçük yuvarlak bir masada karşılıklı olarak, sağ ellerini bilek güreşi sırasında bu hareketi gerçekleştiren ve bir güç denemesi yapmak üzere olan insanların adlandırdığı şekilde, kobra hareketi şeklinde tutmuşlardı, ama güç denemesi yapmıyorlardı, sıkı ve yarışmacı bir şekilde değil de rahat ve birbirlerinin içine çekilmiş, gözlerini bile kırpmadan birbirlerine bakarak, dudakları hafifçe aralanmış şekilde duruyorlardı. Jarvis onları izlerken, dudakları bir öpücükle buluşup ayrıldı.

Pub kapanıp, Rus da gittiğinde o gece kuzeye doğru giden son metro trenlerinden biriyle birlikte döndüler. St. John's Wood istasyonuna ulaşmak çok zamanlarını almıştı, çünkü Daniel Tina'yı öpmek için sokak lambalarının altında sürekli duruyordu.

Platformda beklerlerken Jarvis onlara Süleyman Peygamber'in sihirli halısını anlattı. Yeşil ipekten yapılmış olan bu büyümlü halı tüm insanların üstünde durabileceği kadar genişti. Hazır olunca, Süleyman nereye gitmek istediğini söylüyordu, halı havalanıyor ve herkesi istediği istasyonda bırakıyordu. Metronun ona bu halıyı hatırlattığını ve temasının ayrıntılarını anlatmaya koyuldu, ama diğerleri onu dinlemiyordu.

İki kişilik koltukta, birbirlerine sarılarak St. John's Wood'dan Swiss Cottage'a, Finchley Yolu'na West Hampstead'e kadar kucak kucağa oturdular. Cambridge School'a kadar kol kola yürüdüler. Cinsel sorunları olmayan, nihayetinde aylardır hatta yıllardır bir ilişkisi olmayan Jarvis, onlara hoşgörüyle ve Brezilya'dakiler gibi yararlı, ama görece daha az heyecan verici metro sistemlerinin fotoğraflarına yaklaştığında ilgilendiği kadar yani gözucuyla baktı.

Okula döndüklerinde çay içmeyi teklif etti, ama onlar birbirleriyle Jarvis'e bir yanıt vermeyecek kadar derinden ilgileniyorlardı. Kademedeki bir ışığı yaktı, ama kısa süre sonra söndürdü, su ısıtıcısını ay ışığında doldurdu ve açık kapıdan elektrikli avizenin girişin zemininde zıplayan ve gezinen gölgesini izledi. Sonra gölge durgunlaştı ve Jarvis bir yerlerdeki açık pencerenin kapandığını anladı.

Hattan Finchley Yolu'na giden son tren geçti ve Kilburn'e giden son tren de geçtikten sonra her şey durgunlaştı ve sessizleşti. Jarvis şansının da yardımıyla, yakında tünellerin neredeyse Hampstead Heath'tekiler kadar derindeki balçığın içinden açıldığı Leningrad'da olacağını düşündü.

On birinci bölüm

“İkinci Dünya Savaşı sırasında Londra Metrosu büyük bir sığınak haline geldi.

Ağır hava akınları 7 eylül 1940'ta başladı. İnsanlar düşük fiyatlı biletler alıp, her şey yolunda anonsu yapılmaya kadar metroyu terk etmeyi reddettiler. O ekim ayında ortalama 138 000 insan metro sistemine sığındı ve nihayetinde yetmiş dokuz metro istasyonunda sığınmaya izin verildi.

Bugün Archway olan istasyonun ismi önceden Highgate'ti. Çok derin bir istasyon olan, Archway Yolu'nun üst kısmındaki yeni Highgate istasyonunun açılması savaşın patlamasından sonra gecikmişti, böylece sadece bir hava akını sığınağı olarak kullanılabildi. Bu istasyon metro sistemindeki en derin istasyonlardan biridir. Northern Hattı'nda Archway'den Doğu Finchley'e durmaksızın hızla geçen trenlerdeki yolcular bütün ailelerin platformda uyuduklarını gördüler.

Piccadilly Hattı'ndaki Russell Square istasyonundaki platformda uyuyan sığınmacılar ılık gece boyunca tünelden gelen sürekli bir kükreme sesi duydular. Bu ses hattaki bir sonraki istasyon olan Holborn'da uyuyanların horultusuydu.

British Museum hazinelerini Holborn ve Aldwych arasındaki tünele sakladı.

Savaş zamanındaki en büyük felaket 14 ekim 1940 akşamı saat sekizde Northern Hattı'ndaki Balham istasyonunda

gerçekleşti. İstasyonun kuzeye giden tarafındaki tünelin girişine düşen bir bomba, su borularını ve kanalizasyonu parçaladı. Su ve çakıl o andan sonra karanlığa gömülen istasyona boşaldı.

Hâlâ hayatta olanlar acil durum kaçış deliklerinden fişkırdılar. Altmış dört sığınmacı ve dört demiryolu işçisi öldü. Daha sonra, her şey bittiğinde bombanın açtığı delikten otuz iki milyon litre su pompalarla çekildi.

Balham'dakinden önceki gün Piccadilly Hattı'ndaki Bounds Green istasyonunda on dokuz kişi ölmüş ve elli iki kişi yaralanmıştı. Ondan önceki gün, düşen bir bomba Bakerloo Hattı'ndaki Trafalgar Square istasyonunda yedi kişiyi öldürmüştü ve sonraki gün Northern Hattı'ndaki Camden Town istasyonuna düşen bir bombadan sonra bir kişi ölmüştü.

11 ocak 1941 akşamı Bank'te caddenin hemen altındaki istasyon binasına bir bomba düştüğünde elli altı kişi ölmüş ve altmış dokuz kişi yaralanmıştı. İstasyon çökmüş ve üç ay boyunca kapalı kalmıştı. Yüz kişinin yüzeye çıkartılamayıp, bir yer altı bölmesinde kapalı kaldıklarına dair pek çok insanın inandığı hikâye, neredeyse kesinlikle yanlıştır."

Onlar Lincoln's Inn Fields'ın kuzeyindeki bir binanın en üstteki iki katında yer alan yasal bir şirkettiler. Binanın ön yüzündeki pirinç levha onları Angell, Scherrer ve Christianson, Hukuk Danışmanları ve Noterler olarak ilan ediyordu ve levhaya işlenmiş bir ok giriş kapısının olduğu dar sokağın yönünü gösteriyordu.

En yakın istasyon birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeki Holborn'du. Alice Holborn'a gitmek için önce Bond Caddesi'ne kadar Jubilee Hattı'na, sonra da Central Hattı'na bindi. Odası en üst katta olan James Christianson'ın sekreteri olarak işe başladı.

İşe girdiğini söylediğinde Tom çok kızdı.

– Ciddi olduğunu düşünmemiştim.

– Tabii ki ciddiye dim. Paraya ihtiyacım var. Senin de paraya ihtiyacın var. Birbirimize para konusunda yardımcı olacağımızı söyledik ve sen bana yardım ettin. Derslerin parasını ödememe yardımcı olduğun için minnettarım. Şimdi

ben sana yardım etmek istiyorum, sana paranın birazını geri ödemek istiyorum.

Alice'in odasındaaydılar, müdür odasındaaydılar, akşam yemeklerini bitirmek üzereydiler. Tom bir şişe şarap almıştı, Alice bunu kaldıramayacaklarını düşünmüştü. Lüksü kaldıramayacakları acı bir şekilde ortadaydı, yine de Tom neredeyse her akşam şarap alıyordu. Üçüncü kadehi içmişti ki, anı, beklenmedik ve sert bir hareketle kadehi duvara attı. Alice korkudan nefes nefese kaldı. Bu Tom'un öfkesini ilk görüşüydü.

– Lanet olası minnettarlığımı istemiyorum, diye bağırdı Alice'e.

– Affedersin, ben sadece bir şeyleri paylaşmaya ve birlikte yapmaya karar verdiğimiz söylemeye çalışmışım.

– Sen çıkıp, bu işe girmeye öyle mi diyorsun? Birlikte yapmak? Bir şeyleri paylaşmak müzik yapmak demek, her zaman yaptığımız şey demek, birbirimizi bulma şeklimiz demek. Birbirimizi nasıl bulduğumuzu hatırlıyor musun?

Alice Tom'un soruyu soruş şeklini utanç verici buldu. “Elbette hatırlıyorum, Tom.”

– Holborn'daydı. İstasyonda. Bunu hiç unutmayacağım, hayatım boyunca hatırlayacağım. Sen, bu yeni işine giderken oradan geçeceksin ve bunu düşünmeyeceksin bile.

Alice kırık kadehin parçalarını topluyordu. Eski duvar kâğıdından şarap lekesini çıkarmaya çalışmak için su almaya banyoya gitti. Geri döndüğünde Tom dizleri üstünde Alice'in ayaklarına kapanarak ve kendisini affetmesini dileyerek Alice'i dehşete düşürdü.

– Seni çok seviyorum.

– Biliyorum.

– Senin için her şeyi yapmaya hazırım. Hiçbir şey yapamamak beni çıldırtıyor, kendimi çok boş ve âciz hissediyorum.

– O kadar değil.

Bu ifadeyi kullanmamış olmayı istedi, bu Mike'ın kullandığı türden ucuz bir laftı. Olay Tom'un Alice'i kollarına almasıyla ve acilen sevişmeyi istemesiyle sonuçlandı. Mike'layken, Alice o sırada bunu istemese ve hoşuna gitmeyeceğini bilse de, barışmak için sevişmeyi kabul ederdi. Ayrıldığında bir daha böyle yaşamamaya karar vermişti, yine de işte bu-

rada giysilerini çıkarıyor ve Tom'la yatağa giriyordu, öpücüklerine yanıt veriyor, ellerini onun bedeninin üzerinde dolaştırıyor ve hatta zevk ve heyecan seslerini taklit ediyordu.

Böyle yapmamak yanında ona sarılacak Tom olmadan, geceleri yalnız olmak demekti. Geceleyin uyanmak hâlâ iğrenç bir şeydi. Catherine'i düşünüyordu, müzikteki başarısızlığını düşünüyordu, daha ileri gidemezse, sonunda sadece ilk defa keman dersleri alan çocuklara öğretmen olmaya uygun olduğu ortaya çıkarsa ona ne olacağını düşünüyordu.

Madam Donskoy'dan aldığı dersler onu mutlu etmiyor ya da cesaretlendirmiyordu. Onu dehşete düşürüyordu. Kendini sürekli olarak Rus kadının onayını beklerken buluyordu. O geniş, koca çeneli, vahşi yüzü sadece bir işaret, bir onay işareti değil, zevk ya da rahatlık işareti de değil, sadece iğrenmediğini gösteren bir işaret bulmak için izliyordu. Muhtemelen Yelena Donskoy iğrenmiyordu, duyduğu şeyden nefret etmiyordu, ama sorun sadece yaşlılık yanaklarını ve ağzının kenarlarını sarkıttıkça doğal bir şekilde o merhametsiz hatlara mahkûm olan yaşlı yüzüydü.

Hiçbir zaman bir övgü sözü kullanmazdı. En sık çıkardığı sesler homurtulardı. Alice'in ellerini ayarlardı. Alice bazen Madam Donskoy'un kemanın nasıl tutulduğuyla ilgili biraz saçma bir telaş içinde olduğunu düşünürdü, yayı on iki yaşında ilk kez eline aldığından beri hiçbir öğretilimde böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Bir gün Alice'in kanını donduran bir şey söyledi.

– Bu ülkede Avrupa'dakilerin on yaşında uzmanlaştıkları teknik konularla uğraşan yetişkin erkek ve kadınlar bulunması çok komik.

– Kemancılardan mı bahsediyorsunuz?

Alice bu soruyu sormamış olmayı diledi. Madam Donskoy o korkunç gülümsemesiyle ona yan gözle baktı, bu Alice'in bu kasvetli, karanlık ve küf kokulu eve gelen hiçbir öğrencinin olmadığı gibi, kendisinin de bu unvana sahip olmadığını hissetmesine yol açtı.

Bazen çay içerlerdi. Alice bu çayın aslında bir semaverde yapılıp yapılmadığından emin değildi. Çay soğuk, demli, süt-süz olurdu, bir sürahide servis yapılırdı. Çayı sandalyelerin

ve masaların pelüş atkılarla ya da şallarla kaplandığı ve içinde birçok yeşil-mavi renkli ve kısl Venedik yapımı cam eşya bulunan bir odada içlerlerdi. Yelena Donskoy, abartılı bir hayranlık beslediğı Alman kemancı Anne-Sophie Mutter ve arkadaşları olduğunu iddia ettiğı Yehudi Menuhin'den söz ederdi.

Tom ders bittikten sonra gelip Alice'i almak istemişti. Bu konudaki mazereti karanlık bastıktan sonra Frogna! ve Canfield Gardens'tan eve yürümenin güvenli olmamasıydı. Alice buna izin vermişti. Bu sadece haftada bir kez olacaktı ve buna izin verdiyse bu Tom'un onu almak için Angell Scherrer ve Christianson'a gelmesini kesin bir dille reddetmesi konusunda daha sağlam bir zeminde olacağını hissetmesindendi.

Brian Elphick her cumartesi çocukları gezmeye götürürdü. Ne yapmayı istediklerini hep sorardı.

– Covent Garden'daki Londra Ulaşım Müzesi'ne gitmek, dedi Jasper hemen.

Brian bunu tüm kalbiyle kabul etti. Onları bir eğlence furarına götürmesini isteyeceklerini bekliyordu ve bunu Jasper'ın hayaletler, çizgi romanlar ve abur cubur yiyecekler dışındaki bir şeylerle de ilgilenmeye başladığı yolunda bir işaret olarak kabul etti. Baker Caddesi'ne giden trende, Ulaşım Müzesi'ni gezmeyi nehirde bir gezinti yapmayı, bir yerlerde bir McDonald's'ta öğle yemeğı yemeyi ve Bienvida'nın en sevdiği filmlerden ikisini birden – *Dumbo* ve *The Belstone Foxgösteren* bir sinemaya gitmeyi kararlaştırdılar.

Müzedede Brian Jasper'ın yabancı bir demiryolu mühendisinin bir araştırma gezisinde göstereceğı konsantrasyonla, tavanlarına özel bir ilgi göstererek metro vagonlarını incelemesini izledi.

Bienvida, her şeyin iyi tarafını görmek ya da bu söylediklerinin seçilebilecek en iyi sözler olduğu izlenimini vermek konusunda kendi kendine üstlendiğı görev duygusuyla, “Daniel bir restoranda aşçı olarak çalışıyor. Bizim için gerçekten güzel yemekler yapıyor. Biliyor muydun?” dedi.

– Evli mi?

– Ah, hayır, dedi en ufak bir fikri bile olmayan Bienvida. Umanm Tina'yla evlenir ve hepimizi Mill Hill'deki bir köy evinde yaşamaya götürür.

Alice olmadan metro istasyonlarında çalgıcılık yapmak çekiciliğinin büyük kısmını yitiriyordu. Ayrıca getirisinin büyük kısmı da yitiyordu. Alice bunu duymaktan nefret ediyordu, ama Tom tünellerde ya da yürüyen merdivenlerin altında yanlarından geçenlerin çok büyük kısmının, sadece Alice güzel bir kız olduğu için şapkaya bozuk para attıklarının farkındaydı.

Peter hâlâ onunla birlikte geliyordu, ama her gün değil. Bütün gece bakımevinde çalıştıktan sonra sabahları metroda çalmayı her zaman istemiyordu. Aslında Peter pek iyi de değildi, yüzünün her tarafı ve boynu isiliklerle kaplanmıştı ve zayıflamaya başlamıştı. Jay utangaçlıktan kınılıyordu ve Peter olmadan Tom'la yalnız kalmaktan korkuyordu. Terry de diğerleri gibi bir yerlere kaybolmuştu.

Tom flütüyle metroya ilk kez yalnız gittiğinde, kendini kırgın ve biraz da utangaç hissetti. Kendini beceriksiz hissediyordu. Öğleden sonra geç bir vakitti, işten çıkış saatinin başlamasından hemen önceydi. Oxford Caddesi'nde bir geçitteki dönemecin köşesine yerleşti, ceketini arkasına yere serdi, bu her zaman metro sisteminin oradaki bu küçük parçası üzerinde bir hak iddia ettiğini hissetmesine neden olurdu. Bir şapka ya da güvenilir olmadığı kanıtlanan ve hayal kırıklığı yaratan kenarları düğümlü eşarp yerine açık flüt çantasını koydu. Kendi kendine utangaç olmamasını söyleyerek - bunu yanında insanlar olduğu zaman düzinelerce kez yapmamış mıydı? - flütünü dudaklarına götürdü ve çalmaya başladı.

İlk olarak *Sihirli Flüt*'ten Tamino'nun canavarları ormandan çıkardığı kısa bölümü çaldı. Onun da bir ormandan canavarları, yer altındaki bu yerde çoğunun yüzlerinin ona hayvanî, çılgın ya da çok çaresiz görüldüğü bu insanları çağırmaya çalıştığını düşündü. Buna karşın, bazıları mutlu ve kendinden memnun görünüyordu. Tom bu insanları müziği için biraz para vermeye çağırıyordu.

Biri bir 2 penilik bıraktı, diğeri bir beşlik. Tom Mozart'ın flüt konçertolarından solo parçalar çaldı, ama kısa süre sonra sesi elli metreden daha uzaktan gelmeyen, boğuk sesli bir saksofonun da dahil olduğu elektrikli enstrümanları olan üç kişilik bir grupla yarışma başlamıştı.

Tom'un durduğu yerden birkaç metre ötede, geçidin dik açıyla bir dönüş yaptığı yerde duvara açılan bir çift iki kanatlı kapı vardı. Tünelin her yerine hepsi parlak renklerde posterler asılmıştı, ama bu kapılar eski püskü ve soluk gri renkтейdi. Tom Alice'in düzenlediği bir İngiliz halk şarkıları seçkisini çalmaya başlamıştı ki, bu kapılar açıldı. Kapılar içe doğru açıldılar ve üniformalı bir adam çıkıp, arkasındaki kapıları çabucak kilitlemeden Tom zemini aşağıya doğru eğilmiş gibi görünen karanlık bir mağaranın, siyah bir mahzenin anlık bir görüntüsünü yakaladı.

Tom daha önce metro sisteminde gördüklerinin metro-nun tümü olmayabileceğini, gizli ve saklı kolları olabileceğini düşünmemişti. Bu daha çok içindeki çocuğa hitap eden heyecan verici bir düşünceydi. Gizli koridordan çıkan adam Tom'u görmüştü, ona bir bakış attı ve aceleyle geçip gitti.

Bu arada bir kez daha Mozart'ın Tamino için yazdığı bölümü çaldı, ardından Papageno'nun kuş avcısının şarkısının Alice'in yaptığı düzenlemesini çalmaya başlayalı beş dakikadan fazla olmamıştı ki, iki demiryolu polisi geldi. Başta oldukça naziktiler, sadece burada ne yaptığını ve metroda müzik aleti çalmanın Londra Ulaşım kurallarına aykırı olduğunu bilip bilmediğini soruyorlardı. Ama Tom rahatsız edici bir şekilde sinirlenmeye başladığını fark etti. Polisin varlığı dinleyicileri, sonunda hafif, ahenkli melodilerin onları memnun ettiği ve flüt çantasına iyi para bırakmaya başlayan yolcuları kaçırmıştı. Ama en kötüsü yandaki köşenin arkasındaki rock grubunun takırtıları ve gıcırıltıları hâlâ sürüyordu.

Polislerden biri Tom'un ismini ve adresini sordu.

– Bunun sizi niye ilgilendirdiğini anlamadım.

– İsminizi söylemenin sizi rahatsız etmeyeceğinden eminim, efendim.

Efendim diye hitap edilmek Tom'u Jarvis kadar hoşnut etmedi. "Wolfgang Amadeus Mozart, Salzburg" dedi Tom.

Onları hafife almıştı. Onu aldılar ve üzerini aradılar, bir uyarıyla uzaklaştırdılar.

Topladığı paralar bir pound'dan az ediyordu. Polise lanet okuyarak, onlardan öcünü alabileceği bir yol olmasını dileyerek, paraları cebine koydu. Bir baş ağrısının başlamak

üzere olduğunu hissediyordu. Onu buraya kadar çıkarmışlardı ve geri dönmek istiyorsa bir bilet daha alması gerekiyordu. Bir otobüse binerek eve dönmeye karar verdi ve basamaklardan gün ışığına çıktı. Oxford Circus'taki bilet gişesinden geçen birçok insan gibi Tom da, camdan yapılmış ve herkesin görebileceği bir yerde olmasına rağmen, gözetleme odasını ve içindeki altı televizyon ekranını fark etmedi.

Odanın içindeki istasyon müdür yardımcısı ekranları izliyordu. İkisi Central Hattı içindi, biri batıya giden platformu, diğeri de doğuya giden platformu gösteriyordu, Bakerloo ve Victoria içinde iki tane vardı. Bir tren Victoria Hattı'nın kuzeye giden tarafındaki platformdan ayrılıyordu, buna karşılık diğer ekranların hepsi boş yolları gösteriyordu. Ayrılan treni izlerken, gözüne Central Hattı'nda Tottenham Court Yolu'ndan gelen tren çarptı. Güneye giden taraftaki Central Hattı ekranını izlemek için döndü ve bir adamla bir ayının platforma çıktıklarını gördü.

Bu onları ilk görüşü değildi. Bu ekranlarda daha önce de görünmüşlerdi ve bir keresinde de Victoria Hattı platformlarından birinin girişinde çalgıcılık yaparken izlemişti. Ayı oynuyordu ve adam bir ağız mızıkasıyla ona eşlik ediyordu. İstasyon müdür yardımcısı gözetleme odasına yeni giren bir istasyon görevlisine ekranda onları gösterdi.

– Tatildayken oynayan bir ayı görmüştüm. Yunanistan'da. Aslında oynamıyordu, sadece ortalıkta zıplıyordu.

– Bu gerçek bir ayı değil, dedi istasyon müdür yardımcısı.

– Zıplamaları için altlarına kızgın tepsiler koyuyorlar. Böyle eğitiliyorlar. Zalimce, ama gerçekten öyle. Biz burada böyle bir şey yapmayız.

– Bu bir adam, ayı değil. Aşağı inip, bir şeyler yapıp yapmadıklarına bakmalısın.

Görevli aşağı indi. Adam ve ayı mızıkça çalıp, oynamıyorlardı, ama müdür yardımcısının onları ekranda gördüğü Bakerloo Hattı'nın kuzey tarafındaki platforma geçiş yapıyorlardı. Görevlinin onları uzaklaştırdığını düşündü ve bir trene binmelerini izledi. Adam ve ayıyı ilk gördüğünde görünüşleri ve davranışları, onlarla bağlantılı bir tehlike konusunda onu uyarmıştı. Ama bunlar sadece çalgıcı, dilenciydiler, o gençken hippy dedikleri türden insanlardı.

Üç gün sonra, metronun en boş zamanında, öğleden sonra erken saatlerde Jasper yanında Damon'la ve Kevin'la Jubilee Hattı'yla Londra'ya indi, Baker Caddesi'nde Bakerloo'ya ve Embankment'ta saat yönünde giden Circle Hattı'na geçiş yaptı. West Hampstead'de otomatik bilet geçiş yerleri yoktu, ama bir görevlinin olduğu bir geçiş yeri vardı, bu bazen geçiş yerindeki adam meşgulse ya da geçici bir süre için yoksa içeri dalmayı mümkün kılıyordu. Ama bugün adam oradaydı, kartal gibi gözleri bilet salonuna geldiklerinden beri onların üzerindeydi ve paralarını isteksizce makineye atıp, en ucuz tarifieden biletlerini alırlarken onları izlemeye devam etti. Jasper'ın az parası kalmıştı ve makineye attığı hepsi 50 peni yapan bir avuç para neredeyse parasının tümüydü. Brian'dan geçen cumartesi aldığı cep harçlığı bitmişti ve bilet için verdiği para pazartesi akşamı Daniel Korn'un onun ve Tina'nın ayakları altında dolaşmaması için verdiği paradan geriye kalandı. Okula gitmeyip, günlerinizi Londra'da dolanarak geçirirseniz, para uzun süre idare etmez.

Hiç para çalmamıştı, sadece birtakım eşyalar çalmıştı, ama bu tümüyle kabul edilemez bir fikir de değildi. Karşısında oturan, trene Regent's Park'ta binen kadın, el çantasını yanındaki koltuğa koymuştu. Jasper bu çantaya özlemle bakıyordu ve Kevin'in da aynı şeyi yaptığını görebiliyordu. Ama vagona yalnız değillerdi, öbür uçta iki adam vardı. Bir şey yapmaya kalksalar biri o portakal renkli alarm düğmesine basabilirdi.

Circle treninde Jasper kendini asabi hissetmeye başladı. Önceki gün büyükannesinin Tina'ya Jasper'ın (yanlışlıkla) kalkışabileceğini düşündüğü birtakım tehlikeli etkinliklerden söz ederken, "O yaşta hiçbir şeyden korkmazlar" dediğini duymuştu.

Jasper bir şey söylememişti, ama içinden buna katılmadığını düşünmüştü. Pek çok korkusu vardı, ancak genellikle üstesinden gelebiliyordu, yine de elbette büyüdüğünde daha ne kadar korkusu olabileceğini pek söyleyemezdi. Şimdi de korkuyordu. Ama bu konuda yapacak bir şey yoktu, buna mecburdu ve devam etmesi gerekiyordu.

Chris, Gloucester Yolu ile Kensington High Caddesi arasındaki bölümde kızağa binmişti. Jasper'ın planı bundan

sonraki bölümü, Kensington High Caddesi'nden Notting Hill Gate'e ve oradan da Bayswater'a kadar binmekti. Hiç kimse, belki Dean Miller dışında, bir istasyondan fazla yolculuk yapmamıştı. Deneyim Jasper'a vagonun tavanında tutunmasını nasıl geliştirebileceğini göstermişti, ama bu hâlâ, onun da gördüğü gibi, en önemli sorundu. Bu vagonların yüzeyleri çok pürüzsüz, çok kavisli ve kaygandı. Sanki bile-rek yapılmıştı. Jasper bunun üzerinde düşünmeye başladı-ğında, bunu muhtemelen bilerek yaptıklarını fark etti. Üzüntüyle müzede gördüğü, artık British Rail tarafından kullanılmak üzere Isle of Wight'a gönderilen eski vagonu hatırladı. Onun tavanı el ve ayakla her türden tutunma yerle-riyle, kalkık kenarlarla ve üst üste duran tutunulabilecek parçalarla doluydu.

South Kensington'da birçok insan trenden indi ve kimse binmemesine rağmen tren orada bekledi. Damon makine-den bir Dairy Milk çikolatası almak istediğini söyleyip duru-yordu, ama trenin o dönmeden kalkacağından korkuyordu. Elbette, tren kalkana kadar hepsine birer çikolata alabilir ve gerekirse caddeye çıkıp geri dönebilirdi.

Bir demiryolu görevlisinin, belki de bir güvenlik görevlisi-nin vagonun ucundaki kapıdan çıkıp vagon boyunca yürü-yerek geçmesi Jasper'ı biraz şaşırttı. Bu kapıların onların ki-şisel kullanımları için olduğunu düşünmeye başlamıştı. Adam diğer uçtaki kapıya gitmek için onların yanından ge-çerken onlara çok sert ve kızgın bir şekilde baktı. Jasper ye-tişkinlerin, özellikle de erkek yetişkinlerin grup halinde ol-duklarında onun yaşındaki çocuklara karşı özel bir tür ba-kışla -ayıplayıcı, sert, tehditkâr bir bakışla- baktıklarını keş-fetmişti. Bu bakışla karşılaşmamak için ne kadar büyümek gerektiğini merak etti. Belki epey büyümek gerekiyordu, bel-ki de bu bakış sadece bir genç olmaya başladığınızda artı-yordu.

Adam gidince, Kevin, "O geldiğinde tavana çıkıyor oldu-ğunu düşünsene" dedi.

- Çıkıyordum, değil mi? Öyleyse bunu düşünemezsin.
- Ah, evet, düşünebilirim.
- Düşünemezsin.
- Düşünürüm.

– Kes sesini, tamam mı? dedi Jasper. Sonraki istasyonda tavana çıkıyorum. Benimle gelen var mı?

Damon gelmeyecekti. Damon geçen sefer sinirleri bozulan ve aşağı inen çocuktü. Gözleri Jasper'ın gözleriyle karşılaştı ve Jasper onların içindeki korkuyu gördü. Bir şey söylemeyecekti, tavuk çağırmaya başlamayı Kevin'a bırakacaktı. Ama Damon gibi cesur bir sahtekârın bir çeke teyzesinin imzasını atmaktan korkmamasına karşın, bir tren vagonunun tavanında yolculuk etmekten bu kadar açık bir şekilde korkmasının garip olduğunu düşündü.

Sorusunu aslında pek de kibarca olmadan tekrar sordu. Tavanda ona birinin eşlik etmesi pek uygun olmazdı ve Kevin "Hayır, bu kez değil" dediğinde, bu işi yapmayı ona bırakacaklarını söylediğinde memnun oldu. Tren Kensington High Caddesi'ne geldi, Jasper vagonun ucundaki kapıyı açtı ve vagonun tavanına tırmandı.

Trene binen yolcuların kafalarını görebiliyordu. Kimse onu görmedi. Kimse yukarı bakmıyordu. Boylu boyunca uzanarak, kollarını ve bacaklarını açarak, parmaklarıyla çift kanatlı kapıların üzerindeki dar girintinin kenarlarına sıkıca tutunarak tavana uzandı. İstasyonun üstü açıktı, bulutlu beyazımsı bir gökyüzü vardı ve sağ tarafta uzakta kırmızı tuğladan büyük bir bina belirliyordu. Jasper önünde oldukça yüksekmış gibi görünen tünelin girişini görebiliyordu. Onunla tünelin tavanı arasında bir metrelik ya da biraz daha fazla bir mesafe olacaktı gibi görünüyordu.

Bütün bu nedenlerle trenin harekete geçmesini diledi. Biraz daha genişçe yayılmış bu istasyona daha da çok insan gelmeye devam ediyordu, ama trene başka kimse binmiyordu. Wimbledon'a giden District Hattı trenini ya da doğuya giden Circle trenini bekliyorlardı. Boğazının kuruduğunu hissetti, midesi bulanmaya başladığında olduğu gibi küçük bir sıkıntı bastı. Gerçekten tünele girdiğinde daha iyi olacaktı. Kapılar kapandığında titreşimi tüm bedeninde hissetti, bir tür sızlama gibiydi. Tren tünelin girişine ve içindeki karanlığa yönelerek düzgünce hareket etti.

Üstünde olduğu vagon tünele girdiğinde çabucak karanlık oldu. Keskin, yağa ve gaza benzeyen bir kokusu vardı. Kafasını çevirip sağa ve sonra da sola baktı, ama hiçbir şey

göremedi. Vagonun ışıkları buraya ulaşmıyordu ve trenin içinden görülebilen tuğla duvarlar ve kablolar burada karanlıkta görünmüyordu. Yol düzdü, bu yüzden dengesini sağlamak olması gerekenden daha az sorun yaratıyordu.

Karanlık iğrençti. Jasper aslında böyle derin, yoğun ve tüylü bir karanlık beklemiyordu. Sanki (bir öğretmenin söylediğini duyduğu gibi) ışığın yokluğu gibi değildi, ama cisimsel, havadan oluşan değil, bir şeylerden, belki bir kumaştan oluşan, üzerine serilen ve onu örten bir karanlık gibiydi. Kötü kokulu bir karanlık battaniyesi kalın katlarıyla onu sardı. Gözleri ışığı arayarak, kafasını kaldırmayı düşündü, ama sonra burada pek yüksek olmayıp, daha alçak olabilecek tavanı hatırladı. Bu noktada, mağaralarda karşılaşılan o şeylere, sarkıtlara ve dikitlere benzeyen tünelin tavanındaki çıkıntıları, kazıkları ya da demir parmaklıkları düşünmemenin bir anlamı yoktu. Bunları düşünmezsiniz.

Sonra ilerde ışık göründü, sonra tren bir havalandırma bacasının altından geçerken ışık kafasının üzerinde muhteşem ve inanılmaz bir parlaklıkla parladı. Ama bu karanlık birbirine bağlı vagonları tekrar sarmadan önce çok kısa süren, kısa parlak bir aralıktı. Dean Jasper'a ikinci bir bacasının, daha büyük bir havalandırma bacasının olacağını söylemişti, Jasper şimdiden ilerde onun uzaktan gelen hafif ışığını görebiliyordu. Tren hızla, bir bahçe gibi düzenlenmiş uzun bir havalandırma bacasından ve yukarda yüksekte ışık yayan parlak beyaz bir gökyüzünden gelen ışığın içine girdi. Tünelin bitmesine daha vardı, ama çok fazla yoktu ve sonra tren titreyerek fren yapıyordu, Jasper hızın kesilişini bacaklarındaki bir titreme halinde hissedebiliyordu.

Notting Hill Gate.

İki tarafta da, bir köprünün ayaklarına benzeyen sarı tuğladan yapılmış kemerler vardı. Platformlarda yukarıya doğru çıkan merdivenler vardı. Burası asansör yapmak için yüze çok yakındı. İstasyonda beklerlerken kafasını çevirdi ve geldikleri yola baktı. Tüneldeyken bazı yerlerde tavanın korutucu derecede alçak olduğunu düşündüyse de, kırmızı tuğladan yapılmış bir kemer olan tünel çıkışı, üzerinde uzandığı vagonun tavanından oldukça yukarda görünüyordu. Jasper keyiflendi. Bu kolay olmuştu, muhteşemdi. Bays-

water'a kadar, belki de Paddington'a kadar gidecekti. Daha sonra Metropolitan trenlerinin kullanılmayan eski istasyonların yanından yüksek hızla geçip gittiği Baker Catdesi'nden Finchley Yolu'na kadar uzanan uzun bölümü denemeyi düşünebilirdi.

Kapılar kapandı. Tren titredi ve harekete geçti. Jasper parmaklarını kapıların üzerindeki eğimli dar kenarlara gömdü. Vagonun hız kazanırken biraz sallandığını hissetti ve önündeki tünel girişine bir bakış atmak için kafasını kaldırdı.

Bu biraz önce çıktıkları tünelde olduğu gibi tuğladan yapılmış bir kemer değildi, çelik bir kirişti. Kavisli bir köprü, bir kemer değildi, ama ilk vagonlar altından geçerken üstlerini kazıyacak gibi görünen metal bir çıkıntıydı. Orada asılı duruyordu, bu yeşile boyanmış çelikten bir perde, yarı yarıya düşmüş bir giyotin, bir trenin tavanının yüzeyindeki herhangi bir şeyi parçalamak ya da kafa uçurmak için konulmuş öldürücü bir engeldi. Ve bu bir dizi yeşil metal tuzağın ilkiydi, bunlardan beş ya da altı tane vardı.

Jasper gözlerini ayırmadan oraya bakıyordu. İlk çıkıntı hâlâ çok uzaktaydı, ama tren hızlandıkça yaklaşıyor ve yaklaşıyordu. "Kafamı uçuracak" diye düşündü. Bir tür felç geçiriyordu. Vagonun tavanına yapışmış gibi görünüyordu, kaskatıydı, sırtı geriye doğru kalkmış ve başı yukardaydı, elleri yoktu, elleri duyarsızlaşmıştı. İlerdeki yeşil metal duvar onu bekliyordu, birdenbire yükselmeyecek, çekilmeyecek, yol vermeyecek ya da bir süpermarket girişindeki otomatik kapılar gibi açılmayacaktı. Bu duvar büyükannesinin çiçeklerini diktiği o yeşil süngerimsi şeyden yapılmamıştı. Demirden, sert demirden yapılmıştı ve onu tavandan kazıyacak ve tuğla duvarlara fırlatacaktı, onu posterlere yapıştıracak, havada paramparça edecekti. Ama önce altı metre genişliğinde bir tabanı olan bir çekicin vuruşu gibi çarpışma olacaktı.

Korku tüm bedenini kapladı, ayaklarını öne doğru çekti; dört ayak üzerindeydi, orada başlama çizgisindeki bir koşucu gibi titreyerek duruyordu. Bir çığlık attı ve sıçradı. Kaydı ve yukarı kalkmış kafalar ve "o" derken olduğu gibi yuvarlak bir şekilde açılmış ağızlardan oluşan bir kalabalığın içine düştü.

Kafasını vurmada ya da bacaklarını kırmadan, kimse-
nin üstüne ya da platforma düşmeden, bir ayının tüylü kol-
larına düştü. Tavanından düştüğü vagon yeşil giyotinin al-
tından geçerek gözden kayboldu.

On ikinci bölüm

Jasper daha sonra bu olayı Bienvida'ya anlatırken, öldüğünü zannettiğini söyledi. Öldüğünü ve ayının öldükten sonra gidilen yer her neresiyse orada yaşayan yaratıklardan biri olduğunu düşünmüştü. Bienvida'ya eskiden ölümden sonraki yaşamla ve ayların, kurtların ve *Pterodactylus* cinsi uçan sürüngenlerin yaşadığı bir ölümden sonraki dünyayla ilgili öyküler anlatmıştı.

O anda pek düşünmemişti. İçi tümüyle duyarlılıkla, korkuyla, şaşkınlıkla ve ferahlamayla, ama daha çok korkuyla doluydu. Ayının kolları arasındayken başta dehşete düşmüştü, sonra çeneleri arasından sırtın yüzünü gördüğünde de daha az korkmamıştı. Ayı onu yere bıraktığında, içgüdüleri ona merdivenlerden koşarak çıkıp, Notting Hill Gate'e doğru kaçmasını söylemişti. Korktuğu resmî olarak cezalandırılmaktı, üniformalı bir adamın onu yakalamasıydı. Leinster Gardens'ta yanlış bir eve girmeye çalışan Victoria Dönemi ulaklarından biri kulağının çekilmesinden korkardı. Jasper kollarından tutulup, hızla bir polis karakoluna, bir hâkimin olduğu mahkeme salonuna sürüklenmekten korkuyordu.

Biri onu yakalamıştı, ama bu üniformalı değildi. Normal bir vatandaştı. Ya da öyle görünüyordu. Ayıyla birlikte olan, ayı Jasper'ı kucağında tutarken ona bir şeyler söyleyen adam, Jasper'ın kolunu sıkıca tuttu. Jasper kıvrandı. Adam tutmaya devam etti. Jasper'a, "Seninle konuşmak istiyorum" dedi.

Bu sözler Jasper'a pek garip gelmedi. Bunlar bazı yetişkinlerin söyledikleri sözlerdi. Yetişkinler birbirlerini kötü davranışları hakkında azarlama konusunda biraz ketum davransalar da, çocuklara bir kabahat işlediklerinde böyle bir kısıtlama getirmediikleri Jasper'ın gözünden kaçmamıştı. Birini azarlamak için annesi, babası ya da öğretmeni olmanız gerekmezdi: delici gözleri olan, bıyıklı ve saçları arkadan bağlanmış uzun boylu adamın onu azarlamaya, ölmek mi istediğini ve kızak yapmanın tehlikelerini anlayıp anlamadığını sormaya, sonra da onu ya bir istasyon görevlisine ya da aslında metroda çalıştıkları anlaşılan o polislerden birine teslim etmeye niyetlendiğini düşündü. Yine kıvrandı, kıpırdanarak kaçmaya çalıştı.

– Bırak beni.

Ölmediği, yaralanmadığı ya da şiddetli bir ceza görmediği için ilgisini kaybetmeye başlayan kalabalığın içinden bir kadın, "Ciddi şekilde yaralanabilirdi" dedi.

Kadının arkasında birileri mırıldandı, bir başkası daha neler göreceklerini bilmediğini söyledi. Jasper'ı tutan adam ona, "En azından Bruin'e teşekkür edebilirsin" dedi.

Birileri güldü. Jasper, "Tamam. Teşekkürler. Şimdi gidebilir miyim, lütfen?" dedi.

Adam Jasper'ı sıkıca tutmaya devam etti. Parmaklarından birinde Jasper'ın kolunun üst kısmındaki etine gömülen bir yüzük vardı. Üçü de orada bir sonraki treni bekliyorlarmış gibi dikiliyorlardı. Kalabalık çıkış kapısından çıkarak ayrılmaya başlamıştı ve yerine yeni bir kalabalık geliyordu.

– Seninle konuşmak istediğimi söyledim.

– Canımı yakıyorsun, dedi Jasper.

– Belki, ama bırakırsam kaçarsın ve ben konuşmak istiyorum. Seni yaptığın şey için azarlamayacağım, eğer korktuğun buysa.

– Korkmuyorum. Jasper bunu kabul edemezdi. Polisin gelmesini istemiyorum, hepsi bu.

– Ben de istemiyorum, dedi uzun boylu adam ve bu bir nedenle onun gülümsemesine yol açtı. Ben de azıcık bile istemiyorum. Sanırım sen ve ben olayları oldukça benzer şekilde görüyoruz. Kalp kalbe karşı.

– Üçümüz de aynı türdeniz, dedi ayı.

Bir tren istasyona giriyordu. Tren boşaldı ve yeniden dol-

du. Uzun boylu adam Jasper'dan tren yeşil kirişin altından geçerken bakmasını istedi.

– Bunu yapabiliydin, dedi. Tehlikede değildin. Sadece çok alçak görünüyordu. En azından altmış santimetre kadar mesafe olacaktı.

Kendine güvenini yeniden kazanan Jasper istasyondan ayrılan trene baktı, o bundan emin değildi. “Sen oraya çıkmadın ki. Nereden biliyorsun?”

Bu kez uzun boylu adam sadece gülümsemedi. Güldü. “Haydi” dedi. “Gidelim.”

Kaskatı kesilen eli, yürüyen merdivenden çıkarlarken gevşedi. Yukarıya çıktıklarında tamamen düzelmişti. Kaçmak için uğraşıp duran Jasper artık kaçmak istemiyordu. Çocukların suiistimal edildikleri bir dünyada, insanların bir adamı onun yaşındaki bir çocuğun kolundan tutarken gördüklerinde ne düşündüklerinin farkındaydı. Uzun boylu adam da bunun farkında olmalıydı, elini bu yüzden çekmişti. Bu Jasper'ın kendini güçlü hissetmesini sağladı. Yürüyen merdivenden inip, bilet salonuna geldiklerinde biraz kasılarak yürüdü. Merdivenlerin Notting Hill Gate'in sağ tarafına yöneldiği ve altında dilencilerin toplandığı altgeçidin orada ayı, erkekler tuvaletine girdi ve çenesini kaplayan bir atkıyla ve yüzünü gölgeleyen bir şapka ile ve içinde ayı kostümü olan plastik bir torbayı taşıyarak dışarı çıktı.

Jasper'ı pizzacıya götürdüler. Aç olduğunu unutmuştu, ama şimdi kurt gibi açtı. Artık bir ayı olmayan ayı yiyeceklerini almak için sıraya girdi ve Jasper'la uzun boylu adam köşede bir masaya oturdular. Dışarıya göre içerisi çok sıcaktı, Jasper ceketini çıkardı ve yanındaki sandalyeye koydu. Uzun boylu adamın arasından ince ve kırmızı dudaklarının görüldüğü siyah bıyıkları ve siyah sakalları vardı. Siyah bir kot pantolon, bir yabanarısının sırtı gibi görünen sarı ve siyah çizgili bir tişört ve bunların üzerine de neredeyse yere kadar uzanan önü tümüyle açık siyah bir palto giymişti.

Yiyeceklerin gelmesini beklerlerken, “İsmim Axel Jonas. Seninki ne?” dedi.

Jasper. Soyadını söylemeden önce duraksadı. Bunun nedeni hangisi olduğundan her zaman emin olamamıştıydı.

Genellikle Elphick'ti, ama son zamanlarda ona Darne diyorlardı, çünkü annesi kendisine böyle diyordu. Jasper bir an Ulaşım Müzesi'ndeki Brian'ı, cep harçlığını, her zaman ne kadar nazık olduğunu hatırladı ve "Jasper Elphick" dedi.

– Bana Axel diyebilirsin. Ayının ismi İvan. Bir soyadı var, ama kendine ait bazı nedenlerle bu ismi gizlemeyi tercih ediyor.

– Niye bir ayı gibi giyiniyor?

– Onun ve benim eğlencemiz için, dedi Axel.

Jasper, bunu söylediği anda Axel'in sesinin çok soğuk olduğunu düşündü. Bu ona bir casus filmindeki sorgucunun ses tonunu hatırlattı. Ama en azından korkmuyordu. Pizzacı yarı yarıya doluydu, her yerde insanlar vardı ve tam gün ortasıydı, parlak, soğuk, ayazlı bir sonbahar günüydü. Korkulacak bir şey yoktu.

İvan dolu bir tepsiyle geldi. Şapkasını ve atkısını hâlâ çıkarmamıştı. Jasper biraz da şaşırarak hepsi için aynı yiyecek ve içecekleri getirdiğini gördü. Daha önce yetişkinler tarafından yemeğe götürüldüğünde böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Örneğin, her zaman salata, kahve ve bunun gibi yenilmeyecek ve içilmeyecek şeylerin yanında bira ve şarap da isterlerdi. O, İvan ve Axel jambonlu ve mantarlı pizza ile birer kutu Pepsi almışlardı ve pizzaların hepsi eşit büyüklükteydi.

İvan onların üçünün de aynı türden olduğunu belirttikten sonra tek kelime etmemişti. Yemeği yiyebilmek için atkısını çözmüş ve şapkasını geriye atmıştı. Yalnızca Jasper'ın gördüğü en çirkin insan olmakla kalmıyordu, en acayip görünen insandı da. Yüzü hiçbir şekilde bir insan yüzüne benzemiyordu, normal insan yüzünün hatlarına ve orantılarına da sahip değilmiş gibi görünüyordu. Küçük gözleri çukura kaçmıştı. Bir tür platform oluşturacak şekildedeki ilginç burnu ucuna gelinceye kadar oldukça düzgündü. Burnu ile ağzı arasındaki mesafe çoğu insanda olduğundan iki kat daha genişti ve ince beyaz dikey bir yara iziyle ikiye ayrılıyordu. Burun ile dudak arasında bir yarık varmış ve biri bu açıklığı çok titizce dikmiş gibi görünüyordu. Jasper daha önce buna benzer bir şey görmemişti. Axel'in siyah saçları arkadan bağlanmıştı, ama İvan'ın şapkanın kenarından taşan saçları kıvrıkcık, gür ve kahverengiydi ve bağlanmamış-

tı, ayının postundan pek de farklı değildi.

Jasper bütün bu ayrıntılara, daha sonra sahnenin tümünü Bienvida'ya daha iyi anlatabilmek için dikkat ediyordu. Ondan bir istekte bulunulacağını anlamıştı. Eğer onu azarlamaya niyetli değillerse ondan, Jasper gibi sokak filozofu bir çocuktan, cinsel maceralar, şiddet ve onun yaptığı gibi dramaları dikkatle izlediğinden her şeyi bilen ve hiçbir şey bilmeyen, bilgili bir masumdan bir şey isteyeceklerdi. Axel'in ve İvan'ın onlarla evlerine gitmesini ve böylece ona bir şeyler yapabilmeyi isteyeceklerini düşündü. Belki Daniel Korn'un Tina'ya yaptığını şöyle böyle gördüğü şeyi yapmak isteyeceklerdi. Ya da giysileri olmadan fotoğrafını çekeceklerdi. Jasper, bir şekilde, bu olayı da biliyordu. Ama pizzacı insanlarla doluydu ve o hızlı koşardı. Sadece önce pizzasını bitirmek istiyordu.

Axel öyle yapmasına izin verdi. Yarısını yemesini bekledi ve o ve İvan da kendi pizzalarının yarısını yedikten sonra, "Bunu çok yaptın mı? Metro trenlerinin üstünde yolculuk etmeyi?" dedi.

– Biraz, dedi Jasper tedbirlice.

– Nerede yaptın?

– Ne demek, nerede yaptın?

Axel buna yanıt vermedi. "Metroda pek çok eski istasyon var, değil mi? Artık kullanılmayan istasyonlar?" dedi.

– Hayalet istasyonlar, dedi Jasper, pizzasının diğer yarısını yerken.

– Onlara böyle mi diyorlar? Onları gördün mü?

– Bazılarını Baker Caddesi ile Finchley Yolu arasındaki uzun bölümde görebilirsin. Metropolitan Hattı'nda. İsimleri vardı, ama ne olduğunu hatırlamıyorum.

– Ama onları gördün? Onları bir trenin üstünden gördün?

Jasper görmemişti. Bu kasvetli ıssız platformları vagonların içinden görmek tamamen mümkündü, ama bunu Axel'a söylememeye karar vermişti. Ekonomik bir "Evet"i yeğledi.

– Bana bu istasyonlara gitmenin mümkün olup olmadığını söylemeni istiyorum. Ve eğer onlara ulaşabilirsen, caddeye çıkabilir misin?

Axel bir öğretmen gibi konuşuyordu. Bu yeni bir şeydi. Önceden, normal bir insan gibi, Tina'nın arkadaşlarından

biri gibi konuşuyordu, ama şimdi Jasper'ın geçen yıl sınıfında olduğu, soğuk ve zorba tavırla Jasper'ın okuldan kaçmasının sebeplerinden biri olan adam gibi konuşuyordu.

– Bilmiyorum, dedi Jasper.

– Tamam. Tren bu istasyonlardan geçerken yavaşlıyor mu?

– Finchley Yolu'na kadar bütün yolu çok hızlı gidiyor. Yüksek hızda gidiyor. Jasper bu yalanı söylerken uyduruk övüncünün büyük bir başarıdan daha az görülmemesi konusunda kararlıydı. Neyi bilmek istiyorsun?

Axel'in ona bunu söylemeyeceği ilk bakışta anlaşılıyordu. Yüzü karardı. Ölü gibi durgunlaştı. Jasper özellikle bu ifade-sizlikten, bu taş sertliğindeki bakıştan hoşlanmadı. Gözlerini İvan'a çevirdi, İvan komik fısıltılı sesiyle, çok içten bir şekilde, içine işleyen bir şekilde, "Demek istediği, bir delik ya da her neyse tırmanıp, caddeye çıkabileceğin bir yol var mı?"

Jasper tekrarladı, "Bilmiyorum."

– Ya da şu - ne diyorsun onlara- hayalet istasyonlardan birinde trenden inip, yeniden başka bir trene geçebilir misin?

– Size söyledim, dedi Jasper. Durmuyorlar.

Axel'in sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Entelektüel edinimlerinden, televizyon ve çizgi romanlardan hatırladıkları Jasper'a ne yapması gerektiğini gösteriyordu. Bir pizza daha alana kadar başka bir şey söylemeyi reddetmeliydi. Başka tür bir ödeme yapmalarını istemeliydi. Bunu düşündüğünde boğazı kurudu, iştahı kaçtı. Bu cesaret kırıcı ortamda, bir fikri olduğunun, bir kaçış yolu bulduğunun farkına vardı.

Bu basit bir öneriden başka bir şey içermiyordu. Onları izleyerek önerisini yaptı.

– Jarvis size anlatabilirdi.

Axel sertçe, "Jarvis de kim?" diye sordu.

– Sadece bir adam, dedi Jasper dikkatlice. Artık başka bir pizza istemiyordu. Açlığı gitmişti. Artık gidebilir miyim?

– Bir dakika bekle.

Axel garip ve sinir bozucu bir şekilde çözüldü. Yüzü yine canlandı ve gülümsedi. Dişleri beyaz, temiz ve çok düzgündü. Jasper onu, siyah sakalını, beyaz dişlerini ve ayakkabı bağıyla arkadan bağlanmış saçlarını Bienvida'ya anlattığını düşündü. Elbette birçok erkek saçlarını arkadan bağlıyordu, ama genellikle onların saçları ince ya da önleri açılmış

olurdu. Axel'in saçları, Brian'la Madame Tussaud's Müzesi'nde gördüğü 1700'lerin kıyafetleri içindeki bir adamın saçları gibi kalın, koyu ve bir karatavuğun tüyleri gibi parlaktı. Axel'in ön dişlerinin yan taraflarındaki iki diş Drakula'ninkiler gibi delikli olsa Jasper pek şaşırmayacaktı. Belki Bienvida'ya öyle olduklarını söylerdi.

– Jarvis kim, Jasper?

Jasper derin bir nefes aldı ve “Eve gidecek param yok” dedi.

– Yürüyemez misin?

– West Hampstead'e kadar yürüyemem.

– Ah, dedi Axel. Demek West Hampstead'de oturuyorsun.

Ve bu Jarvis de orada mı oturuyor?

Jasper sessiz kaldı. Birden pizzacıdaki sahne televizyon oyununa döndü. Bu adamların erkeklerin kadınlara yaptığı-
nı yarım yamalak gördüğü şeyleri yaptığından şüphelen-
mekle ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Eğer o kelime-
yi bilseydi, nahif davrandığını söylerdi. Bu suçla ilgiliydi, bu
büyük ve kötü bir şeydi.

– Jarvis kim? Seninle mi oturuyor?

– Olabilir, dedi Jasper. Bunu da televizyonda duymuştu.

– Annenin erkek arkadaşı?

Bu İvan'dı, dümdüz konuşuyordu. Jasper tam anlamıyla
yanlış anlaşılma ile karşılaştığımızda olduğu gibi öfkelen-
di. “Değil.”

– Hadi sende. Nereden bilecekmiş?

– Metroyu biliyor. Kitaplar yazdı. Jasper hızlı düşünerek
ve plan yaparak, anlamsız olduğunu, sadece oyalamak için
olduğunu düşündüğü bir bilgi kırıntısı verdi. O bizim kuze-
rimiz.

– Onunla konuşmak isterdim. West Hampstead'de nere-
de oturuyorsunuz?

Jasper'ın bilgi vermek için para isteme planı aslında suya
düşmemişti. Bunu yapmaya korkuyordu. Pizzacıdaki müş-
terilerin arasında olmalarına rağmen bunu yapmaya korku-
yordu. Yere düşen ceketini aldı. Metro vagonunun tavanın-
da kirlenmişti. Üşüdüğünü söyleyerek ceketini giydi. Axel
Jonas onu izliyordu.

– Minnettarlığını gösterme şeklin çok komik, dedi İvan.

– Tehlikede olmadığımı söylemişsiniz, dedi Jasper zafer

kazanmışçasına. Yerim olduğunu, beni bir şeyden kurtarmadığınızı söylemişsiniz.

Bir birine bir diğerine hızlı bakışlar atarak orada oturdu, sonra zıpladı ve kaçmaya başladı. Rüzgâr gibi kaçıyordu, pizzacıdan dışarı fırlayarak, kaldırımlardaki insanların arasında zikzaklar çizerek, insanların kollarının altından geçerek, trafiğe ve yeşil ışığa aldırmadan caddeyi koşarak geçiyordu, eski püskü giysiler içindeki yerlere yayılmış dilencilerin yanından merdivenlerden altgeçide inerek kaçtı.

Onu izleyeceklerdi. Bir nedenle Jarvis'i istiyorlardı, Jarvis'in bildiklerini öğrenmek istiyorlardı. Yine de iyi bir çıkış yapmıştı ve metroyu iyi biliyordu. Parasının olmaması bir dezavantajdı, ama bu Jasper için o kadar da sorun değildi. Sadece biletli geçiş yerlerinin altından geçti. Kurallara saygılı insanların bilet deliğine bileti soktukları yerde eğildi ve kapalı durumdaki deri kaplı demirlerin altından yuvarlandı.

Sağa mı sola mı gitmeliydi? Sağ taraf Circle Hattı'ydı ve bu onun geldiği yoldu. Oradan gitmesini bekleyeceklerdi. Çabuk gitmek açısından Circle Hattı'yla Baker Caddesi'ne ve Jubilee Hattı'yla West Hampstead'e gitmesi ile Central Hattı'yla Bond Caddesi'ne ve sonra da Jubilee'ye geçmesi arasında bir fark yoktu. Ama onun Circle Hattı'nı seçmesini bekleyeceklerdi. Derinlere, Central Hattı'nın tünellerine inen iki yürüyen merdivenden koşarak indi. Bu hatta daha fazla tren vardı, daha iyi hizmet veriliyordu.

Platforma gelirlerse kaçış şansı olmayacaktı. İnebildiği yere kadar koştu, kendisi ile giriş arasında mümkün olduğunca çok, belki elli metre kadar mesafe olmasını sağladı. Bir Liverpool Caddesi treni geldiğinde platformun sonuna ancak ulaşmıştı. Eğer trene biner ve tren boyunca yürüyerek onu ararlarsa kendini koruma şansı olmayacaktı. Belki Queensway'de inmeli ve izini kaybettirmeliydi. Ama onlar da inerlerse bu da kötü olurdu, çünkü Queensway'de yürüyen merdiven yoktu, sadece asansör vardı. Onlarla aynı asansörde tuzığa düştüğünü düşündü.

Elbette, trendelerse. Bildiği kadarıyla trene binmemişlerdi. Son derece dikkatli bir şekilde Bond Caddesi'nde indi, kendini damgalı bir adam gibi hissediyordu. Bir çocuk damgalıdır, ayrıktır, gençliğini, zarafetini, boyunun kısalığını giz-

lemeye gerek duymaz. Jasper kendini küçük hissetti, bir hayvan gibi hissetti. Kalbi biraz hızlı atmaya başladı. Yürüyemiyordu, koşması gerekti. Bond Caddesi'nin rüzgârı yürüyen merdivenlerden aşağı eserek, merdivenlerdeki Jasper'ın yüzüne vuruyordu.

Onu izlemiyorlardı. Green Park'tan gelen Jubilee trenini bekledi ve bu sırada, "Benden önce Green Park'a gitmiş olabilirler mi, bekleyen o trene binmiş olabilirler mi?" diye düşündü. Ama bu olanaksızdı. Yapılamazdı. Belki bir pazar sabahı erken saatte bir taksiyle olabildi, ama hangi saatte olursa olsun Londra Metrosu'yla, mümkün olabilecek tek yol olan Circle Hattı'yla Gloucester Yolu'na dönüp, oradan Piccadilly Hattı'yla Green Park'a ulaşamazdı.

Jasper, Berlin'de bir buluşma noktasında randevusu olan bir eski zaman casusunun tüm dikkatiyle trene bindi. Hayal gücü ona bu yarı gerçek, yarı gerçeküstü filmi izlettiriyordu, en sonunda güvenlikte olan, rahatlamamanın tadını çıkaran kaçak, içinde daha önce gelen ve ağızları kulaklarında gülümseyerek onu bekleyen iki düşmanıyla karşılaşacağı limuzine adım atar. Vagonda sadece iki kişi, bir siyah adam ile bir beyaz kadın vardı, ikisi de yorgun ve bezgin görünüyordu. Jasper'ın ardından büyük bir kalabalık bindi. "Artık iyiyim, artık her şey yolunda" diye düşündü. Zaten ne yapabilirlerdi ki? Hiçbir şey. Hiçbir şey yapamazlardı.

Bir kere West Hampstead'e ulaştıktan sonra, eve dolambaçlı bir yoldan gitmeyi düşündü. Zaten eve gitmek için de biraz erkendi, daha saat üçe gelmemişti. Okulun olduğu cadde yerine West Hampstead Mews'ten ya da köprüden doluşarak gidebilirdi. Jasper için önemli olan onları Jarvis'in evine, okula götürmesiydi.

Ama onu izlemiyorlardı. Pek çok kez fotoğraflara ve filmlere konu olmuş bu istasyonda trenden indi ve üstünde bir metro haritası ve sinema afişleri olan, ortalıkta duran bir tabelanın arkasında gizlendi. Trenden birçok insan indi, ama aralarında Axel Jonas ve soyadı olmayan İvan yoktu.

Elbette bir sonraki trenle peşinden geliyor olabilirlerdi. Jasper basamaklardan çıktı. Görevliye verecek bileti ya da parası yoktu ve bilet görevlisi de geçiş yerindeydi. Ama geçiş yerinde insanlardan oluşan bir kuyruk da vardı. Jasper sı-

raya girdi ve şansına onun arkasından da insanlar sıraya girmeye devam etti. Önündeki bir yolcunun bilet görevlisiyle bir tartışmaya girmesini ve görevlinin dikkatini dağıtması umuyordu. Şansı yardım etti ve iki önündeki kadın günü geçmiş bir geçiş kartı çıkardı. Bilet görevlisi bu kartı yırtıyordu ki, Jasper önündeki adamın yanına doğru atıldı, kadının kolunun altından geçti ve koşmaya başladı. Arkasından “Buraya gel” diye sesler yükseliyordu.

Hintlinin dükkânına saklandı. Kovalamacayı birkaç saniyeden daha fazla sürdüremezlerdi. Bilet görevlisi yerini terk edemezdi. Jasper önce bir tahıl rafına, sonra da kedi maması rafına bakındı. Kasanın bulunduğu tezgâha yayılmış çikolataların kokusunu duyabiliyordu, ağzı sulandı. Hintli ne kadara mal olduğunu bilmediği hırsızlarından birine, Jasper’a nefretle, bir intikam fırsatını bekleyerek bakıyordu.

Jasper dükkânda dolanarak dışarı çıktı. İstasyondan yeni insanlar geliyordu. Stanmore’dan ya da Embankment’tan gelen trenden inmiş olabiliyorlardı. Bunu bilemezsiniz. Aralarında Axel Jonas ve İvan bilmem kim yoktu. Ama belki de onları kaçırmıştı? Belki de o Hintlinin dükkânındayken geldiğini fark etmediği bir trenden inmişlerdi? Jasper böyle olmadığından, arada gelen bir tren olmadığından neredeyse emindi. Ama, belki de hayatında ilk kez, bir şeyin olamayacağını bildiğimizde, olamayacağından yüzde doksan dokuz emin olduğumuzda, böyle bir şeyin olması tümüyle mantık, doğa ve olasılık dışı olduğunda, yine de o yüzde bir için endişelendiğimizde, dehşetle beklediğimizde ve titrediğimizde hissettiğimiz o akıldışı huzursuzluğu duyuyordu.

Jasper, Blackburn Yolu’na döndü ve köprüye çıktı. Buradan iki platformu da yukarıdan mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Kilburn’dan bir tren geldi ve neredeyse aynı anda bir tren de Finchley Yolu’ndan geldi. İnen yolcular arasında onlar yoktu, ama Jasper hâlâ temkinli davranıyordu. Köprüden inerek parke taşlı küçük sokağa girdi ve Priory Yolu ile Compayne Gardens’tan geçen dolambaçlı bir yoldan eve gitmeye başladı.

Büyükannesinin evinin onun için bir sığınak olduğunu, kelimelere ya da zihnindeki bir görüntüye dayanarak bilmiyordu, ama öyleydi. Bedeni biliyordu, içgüdüleri, inine ya da

ahınınna yönelen içindeki hayvanî parçası biliyordu. Jasper bilinçli olarak sadece orada güvende olacağını ve yiyecek güzel bir şeyler bulacağını biliyordu.

Jed Kent'teki şahin yetiştiriciliği kursuna gittiğinde, şahinin bütün gün çığlık atacağını söylememişlerdi. Yiyecek verdiğinde çığlık atmayı kesiyordu. Geceleri Koruyucular'la çıktığında sessiz kalıyordu. Bileğindeki şahin eldivenine tünediğinde, Jed yürüyerek onu Heath'e ya da bir keresinde olduğu gibi trenle Barnet'in ötesindeki kırlara götürdüğünde de sessiz kalıyordu. Tüneğine döndüğünde, uçmak ve avlanmak istemediği için beslenmediğinde çığlık atmaya devam ediyordu.

Jed bu seslerin yakın komşularını rahatsız edeceğini düşünmüyordu. Onların bu çığlıkları onun duyduğu gibi duymadıklarına inanıyordu. Bir zamanlar, on beş yıl önce o da saygın bir ev sahibiydi, evliydi ve küçük bir çocuğu vardı. Çocuğun gece ağlamasına dayanamıyordu. Küçük kızının ağlamasına dayanamıyordu ve karısının öğütlerine ve kızgınlığına rağmen, bebeği yatağından alıyor, gezdiriyor ve mama veriyordu. Ağlama sesi kalbini parçalıyordu. Ama diğerlerinin, karısı dışında hiç kimsenin bu sese uyanmadığını biliyordu. Bebeğin korkunç bir şekilde ağladığı bir gece anesi onların yanında kalıyordu. Annesi ağlama sesleri arasında uyumuştı, hiçbir şey duymamıştı. Sabah uyandığında mutlu ve neşeliydi, torununun gece boyunca rahat uyuyamadığını öğrendiğinde şaşırmıştı.

Bu komşuları için de böyleydi, bundan emindi. Bu sesi duymuyorlardı. Sadece o duyuyordu. Saat beşte işten gelirken, eve yaklaştıkça heyecanlanıyordu, çığlık olmaması, sonunda şahinin durumu anlamış, uyum sağlamış, çığlık atmaktan vazgeçmiş olması için dua ediyordu. Ama hiçbir zaman sessizlik olmuyordu. Havada ısıklık çalan rüzgârın sesine benzeyen tiz çığlığı uzun bir mesafeden duyuyordu. Ve kendisinin bu ortamda biraz abes kaçan, gerçekten de melodramatik ve anlamsız olan lafını hatırlıyordu: kalbimi parçalıyor.

Ne kadar da hırsıyla yiyordu! Onu açlıktan öldürmekte olduğunu, yaşamı yaşanabilir kılan şeylerden birinden mahrum ettiğini hissediyordu. Jed içeri girdikten birkaç dakika sonra, çığlık yeniden başlıyordu. Jed, et suyu ve kanla ceple-

ri ve astarı lekelenmiş pis kokan ceketiyile, tabaklarında sarı, cılız günlük piliçlerin olduğu odasında yukarı altıda oturuyor ve şahinini ne kadar sevdiğini düşünüyordu. Abelard. Artık kimseyi sevmiyordu, sadece Abelard'ı seviyordu. Sevdiği şeyi açlıktan öldürüyordu ve ona yavaşça işkence ediyordu.

Şahin bahçedeki barakasında her zamanki iç burkucu çılgınlıklarını atmaya devam etti.

Kademedede Jarvis, Londra Metrosu tarihçesinin ilk yarısının son satırlarını yazdı. Şimdi yazdıklarını böyle bırakabilir ve üç ay sonra geri dönebilirdi. İki hafta içinde Rusya'ya gidiyordu. Kış geldiğinden, Rusya'ya gitmek için iyi bir dönem değildi. Ama metro sistemlerinin peşinde olan Jarvis Washington'a ağustosta, Helsinki'ye ise ocak ayında gitmişti. Kar yağışı beklentisi ve düşük sıcaklıklar onu engelleyememişti.

Başka şeylerin yanında, Moskova'daki Puşkinskaya istasyonunun alçak tavanından sarkan şamdanları görmeyi dört gözle bekliyordu. Kademedede daktilosunun başında, bir tren geçtiğinde zeminin hafif titreşimini hissederek otururken, onu sadece bir tek şey endişelendiriyordu; Omsk'taki yeni metronun yapım çalışmasını görmesine izin verilmemesi olasılığını düşünerek somurtuyordu. Bu metroyu görmeliydi. O anda Omsk'ta böyle bir sistemin inşa edilmekte olduğuna dair bir kanıtı bile yoktu. Bu sadece bir söylenti olabilirdi ve İnturistli arkadaşı onaylayamayabilir -ya da onaylamayabilir- ya da inkâr edebilirdi. En azından oraya gidip bunu araştırmalıydı.

Bienvida okuldan döndü ve arka kapıdan eve girdi. Abelard çılgık atıyordu. Jed'in içeride olduğunu biliyordu, çünkü sigarasının kokusunu alabiliyordu. Kademenin penceresinden Jarvis'i görmüştü. Ama kendini yalnız hissediyordu, evin boş alanlarında yalnızlık duyuyordu, orada bulunup bulunmaması ya da bu alanlarda nefes alıp almaması fark etmiyordu.

Bienvida üstünü değiştirdi. Bir elbise giydi. Okulda herkes kot pantolon ya da eşofman altı giyiyordu ve Tina elbise giyerse kendini dışlanmış hissedeceğini söylemişti, bu yüzden Bienvida kot giyiyordu. Ama o elbiseleri seviyordu, elbi-

se giydiğinde kendini daha rahat hissediyordu, giydiği beyaz astarlı mavi ekoseli bu elbise de büyükannesi ve Daphne Teyzesi'yle Oxford Caddesi'nde alışverişe çıktıklarında Marks & Spencer mağazasından alınmıştı. Elbisenin üstüne okula giderken giydiği montunu giydi ve omzuna da Jasper'ın Brent Cross Alışveriş Merkezi'ndeki çok katlı mağazadan çaldığı ve doğum günü hediyesi olarak ona verdiği pembe plastik çantayı taktı. Büyükannesine gidiyordu.

Oraya vardığında ilk söylediği şey Tina'nın evde ütü yapıyor olduğuydu. Bunu, "İki bayanla çay içiyor" demeyi annesini tanıyan herhangi birinin yutması için çok abartılı bir kurgu olacağından eleyerek, Leylak Villa'ya gelirken yolda bulmuştu. Jasper'ı gördüğüne sevinmişti. Cecilia onlara sandviç yapmaya gittiğinde Jasper, "Bugün başıma ne geldiğini anlatayım mı?" dedi.

- Tamam, eğer istersen.
- Çok korkutucu.
- Bazen korkmayı oldukça seviyorum.
- Öleceğimi zannettim, dedi Jasper.
- Evet, ama ölmemişsin.

Jasper ona lazağa binişini, önce bir adama, sonra da soyadı olmayan İvan'a dönüşen ayıyı ve Axel Jonas'ı anlattı. Çocukların ikisi de *Opera'daki Hayalet*'in film versiyonunu izlemişlerdi, Jasper kızın görmesi için maskesini çıkardığında hayaletin yüzünün de öyle olması gerektiğini söyledi: İvan'ınki gibi. Axel Jonas'ın da öyle komik tarzda dişleri olan bir vampir olduğunu söyledi.

- Vampir nedir?
- Drakula gibi.
- Ne, dişlerini insanların boyunlarına batıran ve kanlarını yiyen Drakula gibi mi?
- Kesinlikle, dedi Jasper, sadece kan yenmez, içilir ya da emilir.

Bienvida, Abelard gibi bir çılgılık attı. Jasper deneyimlerinin etkisinden tamamen kurtulmuştu, keyfi yerindeydi, gülmeye başladı. Mutfaktan Cecilia onları, onların mutlulukları ve neşeleri olduğunu düşündüğü seslerini duydu ve kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu, her şeyin iyiye gittiğini, Tina'nın durulduğunu, sonunda iyi bir kadın

ve iyi bir anne olmaya başladığını, her şeyin düzeleceğini düşündü.

Cecilia akşam haberlerini izler izlemez saat 6.30'dan sonra, her zamanki gibi Daphne'yi arayacak ve ona çocukların ziyaretini anlatacaktı. Eğer gülünç bir saçmalık gibi görünmeden araya sıkıştırabilirse Tina'nın görev bilinciyle ütü yapışını da anlatacaktı. Sonra da Daphne'den Peter'ın son hikâyelerini ve nasıl "yine aptalca davranıyor" olduğu hakkındaki resitalini dinleyecekti.

Kapı zili çaldığında Bienvida ve Jasper vestiyerdeydiler. Tina henüz dönmemişti. Artık vestiyeri bir yuva gibi kullanıyorlardı. Yatak takımlarını buraya yığmışlardı, içerde Brian'ın Jasper'a verdiği bir tür getto radyosu, ikisinin de pek sevmediği, ama Jasper'ın Hintlinin dükkânından çaldığı birkaç paket Japon malı pirinç krakeri, mumlar, kibritler, Jasper'ın sigaraları ve Jed'in çöpe attığı yarım şişe Lucozade vardı. Okulda birileri onun içinde kokain olduğunu söylediği için Bienvida şişeyi Jasper'a bir hediye olarak çöpten kurtarmıştı.

– Kokain değil, kafein, dedi Jasper. Arkadaşına söyle de, bir daha aynı hatayı yapmasın. Ama içeceğim. Tadını seviyorum.

Bienvida mükemmel bir şekilde okuyabiliyordu, ama Jasper'ın ona yüksek sesle kitap okumasını seviyordu. Jasper ona annesinin yatağında Daniel Korn'un yattığı tarafın altında bulduğu bir kitabı okuyordu, bu Donatien Alphonse Francois, Marquis de Sade'in *Count Oxtiern* isimli kitabıydı, Jasper hatalı bir şekilde bunun (kapak tasarımından anlaşılabilir gibi) vampirlik hakkında bilimsel bir araştırma olduğunu düşünmüştü.

Kapının çaldığını ve içeriden birinin açmaya gittiğini duydular. Ayak sesleri Alice'inkilere benziyordu. Vestiyerden kapıdaki, hatta giriş holünün ön kısmındaki bir konuşma duyulamazdı. Jasper biraz Lucozade içti ve okumaya devam etti.

Kapıdaki kimse, içeri gelmişti. Jasper Alice'in sesini duyabiliyordu, annesinin ismini söylediğini, "Tina" dediğini duydu. Alice'in yanındaki adam konuşmaya başladı. Sesi Axel Jonas'ın sesine benziyordu, Jasper sessizleşti ve yeni garip bir duygu hissetti, kemikleri suya dönüşüyormuş, bacakları eriyormuş gibiydi.

On üçüncü bölüm

Hammersmith istasyonunun bilet salonunda Tom Alice'i bekliyordu. Orada bir saat kadar çalmalarını önermişti ve Alice'in kemanını da yanında getirmişti. Kemanı Alice'e sanki önceden bu konuda bir ayarlama yapmışlar gibi uzattı.

Alice, Tom'un kemanını getirmesine kızmıştı. Bu ona sahiplenmeye yönelik bir davranış gibi geliyordu. Odasına girişini ve kemanı arayışını, dolabı açıp içinde kemanı buluşunu ve çıkarışını, onun eşyalarına dokunuşunu, keman kutusunu bulmak için eşyalarını sağa sola itişini, sonra kemanı yanında getirişini, kutuyu metrodaki istasyon binasının zeminine, kendisinin ve Peter'ın ceketlerinin ve flüt kutusunun yanına koyuşunu düşündü. Tom'un onun çalgıcılığa döneceğini düşünmesine kızmıştı.

- Bunu niye istiyorsun? dedi. Çok kazanamayız. Eve dönüş parayı çıkarırsak şanslı sayılırız.
- Bu eskiden hoşuna gidiyordu.
- Tam anlamıyla hoşuma gitmiyordu. Yapabileceğim tek şey buydu.

Bir süre kavgı ederek yürüdüler. Alice bunu söylemese de, Tom'un gerçek bir iş bulması gerektiğini düşünüyordu. Bürodan birinin kendisini burada keman çalarken görürse rahatsız olacağını söyledi. Bu Tom'u güldürdü.

- Birdenbire pek saygın oldun, sevgilim. Alice kendisine “sevgilim” denmesinden nefret ederdi. Bunu bazen babası

annesine söylerdi. Bunun bir sahiplenme, mülkiyet sözcüğü olduğunu, eski moda olmasının yanında erkeklerin karlarına ya da geçici bir süre için karıları olan kadınlara söylediklerini düşünüyordu. Ama sesini çıkarmadı. Buna karşın, Tom'a söylemediği çok şey, gittikçe artan çok fazla şey olduğunu fark etti. İlk tanıştıklarında ona her şeyi söylüyordu.

Tom'un istediği gibi yaptı ve onunla altgeçide gitti. Keman kutusunu para çanağı olarak kullanmak ona kutsal saydığı şeyleri kirletmek, tecavüz etmek gibi geliyordu, ama kutuyu önlerine koyduğunda Tom cesaret verici bir şekilde başını salladı ve gülümsedi, bu yüzden Alice kutuyu orada bıraktı. Altgeçit kirli ve karanlıktı ve yerde Alice'in yakından bakmaya korktuğu küflü ve yağlı noktalar vardı. Biraz uzaktan bir boşluktan yankılanıyormuş gibi gelen ayak sesleri duyuluyordu.

– Buranın niye çalmak için iyi bir yer olduğunu söyleyeyim, dedi Tom. Kadınlar buradan geçmeye korkuyorlar. Bizi görmek onlara güven verecektir. Kendilerinden daha emin olacaklar, minnettar kalacaklar ve minnettarlıkları cömert olmalarını sağlayacaktır.

Ama ortalıkta hiç kadın yoktu. Uzun bir süre boyunca yanlarından geçenlerin tümü Alice ve Tom orada değilmiş, onlar bu karanlık yer altı geçidinin beton sütunlarından, sıvaları dökülen duvarlarından başka bir şey değilmiş gibi davranan genç erkeklerdi. Uzun bir süre içinde keman kutusuna sadece bir tane bozuk para atılmıştı. Alice bu paraya yakından baktığında yabancı bir para olduğunu, bir Hollanda guldeni olduğunu gördü.

Bir eli tanımanın mümkün olduğuna inanmazdı. Bir adamın eli şüphesiz diğerlerinin ellerine çok benzer. Ama o akşam keman kutusuna para atan öteki eli tanıdığını düşündü, bu parmağında alyansı olan bir adamın sol eliydi.

Tom aşk şarkıları söylüyordu, *Falstaff*'tan bir aria ve *Sihirli Flüt*'ten "in Mädchen oder Weibchen"i söylemişti. Alice yukarıya baktı ve elindeki yay durdu. Parayı atan adam uzaklaşıyordu, sırtı ona dönüktü. Sırtında bir anakucağının kemeri görünüyordu. Bu Mike'tı.

Alice'e kalbi durmuş gibi geldi. Kalbi göğsünde mide bulantısı varmış gibi bir hisle yeniden atmaya başladı. Mike onu görmemişti. Belki de çalgıcıların yanından geçerken her

zaman öyle yaptığı için, kutuya para atmıştı. Alice bunu nasıl bilebilirdi ki? Mike'ı asla iyi tanımamıştı, bildiklerinin çoğunu da unutmuştu.

Nereye gidiyordu? Hammersmith'te ne yapıyordu? Alice gözleriyle onu takip etti, Mike altgeçitten geçerken aç gözlerle onu izledi. Catherine'i görmediği için biraz rahatlama hissetti, ama bunu hemen arkasından bebeğini görmek için duyduğu özlem izledi, bir anda Mike'ın arkasından koşturmak istedi.

Tom şarkı söylemeyi bıraktı. "Eşlikçime ne oldu?"

Ona söylemeliydi. "Hiçbir şey olmadı" dedi.

Mike gitmişti, merdivenlerde gözden kaybolmuştu. Tatilde olmalıydı, onun ayrılışından sonra edindiği bir arkadaşını ziyaret etmeye gidiyor olmalıydı. Tom'a, "Gidelim" dedi.

– Sadece yirmi dakikadır buradayız.

– Burası kötü bir yer. Kimse bize hiçbir şey vermeyecek. Hadi eve gidelim.

Trende Tom Alice'in elini tuttu. "Seni üzen bir şey var. Nedir o, sevgilim?"

– Bir daha orada çalmak istemiyorum, dedi. Metroda herhangi bir yerde çalmak istemiyorum. Bu bana zarar veriyor. Ne zaman orada çalsam, daha kötü çalıyorum.

– Bir zamanlar bunun senin varlığın olduğunu söylemiş-tin.

Tom kızgındı ve eve döndüklerinde herkes kendi odasına gitti. Alice Brüksel'i, yeterince parası olduğunda eğitim almak için Brüksel'e gitmeyi düşünerek Mike'ı kafasından atmaya çalıştı. Sonra Tom'u düşünmeye başladı. Biriktireceği parayla, eğitiminin son yılını da tamamlaması için onu üniversiteye geri gönderecekti. Tom burada ve o da Brüksel'de olacaktı. Kazandığı paranın Tom'u satın almak ya da ona işsizlik parası vermek ya da aşkın altın vedası gibi olduğunu düşündü.

Kapı zili çaldığında başta, açmak için aşağı inmeyi düşünmemişti. Evde elbette başkaları vardı, Jarvis olabilirdi, Tom kesinlikle evdeydi, müdür dairesinden zil her zaman duyulmasa da Tina ve çocuklar evde olmalıydı. Zil bir daha çaldı, Alice daha önce zil çaldığında bir ya da iki kez düşündüğü gibi gelenin Mike olabileceğini, Mike'ın onu aramaya

gelmiş olabileceğini düşündü. Birden aklından Mike'ın yanından geçtikten sonra onu tanıdığı ve eve kadar izlediği gibi bir fantezi geçti.

Mike'ın gelmesini istiyor muydu? Ahlaksızca, o Mike'ı istemese de, Mike'ın onu istememesinin kendisini yaraladığını düşünüyordu. Mike'tan ne bir mektup, ne bir telefon, ne de mesaj gelmişti. Onun Mike'a aldırmadığı kadar, Mike'ın da ona aldırmadığını öğrenmek yaralayıcıydı. En kötüsü bu akşam yanından geçip gidişiydi, onu tanınamaması, ne keman çalışını, ne ellerini, ne bedenini ne de öne eğik yüzünü tanınamasıydı.

Kapı zili yine çaldı.

Alice alt kata indi. Ön kapının boyalı camları vardı, bu camlardan zili çalanın boyu ve vücut hatları anlaşılabilirdi. Gelenin Mike olmadığını anlayacak kadar görebiliyordu. Hayal kırıklığına uğradı, kalbi parçalanmış gibiydi. Çok rahatlıkla terk ettiği kocasını göremeyince nasıl bu kadar hayal kırıklığına uğrayabilirdi?

Kapıyı açtı. Kapının önünde dikilen adam ince, uzun boylu ve esmerdi. Yüzü El Greco'nun bir resmindeki rahibin yüzüne benziyordu. Resim hakkında hiçbir şey bilmeyen Alice, bir keresinde güzel sanatlar okulu öğrencisi olan bir arkadaşına El Greco'nun resimlerindeki bütün genç erkeklerin yüzlerinin aynı olduğunu söylemişti. Güzel sanatlar öğrencisi şaşırmıştı, bunun saçmalık ve bilgisizlik olduğunu söylemişti, ama Alice hâlâ hepsini aynı görüyordu, hepsinin yüzü ince ve soluktu, siyah gözleri, koyu ucu sivri bıyıkları, siyah saçları ve kontrol altına alınmış açıklarını gösteren ifadeleri vardı.

Bu adamın yüzü ve ifadesi de öyleydi. Bir dakika kadar sessizce Alice'e baktı ve Alice de ona bakarak dikildi, bir anda adamın şiddetli bir şeyler yapabileceğini hissetti.

Bunun yerine, "Tina evde mi?" dedi adam.

Alice, "Bilmiyorum. Bakayım" dedi.

Adamı orada dikkatli bir şekilde bıraktı, koridordan geçerek müdür dairesinin ön kapısına gitti. Zil ya da tokmak yoktu. Eliyle kapıya vurdu. Beklerken adamın bunu eve girip, bir şeyler çalmak için söylemiş olabileceğini düşündü ve Tina'dan bir yanıt almadan geri döndüğünde onu giriş holün-

de buldu. Sırtı ona dönük adamı, katranlanmış çam ağacından levhaya kazınmış isim listesini, dokunaklı özgeçmişleriyle o Edith'leri ve Dorothy'leri okurken buldu.

Adam başını ona çevirerek, "Sen de burada öğretmen misin?" dedi.

Alice kafasını salladı. "Burası artık bir okul değil." Adam içeride olduğundan biraz korkuyordu. Adam içeri girdikten sonra ön kapıyı kapamıştı. "Tina yok. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

Bu sözler, bir nedenle adamın gülümsemesine yol açtı. "Ona bunu bırakabilirim."

Elindeki bir mektup gibi görünüyordu. Zarfı yapıştınlmamıştı. "Jarvis de mi yok?" dedi adam ve ekledi, "Benim isimim Axel Jonas."

Alice rahatlamıştı. Bu adam bir davetsiz misafir değildi, davranışında kötü bir şey yoktu, Jarvis'in bir arkadaşıydı. Tina'yı tanıyordu. Yine de bilgisi okulun artık bir okul olmadığıнын ayırında olmasına yetmiyordu. Adam düşüncelerini okuyarak Alice'i şaşırttı.

– Buraya daha önce hiç gelmedim.

Alice kafasını salladı. "İsterseniz onu bekleyebilirsiniz, ama çok geç gelebilir."

– Nerede o şimdi? Sesi birdenbire daha yüksek ve kaba çıkmıştı.

– Nereden bileyim?

– Onun kız arkadaşı mısınız? Karısı mısınız?

– Sadece burada kalıyorum, dedi Alice. Burada bir odam var. Burada iki üç kişinin odası var ve Tina'yla çocuklar da dairede kalıyorlar.

Adamın sezgileri onu yine şaşırttı. Üstünde kademe yazan kapıya bakıyordu. "Burada Jarvis'i bekleyebilir miyim?"

– Şey, bu onun odası.. Bunu niye söylediğini bilmiyordu. Adam bunu zaten biliyordu. Jarvis söylemiş olmalıydı. Görmek istediğiniz kim? Jarvis mi, Tina mı?

Adam yanıt vermedi. Kademenin kapısını açtı ve içeri girdi. Alice Tina'nın dairesinin ön kapısına döndü ve zarfı kapının altından attı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Belki Tom'un yanına gitmeliydi, Tom'a bir şekilde eve giren ve şimdi Jarvis'in odasında kapıyı kapatmış oturan bu Axel Jo-

nas'la ilgili olarak ne yapmaları gerektiğini sormalıydı. Birden içini Tom'la ilgili büyük bir huzursuzluk kapladı. Onun telaşa kapılmasını istemiyordu. Her nasılsa, bu adamın orada bulunduğu müddetçe Tom'un ev sahibini oynayacağını biliyordu. Tom ona sahiplenerek, "Sevgilim" diyecekti.

Alice hiçbir şey yapmadı. Kademenin kapısını açsa ve Jonas'ın Jarvis'in masasını karıştırdığını ve kâğıtlarını okuduğunu görse ne yapacağını düşündü. Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. En iyisi hiçbir şey yapmamak, kendini tüm bunların dışında tutmaktı. Akşam yemeği, hatta öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemediğinden mutfığa gitti. Buzdolabında biraz kurumuş peynir ve mantarı yeniden takılmış bir kırmızı Bulgar şarabından başka bir şey yoktu. Beyaz ekmele biraz peynir yedi. Ev çok sessizdi. Sanki boş gibiydi.

Jasper ve arkasından Bienvida, tam on dakikadır süren, artık iyice uzamış olan sessizliği dinleyerek vestiyerden çıktılar. Sessizce ilerlediler. Holde kimse yoktu, ne maskesini çıkarmış hayalet, ne de Drakula. Bu ikisi gelmişler ve aradıkları oğlanı bulamayınca geri dönmüşlerdi.

Kendi yatağının güvenliği son yarım saatte Jasper'a çok çekici gelmişti. Vestiyerde olasılık planları yapmıştı. Göründüğü gibi Axel Jonas evin içinde onu arıyorsa, -açıkça duydukları tek cümleden, "Nerede o şimdi?" cümlesinden anlaşıldığı kadarıyla öyleydi de- merdivenlerden gizlice yukarı çıkacaklar, ikinci kata gidecekler ve çanı çalacaklardı. Axel Jonas tarafından izlenirken, okul çanını çalacaktı, yardım istemek için tüm West Hampstead'in üstünde çanı çınlatacaktı.

- Polisi aramak daha iyi olabilir, dedi Bienvida. Jasper bunu duymazdan geldi. Bienvida'nın titrediğini, ağlayacak gibi olduğunu görebiliyordu. Dairenin kapısına yaklaştıklarında Bienvida aynı şeyi tekrar söyledi.

- Polisi arayabiliriz, Jas.

- Yaşadığım sürece hiçbir zaman polisi aramayacağım, dedi Jasper düşüncesizce.

Biraz sızlandıktan sonra, Bienvida anahtarını çıkardı ve içeri girdiler. Paspasın üstünde Jasper'ın anında tanıdığı bir zarf vardı. İçinde, Damon'ın sahtekârlıklarından biri olan ve

öğretmeni Bayan Finch'ten öpüşme hastalığı nedeniyle yaptığı devamsızlıktan ötürü özür dileyen mektup vardı. Jasper ne olduğunu anlamıştı. Mektup pizzacıda ceket cebinden düşmüş olmalıydı. Axel Jonas sadece mektubu geri getirmişti. Diğer taraftan, bu artık adamın Jasper'ın adresini bildiği anlamına da geliyordu. Bu gece çanı çalmalarına gerek yoktu, ama kapıyı içerden kilitleyerek dairenin içinde, güvenli tarafta kalacaklardı.

– Ağlamayı kes, dedi. Her şey yoluna girecek.

– Girmeyecek.

– Bak, sesini kesersen sana bir şey göstereceğim. Sana dövmemi göstereceğim.

– Senin dövmen yok.

– Bahse girer misin?

Süveterini ve tişörtünü çıkardı. Bienvida korkuyla Jasper'ın sırtını inceledi. Bir parmağını dövmeye uzattı.

– Çok güzel. Aslanı okşasam sorun çıkar mı?

– Sence? dedi Jasper. Hayır, kesinlikle olmaz. İstediyin yere bakabilirsin, ama dokunma. Ve kimseye gidip, sırtımda bir dövme olmadığını falan söyleme.

Tom, Alice'e davranışını affettirmek için bir sürpriz yapmaya niyetlenmişti. Davranışından çabucak pişman olmuştu. Alice'i, zarar görebileceği ve kendisinin onu koruyamayacağı o pis yere götürmemeliydi. Alice'in üzüldüğüne şüphe yoktu.

Değişken ruh hali Tom'u rahatsız ediyordu, ama şimdi bunu düşünmemeliydi. Oda soğuktı ve elektrikli soba yeterince ısıtmıyordu, şöminede ateş yakmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Bu durumda, Tom kömür aramaya çıktı.

Böyle bir yerin olduğunu görmemiş, hatta kimse ona böyle bir yerin varlığından söz etmemiş olsa da, bu büyüklükte ve bu kadar eski bir evin bodrumu olmalıydı. Bodrum varsa, büyükannesesi gibi yaşlı insanlar oraya kömür koyarlardı. Mutfağın ve binanın bu kısmında olan ayakkabı odası ve bulaşık odası gibi çeşitli başka “alışılmış odaların” olduğu tarafa doğru gitti ve kapıları teker teker açtı. Açtığı dördüncü kapı bir merdivene açıyordu. Tom aşağı indi, lambanın düğmesine bastı ve çalıştığını fark etti. Düşük voltlu bir ışık yandı.

Burada bir zamanlar kömür olmuştu. Burası alçak tahta duvarlarla çevrili bir alandı. İçerisi isle kaplıydı ve yerlerde kömüre benzeyen bir tür çakıl parçaları vardı, ama hiç kömür kalmamıştı. Odun da yoktu, aslında yıllardır kimse inmemiş gibi görünen bodrumda hiçbir şey yoktu.

Ateş fikrinden vazgeçti ve dörtteki masaya bıraktığı ve yanında bir şişe beyaz şarap açtığı Çin yemeği paketini almaya gitti. Sonra, Alice'i çağırmak için kibarca müdür odasının kapısını tıklattı. Gururla gülümseyerek, Alice'i içeri aldı, sürprizini gösterdi. Oda ısınmıştı, ateşe gerek yoktu.

Alice'in açlığı geçmişti. Sadece Tom'un bu yiyeceklerle, bu şaraba harcadığı parayı düşünebiliyordu. Metroda çalgıcılık yaparak çok az para kazanıyordu, parayı Alice kazanıyordu, bütün bu gereksiz yiyeceklerin Alice'in parasıyla alındığı söylenebilirdi. Alice bunu söylemedi. Sürekli olarak onu üzmemesi gerektiğini, zaten başkalarını üzecek çok fazla şey yaptığını, şimdi Tom'u üzmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Parlak bir şeye bakıp gözlerini kapadığında, alt kattaki adamın, kesinlikle hâlâ alt katta bekliyor olması gereken adamın yüzünü bir ayna görüntüsü gibi görebiliyordu. Ölü olmayan, ama parlak ve bir şeyleri araştıran gözleriyle bu solgun ve ölü yüz içsel bir ekrana yansıyormuş gibi görünüyordu. Bu adamı yeniden görme, aşağıda ne yapıyor olduğunu anlama isteği Alice'in rahatlamasını engelledi. Bu adam hakkında düşünebilmek için sessizliği tercih ederdi. Tom, şarabı sevip sevmediği, Çin yemeklerini mi Hint yemeklerini mi tercih ettiği, bunu arada sırada tekrarlamalarının iyi olup olmayacağı, belki ara sıra dışarıda da yiyebilecekleri gibi sorularla onun tahammül sınırlarını zorluyordu.

– Para biriktirmemiz gerek, dedi.

Tom omzunu silkti. Tom'un yüzündeki acı, Alice'in kendini tutmasını sağlayacağı yerde sadece öfkesini dışkılamıştı. Tom'un eline hiç bu kadar dikkat etmemişti, ama şimdi kendini bu ele, çok hafifçe eğilmiş eklemlere, katılaşmış serçe parmağına bakarken yakalamıştı. Bu hiç de grotesk bir şey olmasa da, hatta pek belli olmasa da, içini titretti.

Tom daha sakın bir sesle, "Sana hiç büyükannemden bahsetmedim, değil mi?" dedi.

– Bir büyükannen olduğunu söyledin. Niçin?

– Büyükkannem zengindir. Öldüğünde parasını bana bırakacak. Belki böyle konuşmamam gerekiyor, yani buna ölüm döşegindeki adamın ayakkabılarını almayı beklemek ya da ona benzer bir şey diyorlar, değil mi? Gerçekçi olmak gerekirse öleceğini kabul etmeliyiz. Seksen yaşında.

“Evet ve on beş yıl daha yaşayabilir” diye düşündü Alice. Kadınlar öyledir, bazı kadınlar. Bunu yüksek sesle söylemedi. Ama Tom’un onun söyleyeceğini düşündüğü şeyi söyledi: “Sanırım böyle konuşmamalısın.”

– Bugün seni üzüp duruyorum, değil mi, sevgilim?

– Seni yargılamak istemiyorum. Ben herhangi bir insanı nasıl yargılayabilirim ki?

– Beni yargılayabilirsin. Bana istediğini söyleyebilirsin.

Bu kesinlikle doğru değildi. Bu konuda tartışma fikri Alice’e yorucu geldi ve onu kızdırdı.

– Tom, beni rahat bırakır mısın, lütfen? Lütfen başka soru sorma, olur mu? Alt katta yapmam gereken bir şey var, tamam mı?

Tom tabii ki bunu sordu. “Ne demek istiyorsun, yapmam gereken bir şeyle?”

Sesi değişmemişti, ama Alice Tom’un sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Onu iyi tanımaya başlıyordu.

– Sonra açıklarım. Lütfen, Tom.

Tom aynı zamanda şaşkın ve acılı bir şekilde omuzlarını silkti. Alice aşağıya karanlık hole koşturdu. Işıkları yakmadı. Kademedede ışık olacaktı, Jarvis gelmiş ve Axel da gitmiş olacaktı. Kendi kendine böyle söyleyerek, kapıyı açmadan önce tıklattı.

Axel sadece bir masa lambasının ışığında Jarvis’in koltuğunda oturuyordu. Alice’i gördüğünde ayağa kalktı. Kitabı masaya bıraktı ve Alice’e doğru yürüdü. Alice kapıyı kapamıştı. Axel’in artık gitmesini, onu hiç içeri almamış olması gerektiğini, Jarvis’in ne kadar yakın arkadaşı olursa olsun Jarvis’in odasında olmasının yanlış bir şey olduğunu söyleyecekti, merdivenlerden inerken ona ne söyleyeceğinin provasını yapıyordu.

– Geri geleceğini umut ediyordum, dedi Axel.

– Öyle mi?

– Ama çok geç kaldın. Gitmem gerek. Sana ne diyorlar?

– Alice.

İsminin Axel üzerinde ilginç bir etkisi oldu. Alice yarıkaranlıkta bile Axel'in yüzünün değiştiğini ve yüzünden acı dolu, inanmıyormuş gibi bir bakışın geçtiğini görebiliyordu. Yüz ifadesi neredeyse anında kayboldu. Koyu gri olduğunu düşündüğü gözlerinin mavi olduğunu gördü.

– Alice, dedi ve sonra tekrarladı. Alice.

Axel ona yaklaştı. Alice kıpırdıyamadığını fark etti. Axel ona sarılmadı. Yüzünü, çenesini eliyle kavradı ve ağzını ağzına doğru çekti. Alice Axel'in dudaklarının onunkilere yaklaşıırken gülümsediğini, sonra gülümsemediğini, ama eli çene kemiğindeki baskısını artırırken onu derinden öptüğünü hissetti.

Alice ellerini kaldırmadı. Axel tarafından öpülürken öylece durdu, Axel ellerini indirdiğinde, dudaklarını onunkilerin üstünde bıraktığında, dili dudaklarını ayırıp, içini araştırmak için ağzına girdiğinde ona sadece dudaklarıyla eşlik etti. Bu öpücük, başı döndüren tanımlanamaz görüntülerle dolu hızlı bir ekrana dönüşene kadar sürdü. Birdenbire bir çeşit yitirme şaşkınlığı içinde sona erdi. Alice titriyordu, düşeceğini düşündü. Axel'in sesi çok uzaktan geliyordu. Alice'in gözleri kapalıydı, gözlerini açmak için çaba harcaması, zorlu bir süreci yeniden öğrenmesi gerekiyordu.

– Yakında yine görüşeceğiz.

Sonradan, onunla kapıya gitmiş olmayı, konuşmuş olmayı, bunun ne demek olduğunu, bu yakında görüşeceğiz lafının ne demek olduğunu sormuş olmayı istedi, bunu tutkuyula istedi. Böyle yapmak yerine orada dikildi, solgun bir ışıkla aydınlanan odada gözlerini açtı. Axel çıkarken kapıları kapatmış olmalıydı, ama o bunu duymamıştı. Yavaşça kademeden boş hole çıktı, sonra Jarvis'in lambasını söndürmek için geri döndü.

Düşünmüyor, sadece hissediyordu, henüz kendi kendine –o da bir şey yaptıysa– ne yaptığını sormuyordu. Tom'un kapısı kapalıydı. O geçerken kapıyı açıp, kafasını uzatmaması için dua etti. Yapmadı. Müdür odasına geldiğinde eve insanların girdiğini duydu. Tina ve Daniel Korn'un seslerini duyuncaya kadar orada dikildi ve bekledi. Alice aşağı inip Axel Jonas'la tekrar karşılaşmasaydı, onunla yarıkaranlıkta kar-

şlaşıp, acayip öpücüğüne karşılık vermeseydi eğer Tina'ya Axel'den söz edecekti, ama onun da bugün yarın Jarvis'e bundan bahsedeceğini bildiğinden öyle yapmayacaktı.

Leylak Villa'da Cecilia yatakta uyanık olarak uzanıyordu. Bu alışılmadık bir şeydi. Geceleri çabucak uyur, dörtte kalkar ve bir daha da uyuyamazdı. Daphne zor uykuya dalmanın anksiyete işareti, çok erken uyanmanın da depresyon işareti olduğunu söylemişti, o da bunu Peter'dan duymuştu.

Cecilia kendisinin kronik olarak depresyonda olduğunu düşünmüyordu, daha çok olayların aydınlık yönlerini görmeye çalışan biri olduğunu düşünüyordu. Şu anda bakacağı aydınlık yön de o gün Jasper'ın ve özellikle de Bienvida'nın ona anlattıkları güzel şeylerin ışığında güneşlenmekti. Örneğin, hafta sonunda Brian'la çıkacak olmaları gibi. Bir zamanlar onlarla daha önceden ayarlanmış bir yerde buluşan Brian, artık gerçekten de onları okuldan almaya geliyordu, Müdür dairesinde Tina'yla bir kahve içiyordu, Tina'yla muhabbeti iyiydi. Hatta Bienvida bunu neredeyse cumartesi günü Tower Bridge sergisine gittiklerinde Tina da onlarla gelecekmış gibi anlatmıştı.

Bu anlatılan Tina gibi görünmüyordu. Cecilia bunu kabul ediyor ve bununla yüzleşiyordu. Bienvida'nın ona anlattığı her şeye inanmıyordu, belki yarısına bile inanmıyordu. Brian ve Tina'nın yeniden birleşmeleri, başka pek çok şey gibi Cecilia'nın en büyük isteğiydi. Yine evini ne yapacağını düşünüyordu. Bir olasılık, Brian'la birlikte yaşaması koşuluyla evi Tina'ya bırakabilirdi. Sonra da Cecilia, Daphne'nin yanına taşınırdı.

Bu mümkün, uygun ya da işe yarar bir şey olsa bile böyle bir koşul öne sürmenin doğasında olmadığını biliyordu. Uzun süre önce vasiyetini yazmıştı, her şeyini koşulsuz olarak Tina'ya, tek çocuğuna bırakmıştı. Tina'nın koşullara dayanan böyle bir düzenlemeyi kabul etmeyeceğinden emindi, insanları bu şekilde zorlamanın yanlış bir şey olduğundan da emindi. En azından çocuklar Tina'nın şimdiki yaşamında başka erkekler olduğundan bahsetmemişlerdi.

Cecilia kendini, çocukların da gelinin duvağını tutan nedimeler olarak katıldıkları Tina ile Brian'ın düğün hayaline

bıraktı. Böyle bir düğün töreni bir zamanlar onun için çok şoke edici bir şey olurdu, ama artık bu olaylara alışmıştı, uyum sağlamıştı. Birlikte yaşayan ve çocukları olan, sonra da çocuklarının da katıldıkları bir düğünle evlenen birçok insan olduğunu biliyordu. Tina'dan daha çok Peter hakkında olsa da, Daphne'yle bunu tartışmışlardı. Cecilia'nın Tina'nın bir yuva kurmasını düşlediği gibi, Daphne de Peter'ın erkekleri sevmekten vazgeçmesini, doğru kızı bulup, yanına taşınmasını ve sonra da onunla evlenmesini düşlüyordu.

Ama Peter'ı düşünmek, Cecilia'nın yaklaşmakta olan korkunç bir sona dair büyük bir endişeye kapılmasına neden oldu, Peter'ın arkadaşı için korkunç bir mutsuzluğa neden olacağını hissediyordu. Büyük, karanlık ve boş evindeki yatağında uzanarak düşüncelerini başka bir şeye yönlendirmeye çalıştı, düşüncelerini çok uzun zaman önce olan, ama çok açıkça hatırladığı, kendisinin de gelinin nedimesi olarak katıldığı Daphne'nin düğününe yoğunlaştırdı.

Daphne'nin yeni kocası, olması gerektiği gibi, ona bir armağan vermişti, ama armağanı Daphne kendisi seçmişti, bu işlenmiş akikten bir broştu, akik koyu ve çok açık pembe karışımı mercan renginden işlenmişti. Yıllardır birkaç kez bu broşu Tina'ya vermeyi düşünmüştü, ama vermemişti. Bu Hint ya da Afrika takılarını tercih eden Tina'nın takacağı türden bir şey değildi. Belki bir gün Bienvida takardı.

Broşu düşünmesi Cecilia'nın onun nerede olduğunu merak etmesine, ışığı yakıp, kalkmasına ve aramaya başlamasına neden oldu. Sonunda broşu boş odalardan birinde bir makyaj masasının çekmecesinde buldu; mükemmel bir düzenlilikle oraya kaldırılmış, pembe pamuklu yün kumaşla titizce sarılmış, diğer her şey gibi düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Ama broşu belki de yıllardır orada sakladığı için kendi kendine kızdı, belki de on yıldır orada duruyordu.

Broşu kendi odasına götürdü ve mücevher kutusuna koydu, broş artık kendi eski yerinde değildi, kutuya döşenmiş kadife kumaşa iğnelenmişti. Bu hareket, bu ancak gece yapılabilecek türden davranış Cecilia'ya derin bir tatmin duygusu, her şeyi yoluna koymuş ve açık bir yanlışlığı düzeltmiş olma hissi verdi. Anında uykuya daldı.

On dördüncü bölüm

Üstü örtülmüş, ayaklarına takılan köstekle sabit ve hareketsiz kalan Abelard, Piccadilly Hattı vagonunun uzak köşesinde Jed'in bileğine tünemişti. Bir cumartesi günüydü ve hattın sonuna Cockfosters'a gidiyorlardı.

Jed bugünlerde Hampstead Koruluğu'na yeniden gitmenin akıllıca olmayacağına karar vermişti. Korulukta, St. Columba's Hastanesi'nin arka taraflarında Abelard'ı uçururken birtakım garip bakışlarla karşılaşmıştı. Buranın, koruluğun pek sık kullanılmayan bir kısmı olduğuna inanmasına karşın, birkaç grup insanla karşılaşmıştı. Kadının biri gerçekten de onunla sansürcü bir tavırla konuşmuştu, korulukta 150 farklı vahşi kuş türü yaşadığını söylemiş ve ona bunların koruma altına alınmış kuş türleri mi olduğunu sormuştu.

Abelard'ı güvercinler ve tavşanlar dışında bir şeye yöneltmeyi düşleyemezdi bile, ama şahının yaptıklarını her zaman, hatta sıklıkla kontrol edemediği de doğrudu. Nihayetinde Tina'nın küçük kızını çok üzen saksığan olayı gibi bir olay da yaşanmıştı. Yukarda Enfield Chase'te ufkü ve alanı daha geniş olacaktı ve daha yalnız kalabilecekti.

Metro vagonu Wood Green'e kadar doluydu, ama yolcular yavaş yavaş inmişlerdi ve şimdi Jed tek bir adam dışında, Londra Metro Ulaşımı üniformalı bir siyah dışında yalnızdı. Bu adam Jed'in iki koltuk ötesinde oturuyordu, bir iki kez merakla şahine bakmıştı, ama bir süre sonra vagonun

diğer ucuna geçmişti. Jed bunun nedeninin şahincilik ceke-tinden gelen ağır koku olduğunu biliyordu, insanları kaçı-ran, ama Abelard'ı rahatlatıyormuş ve sessiz kalmasını sağ-lıyormuş gibi görünen iğrenç bir kokuydu bu.

Bileğinde sessizce ve dengeli bir şekilde duran, üstü ör-tülmüş Abelard'ı tutarak Cockfosters'ta indi. Şahin böy-leyken Jed ona derin ve sıcak bir sevgi, bir zamanlar bir ka-dına ve bir çocuğa duyduğu sevgiden farklı olduğunu dü-şünmediği türden bir sevgi duyuyordu. Başka bir yoldaş is-temiyordu, Abelard'ın kaçma teşebbüsüne girişmeden kolu-na tünemiş bir şekilde durarak gösterdiği tepkiden başka bir şeye ihtiyaç duymuyordu.

Ama bu hafta korkunç geçmişti. Önceki haftalardan da-ha korkunç değildi, bu doğrudu, ama daha az korkunç da değildi. Dehşetli çığlıklar şafakta başlıyordu, Abelard'ın sesi Jed'e göre çok küçük olan porsiyonunun üstüne atıldığında kesiliyordu ve Jed işe gitmeden önce tekrar başlıyordu. Geri döndüğünde çığlıklar onu karşılıyordu. Okulun sakinlerine gün boyunca Abelard'ın sesinin hiç kesilip kesilmediğini sor-maya korkuyordu. Yanıtı bilmek istemiyordu.

Jed Abelard'ı şöyle bir tarttı. Kuş fazla kiloluysa ona ver-diği porsiyonları kesmesi gerektiğini biliyordu; bir ons çok fazla, yarım ons ise korkunç olurdu. Jed Abelard'ın kilos-u-nun düşmesi için dua ediyordu, böylece onu iyi besleyebilir ve bu çığlık olayını engelleyebilirdi. Dün iyi bir gündü, mut-lu bir gündü, kilo kaybı dikkate alınabilecek düzeydeydi, şa-sırtıcı bir şekilde çoktu ve ah, biftek parçalarından oluşan porsiyonunu iki katına çıkarmak, parlayan o gözleri, yeme-ğini hızla yiyen o gagayı izlemek öyle büyük bir zevk, öyle sevgi dolu bir mutluluktan ki. Jed çıkıp, güney tarafındaki Victoria Hattı'na görevdeki Koruyucular'a katılmaya gittiğin-de, Abelard tüneğinde uyuyan, sessiz ve mutlu bir şahindi.

Birlikte Triangular Wood'a gittiler. Burada tavşanlar var-dı, Jed Abelard'ın ayağına taktığı kösteği çözdü, uçuşunu, avının üzerine inişini, havada dönüşünü ve onu çağıran ısı-lığı duyup piliç ödülünü almak için eline dönüşünü izledi.

Yumuşak ve nemli bir gündü, gökyüzü griydi. Sadece me-şelerin kahverengi ve kurumuş yaprakları kalmıştı dökül-meyen. Çimler sonbahar yağmurlarıyla parlak yeşil rengini

almıştı. Abelard puslu havada dalışa geçti, bir güvercini izliyordu, sonra Jed'in bu çimli açıklığın sonundaki uzun ağaçların oraya uçması için verdiği emre uydu. Ya da uymak için elinden geleni yaptı. Jed'in hassas gözlerine, Abelard'ın uçuşu tanımlanamaz bir şey tarafından engelleniyormuş, duruyormuş gibi görünüyordu, yöneldiği alçak dala ulaşmadan önce, bir an havada çakılı kaldı.

Meraklanan Jed o ağaca doğru yürümeye başladı, yaklaştığı sırada da şahini çağırıyordu. Endişeden titrediğini hissetti. Ama Abelard ona doğru uçup, doğrudan eline geldiğinde, sakatlanmamış, genç ve güçlü bir kuşun kendinden emin kanat çırpışlarıyla, düzgün uçuşunu görerek rahatladı.

Her telefon çalışında Alice arayanın Axel Jonas olmasını bekliyordu. Jarvis'i tanıyordu, öyleyse onda bu evin telefon numarası da olmalıydı. Alice'e yeniden görüşeceklerini söylemişti. Telefonun ne zaman çaldığını duysa alt kata koşarak iniyor telefonlara yanıt veriyordu. Hiçbir zaman Axel olmuyordu. Ona gelen telefonlar sadece annesindendi.

Annesi Londra'ya Noel alışverişine "çıkıyordu". Konuşmak için Alice'le buluşmak istiyordu.

Alice bunun bir tür tuzak olabileceğini düşünüyordu. Annesi yalnız olmayabilirdi, yanında Mike'ı hatta Catherine'i de getirebilirdi. Artık o ve Tom Hammersmith'te altgeçitlerken Mike'ın onu tanımamasından memnundu. Mike'ı özlediğini ya da ona dönebileceğini düşünebilmiş olmasına şaşıyordu. En önemli şey müzikti. Hatta Tom bile ikinci sıradaydı ve Axel Jonas'ın onun için hiç önemi yoktu, sadece rahatsız olduğundan ve ne yaptığını bilemediğinden kendisini öpmesine izin verdiği bir adamdı.

Annesiyle buluşmasından bir gün önce, sabahleyin işe giderken, Holborn istasyonunda kalabalığın içinde arkasında Axel Jonas olduğuna yemin edebileceği bir adam gördü. Ama yeniden arkasına baktığında adam gitmişti, yanıldığını düşündü. O akşam Netherhall Way'deki evde dersi vardı. Alice asabiydi ve konsantre olamıyordu. Biraz çay içtiler, Madam Donskoy, Anne-Sophie Mutter hakkında konuştu ve sonra, "Başarıya ulaşabilecek yeteneği olmayan bazı insanların başarılı olmak istemelerini komik buluyorum" dedi.

Madam Donskoy'a başka insanların trajik bulduğu şeyler her zaman komik gelirdi.

– Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz? diye sordu Alice.

– Rusya'da “şapka kafana uyuyorsa giyersin” diye bir deyimimiz vardır.

– İngiltere'de de buna benzer bir deyimimiz var.

Alice'in saati dolduğunda Tom kapıyı çalmamıştı. Alice ona derse gideceğinden bahsetmemişti, ama Tom geçidin hemen dışındaki ağacın altında bekliyordu ve önüne çıkmayan adam figürü Alice'in zıplamasına yol açmıştı.

– Sizin için kemanınızı taşıyabilir miyim, Hanımefendi?

– Ah, Tom.

– Seni karanlıkta dışarıda yalnız başına düşününce çok endişelendim.

Alice yakında işten eve dönüş saatinde de karanlık olacağını söylemedi, çünkü bu Tom'un onu karşılaması tartışmasını yeniden açardı. Tom'un kolu omzunda, ağaçlarla kaplı, sonbahar yapraklarının arasından soluk ışıkların görüldüğü koyu gölgeli Hampstead sokaklarından geri döndüler.

– Yarın annemle buluşuyorum, dedi Alice. Dickens and Jones'un parfüm reyonunda.

– İnanmıyorum.

Bunu çok sık söylüyordu ve bu Alice'i rahatsız etmeye başlamıştı.

– Konuşmak istiyor.

– Alice, dedi Tom, Alice, onun seni geri dönmeye zorlamasına izin verme. Onun bir şey söylemesine izin verme.

– Kim benim dönmemi ister ki? dedi Alice hafifçe.

– Seni herkes ister.

Annesiyle buluşması ikisi için de pek hoş geçmedi. Çok katlı bir mağazanın, genç bir kadının küçük bir sahnede oturup, keman çaldığı restoranında birlikte öğle yemeği yediler. Alice kemancının oldukça iyi, hatta çok iyi çaldığını düşündü, bundan ürkererek geri çekilmeyi ve kulaklarını tıkamayı yeğleyebilirdi. Yaptıklarının ne kadar ciddi olduğunu göstermek için annesine aldığı keman derslerini anlattı. Madam Donskoy'un, büyük bir virtüözden iki haftalık yoğun bir kurs alması için Aldeburgh'daki Britten-Pears Okulu'na başvurmasını tavsiye ettiği konusunda bir hikâye de ekle-

meyi düşündü, ama bunu yapmamaya karar verdi. Tom'a olduğu kadar annesine de yalan söylemek istemiyordu.

– Senin için her şey çok güzel gidiyor öyleyse.

– Her şey yolunda gidiyor.

– Bebeğinin nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun?

– Bilmesem daha iyi, değil mi? Kendimi bundan tümüyle uzaklaştırmak daha iyi.

– Böyle çekip gitmenin haince bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Duygularını açıklayamaz mıydın, anlata-maz mıydın?

– Öyle yapsam hiç gidemezdim. Hiçbir zaman o cesareti bulamazdım.

– Mike'ı birkaç kez gördüm, dedi annesi. Senden hiç bahsetmiyor, bu onun için çok acı. Daireyi satıp, Julia ve kocasının yanına taşınmayı düşünüyor. Catherine ve Julia'nın bebeği neredeyse aynı yaşta. Eğer şimdiye kadar unutmadıysa, yakında başka bir annesi olduğunu unutacaktır. Julia harika bir kız, harika bir anne; pek yüzüne bakılacak gibi olmayabilir, ama yüzüne bakanlar seni nereye götürüyor ki?

Alice, "Oxford Caddesi'nde Çaykovski'yi ondan daha iyi çalan birini dinlemeye" diyecek gibi oldu. Marcia o bakışlarıyla muhtemelen şimdiye kadar kendine başka birini bulmuş olması gerektiğini söyledi. Ya da ayrılmadan önce biri olabilirdi.

– Seninle bahse girmek istiyorum.

Annesi daha önce hiçbir konuda onunla bahse girmeyi önermemişti, Alice buna şaşırdı.

– Çok paraya bahse girmek istiyorum, 1 000 pound'una, diyelim ki, asla konser sahnesine çıkamayacağın konusunda. Hayır, bunu geri alıyorum. Asla hiçbir orkestraya giremeyeceğin konusunda. İşte burada, bu adilce. 1 000 pound.

Axel Jonas sonunda onu aradığında isteydi. James Christianson'ın yanındaki kendi ofisindeydi. Axel kendini tanıttığında Alice buna inanmadı. Ağzı kurudu, ama telefon numarasını nereden bulduğunu sormayı başardı. Axel ilgisini de tanıyan birinden bulduğunu söyledi, Alice bunun Jarvis olduğunu tahmin etti. Axel daha açık olmayı reddetti. West

Hampstead'de bir pub'da, Railway ya da Black Lion'da buluşmayı önerdi, semti çok iyi biliyor gibi görünüyordu.

– Bu eve çok yakın olur. Bu Alice'in ihanete attığı ilk adımdı.

Bunu izleyen sessizlik Alice'e kahkahalarla doluymuş gibi geldi. Bu sessizlikti, ama bir şekilde neşeyle ısınmış bir sessizlikti. Sonra Axel çok hafifçe Kensington'da onun oturduğu yerin yakınlarındaki bir mekâna gideceklerini söyledi.

– Senin gibi bir adamla brandy içmek için uzun mesafelere yolculuk etmek gibi ilginç meraklarım yok.

Neden kendisini aptal hissetmesine neden olan bir adamla buluşmak istediğini merak etti. Bu buluşmadan, Axel'in niyetlerinden daha fazlasını beklediğini ima etmeden bunu Tom'un bilmesini istemediğini açıklamasının yolu yoktu. Pe ki bekliyor muydu? Ne bekliyordu? En azından Axel'in niye onunla buluşmak istediğini öğrenebilirdi.

– Bir erkeğe, bir kadına dışarı çıkmayı teklif ettiğinde genellikle böyle şeyler sorulmaz.

Bunu soğukça, düzeltme yapar gibi bir ses tonuyla söyledi. Sanlı Alice iyi bir şeyleri bozmuş gibiydi. Axel telefonu kapadıktan sonra Alice gitmemeye karar verdi. Adamı tanı mıyordu, onunla çok az konuşmuştu. Bir öpücük neydi ki? Annesinin kuşağı bir öpücüğü ciddiye alabilirdi, ama onun kuşağı değil.

Uyuduğu ve uyanık olduğu her saatte onunla birlikte olmak isteyen Tom'dan kurtulmak çok zor bir işti. Alice bozduğu şeyleri onarmakla ve Chelmsford'daki anne ve babasını ziyaret etmekle ilgili bir yalan uydurdu.

– Seninle geleceğim, dedi Tom. Anne ve babanla tanışmak istiyorum.

– Mike'ı terk etmiş olmam onlar için yeterince kötü, dedi Alice. Başka bir erkekle çıkıp gelirim ne tepki gösterecekleri hakkında bir fikrin var mı?

– Buna alışmak zorundalar, değil mi?

– Henüz değil, dedi Alice, bununla ne demek istediğini kendisi de pek bilmiyordu.

Tom yine o sinir krizlerinden birini geçirmişti. Bu kez bir tabağı yere fırlatmıştı. Alice ürküp, çığlık attığında, Tom kollarını hızla savurup, masadaki tabakları yere fırlattı. Alice

odadan çıkmaya çalıştı, ama Tom Alice'i ona özen göstermemekle, ona da kocasına davrandığı gibi davranmakla suçlayarak önünü kesti. Alice ona özen gösterdiğini söyledi, ki bu bir şekilde doğrudu, Tom bunu kabul etmedi, bir süre daha öfkesi devam etti, sonra daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak Alice'in kollarında gözyaşlarına boğuldu.

Axel Jonas konusunu birileriyle tartışmaya ihtiyacı vardı. Bunu Tom'la konuşursa, bu her şeyin sonu olurdu. Bundan Tom'a bahsederse, bir Kensington pub'ındaki buluşma ya da bir adamla brandy içmek için yapacağı millerce yolculuk gerçekleşmezdi. Axel Jarvis'in arkadaşıydı. Bunu Jarvis'le konuşmayı düşündü, ama bir akşam işten döndüğünde giriş holünde Jarvis'e rastladığında, Axel'la nasıl tanıştığını, Jarvis yokken onu nasıl kademeye aldığını ve tüm bunların ötesinde de bundan daha önce niye bahsetmediğini açıklaması gerekeceğinin farkına vardı.

Bunun yerine, Jarvis, işten dönüş saatinde Holborn'dan dönüş yolculuğunu çok kötü bulup bulmadığını sorduğunda, "Çalıştığım yeri bildiğini bilmiyordum" dedi.

Jarvis, Alice'e olması gerektiği gibi sorgulayan bir ifadeyle baktı. "Tina söyledi."

– Ah, elbette.

– Bununla ilgilendim, dedi, çünkü senin çalıştığın bina, havalandırma bacasının içine açıldığı binanın yanında. Bu eskiden içinde Central Hattı'na inen bir merdiveni olan büyük bir baca. Asansörleri yaptıklarında merdiveni kaldırdılar ve havalandırma için bacayı genişlettiler. Ofisinizin çatısından baksaydın, havalandırma bacasının ağzını görebilirdin.

Jarvis'in metro trenlerine olan takıntısını, başka bir şeyle ilgilenmediğini hatırlaması gerekirdi. Jarvis, sorusunu neyle ilgilendiğinin farkında olmadan yanıtlamıştı, ama Axel'in Angell, Scherrer ve Christianson'ın telefon numarasını nereden bildiği konusunu daha da karanlık içinde bırakmıştı. Alice yukarı çıktı. Koridorlardaki ışıklar yanıyordu, ama aşağıdaki giriş holü karanlıktı, Alice aşağıya baktığında Jarvis'in hâlâ sönük elektrikli avizenin gölgesinin düştüğü yerde, kocaman bir örümceğin ağına yakalanmış gibi dikildiğini gördü.

Kesinlikle Axel'la buluşmamaya karar vermişti. Yaşamında bu olmadan da yeterince karışıklık vardı. Gitmeyecekti ve

onu yine ofisten ararsa, telefonlara bakan kıza onu bağlamamasını söyleyecekti. Axel okula gelmeyecek, Alice de onu bir daha görmeyecekti. Bir iki hafta içinde Axel'ı unutturdu.

Cumartesi günü Cheval Place'teki pub'a Axel'dan önce gitmişti. Axel onu on beş dakika bekletti. Alice kendine bir kadeh şarap almış ve içmişti, gitmek üzereydi. Axel'in gelmesi onu rahatlatmış sayılabilirdi. Artık kimseyi aldatmak, kararlar vermek zorunda kalmayacaktı, şüpheler, içsel sorgulamalar, çözümler olmayacaktı.

Axel geldiğinde özür dilemedi. Birbirlerini yaşamları boyunca tanıyormuş, her hafta bu saatte burada buluşuyorlarmış gibi, "Ah, meraba" dedi.

Yine aynı ayak bileklerine kadar uzanan eski püskü ve dar siyah paltoyu giymişti. Sakalını düzeltmişti, yüzü çok solgundu. Hafif dalgalı, kalın telli siyah saçlarını ince siyah bir ip parçasıyla arkadan bağlamıştı. Alice, Freud'la ilgili bir televizyon dizisindeki yardımcı rollerdeki karakterlerden biri gibi göründüğünü düşündü. Alice'e bir kadeh daha şarap, kendine de bir brandy aldı. Alice, Axel'in sol elinin işaret parmağında, üst üste geçmiş beyaz ve kırmızı altın şeritlerden yapılmış ağır, yekpare bir yüzük fark etti. İlk karşılaşmalarında bu yüzüğü takmamıştı, Alice bundan emindi. Alice bunu garip buldu. Erkeklerin yüzük takmasının normal olduğunu düşünüyordu, ama bazen takıp bazen takmamalarının ya da işaret parmağına takmalarının öyle olduğunu düşünmemişti.

Axel şaşırtıcı bir şekilde Jarvis'in nasıl olduğunu sordu. Alice ne yanıt vereceğini bilemedi.

- Gelecek hafta Rusya'ya gidiyor, dedi.
- Ah, gizli ajanımız.
- Metroları görecek.
- Trenlerin geçişlerini izleyen adam.
- Evet, öyle diyebilirsiniz. Uzun bir süre için uzakta olacak.

Yeni metro sistemlerini görecek.

- Koca Jarvis.

Alice biraz şarap içti. "Sen kimsin?" dedi. "Ne iş yaparsın?"

- Fotoğrafçıyım. Ah ve bir de ayı oynatıcısıyım.
- İnanmıyorum, dedi Alice, Tom gibi. Niye erkeklerin konuşma tarzlarını kapardı ki?

Axel gülmeye başladı. “Hangi kısmına inanmıyorsun? Eğitim açısından gerçekte bir psikoloğum, sadece hiç çalışmadım. Aslına bakarsan, hiç ekmeğini kendi kazanan biri olmadım.”

– Buna inanırım. Ayı oynatıcısı lafıyla ne demek istiyorsun?

– Bir ayı ve ben metroda bir gösteri yaptık. Gerçek bir ayı değildi, anlarsın. Kıyafet değiştirmiş bir adamdı.

– Ama ben sizi gördüm! diye bağırdı Alice. Metroda çalgıcılık yapan bir gruptaydım ve sizi gördüm!

Sesi yine buz gibi oldu. Çok sıcak ya da çok fazla buz gibi olabilen alçak ve yumuşak bir sesi vardı. “Sanırım binlerce insan gördü” dedi. Sesi artık soğuktu, tatsızdı, “Ben deliyim, biliyorsun.”

– Anlıyorum.

– Hayır, ciddi olduğumu düşünmüyorsun. Ama bu doğru. Deliyim. Akıl hastasıyım.

– Derler ki, dedi Alice hafifçe, bunu biliyorsan öyle değildir.

– Korkarım ki bu doğru değil. En kötüsü de bu, deli olmak ve öyle olduğunu bilmek.

Alice’e çok sert bir şekilde bakıyordu. Alice, içi titreyerek, “Haklı, evet, deli” diye düşündü. “Gideceğim” diye düşündü, kalkacağım ve buradan kaçacağım.” Axel güldü, sıcak, hoş ve zekice bir gülümsemeydi bu.

– Gel, gidelim, sana öğle yemeği ısmarlayacağım.

Alice bir kafeterya ya da en iyi olasılıkla şarap içilebilen bir restoran bekliyordu. Axel onu Walton Caddesi’nde masalarına geçmeden önce, görevlilerin aşırı bir kibarlıkla Axel’in seçmesi için birkaç kravat önerdiği pahalı bir restorana götürdü. Axel, pek uysalca olmasa da, boş bir gülümsemeyle kravatlardan birini seçti. Alice burası için yeterince iyi giyinmemiş olduğunu hissetti, kot pantolonunun, eski püskü bluzunun ve örgü ceketinin farkındaydı.

Şampanya aldılar, sonra da şarapla devam ettiler. Yemeğin yarısına geldiğinde Alice bunun yediği en pahalı yemek olacağını fark etti. Tom’u Çin yemeği paketi yüzünden nasıl azarladığını hatırladı.

Axel onunla Jarvis hakkında konuştu. Axel’la aynı daireyi paylaşan ve Jarvis’le aynı üniversitede okumuş olan Ayı Adam

İvan aracılığıyla tanışmışlardı. Konuşkan ve ilgiliydi, oldukça da kibar davranıyordu. Alice'e evi, Cambridge School'u, ne kadardır orada yaşadığını, orada başka kimselerin yaşadığını sordu. Jarvis'in bir ev sahibi durumuna geldiğinden haberi olmadığını açıkladı.

– Öyle yaşıyor, dedi Alice. Parasını oradan kazanıyor.

Axel'a sınıf adları ya da numaraları hâlâ kapının üzerinde olan odaları ve kimin nerede kaldığını anlattı. Axel dinledi. Sonra bu konuya ilgisini kaybetmiş gibi göründü. Alice hakkında konuştu. Alice ona müziğini, hedeflerini anlatmıyordu.

Alice konuşurken Axel onu yakından izledi. “Analiz edilmek böyle bir şey olmalı” diye düşündü Alice. Axel her kelimeyi dinliyor ve tartıyor gibi görünüyordu, bazen dudakları gülümser gibi oluyordu, bazen de ifadesinin o aşırı ağırlığı geri geliyordu. Alice yine onun rahibimsi görünüşüne, dalgın bakışına, hayalci gözlerine vurulmuştu. Delilik hakkında söyledikleri şimdi saçma geliyordu. Yemek bittiğinde, Axel ödemeyi bir American Express gold card'la yaptı; bu da başka bir sürprizdi. Alice Axel'ın böyle rahip gibi görünüşünü, bu sıradan soğukluğunu merak etmeye başladı. Şimdi ne yapacaklardı? Axel ondan ne bekliyordu?

Axel köşeyi döner dönmez bir dairesi olduğunu söylemişti. İvan denilen adam da orada kalıyordu, ama şimdi orada olmayabilirdi. Önceden böyle bir durumla başa çıkabileceğini düşünen Alice, şimdi Axel ona belirli bir şekilde bakarsa, belirli bir ses tonuyla konuşursa ve onunla kaldığı yere gitmesini isterse ne yapacağını bilmiyordu. Öpücüğü anımsıyordu. Ama yanındaki Beauchamp Place'ten yukarı yürüyen bu adam yüzünü kavrayıp, dudaklarını dudaklarına götüren o adam olmayabilirdi. Yine de hâlâ onun evine doğru gittiklerini sanıyordu. Yürüdü. Axel artık onunla konuşmuyordu. Yukarda, Brompton Yolu'nda durdu ve Alice'e baktı, Alice hipnotize olduğunu hissetti. Bacakları zayıf düşmüştü. Alice eli ağzında, Axel'a bakıyordu.

Her şey çok çabuk oldu. Alice ne olduğunu pek anlayamadı. Axel bir taksi durdurdu, kapıyı açtı ve Alice arabaya binerken onun arkasından binmek yerine şoföre, Alice'i West Hampstead'de Cambridge School'un olduğu caddeye götür-

mesini söylüyor ve eline bir beşlik sıkıştırıyordu. Alice taksinin içinde sarsılmış bir halde kalakaldı. Axel hoşça kal demiş olmalıydı, o da bir şeyler söylemiş olmalıydı, ama ne söylediğini hatırlamıyordu. Bu onun için tam bir şoktu, zaten ne bekliyordu ki?

Sonrasıyla ilgili bir vaat, yeni bir buluşma ayarlamayı bekliyordu. Axel arkasına bile bakmadan gitmişti ve Alice ondan bir daha haber alamayacağını biliyordu.

Axel onu ertesi perşembe işten aradı. Alice böyle bir şey olursa ne yapacağını provasını yapmıştı. Perşembeye kadar bu konudaki umutlarını ya da korkularını yitirmişti. Zaten Axel'la ilgili olarak umut mu korku mu duyduğunu bilmiyordu. "Hayır, mümkün değil, özür dilerim, yapamam" demek istedi, ama bunların yerine, "Evet, tamam" dedi. Aynı yerde, aynı pub'da buluşacaklardı.

O ikinci cumartesi günü çok erkenden uyandı. Ortalık çok karanlıktı. Jarvis'in Rusya'ya gidişi, ön kapıyı yavaş ve dikkatlice kapayışı uyandırmıştı onu. Jarvis'i bekleyen bir taksi yoktu. West Hampstead'den Green Park'a giden Jubilee Hattı trenine, sonra da Heathrow'daki terminale giden Piccadilly Hattı'na binecekti. British Airways'in Moskova'ya BA 872 numaralı uçağı 9.15'te kalkıyordu.

Alice, Axel için ne giymesi gerektiğini düşündü. Hiçbir şeyi yoktu, hiç güzel giysisi yoktu. En iyi giysileri işe giderken giydikleriydi. Bu adam için kendi görünümüne gösterdiği özen, onun Alice için ne kadar önemli olduğunun ispatıydı, ancak onunla alay eden, onu kullanan bu insan müsveddesi kravatsız bir gömlek ve metro girişinde dilencilik yaparken giyebileceği türden bir paltoyla geç gelecekti.

Tom yanında sessizce uyuyordu. Çok yakışıklıydı, ona bakmak büyük bir zevkti. Tom'a sahip olan hiçbir kadın Axel'a ikinci bir kez dönüp bakmazdı. Alice kalktı ve kış şafağının gri ışığının içeri girebilmesi için perdeleri çekti. Tom uyumaya devam etti. Işık onu asla uyandırmazdı. Alice Axel için giyebileceği dalkavukça bir şeyler bulmaya çalışarak, zavallı gardirobunu araştırmaya başladı.

Axel bu kez erken gelmişti, Alice gittiğinde oradaydı. Brandy'si önünde masada duruyordu ve Alice için de bir kadeh şampanya vardı. Ayağa kalktı, Alice'in iki elini de avuç-

ları arasına aldı, Alice onun işaret parmağındaki kırmızı ve beyaz altından yapılma ağır yüzüğün elinin ayasını çizdiğini hissetti.

Alice'e söylediği neredeyse ilk sözlerden biri de, "Günün daha geç bir saatinde buluşabilmeyi isterdim. Öğleden sonraları sevişmeyi pek sevmiyorum" oldu.

Alice kızardı. Kan sadece başına sıçrayıp ısıtmakla kalmadı, yüzüne sıçrayarak onu kıpkırmızı etti. Ellerini geri çekti ve oturdu.

Axel ona gülüyordu, yine kendisini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

Tom, Alice'in bir listesini hazırladığı çeşitli müzik okullarına başvuracağına dair söz vermişti. Bu sözü vereli bir hafta olmuştu, ama bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Kendini yeniden bir kolejde, yirmi öğrenciyle birlikte bir ders yaparken düşünemiyordu. Zaten bir diploması olan, artık daha fazla resmî öğrenim görmesi gerekmeyen ve eğer isterse orkestralarda deneme sınavlarına başvurabilecek olan Alice için durum farklıydı. Tom müzik okulunu, başı ağrıdığı ve konsantre olamadığı ve insanlar onunla birazcık tatsız bir şekilde konuşsalar öfkeye kapıldığı için bırakmıştı. Peki şimdi farklı olacak mıydı? Artık başı ağrııyordu, ama konsantre olma konusunda daha iyi olmadığından emindi ve bir kez daha neredeyse her günkü öfkeli halini kanıtlıyordu.

Hatta şu anda Alice arka arkaya iki haftadır anne ve babasını görmeye gittiği ve onunla gitmesine izin vermediği için kızgındı. Alice'in anne ve babasını kendi başına ziyaret etmesi onu sinirlendiriyordu. Onu her tür konuda -Mike'a dönmesi konusunda olmasa bile, eğitime devam etme, Brüksel'e öğrenim görmeye gitmekle ilgili çılgın fikrini gerçekleştirme konusunda- ikna edebileceklerinden korkuyordu. Bunun için para vermeyi bile önerebilirlerdi. Tom paranın kendi elinde olması gerektiğini biliyordu.

Yeni bir James Galway olamayacaktı. Bir Thomas Allen da olamayacaktı. Kendine dair bu bilgi kırıntısından, bununla yüzleşmekten ve buna dayanmaktan biraz da gurur duyuyordu. Tüm yetenekleri, flütünü çalışı ve sesi, o gece

Rickmansworth'teki o karanlık yolda sonsuza dek sakat kalmıştı. Zavallı eline baktı, serçeparmağını bulmaya çalıştı ve başaramayıp, kendine acıma duygusuna yenik düştü.

Büyükannesi bir ölseydi! Böyle konuşmamasını, böyle düşünmemesini söylemesi için Alice'e ihtiyacı yoktu. Büyükannesini bir zamanlar severdi, şimdi de seviyordu. Tom okulda Peter ve Jay'in gelip, onu almasını beklerken, onlarla birlikte metroya inmektense, büyükannesini görmeye gidebileceğini düşündü. Niye büyükannesine, "Parayı bir gün bana bırakacağına söz verdin, şimdi birazını versene" diymesindi? En fazla vermeyi kabul etmeyebilirdi ve kabul edebilirdi de.

Alice'le birlikte kalacakları bir yer alırdı ve eğer Alice bunu isterse, onunla bir yıllığına Brüksel'e giderdi. Bunu onun için mümkün kılarsa Alice'in onu seveceğini düşünüyordu. Geri döndüklerinde bir iş kurardı. Metroda çalgıcılık yapmaya devam ederdi, metroda çalgıcılık yapmak sevdiği şeydi, şimdiye kadar yaptığı şeyler arasında yapmaktan en çok zevk aldığı şeydi, ama bir iş de kurardı. Müzikle ilgili bir şeyler örneğin. Tom okuldayken ağaç oymacılığında iyiydi, elleri becerikliydi ve keman yapmayı öğrenebileceğini düşünüyordu. Kafasında on yıl sonrası için Alice'le birlikte mutlu yaşamlarının tablosu vardı, ev yapılmış ve yapılmakta olan kemanlarla dolu olacaktı, Alice kuzeydeki bir orkestrada ikinci kemancılık yapıyor ya da bebek yapmaları için işini bırakmış olacaktı. Kuzeydeki bu taşra kentinin banliyölerinden birindeki evlerinin dışına, üstüne keman resmi çizilmiş tahta bir tabela asacaktı. Okulda resim dersinde de iyiydi.

Axel Alice'i aynı restorana götürmek yerine, aslında herhangi bir restorana götürmek yerine, barda sandviç ismarladı. Heathrow'da Jarvis'i uğurlamak için altıda kalkmıştı. Hepsi birkaç kişi olan eski arkadaşlar bir kahve içmek için terminalde buluşmuşlardı. İvan da oradaydı, ama o yatmak için eve gitmek istemişti.

– Sana bir şey söyleyeceğim, dedi Alice'e, ama ne olduğunu belirtmedi.

Pub'ın havası pek hoş değildi, kalabalık ve dumanlıydı. Üstü mermer kaplı küçük bir masada ve ikisi de demirden

yapılmış küçük birer sandalyede oturuyorlardı, ama karanlık bir köşeye sığınmışlardı. Başka bir yerde oturma şansları yoktu. Axel Alice'in pek yemek istemediği peynirli ve tursulu sandviçlerle döndü, kendisine biraz daha brandy ve bir kadeh daha şampanya almıştı.

Alice Axel'in öğleden sonraları sevişmekle ilgili söylediklerini düşünüp duruyordu. Bu şimdiye kadar ona birinin söylediği en sıradışı laftı. Bunu düşünüyordu, bir şaka mı olduğunu, yoksa gerçekten söylediği şeyi mi söylemek istediğini merak ediyordu. Kafasını kaldırıp Axel'in gözleriyle karşılaşmıştı, genç adamın, düşüncelerini okuduğuna dair rahatsız edici bir his duydu. Bu doğru olamazdı, ama Alice Axel'in her zaman onun ne düşündüğünü bildiğini hissediyordu.

– Bana ne söyleyecektin? dedi sonunda.

Axel gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. “Sana bir şey mi söyleyecektim?”

– Öyle dedin. Bana bir şey söyleyecektin.

– Ah, evet. Evet, elbette. Ne tepki vereceğini merak ediyorum.

Ona bakıyordu, Alice onun bir deneyde kullanılan koba-baya bakan bir biyolog gibi, soğuk, ilgili bir şekilde ve azıcık bir empati duymadan baktığını düşündü. İfadesi çabucak değişti. Şimdi duyarlı, neredeyse sıcak bir ifadeyle bakıyordu. Yüzlüklü elini uzattı, masanın diğer tarafındaki Alice'in eline ulaştı. Elini tutmak yerine, parmaklarını okşadı. Kederli bir şekilde gülümsedi.

– Umarım sevinirsin. Sevinmesen bile, sevinmiş gibi yapar mısın? Yapar mısın, Alice?

– Bilmem, dedi Alice küçük bir kız gibi.

– Ah, hadi, biliyorsun, yapmalısın. Evet mi hayır mı?

– Evet.

– Sizin evde kalmaya geliyorum.

Alice hiçbir şey söylemedi. Bir an yanlış duyduğunu ya da bunun başka bir şey için kullanılan bir ifade, bir argo deyim ya da bir tür kibar ifade olduğunu düşündü. Bu birilerini reddettiğinizde, onlara kapıyı gösterdiğinizizi ya da sokağa açılan kapının anahtarlarını verdiğinizizi söylemek gibi bir şeydi.

– Affedersin. Ne demek istediğini anlamıyorum.

Axel abartılı bir sabır ifadesiyle biraz önce söylediklerini

tekrarladı. “Sizin evde kalmaya geliyorum. Senin kaldığın evde. Bir oda tutuyorum, şey, iki oda.”

– Ama bunu yapamazsın. O Jarvis’in evi.

– Ah, Alice, dedi Axel ve parmakları yine Alice’in parmaklarını okşadı. Beni ne yerine koyuyorsun?

Alice başını salladı.

– Ne demek istediğimi düşündün? Bir işgalci olacağımı mı düşündün? Doğal olarak, bunu Jarvis’e sordum. Şey, aslında, Jarvis bana sordu.

– Bunu niye istiyorsun ki? Kalacak yerin var.

– Bir ayıyla birlikte kalmaya devam edemem. Bir süre güldü. Alice ona dik dik baktı. Elini o tüy hafifliğindeki okşamanın altında eriyekmiş gibi hissediyordu. Kimseyle kalamam. Alice, sevinmiş gibi yapacağına söz vermiştin.

Vermiş miydi? Axel’in açıklamasıyla donakalmıştı. Ne hissedeceğini bilmiyordu.

– Beşi ve resim odasını alacağım, dedi. Onların boş olduğunu söylüyor.

Tom ile onun üstünde kalacaktı, Jed, tren seti ve çanla birlikte yukarda ikinci katta olacaktı. Her zaman öğleden sonra olmayacaktı. Yine kızardığını hissetti ve Axel bunu gördü. Alice onun bunu gördüğünü birden belirip kaybolan gülümsemesi nedeniyle söyleyebiliyordu. Barda başka birinin varlığını fark etmeli ya da dumanı hissetmeli ya da kopan kahkahaları duymayalı uzun zaman olmuştu. Yalnızdılar. Alice kendini çok zayıf ve çok kırılgan hissetti. Axel parmaklarını sıkıca tutup, onları iyice kavradı.

– Neye inanırsın, Alice?

Alice bunu kendince anladı, ama Axel’in ne demek istediğini anladığı konusunda endişeliydi. “Tanrı’dan mı bahsediyorsun, ya da bir tür prensip veya öyle bir şey?”

– Ne istersen.

– Müziğe.

– Ah, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.

– Ya sen? Alice bunu fısıldayarak söylemişti.

– Ben mi? Şey, ben aşka inanırım. Ebedî aşka, mezarın ötesine kadar giden aşka. İntikamcı aşka ve misillemeye.

Alice’in elini dudaklarına götürdü ve yavaşça öptü. “Ve şimdi beni affetmelisin, gitmeliyim.”

Alice duyduklarına inanamıyordu. Kendisinin, “Hayır, hayır, lütfen...” diye fısıldadığını duydu.

– Ama, tatlım, kesinlikle yerine getirmem gereken bir sözüm var. Axel’in yalancılıktan yavaş yavaş konuşmasını pek fark etmemişti. Axel onun şaşkınlığına güldü. Ah, Alice, öyle bakma. okula geleceğime sevindiğine inanıyorum.

– Sevindim, dedi Alice duygusuzca.

Bir kez daha Axel bir taksi durdurdu, kapıyı açtı ve Alice’i taksiye bindirdi.

On beşinci bölüm

Cecilia Darne bir zamanlar bir araba komşusunun kedisini yanından sıyrıp geçtiğinde, kedinin dersini aldığını ve artık caddeye çıkmayacağını söylemişti. Bienvida bunu biraz da anlamlı bir şekilde tekrarladı.

– Ben kedi değilim, dedi Jasper.

Kardeşi ne demek istediğini anlamadı. Bienvida, Jasper'ın yaşadığı korkudan sonra artık kızakçılık oynamayacağını düşündüğünü söylemeye çalışmıştı.

– Her neyse, kediler metro trenlerinin üstünde yolculuk etmezler, dedi benzetmesinin yanlışlığını görmeye başlayan Bienvida.

– Hayır, ama sanırım sıçanlar yapıyorlar, dedi Jasper. Tavandaki deliklerden çıkıp, sonraki istasyona kadar trenin üstünde yolculuk yaptıklarını sanıyorum. Böyle millerce gidebilirler.

Bir süre sıçanlar ve fareler üzerine konuştular. Bienvida vestiyerin zeminine akşamdan ekmek kırıntıları koyarsa, daha sonra geri döndüğünde bir düzine kadar farenin bunları yediğini görme şansını yakalayabileceğini keşfetmişti. Orada uyurlarken bir tanesi Jasper'ın elinin üzerinden geçti ve Jasper bağırarak uyandı, ama evdekilerin hiçbiri onun bağırışını duymadı. Haftalardır metrodan uzak kalmıştı. Hatta düzenli olarak okula bile gitmişti. Bir keresinde en son tavan yolculuğuyla ilgili bir düş görmüştü, düşünde za-

manında atlayamamıştı, aşağıda onu yakalayacak ayı kılığında biri de yoktu ve Axel Jonas'ın kafasına çarpacak kadar alçak olmadığını söylediği metal çubuk trenin tavanından sadece birkaç santimetre yukardaydı ve uyandığında üstüne doğru geliyordu. Başka bir düste ise Axel Jonas da onunla birlikte vagonun tavanındaydı, onu raylara atmak için çabalıyordu. Jasper geri dönmemeye, bir daha bu riske girmemeye karar vermişti.

Ama zaman her şeyi değiştiriyordu. Bir süre sonra Cecilia'nın komşusunun kedisi bile caddeyi geçmek için şansını deneyebilirdi. Bu konuda Damon'la hiç konuşmamıştı. Onunla aynı okula gitmeyen diğer çocuklarla ise, o son kader yolculuğundan beri karşılaşmamıştı. Bunu kimseyle tartışmaya ihtiyacı yoktu. Bu olayı kendi başına yaşıyordu. Kafasını karıştıran ve onu cezbeden şey ise Baker Caddesi'nden Finchley Yolu'na kadar giden, Jubilee'deki yolla aynı uzunlukta olan, ama araya giren iki durağın olmadığı uzun yoldu. Axel Jonas'a bu yolu zaten geçtiğini söylemişti.

Axel Jonas'a bunu söylememiş olsaydı bunu pek umursamazdı, bu sorun olmazdı, unutulabilirdi. Ama her şeyde olduğu gibi, bu yalancılıktan övünmeyi de gerçeğe dönüştürmesi gerekiyormuş gibi geliyordu. Bunu yapmalıydı, sonra durabilirdi. Amacı Wimbledon'ı kazanmak olan ve bunu bir kere yaptıktan sonra tenisi bırakabilecek bir tenis oyuncusu gibiydi.

Cecilia, Tina'nın öğlenin "uygun" saati dediği saatte ziyaretine giderken, kiralık bir minibüsten mobilyaları boşaltan siyah sakallı, uzun ve esmer genç bir adam ile şapkalı ve atkılı daha kısa boylu bir adam gördü. Boşaltılan mobilyalar arasında belki karyola olabilecek bir metal nesne, Cecilia'nın bir yer halısı olarak adlandırılabilceğini düşündüğü bir şey ve bir sürü fotoğraf makinesi ile fotoğrafçılık malzemesi vardı.

Cecilia sakallı adamın ona trende işkence eden adam olduğunu anladı. Bu yüzden diğerinin de ayı olduğunu tahmin etti. Bu onu şoke etti ve dönüp, eve doğru kaçması yönündeki doğal içgüdüsünü bastırması gerekti. Kalbi küt küt atıyordu, ama yoldan yukarıya doğru çıkarak ve okulun ve-

randasının sundurmasının altından geçerek onlara yaklaşıırken, bu iki adamı izledi. Onu tanımamışlardı, bundan emindi. Hatta ona gösterdikleri ilgiye bakılacak olursa, orada olmamıştı bile. Ancak Cecilia buna alışık ve aslında pek de umursamıyordu. Tüm insanlar içinde en az fark edilenlerin, en görünmez olanların ve en az ilgi gösterilenlerin yaşlı kadınlar olduğunu çok iyi biliyordu.

Bir iki dakika sonra yanılmış olabileceğine karar verdi. Bütün siyah sakallı adamlar birbirine çok benzerdi. Londra'da yüzlerce uzun boylu, ince yapılı genç adam olmalıydı. Diğerine gelince, aslında ayının yüzünü görmemişti, maskesinin altından bakmaya cesaret edememişti. Duyarlı davrandığı ve paniğe kapılmadığına memnun olmuştu. Cecilia bunların ona işkence yapanlar olmadıklarına dair duyduğu kesinlik hissini onaylamak için ikisine bir bakış daha attıktan sonra, eve girdi. İki adamın karyolayı taşımaya çalışarak yoldan yukarı yürüdüklerini görünce, onlar için ön kapıyı açık bıraktı.

Çocuklar okuldaydı. En azından orada değillerdi. Cecilia okulda olduklarına inanmayı tercih etti. Bu sessiz öğle saatinde, Tina'yı mutfağında masaya oturmuş kahve içer ve *Guardian*'ı okurken bulduktan sonra, kendini her şeye inandırabilirdi. Tina kafasını kaldırıp baktığında, gülümseyip "Merhaba, Anne. Selam. Nasıl gidiyor?" dediğinde, bu sözleri, "Sana söyleyeceğim bir şey var" ve sonra uzun süredir beklenen "Brian'la ben gelecek hafta evleniyoruz" açıklamasının izleyeceğine dair umudunu bastıramadı.

Böyle bir açıklama gelmedi. Rahat, soğukkanlı ve yaşamı olduğu gibi kabul eden Tina kalktı ve annesine bir fincan kahve yaptı. Daldan dala atlayarak, karşısına çıkan ve kabul edebileceği bu yeni işten bahsetti. Yıllardır Tina bazen de istekli bir şekilde çeşitli işlere girmekten bahsederdi, ama hiçbirine girmemişti. Ailede, Cecilia'yı ve kardeşleri pas geçmiş olmasına, Bienvida'da da ortaya çıkacağına dair bir işaret bulunmamasına rağmen, Tina'dan başka Jarvis'te de görülen ve belki Jasper'da da görülecek olan geniş bir kaygısızlık, felsefi sükûnet çizgisi vardı.

– Noel'de hepinizin bana gelmenizi istiyorum, Tina, dedi Cecilia, kızı yakınlarda açılan bir kullanılmış elbise mağazasında yarım gün çalışmanın biraz şüpheli görünen avantaj-

larını özetlemeyi bitirdikten sonra. İstersen Noel'den önceki gün gelip kalabilirsiniz, sonra da çocuklar çoraplarını alırlar.

– Evet, şey, tamam. Yani Noel günü gelsek de olur. Şimdiden karar vermemiz gerekmiyor, değil mi?

Tina asla böyle bir şeye o anda karar vermezdi. Her şeyin kendiliğinden olmasını severdi. Bir sürpriz gibi ortaya çıkmasını isterdi. Cecilia bu kez üstüne gitmedi. Televizyonda bilgi yarışmalarını seyreden ve her zaman seyretmiş olan Daphne'nin 64 000 dolarlık diyeceği soruya yaklaşıyordu. Bu sorunun çevresinde dolanıyordu.

– Elbette her zamanki gibi Daphne de kalacak ve Peter da öğle yemeğine gelmeye çalışacak.

Tina bir şey söylemedi. Sağ elinin başparmağının tırnağının ucunu kullanarak kırmızı ojesini kazıyordu ve çıkan parçaları kahvesinin içine atıyordu. Cecilia önce ne böyle bir şey olmuyormuş gibi davranmaya ne doğrudan Tina'ya ne de dikkat çekici bir şekilde başka yöne bakmamaya çalıştı. Kendisi bunu gerçekten düşünemeyeceği için, kendi kendine bunun pis ve iğrenç bir şey değil, normal bir şey olduğunu, yüzlerce genç kadının böyle yaptığını ve bunu fark ettiği için kendisinin telaşlı ve moruk bir bağınaz olduğunu düşünmeye çalıştı. Cecilia birkaç saniye kadar yavaş yavaş nefes aldı ve “Brian'a da sormayı düşündüm” dedi.

– Brian'a neyi sormayı düşündün?

Kimse için bir şeyleri kolaylaştırmak Tina'nın doğasında yoktu. Neyin ne zaman zor olduğunu anlamıyordu. Hiçbir şey asla onun için zor değildi.

– Noel'de gelip gelmeyeceğini, Tina.

– Ya, sordun mu?

– Sence gelir mi?

– Bilmem. Ona sorabilirsin.

Cecilia bu konuşmayı orada bıraktı. Birlikte Noel alışverişi yapmaya niyetlendikleri Brent Cross Alışveriş Merkezi'nde Daphne'yle buluşmaya gidiyordu. Otobüsle gitti. Northern Hattı üzerinde Brent Cross'ta bir istasyon vardı, ama Cecilia'nın West Hampstead'den iki milden daha uzak olmayan Brent Cross'a gitmesi için Jubilee Hattı'yla Londra'ya inmesi, Baker Caddesi'nde Circle Hattı'na, King's Cross'ta Northern Hattı'nın kuzeye giden tarafına (Edgware

koluna) geçmesi ve sekiz istasyon sonra nihayet gideceği yere varması gerekiyordu. Jarvis gençliğinde Golders Green ile Kilburn arasında, Child's Hill ve West End Sokağı'nda durakları bulunan bir yer altı bağlantısı için bir plan hazırlamıştı, ama bu bir düş olmaktan öteye gidememişti ve gerçekten de, önceden de sık sık var olmayan ya da düşsel hatların ya da tümüyle uydurma metro sistemlerinin düşünü gördüğü gibi, Dnepropetrovsk'taki otelde uyurken de bu konuda rüya görmüştü.

Alice bunu öğrendiğinde Axel Jonas iki gündür okulda kalıyordu.

Alice Axel'in yakında geleceğini Tom'a söylememiştir. Kimseye hiçbir şey söylememiştir. Tom yiyecek bir şeyler almaya gittiğinde, kendine ayırabileceği bir zaman bulur bulmaz Axel'in olacak odaların kapılarını açıp, içlerine bakmıştı. İki odaya da önceden girmemiştir. Her iki odanın penceresinde de okuldaki her pencerede olduğu gibi koyu yeşil perdeler asılıydı. Beşte, bir masa ve masanın üstüne ters şekilde bırakılmış ahşap bir sandalye vardı. Resim odasında şövaleler hâlâ duruyordu ve çevresinde sandalyeler olan bir de masa vardı. Duvarlarda, Alice'in ünlü ressamalara ait olduğunu bildiği resimlerin çerçevelenmiş röprodüksiyonları vardı: beyaz elbiseli, kıvı saçlı bir kız ve elinde bir leylak tutan bir melek, uzun beyaz boyunlu genç bir kadının portresi, çok uzun bir kulesi olan ve çevresi ağaçlarla kaplı bir kilise.

Beşin penceresinden bahçe, demiryolu hatlarının ötesindeki fabrikaların sırtları, grafitiyle boyanmış gümüş renkli trenler, yani onun odasındaki manzaranın aynısı görülebiliyordu. Resim odasındaki pencere caddeye, yaprakları dökmüş çınar ağaçları sırasına, pencerelerinin arkasından sineklikleri görülen evlere ve camlarda biriken ince "kar" yığınlarına açılıyordu. Dışarıda hava kuru ve soğuktu, soğuk ve hafif bir rüzgâr çöpleri ve yaprakları hendek boyunca sürüklüyordu.

Alice telefon bekliyordu. Axel'la konuşalı iki hafta olmuştu. Telefon her çalışında, arayanın Axel olduğunu düşünüyor ve Tom'dan önce telefona bakmaya koşuyordu. Ama arayan her zaman Daniel Korn, Tina'nın annesi ya da Peter olu-

yordu. Tina telefona sadece evde başka kimse yoksa bakıyordu. Eğer biri onu istiyorsa, telefona bakan kişinin ona haber verebileceğini ya da orada kimse yoksa arayanın biri varken yeniden arayabileceğini biliyordu. Diğer taraftan, Tom telefona sık sık yanıt veriyordu. Bu tam ona göre bir şeydi, “iş” içindi. Alice gittikçe artan bir rahatsızlıkla Tom’un metroda çalgıcılık yapmayı, evinden önemli ve kazançlı bir iş yürüten bir adam tavrıyla görmeye başladığını fark etmişti.

– Jay bize katılmaya ikna edebileceği gerçekten de iyi bir gitarist tanıyormuş, dedi Alice’e Noel’den iki gün önceki akşam. Eğer onu alabilirsek bu bizim için çok büyük bir kazanç olacak.

Alice kaşlarını kaldırdı.

– Bu yarışta ne yapacağımızla ilgili olarak birkaç ciddi fikrim var. Bu rock gruplarının, ne kadar basit olurlarsa olsunlar, her zaman için gerçekten sofistike bir amfi aletleri oluyor. Şu anda buna karşı hiç şansımız yok.

Müdür odasındaydılar. Tom dirseğini masaya dayamıştı, çenesi de avcuna dayalı duruyordu. Konsantre olma çabasıyla kaşları çatılmıştı. Bir tutam sarı saç alnına düştü, parmaklarıyla tarayarak tutamı geri attı.

– Kimin çıkardığı sesin en iyi olduğu sorun değil. İnsanlar bizim çıkardığımız sesi istiyorlar, buna bayılıyorlar, bunu görebilirsin. İnsanların sanata, iyi müziğe aç olmadıkları doğru değil. Açlar. Ama yüz desibellik bir saksofon gürültüsüyle boğuluyorlarsa bunun yararı ne ki? Hedefim Noel geçer geçmez sesimizin gücünü artırmak için bir şeyler yapmak olacak.

Alice ona evde yiyecek hiçbir şeyleri kalmadığını, dışarı çıkıp, yiyecek almaları gerektiğini hatırlattı.

– Çin lokantasında yiyebiliriz.

Tom bunu kaygısızca söylemişti. Bunu o yükselen işadamları tavrıyla, kariyerinde başarılı olan ve oluktan akar gibi para kazanan işadamlarının söyleyeceği şekilde söylemişti.

Alice kendi kendine, bunu yapmayı uzun zamandır istese de, ayda 800 pound kazandığını ve onun da şanslıysa 80 pound kazandığını hatırlatmaması gerektiğini söyledi. Müzik okullarına başvuru formları geldikleri zamanki gibi, açılmadan ve dokunulmadan duruyordu.

– Aslında, dedi Tom, büyükannemden gerekli malzemeyi almak için borç isteme konusunda cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Birinci kat merdivenlerinin üstündeki sahanlık ya da koridor gibi yere çıkmışlardı. Yumuşak bir kışın soğuk günlerinden biriydi. Tom şu hiç sıkı sıkıya giyinmeyen, her zaman kısa bir ceket giyip, kışın sadece yakalarını kaldıran erkeklerdendi. Alice bu günlerde yanına aldığına çok memnun olduğu kışlık paltosunu giymişti. Üstünde kot pantolonu, botları, yünlü bir beresi, eldivenleri ve omuzlarında da yeni aldığı, tek müsrifliği olan mavi ve kırmızı renkli büyük şalı vardı. Parlak kahverengi kıvrıkcık saçları fazladan bir giysi, bir pelerin ya da örtü gibi boynunun ve bu şalın üzerine dökülüyordu.

Tom iğrenç bir kelime oyunuyla yayının ikinci teli dediği şeyi anlatmaya başlamıştı. Cambridge’de verilen, keman yapımının öğretildiği bir kurs bulmuştu. Keman yapmak sadece kazançlı değil, aynı zamanda tinsel açıdan da tedavi edici bir şey olacaktı. Bu görkemli ve yararlı sanatta sessizce çalışmanın ona getireceği huzur, sükunet ve başarı duygularını hayal edebiliyordu.

Alice Tom’un koluna girmişti, ama merdivenlerden kimin çıktığını görünce elini geri çekti. Kalbi sıkıştı ve sonra yavaş yavaş normale döndü. Bu daha önce yaşamadığı bir duyguydu. Tam anlamıyla kalbi acımamıştı, ama acıma sınırındaydı. Bir kez daha yerine gelen kalbi, sert davul vuruşları gibi çarpmaya başladı.

Yavaşça çıkıyordu, başını kaldırmıştı, gözleri Alice’e bakıyordu. Uzun siyah paltosunu giymişti ve paltonun üzerinde kendi boyunun iki katı kadar bir atkı vardı. Atkıyı boynuna sarmamıştı, iki ucu bir tür cüppe gibi omuzlarından ayaklarına sarkıyordu.

Alice ne yapacağını bilemedi. Aklından belki de onu bulmaya, hatta götürmeye geldiği düşüncesi geçti. Ya da, daha da kötüsü onu götürmemeye de gelmiş olabilirdi. “Ya bana doğru gelip, Tom’un yanında beni öperse” diye düşündü. Axel ikinci kat merdivenleri çıkmadan önce durdu ve onlara baktı. Yani ikisine birden baktı. Gözleri Alice onu gördüğü andan itibaren genç kadının üzerinden ayrılmamıştı.

– Ben Axel Jonas, Jarvis’in bir arkadaşıyım. Burada kalmaya geldim, dedi.

Tom elini uzatarak, ona doğru gitti. Kendi ismini, sonra da omzunun üstünden Alice’e bakarak Alice’in ismini söyledi. El sıkışıyorlardı, Axel’in gözleri bir tanıma belirtisi olmadan, açık bir tanıma belirtisi olmadan boş boş Alice’inkilere bakmaya devam ediyordu.

Alice onun elini sıktı. Axel’in eli soğuktu, Alice soğukluğu yüklü eldivenin altından hissedebiliyordu. Bir anda Alice’in tüm bedeni titredi, bu şiddetli titreme birbirlerine deneyen ellerinden Axel’a da geçmiş olmalıydı. Alice elini çekti. Tom’un olup biteni görmüş olması gerektiğini düşündü, çünkü çevrelerini saran havada yoğunlaşan gerilimle, Axel’in önceden çalışılmış kontrolüyle ve onun bastırılmış korkusu ve evet, özlemiyle bu ona küçük, sessiz bir oyun gibi geliyordu.

Ama Tom memnun memnun gülümsüyordu. “Tam yemek yemeye çıkıyorduk” dedi.

Axel başını eğdi.

– Bilmek istediğin bir şey olursa sormaya çekinme, tamam mı? Mekânla ilgili olarak, yani. Şey, hangi konuda sorunun olursa.

– Çekinmem, dedi Axel ve Alice Axel’in bunu anlamlı bir şekilde söylediğini düşündü, ona yönelik bu sözleri vurgulamanın özel bir anlamı olması gerektiğini düşündü. Çekinmeyecekti, artık çekinmeyecekti, ertelemeyecekti.

Axel merdivenleri çıktı, giriş holünün yarısına geldiğinde Tom Axel’in iki katın ve iki koridorun içinde hangi kapıyı açtığını görmek için yukarıya doğru baktı. Alice artık dışarı çıkmak konusunda isteksizdi. Korktuğu ve biraz da şoke olduğu için heyecanlanmıştı. Axel’in onun için geldiği, onun iyiliği için, onun yanında, onunla aynı çatı altında olmak için buraya taşındığı fikri kaçınılmazdı.

Bir şey yiyemedi. Geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Restoranda ve eve dönüş yolunda Tom’un Axel’dan bahsetmesini, sadece onun hakkında konuşmasını, gelişinin beklenmedik bir şey olduğunu söylemesini, hatta görünüşü hakkında küçümseyici bir şeyler söylemesini bekledi. Onun hakkında ilk konuşanın kendisi olmasından zaten korku-

yordu. Ama Tom bu konuyla ilgilenmiyordu. Tom sadece müzikle ilgili projelerinden ve geleceklerinden konuşmak istiyordu.

– Çalgıcılıkta gelecek var mı? dedi Alice sonunda, Tom'un patlamasını ve öfkelenmesini bekleyerek.

Tom sadece sırttı. “Ah, sonsuza kadar çalgıcılık yapamayız. Ya da senin söylediğin anlamda yapamayız. Orada aşağıda ünlü olduktan sonra gün ışığına çıkacağız. Jay, *Evening Standard*'da bizimle ilgili bir yazı yazacak bir gazeteciyle iyi bağlantıları olduğunu söylüyor. Bir yıl içinde Covent Garden'daki ana üçlü olabileceğimizi söylersem ne dersin?”

Alice bir şey demedi. Dönüş yolunda, tam merdivenlerde, “Dışarı çıkarken gördüğümüz o adam hakkında ne düşünüyorsun?” dedi.

– Ne adamı?

Tom bunu unutmuştu ya da hiç önemsememişti.

Alice uzun bir süre, Axel'ın onun için geldiğini düşünerek uyuyamadan yattı. Axel'ın odalarından biri tam müdür odasının üzerindeydi, diğeri yukarıda, evin ön tarafındaydı. Yukarıda bir hareket olup olmadığını dinledi, hiçbir şey duymadı. Sabahleyin ev sessizdi, ortalarda kimse yoktu. Cumaydı ve Noel'den önceki son iş günüydü.

Artık Axel geldiğine ve onu gördüğüne göre, işten araması gerekirdi, ama Axel aramadı. Tom'un yanına gittiğinde Holborn metro istasyonundaydı, birlikte eve döndüler. Tom iyi bir gün geçirmişti, daha az bilinen Noel şarkılarıyla, “Lullay, Lullay”, “Personent Hodie” ve “Love Came Down at Christmas”ı söyleyerek anlayışlı yolcuların ilgisini çekmişti, kişisel kazancı 10 pound'dan fazla tutuyordu.

Alice kendini, döndüğünde Axel'ın giriş holünde bekliyor olacağına inandırmıştı. Tanıştıkları gün olduğu gibi, o budaklı çam ağacından panele kazanmış eski moda kız isimlerini okuyarak bekliyor olacaktı. Holde kimse yoktu, tüm evde kimse yokmuş gibi görünüyordu. O ve Tom yemeklerini müdür odasında yediler, Alice'in aldığı bir Brahms konçertosunun yeni kaydını dinlediler. Sık sık birlikte müzik dinlerlerdi, ama bu hiçbir zaman gece on birden sonra olmazdı ve ses konusunda da dikkatli olurlardı. Alice hiçbir zaman birilerini rahatsız edebileceğini düşünmemişti, ama şimdi Axel'ı düşün-

yordu, birazdan kapılarına gelip, stereo müzik setinin sesini kısımlarını söylemesini umuyordu. O akşamdan beri sürekli Axel'ı düşünüyordu, o akşamdan beri Axel hiç aklından çıkmamıştı. Axel soluduğu hava, duyduğu seslerdi, diğer insanların yüzünde onun yüzünü görüyordu, rüyalarına giriyordu.

Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Orada kafasının içindeydi işte. Bedeninin orada olmaması, içinde sürekli yanan, titreyen bir kederdi. Evde de olmayabilirdi, belki de evde değildi. Düşünceleri tek bir amaç tohumcuğundan oluşan bir noktacığa yoğunlaştı: beşin ya da resim odasının kapısına gidip, kapıyı çalıp, açmak ve içeri girip, onu bulmak. Bunu asla yapmadı, sadece sürekli olarak bunu yapmayı düşündü.

"Metro vagonlarında bırakılan eşyalar arasında şunlar da bulunur: bir paket sülün eti, birkaç Noel hindisi, 1 500 pound nakit para ve içinde tam takım bir mason tören giysisi bulunan bir çanta.

Yolcular Noel zamanı daha çok şey unutma eğilimindedirler. Geçen yıl Liverpool Caddesi'nde bir fırıncının ahşap sandviç tepsisinin yanında, dört çanta da Noel kurabiyesi kayıp eşya olarak bildirilmiştir.

Geceleri her tren temizlenir. Central Hattı'nda her yolculuğun sonunda trenlerde bırakılan çöpler toplanır. Oxford Circus'ta her gün seksen torba çöp toplanır. Bunların çoğunu depozitosuz kutular ve ücretsiz dergiler oluşturur. Ama tünellerde asıl istenmeyen şey metro sistemini kullanan milyonlarca insanın sessizce, algılanamaz ve görülemez bir şekilde arkalarında bıraktıkları insan saçıdır.

Tüy avcıları tünellere geceleri sistemin elektrikleri kapatıldıktan sonra inerler; görevleri rayların arasındaki boşlukları temizlemektir. Bu tehlikeli bir iş değildir, ama sıkıcı, pek tekin olmayan ve bazen de korkutucu bir iştir. Kesinlikle hiçbir trenin gelmeyeceğinin farkındadırlar. Ama eğer tünelden bir tren geçerse, trenin yanları ve tavanı ile tünelin duvarları arasında otuz santimden fazla boşluk olmayacaktır.

Bir trenin geldiğini duyduğunuzu düşünün. Gidecek bir yer yoktur, kaçmak mümkün değildir. Ve gerçekten de trenlerin geldiğini duyarsınız. Posta İşletmesi'nin posta trenleri

bu tünellerin paralelindeki kendi tünellerinden geçmektedirler ve siz bunu bilmektesinizdir, ama sizce gecenin karanlığında tünellerdeyken de her zaman bunu bilebilir misiniz?

Tokyo metrosunda, özellikle trenlere binerkenki itişme sırasında yolcuların giysilerinden yırtılan elbise parçalarını ve arkalarında bıraktıkları ayakkabıları toplamak üzere işe alınan görevliler vardır.”

Noel arifesinden önceki günün akşamı Jed, Abelard'ı veterinerine götürdü. Veteriner Abelard'ın uçuşuyla ilgili sorunu, en tepedeki dallara her zaman ulaşamadığını, sağ kanadındaki tüylerin dökülmeye başladığını dinledi ve Jed'e bir veterinerlik fakültesinde kuşlar konusunda uzman başka bir veterinerle görüşmesi için randevu ayarladı. Şahini sıcak tutmanın ne kadar önemli olduğunu vurguladı.

Jed Abelard'ı içeri taşıdı ve onu gaz sobasını yaktığı yukarı altıdaki tüneğine bıraktı. Saat sekizde Tottenham Court Yolu'nda Northern Hattı'nın kuzeye giden platformunda iki kadın ve bir erkekten oluşan Koruyucular'la buluşmak için dışarı çıktı. High Barnet'e kadar gidişgelişlerinin ilkinde her şey yolundaydı, ama ikincisinde genç oğlanlardan oluşan bir grup tren boyunca “şiddetle” geldi. Yollarına çıkan bir kadının çantasını tekmelediler, bir çantanın içindekileri yere boşalttılar ve onları durdurmaya çalışan yaşlıca bir adamı iteklediler. Jed kalktı ve vatmanı merkeze telefon etmesi için uyardı, oğlanlar Kentish Town'a ulaştıklarında bulundukları vagonu karşılamak için iki Londra Ulaşım polisi bekliyordu.

Bundan sonra kadın Koruyucular'dan birinin, Maria'nın ikinci vagonun bir köşesinde bırakılmış şüpheli bir naylon poşet bulmasına kadar her şey huzurluydu. Poşeti Tottenham Court Yolu'nda istasyon müdür yardımcısına teslim etmeden önce, bunun bir bomba olabileceğini tartıştılar, ama Jed bunun birinin unuttuğu bir Noel hindisi olmasının daha olası olduğunu düşündü.

Eve döndüğünde Abelard tüneğinde uyuyordu ve oda da sıcacık olmuştu.

Tina ayın yirmi beşinde çocukları annesine sabahleyin geç saatlerde götürdü. Arife günü gitmemiştii, çünkü Noel

sabahının ilk saatlerine kadar dışarıda Daniel Korn'la Noel'i kutluyordu. Cecilia'da öğle yemeği yemek için Tina, Jasper ve Bienvida, Brian Elphick, Daphne Bleech-Palmer, Peter Bleech-Palmer ve Jay Rossini toplanmışlardı.

Kız arkadaşıyla birlikte günü kız arkadaşının kız kardeşi ve eniştesiyle Chigwell'deki evlerinde geçirmeye davet edilen Brian açısından bu büyük bir fedakârlıktı. Ama o, görev ve yükümlülüklerini de içeren eski moda fikirleri olan tatlı bir adamdı. Bienvida ve Jasper kız arkadaş olayının tümünü biliyorlar ve sık sık onunla da görüşüyorlardı, ama Jasper bu konuyla çok da özel olarak ilgilenmiyordu ve hepsi olmasa da erkeklerin çoğu gibi insanlar hakkında başka insanlarla pek konuşmazdı. Diğer taraftan Bienvida bu konuyla çok ilgiliydi, ama ketumlüğünü ve asla soruna yol açabilecek şeyler söylememesi konusundaki ününü korumaya çalışıyordu. Brian'ın kız arkadaşı hakkında Cecilia'ya tek kelime etmemişti ve hatta kendini büyükannesinin onu bu konuda sorguya çekmesi gibi beklenmedik bir durum olursa bu kadının varlığını inkâr etmeye de hazırlamıştı.

Tina akşamdan kalmaydı ve nezle olmuştu, ikisi bir araya gelince huysuzlaşmıştı. Tina'nın nezlesi, ortamı şanssız bir şekilde germişti; Peter'a da nezle bulaşacağından korkan Jay aşırı derecede rahatsız olmuştu, hatta öğle yemeğine kalmamalarını bile önermişti. Daphne, "Eminim ki, bu onun yakalandığı ilk nezle olmayacak. Küçükken nezle olmaya çok meyilliydi. Cecilia'nın kapmasından endişelenebilirsin, kronik bronşiti olan o" demeden önce ancak bu kadarına dayanabildi.

Ama Jay ısrar etti. Peter mümkün olduğunca Tina'dan uzağa oturmak zorunda kaldı ve her hapsinik Jay'den gelen endişe çılgınlıklarına yol açtı. Tina dışında herkesin kendisini rahatsız hissetmesi sağlanabilirdi, ama onun değil. Yemek biter bitmez Jay Peter'ı bir taksiye bindirerek kaçırdı.

Londra Metrosu Noel günü çalışmaz.

Brian arabasıyla gelmişti ve Tina'yla çocukları arabayla eve bıraktı. Yol çok kısaydı, ama taşımaları gereken hediyeleri vardı ve Tina'nın nezleden olduğu kadar önceki geceleri içkiden de kaynaklanan baş ağrısı onu öldürüyordu. Yüzünü gizlemek için şapkasını gözüne kadar indiren bir adamla bir-

likte evden çıkan Axel Jonas'la karşılaştılar, tanıyamadıkları için Alice ve Tom'un arkadaşları olabileceğine karar verdiler.

Paket kâğıtlarını topladıktan ve en iyi parçalarını gelecek yıl -gelecek yıl olacaksa tabii, bu günlerde ikisi de fikren çekingengen davranıyorlardı- kullanmak için katladıktan, hindiye streç filmle sarıp, buzdolabına koyduktan sonra, Cecilia ve Daphne Cecilia'nın divanında yan yana oturup videoda bir film izlediler. Film *Hindistan'a Bir Geçit*'ti. Pek konuşmadılar. Uzun süredir evli olan bir çift gibi, her şeyi söylemişlerdi ve geriye söylenecek pek bir şey kalmamıştı. Görüştükleri çoğu gün olduğu gibi, güzel bir şey söylemek, diğerine küçük bir iltifatta bulunmak ikisinin de isteği bir şeydi. Buna bağlı olarak, Daphne Bienvida'nın çok tatlı küçük bir kız olduğunu ve büyüyünce çok hoş olacağını ve Cecilia da Peter'in çok daha iyi görüldüğünü söylemişti.

Cecilia filmin kitabını okumuştı. Düşüncelerinin biraz dağıldığını fark etti. Tümüyle bakılırsa kendini çok mutlu hissediyordu. Daphne'nin orada kalması, sabah çayını yatağına götürmek, sormaya gerek kalmadan çayı tam olarak nasıl istediğini bilmek, -çok az sütle, bir silme kaşık şekerle- perdeleri çekmek ve Daphne'nin uzun süre önce yaptığı bir şakanın aralarında bir ritüele dönüştüğü soruyu sormak onun için her zaman bir zevkti: "Nasıl uyudun?"

- Sol tarafımın üzerinde tatlım ve senin çok hoş ve sıcak yorganının altında.

Cecilia dikkatini yeniden Bayan Moore'a ve Marabar Mağaraları'na çevirdi.

On altıncı bölüm

Aralarında Tina'nın nezlesine yakalanan sadece Tom olmuştu. Alice Noel tatilinden sonra işe bir özgürlük duygusu içinde gitmişti, çünkü artık işten çıktığında Tom Holborn'daki istasyon binasında bekliyor olmayacaktı. Onun yerinde davul çalan bir adam, gitar çalan bir adam ve Tammy Wynette şarkıları söyleyen bir kız vardı.

Her zamanki gibi Axel Jonas'ı düşünüyordu, her kalabalıkta, her metro platformunda, bir gazeteye baktığında fotoğraflarda onun yüzünü görüyordu. Merdivenlerdeki o görüşmeden beri kendisini hiç görmediği, ama tepesinde ayak seslerini duyduğu ve geçen gece kademelerin kapalı kapısının ardından sesini duyduğu adamı. Tom dörtte, kendi odasında yataktaydı, nezlesi yüzünden dinleniyordu. Saat geç olmuştu, ama West End Sokağı'nda bütün gece açık olan bir dükkân vardı. Alice aspirin almaya çıkmıştı ve dönerken köşedeki büyük pencereden hareket eden bir meşalenin ışığına benzer soluk bir ışık geldiğini görmüştü.

Işık sönmüştü, Alice neredeyse ışığı hayal ettiğine inanacaktı. Koridorda kademelerin kapısından içeriği dinledi. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu, bunlar ayak sesleri değildi, ama ahşap bir yüzeye sürtünen kâğıt, ahşap üzerinde kayan tahta sesleriydi. Ya da duyduklarının bunlar olduğunu düşünmüştü, emin değildi.

Bildiği içerdekinin Axel olması gerektiği. Ne Tina ne de

Jed, Jarvis'in odasındakilere en ufak bir ilgi duymazlardı. Ama eğer içerdeki Tina ya da Jed ise kapıyı açıp, içerde ne yaptıklarını sorabilirdi. Karanlıkta Axel'la karşılaştığını düşündü, bundan korktuğunun farkındaydı, sadece olabileceklerden korkuyordu. Bunun yerine ışıkları arkasından söndürerek çabucak yukarı çıktı. Tom için sıcak bir içecek hazırlayıp, bir bardak suda aspirin eritirken, onu endişelendirenin sadece bunlar olmadığının farkına varmasına rağmen, "Bunda bir sorun yok ki, o Jarvis'in arkadaşı, oraya girmesine Jarvis izin vermiştir" diye düşündü.

Sonra, Axel'ın yukarı çıktığını duydu. İkinci kat merdivenlere geçmek için onun kapısının önünden geçmesi gerekmiyordu, doğrudan yukarı çıkabilirdi. Koridordan Axel'ın ayak sesleri duyuldu ve Alice'in kapısının önünde durdu. Kapıyı açmayı deneyeceğini, kilitli olmadığını anlayıp içeri gireceğini biliyordu. Nefesini tuttu, korkudan katılaşmış halde bekledi, tüm yaşamı boyunca bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Tüm yaşamı boyunca hiç bu kadar umut etmemişti.

Axel orada uzun bir süre durdu. Durduğu süre tam bir dakika kadar olmalıydı ve bir dakika ikinci kat merdivenlere geçmek için çok uzun bir süreydi. Alice yukarda Axel'ın kapısının kapandığını duydu ve vücudunun her yerinden ter boşandı. Rahatladığını mı yoksa acı bir şekilde düşünceliğine mi uğradığını söyleyebilecek durumda değildi ve korktuğu şeyin ne olduğu konusunda da bir fikri yoktu.

Kim bilir kaçınıcı kez kafasında Axel'ın deli olduğunu söylediği konuşmayı gözden geçirdi. Bunu çok ciddi ve sakın bir şekilde, başka birinin astımı olduğunu ya da bir kazada sakat kaldığını söyleyebileceği şekilde söylemişti. Alice şimdi, ilk başta öyle olmasa da, Axel'ın bu kelimeyi insanların vahşi, tuhaf ya da idealist demek istediklerinde kullandıkları gibi kullandığını düşünmeye başlamıştı.

Aşka inandığını söylemişti. Bunu söylediğinde yüz ifadesinin vahşice olduğunu hatırlıyordu, ama belki de öyle değildi, belki bu sadece Alice'in hafızasının bir uydurmasıydı. Sonsuz aşka, ölümün ötesine giden aşka inanıyordu. Alice'i de böyle sevebileceğini ima etmek istemediyse, niye genç kadına böyle bir şey söylemişti ki?

“Çoğu insanın düşündüğünün aksine, Londra Metro-su’nda pek fazla suç işlenmez.

Örneğin, Brixton polisi Londra Ulaşım polisinin uğraştığı-nın üç katı kadar soygun olayıyla uğraşır.

En sık rastlanan suç ‘yankesicilik’tir, ki bu cüzdanların ve el çantalarının çalınması ve ceplerin yoklanması için kul-lanılır.

Yetmiş üç yaşında Polonyalı bir kadın olan Kontes Teresa Lubienka 1957’de Gloucester Yolu’nda aşağı inen bir asan-sörde bıçaklanmıştı. Bu olay yaz aylarında bir cuma günü, gece oldukça geç bir saatte olmuştu. 1983’te Balham’da bir bilet görevlisi patlayan bir tüfek nedeniyle ölmüştü. Onu öldüren ona yönelik bir atış ya da kurşun değil, tüfekten fırlayan saçmalardı. Yirmi üç şüpheli sorguya çekilmişti, ama katil bulunamamıştı.

Aynı yıl Kiernan Kelly isimli bir serseri birini bir trenin altına itmeye çalışmıştı. Cinayete teşebbüsle suçlanmıştı ve Clapham’da bir karakoldaki bir hücrede iki kişiyle birlikte tutuk-luyken, yanındakilerden birini adamın kendi ayakkabı bağla-ryla boğmuştu. Kelly pek çok cinayetten sorumlu olduğunu iddia etmişti ve 1984’te ömür boyu hapse mahkûm olmuştu.

Metrodaki saldırıların çoğunun nedeni içkidir. Birine si-garasını söndürmesini söylemek iyi bir dayak yemeye neden olabilir.

Kalabalık platformlarda insanları hattın üzerine itmeye çalışarak ortalıkta koşturan adam polis tarafından, biraz da üzücü bir yaratıcılık eksikliğiyle, Borneo’dan Gelen Vah-şi Adam olarak tanınır. Saçı uzun ve gür, giysileri de pistir. Kurbanlarından biri hattın kenarına düşmüş, ama bir zarar gelmemiştir. ‘Cereyan’ duvar tarafındaki raydan geçer.

Londra Metrosu’nda trenin içinde kimse öldürülmemiş-tir. Tecavüze uğrayan biri hakkında bir bilgi yoktur.

Ahlaksızca saldırılar yeterince yaygındır. Polis buna ‘telaş karmaşası’ der. Bunun ne kadarının kasıtlı olduğunu ve ne kadarının bazen işe gidişgeliş saatlerinde metronun inanıl-maz bir şekilde tümüyle doluya yalınken olduğunu söyle-mek kolay değildir.

Lanet ettikleri kalabalığı fantezilerini gerçekleştirmek için bir fırsat olarak gören insanlar da vardır elbette.”

Alice Holborn istasyonuna girip, yürüyen merdivenlerden aşağı indi. İlerden gelen müzik sesi onu şaşırttı, çünkü bu Tom'un müziği idi, Tom'un popüler klasikler repertuvarından alınmış, Alice yaklaşırken Mozart'ın küçük bir gece müziğinden bir Strauss valsine dönüşen bir müzik. Hızlı bir şekilde iyileşmediyse bu Tom olamazdı. Köşeyi döndü ve önünde tünel duvarının geniş bir eğimle içe doğru kıvrıldığı bir noktada toplanmış olan, gitarıyla Peter'ı, tenor saksofonuyla Jay'i, hantal adımlarla vals yapan ayıyı ve bir tarak ve bir parça kâğıttan yaptığı mızıkayı çalan Axel'i gördü.

– Bu o inanılmaz rastlantılardan değil, dedi Peter. Bu yoldan gelmek zorunda olduğumu biliyorduk.

Çalmayı bırakmamışlardı. Ayı da dans etmeyi bırakmamıştı. Sadece kâğıdı buruşturup atan ve tarağı da uzun siyah paltosunun cebine koyan Axel enstrümanını çalmayı bırakmıştı. Hafifçe gülümseyerek Alice'e baktı. Alice insanların akışını engellemek ve sırtını duvara dayamak için arkaya geçti. Olanlar rahatsız ediciydi. Önceleri kaçma isteği duydu, ama bundan kısa süre sonra vazgeçti, birbirlerini yıllardır tanıyormuş, ona bir tür komplo kurmuşlar gibi Alice'in saflığına ve rahatsızlığına gülüyorlardı.

Ama Peter uzun bir gitar solosuyla vals bitirdiğinde Alice'e, "Nazikçe Tom'un yerini almayı önerdiler. Onlarla Tom'u görmeye gittiğimizde karşılaştık. Ayı çok başarılıydı" diye mırıldandı.

Ayı bunu duydu, koca kafasını sallayarak pençesini ona uzattı. Alice adamın yüzünü maskenin altından bir an için görebildi, kargaburunlu, çirkin, iğrenç bir yüzdü bu. Ayı, Alice'in bakışını gördü ve hızla geri döndü. Alice gülümseye çalıştı, ama ayının maskaralıkları onu da ancak Cecilia'yı olduğu kadar eğlendirebiliyordu. Bir süre sonra Axel ayıyı koldan tutmuş uzaklaştırıyordu, ona Bruin diyordu ve daha uygun bir tarzda davranmasını söylüyordu. Jay, Peter'ın yorgun olduğunu ve bugünlük artık bırakabileceklerini söyleyerek şapkayı yerden aldı ve parayı bir çantaya boşalttı.

Piccadilly Hattı'na doğru gittiler. Ayı, ayı kostümünü çıkarmıştı, ama kendini tamamiyle ortaya çıkarmak yerine, fermuarı ağzını örtecek kadar yukarı çekilmiş kapüşonlu bir anorak giyerek görünmüştü. Kuzeye doğru gitmek için on-

lardan ayrıldığında, büyük bir hayvanın rahat ve uzun adımlarıyla uzaklaştı. Bir insan kalabalığıyla çevrili olsalar da, Alice Axel'la yalnız kalmıştı. Central Hattı platformunda, British Museum'daki antikaların röprodüksiyonlarıyla kaplı duvarın yanında dikildiler.

– Sevgilinle konuştum, dedi Axel. Senin Tom'la.

Alice Axel'in sesinin tenkit edici bir havada, biraz azarlayan bir tonda olduğunu düşündü ve solgun yüzüne, kederli ve içine işleyen gözlerine baktığında onu yine bir rahip gibi, katı bir papaz gibi gördü. Axel'in beyaz bir tişörtün üstüne giydiği yuvarlak yakalı siyah süveterin köpek tasmaı gibi görüntüsü ve uzun siyah atkı bu izlenimi güçlendiriyordu. İçgüdüleri onu Tom'la olan ilişkisini reddetmeye yöneltiyordu. Sadece, “Bunu tahmin etmişim” dedi.

– Biraz konuştuk. Çok ilginçti.

Bir şantajcı gibi davranıyordu. Alice Axel'in sesinin tehditkâr bir tonu olduğunu düşündü. “Ne demek istiyorsun?” diye sorduğunda kendi sesinde bir tizlik hissetti.

Axel'in yüzüne hafif bir gülümseme yayılıyordu. “Ne demek istediğimi düşündün? Ah, Alice, Alice, ona okulun dışında geçen hikâyeleri anlattığımı düşündün, değil mi? Ona gizli buluşmalardan ve özellikle de bir öpücükten bahsettiğimi düşündün, haklı mıyım?”

Hiç kimse Alice'in bu kadar kızarmasına yol açamazdı. Bunu yaptığı için ondan nefret ediyordu. Yüzü kızarmış ve kan toplamıştı. Axel'in şu anda durduğu pozisyonun bir erkeğin bir kadınla birlikteyken durabileceği en kötü ve en korkutucu pozisyonlardan biri olduğunu düşündü, Alice'in önündeydi, kollarını Alice'in iki yanına da uzatarak, ama ona dokunmadan Alice'i duvara çivilemişti.

Kafasını yana yatırmıştı, dinliyor ya da duyuyor gibi görünüyordu.

– Tren geliyor.

Alice bir şey duymuyordu, bir titreşim hissetmiyordu.

– Hava soğudu, dedi. Sence de öyle değil mi? Ve rüzgâr esiyor. Tansiyonun düştü.

– Nereden biliyorsun?

– Jarvis söyledi. Ellerini indirdi. Metrodan nefret ediyorum, metro benim düşmanım.

– Bir yerin düşmanın olduğunu söyleyemezsin.

– Ah, ama sana düşman gibi davrandıysa, sana yanlış yaptıysa söyleyebilirsin.

Trenin gürültüsü ve titreşimi uzaklardan rayları sallamaya başladığında gözleri parladı. Tren gürültüyle tünelden çıktı. Vagonlar zaten doluydu, ama kimse de inmedi. Alice trene bindi, yanındakine yapışmıştı. Bu da kapıların kapanması için istasyon görevlilerinin insanların sırtlarından ittikleri eve dönüş yolculuklarından biri olacaktı.

Kendini cam bölmenin yanına sıkıştırmayı başardı. Axel arkasında sırtına yapışmış olarak duruyordu. Ona yapışmaktan başka bir şey yapamazdı, Alice'in arkasından bu trene binecek olan her erkek için de aynı şey olurdu zaten. Alice Axel'in bedeninin uzunluğunun, bu uzun ve güçlü sarılmanın tümüyle farkındaydı, bunun uzun ve bitmek bilmez bir sarılma olmasının tek nedeni, kalabalığın bir sonraki durakta azalmak yerine vagon tek bir insan daha almaya-
cak duruma gelinceye kadar artmasıydı.

Tren Tottenham Court Yolu ile Oxford Circus arasındaki tünelde yavaşladı ve bir durağa girdi. Alice'in sağında ve solunda ona yapışmış birer kişi daha vardı, ama o bunların farkında değildi. Ya da daha doğrusu, onların farkındaydı, ama Alice için onlar birer insan değil de, katı birtakım nesneler, belki de mobilya parçalarıydı. Sadece göğsü ve kalçaları Alice'e değen ve bacakları genç kadınlara yapışmış olan Axel canlı görünüyordu. Alice onun, ona ritmini gittikçe artıyormuş gibi gelen ve ritmi, çok hızla atmaya başlama kadar gittikçe artan ve daha da artıyormuş gibi görünen kalp atışlarını hissedebiliyordu. Endişeli ya da korkmuş birinin yapacağı şekilde nefesini düzenlemeye çalıştı, ama nefesi gittikçe kısaldı ve düzensizleşti.

Axel ondan çok daha uzundu, gözleri onun ağzına kadar gelebiliyordu. Axel'in ona baktığını düşündü, ama bunu görmek için kafasını kaldırmadı. Gözlerini kapadı. Axel'in, Alice'in gözlerini öpmesi için azıcık kıpırdaması yetecekti. Tren hareket etti. Alice sonradan Axel'in bunu arzuladığı için değil de, başka şansı olmadığı için böyle, bir insanın ayakta ve giyinik olduklarında başka bir insana yalnız olabileceği kadar yakınında durduğunu düşündü. Axel bu aşırı kalabalık

trende herhangi bir başka yabancınn durabileceği gibi gay-rişahsî bir şekilde ona yapışmış olarak duruyordu.

Sonunda Axel'a bakmak için gözlerini kaldırdığında, göz-leri onunkilerle karşılaştı. Kafasını yana yatırmıştı. Hemen gözlerini kapadı. Yüzü acıyla doluydu, diğerlerinin yüzlerin-de görünen öfke, rahatsızlık ve sıkıntıyla değil de, bir tür ümitsizlikle doluydu.

Alice titredi. Bond Caddesi'nde insanları itekleyip yollarını açarak trenden indiler. Kuzeye giden Jubilee Hattı treni de neredeyse aynı derecede doluydu, ama bu kez Alice ve Axel ayrı düşmüşlerdi, bedenlerinin arasına iki beden daha sıkışmıştı. Metro vagonlarının sıcak ve havasız ortamından sonra West Hampstead'in rüzgârlı platformu soğuk geldi. Tom olsa Alice'i ısıtmak için kollarını omzuna dolardı, ama o Tom'u istemiyordu. Gözünün önüne Tom'un dilenciler kralı, tüm zamanların en iyi müzisyeni, büyük keman yapımcısı, West Hampstead'in Stradivarius'u olmaktan bahsettiği sırada onun sevdiği şekilde yatağının kenarına oturup, ona baktığı, ona sıcak içecekler ve yiyecek bir şeyler getirdiği bir akşam geldi.

Nefes nefese Axel'a, "Bir yerlere gidip, bir şeyler içebilir miyiz?" dedi.

Axel, Alice onun gözlerini kapadığını ve yüzünde acının dolandığını gördüğü anın öncesinden beri konuşmamıştı. "Bu çevredeki pub'ları sevmiyorum."

Axel'ın, Alice'in sorusuna bu sanki onların beraberlikle-riyle ilgili değil de, mekânla ilgiliymiş gibi soğuk ve ilgisizce yanıtı Alice'i yıktı. Sesinin tonunu onunkine benzetmeye çalıştı. "Tamam."

– Metroya gitmemeliyim, dedi. Niye gittiğimi bilmiyorum. Bu mazoşizm olmalı.

– Bazen başka şansın yoktur.

Axel, sanki Alice hiç konuşmamış gibi, "Asıl hafızamı tazelemem gerekiyor. Bilmem gerekiyor. Unutabilirdim, ama bunu yapmamalıyım. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyor." Alice'e bakmak için döndü. "Resim odasında bir içki içebiliriz."

Bu o kadar beklenmedikti ki, Alice'in yüzü kızardı. Karanlıkta Axel'ın bunu görmeyeceğine memnun olmuştu. Havayı

ağırлаştıran ve karartan nem tenine soğuk soğuk vuruyordu. Kaldırımlar sırlıslıklamdı. Burada caddelere arabalar hükmediyordu, istasyonların bulunduğu yerin ötesinde birkaç yaya vardı. Köprüden geçip merdivenlerden inerken Axel onunla hiç ilgilenmedi. Her ikisi de yalnız başlarına, rastlantıyla yan yana gelmiş eve giden iki ayrı yolcu olabilirdi. Cambridge School'un kapısına gelene kadar Axel Alice'in önüne geçti, bir metre kadar önündeydi, bu yüzden Alice'in içini birdenbire Axel'in ön kapıyı açıp, içeri gireceği ve o oraya ulaşmadan kapının arkasından kapanacağına dair bir korku kapladı. Ama Axel bunun yerine, kapıyı açık tuttu ve geçmesi için yana çekildi.

Jasper'ın planı başarısız olmaya yazgılıymış gibi görünmeye başlamıştı. Plan, çan ipini uzatmak, zeminlerdeki ve tavanlardaki delikleri yeniden açmak ve böylece ipin bir kez daha vestiyere inmesini sağlamaktı. Bu, Jed -geçici olarak şahinle birlikte- üst katta tek başına kalırken, özellikle de Jarvis gitmişken pek zor bir iş gibi görünmüyordu. Jarvis'in üçteki varlığı yatak odasının kapısının önünden bir ip geçirmeyi tehlikeli bir girişim haline getiriyordu. Ama Jarvis gitmişti ve Alice ile Tom'un odaları evin öbür tarafındaydı. Yukarda ip Jed'in kapısının çok yakınından geçecekti, ama kapının daha karanlık olan sağ tarafında kalıyordu ve Jasper Jed'in hiçbir zaman o tarafa geçmek için bir nedeni olmayacağından kesinlikle emindi.

Önceki gün Tina Jasper'a evde beşe ve resim odasına yerleşen yeni bir kiracı olduğunu söylemişti. Bunu söylerken kafasında belirli bir amacı yoktu, sadece muhabbet ediyordu. Jasper bundan pek memnun olmamıştı. Orada birinin varlığı planlarını oldukça etkileyebilirdi. Elbette, Bienvida'nın da belirttiği gibi, bu yukarıdaki'nin ne tür biri olduğuna bağlıydı. Anneleri gibi bir kadın buna dikkat etmezdi, büyükanne gibi bir kadın dikkat eder ve ilgilenirdi. Tom gibi biri bununla ilgilenmese de, Jarvis, Brian ve hatta Daniel gibi bir adam ilgilenirdi.

Elinde Caroline isimli bebekle Bienvida ve bir fenerle Jasper, en üst katın merdivenlerinin solundaki fen laboratuvarının kapısının önündeki koridordaydılar. Burada ışık

yoktu, sadece alttaki iki katın ışıkları yanıyordu. Aslında karanlık değildi, biraz soluk bir ışık vardı. Koridordaki halının bir kısmını kaldırmışlar ve deliği Daniel Korn'un annelerinin mutfağına bir raf taktığında bıraktığı bir tornavidayla açmışlardı. Jasper bu yeni el fenerini Cecilia'nın Noel için verdiği parayla almıştı. Feneri deliğe tuttu, burası işlenmemiş eski odun parçalarıyla dolu karanlık ve tozlu bir örümcek yuvasıydı.

– Alt katın tavanındaki deliğin olduğu yeri görebilirsin. Kimse gelip, bizi durdurmazsa bu çok kolay olacak. Jasper bunu söylediği sırada ön kapının açılıp, kapandığını duydular.

Üst kata çıkmalarının bir nedeni de yeni kiracıyı görmeye çalışmaktı. Jed bahçede Abelard'la birlikte, anneleri dışarda, ve bildikleri kadarıyla Alice de Tom'la birlikte Tom'un odasında olduğuna göre bu gelen o olmalıydı. Çabucak, Jasper deliği kapattı, Bienvida halıyı geri serdi ve koridorun karanlığına doğru çekildiler.

Jasper bu yeni gelen adamın merdivenlerin başına gelince ışığı yakmasını bekliyordu, böylece o ve Bienvida fen laboratuvarının kapısının arkasına saklanabilecekler ve kapıdaki aralıktan dışarıyı gözleyebileceklerdi. Ayak sesleri yuvarı çıkmaya başladığı halde ışık falan yanmadı, iki ayak sesi vardı.

Kadın Alice'ti, dümdüz ve çabucak resim odasına doğru yürüdü. Erkek uzun boylu ve sakallıydı ve uzun siyah bir palto giymişti. Jasper Axel Jonas'ı anında tanıdı ve çılgılık atmamak için eliyle ağzını kapattı.

Resim odasında bir lavabo vardı ve buradan su da akıyordu. Axel lavabonun altındaki dolaptan bir şişe viski ve birini suyla doldurduğu üç bardak çıkardı. Tavanın ortasından gölgesiz bir lamba sarkıyordu, tek ışık kaynağı buydu ve düşük voltlu bir lambaydı. Oda çok soğuk ve nemliydi. Axel ayacağının ucuyla elektrikli ısıtıcının düğmesine bastı.

Bardaklardan birini Alice'e verdi, içine iki parmak viski ve bir damla da su koydu. Alice viskiyi sevmezdi, başka seçeneği olsa içmezdi. Axel benzer bir bardakta aynı ölçülerle kendine de bir içki yaptı. Ortada masanın üstünde ters çevrilmiş duran budaklı çamdan yapılmış, parlak sandalyelerden

başka oturacak yer yoktu. Axel oturması için başparmağıyla sandalyelerden birini gösterdi ve o da masa aralarında kalacak şekilde bir sandalyeye oturdu. Ortam bundan rahatsız edici olamazdı, odanın havası hâlâ buz gibiydi, ısıtıcının fanı vızıldıyordu ve soluk lamba fanın rüzgârıyla hafifçe sallanıyordu.

Paltolarını çıkarmamışlardı. Alice viskisinden bir yudum almak üzereyken, Axel onu durdurmak için elini uzattı ve “Hayır, birbirimize içeceğiz” dedi.

Bardakları, böyle ucuz bir bardaktan çıkması çok şaşırtıcı olan net ve müziksel bir ses çıkararak tokuşturdular. Axel’in yüzü solgundu, neredeyse kederli görünüyordu.

– Başka birinin sevgilisine.

Alice ne diyeceğini bilemedi. “Sana.”

Bardakta soğuk duran viski ağzında sıcaktı ve boğazından bir ateş damlası gibi aktı. Ne titremesini bastırabiliyordu, ne de kendini korumaya çalışmaktan vazgeçebiliyordu.

– Sana biriyle birlikte olmadığımı söylemedim. Seni aldatmadım.

Gülümsemesini bekledi, ama Axel gülümsemedi. Viski doğrudan başına vurmuştu. Baş şimdiden dönmeye, şimdiden biraz dikkatsizleşmeye başlamıştı.

– Niye sana kendim hakkındaki her şeyi anlatmamı bekliyorsun? Bana kendin hakkında hiçbir şey anlatmadın. Birazcık anlatmış olduğunu hatırladı. Neyse, inanmadığım, kimsenin inanmayacağı şeyler anlattın.

– Neler?

– Deli olduğunu söyledin, bir şeylerden nefret ettiğini söyledin, metrodan. Gerçekten bir fotoğrafçı mısın?

– Fotoğraf makinelerim orada duruyor.

Kızın resminin altındaki masada başka fotoğrafçılık malzemelerinin yanında iki tane fotoğraf makinesi duruyordu. Alice oraya baktı, başını salladı.

– Tamam, peki ayı?.. Gülüp geçmeye çalıştı. Tina’nın, annesinden alıntı yaparak söylediği bir şey aklına geldi. Sence ona benziyor muyum?

Onu üzmüştü, bunu anlamak zor değildi. O ölü, dalgın bakış yüzünü kaplamıştı.

– Hayır. Hiç benzemiyorsun. Ona benzediğini söyleyen bi-

ri mi oldu? Alice başını sallarken gözlerinde beliren alçakgönüllülük Axel'ı nazikleştirmiş olmalıydı. Bu Burne-Jones'un Mary Zambaco'su. Adam ona âşıktı. Anlaşıyor, değil mi? Belki biraz onu andırıyorsun. Yüzü düzeldi ve gözleri parlardı. Bir benzerlik var. Kendi kendine konuşmuş gibi, senden hoşlanmamın nedeni bu mu acaba?

Bu Alice'in çok hoşuna gitmişti; bundan daha fazlaydı, sanki birdenbire garip bir şekilde mutlu olması sağlanmış gibiydi. Artık ona ayıyı, niye buraya gelmek istediğini, neden aylak ve işsiz olduğunu sormak önemli değilmiş, hatta ilgisiz bir şeymiş gibi geliyordu. Axel yine onun düşüncelerini okudu.

– Sana bir psikolog olduğumu söylemiştim. Bilirsin, hepsi delidir. Freud'un böyle bir şey yaptığını, Viyana'da Ayı Adam'la dolaştığını duysan, bunu hiç de inanılmaz bulmazdın. Bana niçin inanmıyorsun?

– İnanıyorum, dedi Alice. Özür dilerim. Çok garip görünüyor.

– Garip zaten.

Axel kalktı ve viski şişesini aldı. Alice, "Hayır, hayır" diye mırıldandı ve bardağın ağzını kapamak için elini uzattı. Axel Alice'in elini bileğinden yakaladı ve bir kapı kolunu çevirir gibi mekanik bir şekilde ileri itti. Bardağına iki parmak daha viski doldurdu. Axel kendi bardağına daha fazla viski koydu. Alice ona bakıyordu, önceki buluşmalarında olduğu gibi yine Axel'in koyu mavi bakışlarındaki hipnotize edici bir şeylere yakalanmıştı.

Nefes nefese, "Sana başka bir şey daha sormak istiyorum" dedi.

– Yanıt vermeyebilirim.

– Buna yanıt vermek seni rahatsız etmez. İş telefonumu nereden buldun? Jarvis vermedi, vermiş olamazdı, şirketin ismini bilmiyordu, sadece metroya inen bir havalandırma bacasına açılan yerin yanındaki bir binada çalıştığını biliyordu. Bilirsin her zaman trenler ve metro hatları hakkında düşünüp durur. O zaman Tom'la da tanışmamıştın. Jarvis'in odalarını kiraya verdiğini bilmiyordun.

Axel henüz sandalyesine oturmamıştı, elleri masanın üstünde Alice'in önünde duruyordu. Alice Tom'dan bahsettiğinde, Axel'in parmaklarını ahşap yüzeye bastırıldığını ve ek-

lemlerinin beyazlaştığını fark etti. Axel bir dakika kadar konuşmadı.

– Özür dilerim, ama bilmek istiyorum.

Axel'in sesi daha değişik, daha yumuşak, daha düşünceliymiş gibi geldi. “Seni izledim. Bir sabah buradan çıktığında seni izledim.”

Öyleyse o Axel olmalıydı. “Beni izledin mi?”

Axel hafifçe gülümsedi, “Niye olmasın? İzlediğime memnun olmadın mı?”

Alice'in başı dönüyordu. Bardağı itti. “Başka içki istemiyorum.”

– Bana kızgın mısın? Bununla ilgileniyormuş gibi görünüyordu, sadece merak etmişti.

– Hayır. Hayır, kızgın değilim. Seni anlamıyorum. Senin ne istediğini, burada ne yaptığını bilmiyorum.

– Seni istiyorum, dedi Axel.

Sandalyesini çekti, oturdu ve ellerini Alice'in kollarına doladı, omzuna değil, kollarının üst kısmına doladı, kalın kışlık giysilerinin üzerinden nazikçe bastırıyor ve okşuyordu. Giysileri tuhaf duruyordu, ama sıcak hava dalgaları dışında oda henüz ısınmamıştı. Alice boynunu bükerek, yüzünü hafifçe Axel'dan uzaklaştırdı. Axel daha önce onu öptüğünde yaptığı şeyin aynısını yaptı, Alice'in yüzünü kavradı ve görmiyormuş, körmüş gibi parmaklarını teninde dolaştırarak, kemiklerini hissederek öylece tuttu. Kendi yüzünü de onun kine yaklaştırdı, yaklaştırdı, ta öpmeden dudakları birbirine dokunana kadar.

Alice bu ağır giysilere katlanamıyordu, atkısını çözdü ve paltosunun önünü açtı. Axel'in dili dudaklarına dokundu, dudaklarını yalayarak ayırdı. Dili bir kedininki gibi pütürlüydü. Alice'i boynundan çok hafifçe ve yumuşakça tuttu, parmakları Alice'in kulaklarının arkasındaki hoş, ince teni okşuyordu. Alice zayıf düşmek üzereydi, kemikleri gevşek ipliklerden yapılmış gibiydi. Öpüşmeleri yavaş ve araştıracıydı, neredeyse hiçbir başı yoktu, ağızları ipekten yapılmış gibiydi, hiç kemiksizmiş gibiydi. Kendini garip ve sert ahşap sandalyeden sırtüstü kayarken buldu.

Axel onu işinde uzman bir hizmetçinin yapacağı şekilde soydu, tenine dokunmadan, narince, tatlı bir şekilde paltosunu

sunu, yün ceketini ve bluzunu açtı. Parmaklarını hissettiğinde, bu parmaklar bu soğuk odada mucizevi bir şekilde sıcaktılar. Göğüslerini öptü, dudaklarını Alice'in teninde gezdirdi, göğüslerini iki eliyle çiçeklere dokunan biri gibi narince tuttu.

Alice, "Hadi senin odana gidelim" demeyi başardı.

Alice sonradan bunun yanlış bir sözcükle ya da yasaklanmış bir davranışla büyüünün bozulduğu o peri masallarına ya da mitolojik öykülere benzediğini düşündü. Psihe uyuyan Eros'a bakarken, üzerine kandilinden bir damla kızgın yağ döker. Genç yeni prenses, kocasına geceleri onu bırakıp gittiğinde nereye gittiğini sormaya cesaret eder. Ama bu yeterlidir, büyü bozulmuştur.

Alice kızgın yağ dökmemişti, bir yasağı bozmamıştı, konuşmaktan başka bir şey de yapmamıştı ve bu ona başta akıllıca ve gerekli bir şeymiş gibi görünmüştü. Bunu söylememesi imkânsızdı. Axel kafasını kaldırdı, bir an tamamıyla hareketsiz kaldı. Sonra Alice'in giysilerini çıplak göğüslerinin üstüne örttü. Bir dakika kadar omuzlarından tutarak ve yanak yanağa ona sarıldı. Bunun sıradanlığı, ekonomikliği Alice'in durumu anlamış olmasını sağlamalıydı. Ama arzusun kanatlarıyla taşınarak uçmuştu, düşünemiyordu, hatta derin bir nefes bile alamıyordu. Axel onu kapıya doğru götürürken ona yaslandı. Axel kollarını omzuna dolamış, ona sarılmıştı, ama kapıya gelince kolunu çekti. Parmağını Alice'in dudaklarına götürdü ve kapıyı açtı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Çocuklar gitmişti. Ev sessizdi ve Alice'in ilgilendiği kadınlarla boş olabilirdi. Karşıda Axel'in diğer odası beş vardı. Axel elini avuçlarına aldı. Alice buna inanamasa da, Axel'in başını salladığının, ona gülümseyerek başını salladığının farkındaydı.

– Burada olmaz, dedi Axel. Burada yapamayız. Aşağıda Tomun hasta yatarken yapamayız.

Alice sadece bakabildi.

– Düşün. Mantıklı davran. Burada, bu evde olmaz. Fısıldıyordu. Düşünürsen bunu anlayacaksın.

Alice titrek de olsa, bir ses çıkarabildi. "Nasıl düşünebilirim?"

– Aşağıda Tomun hasta yatarken yapamayız. Elini hafifçe

salladı ve nazikçe bıraktı. Artık birbirlerine dokunmuyorlardı, ayrılmışlardı ya da Axel ondan ayrılmıştı. Her şey kirleniyor. Çok kolay kirleniyor ve ben bunu sevmiyorum. Bir yolunu buluruz.

– Nasıl bulacağız? diye fısıldadı Alice.

Axel sanki yüce bir amaçtan söz ediyormuş gibi Alice'in omzunun üstünden bakarak, "Üstesinden geleceğiz" dedi.

Onu orada öylece bıraktı. Alice onun bu şekilde gidebileceğine, onu bırakabileceğine inanamıyordu, ama gitmişti. Axel koridorun karşı tarafına beşin kapısına geçti, elini kapı koluna koydu, çevirdi, bu yüzden Alice küçük bir an için onun yumuşadığını, kolunu uzatacağını, elinin onu kavrayacağını ve içeri çekeceğini düşündü. Axel arkasına bakmadan içeri girdi ve kapıyı kapadı. Yüzünde bir gülümseme izi olduğunu Alice kurgulamış olmalıydı.

Kapıyı yumruklamak ve çığlık atmak istedi. Bunun yerine aşağı indi ve birkaç dakika içinde Tom'un yanına gitmesi, yarım saatten daha fazla gecikmemesi gerektiğini bildiği halde, kendini müdür odasına attı ve yatağa serildi.

On yedinci bölüm

Kuzeye giden Metropolitan treninin durduğu yer hayalet istasyonlardan -Marlborough Yolu ya da belki Lords- biriydi. Geriye platform ve arkasındaki renkli posterleri, uyarı levhaları, haritaları ve reklamları yırtılmış duvar dışında hiçbir şey kalmamıştı, hiç de eskiden bir istasyonmuş gibi görünmüyordu. Burada ocak öğleden sonrasının kuvvetsiz ışığı yola sızıyordu, istasyonun kirli beton bölümlerini daha solgun bir gri gölgeyle aydınlatıyordu.

Trenin başından itibaren üçüncü vagonun üstünde, kollarını ve bacaklarını iki yana açarak yatan, tutunma konusunda çoktan bir uzman haline gelen Jasper, ona bu istasyonları ve trenin bu istasyonlarda durup durmadığını soran Axel Jonas'ı hatırladı. Durmadığını söylemişti. Bu olayla ilk kez karşılaşılıyordu. Ama bunu anlatmaya, hatta onunla konuşmaya bile niyeti yoktu. Artık Axel'in okulda kaldığını biliyordu ve şimdiye kadar oraya onu yakalamak için gelmediğinden yeterince emin olmuştu.

Bienvida'yla birlikte çanın ipinin gelecekte izleyeceği yolu düşündükleri sırada gerçekleşen o ilk karşılaşmadan sonra Jasper Axel'i üç kez daha görmüştü: merdivenlerde, siyah sakallı adamın, kafesinde çılgılık atan şahini izlediği arka bahçede ve dışarda, Finchley Yolu'ndan eve dönerken. Bu olayların hiçbirinde Axel ona dikkat bile etmemişti. Sadece onu tanımıyor gibi davranmamış, onun orada olduğunu bile görme-

mişti. Tina'yla geçen karmakarışık yaşamında, öyle ya da böyle çok acayip insanlarla karşılaşan Jasper Axel'in deli olduğuna ve ona geniş bir oyun alanı sunmaya karar vermişti.

Tren sallandı ve hareket etti. Burada durmaları, Jasper'ın çok tehlikeli bir hızla hiç durmadan Finchley Yolu'na gitmeleri konusundaki heyecanlı bekleyişini biraz bozmuştu. Bunda iyice uzmanlaşmıştı, kızak yaparken başka şeyler hakkında bile düşünebiliyordu. Altındaki vagonda Damon, Kevin ve Chris vardı. Dean Miller, Epping yolculuğundan beri görünmemişti. Birkaçı geri dönen güney treninde kızak yapmaya niyetlenmişti. Vagonun içine dönmeden aşağı inen ve platforma atlayan Jasper onlarla çikolata makinesinin yanında karşılaşmıştı.

Bu işi bir süreliğine bırakıp, kestirmeden, Frognal'dan West End Sokağı'na giden ve İngiliz Demiryolları'na paralel uzanan geçiyolundan eve dönmeyi düşünüyordu. Büyükannesi, adı çıkmış bir tehlike noktası olduğundan bu yolda yalnız başına yürümemesini, karanlık bastıktan sonra ise asla geçmemesini söylemişti. Yalnızda karanlık basacak olsa da, henüz karanlık değildi, ama zaten Jasper bu tür konularda büyükannesinin tavsiyelerine pek dikkat etmezdi. Bienvida onun geleceğini bilmediğinden evde yalnız kalabilecekti ve bunun çan konusunda bir ilerleme sağlamak için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü.

Aralarında hangisinin Baker Caddesi'ne trenin tavanında döneceği konusunda bir kavga çıkmasa da bir sürtüşme oldu. Chris, Damon'ın kendilerine katılma ve onları izleme konusunda yeterince istekli olmasına rağmen, kendi başına hiç kızak yapmadığını vurguladı.

– Korkmuyorum, dedi Damon. Sadece yapmak istemediğim için.

– Herkes ister, dedi Kevin.

– Ben istemiyorum.

– İstemiyorsan neden geliyorsun? Damon bir şey söylemedi, Jasper eve gideceğini söyledi. Yapmak için çıktığı işi gerçekleştirmişti, uzun ve hızlı bölümde vagonun tavanında yolculuk etmişti ve hepsi bu kadardı, daha fazla kızak yapmayacaktı. Bir cumartesi günü sinemada *Kirli Harry*'yi iki kez arka arkaya izledikten sonra Brian'ın ona ve Bienvida'ya söylediği gibi her güzel şeyin bir sonu vardı.

– Ne yapacaksın o zaman? dedi Chris dünya üzerinde başka bir iş yokmuş, ilgilenilecekleri tek hobi, ilgi alanı, spor ya da boş zaman etkinliği metro treninde kızak yapmaktı gibi. Ne yapacaksın?

“Her sabah saat sekizde çan çalmak” diyebilirdi Jasper; “onu benim çanım yapmak, Hampstead’in üstünde her gün hiç sektirmeden çalan ünlü Jasper Elphick çanı yapmak.” Elbette demedi. Hiçbir şey demedi. Arkadaşlarına planlarını anlatması ve resmî bir şekilde veda etmeden önce nedenler uydurması, bir açıklama yapması gerekmeyen bir yaştaydı, bir sonraki görüşmeyi ayarlamak, kendilerine iyi bakmalarını dilemek, en yakınlarına ve en sevdiklerine sevgilerini yollamak, el sıkışmak ya da öpmek, ayrılırken geri dönüp bakmak ve el sallamak gerekmiyordu. “Ben gittim öyleyse” demek bile şart değildi, sadece yürüyüp gidebilirdi.

Anons sisteminden bir ses duyulduğunda, Jasper gerçekten de yürümeye ve bileti olmadan geçiş noktasından nasıl geçeceğini -Finchley Yolu’ndakiler çok uyanıktı- düşünmeye başlamıştı. Konuşan ağır ve tekdüze aksanlı bir Hintliydi ve anons sistemi ağır sesinin ağzında hazını güç karbonhidratlar varmış gibi gelmesine neden oluyordu, ama mesajın içeriği çıkarılabiliyordu. Burası ile Wembley Park arasındaki hatta bir “olay” olmuştu. Önemli derecede gecikmeler beklenebilirdi ve güneye giden yolcuların Jubilee Hattı’nı seçmeleri tavsiye ediliyordu.

“Her yıl iki yüz kadar kişi Londra Metrosu’nda intihar etmeye çalışır. Bu sayının yarısı başarılı olur.

Dalmayı beceremeyen, suya dalmayı düşlemeyecek olanlar bile, gelen trenin önüne -atlamazlar- dalarlar.

Bir Londra hastanesi, Londra Ulaşım görevlilerinin platformlardaki potansiyel intiharları belirlemeleri için eğitilmeleri olasılığını araştırmaktadır. Görevlilere trenler arka arka geçtiği halde platformda oyalanma, hatlarla fazlaca ilgilenme, tünel çıkışının hemen yanında durma gibi alışılmadık davranışları gözlemlenmeleri öğretilmektedir.”

Jasper eğer onlar Jubilee Hattı’yla dönüyorlarsa, onun da onlarla birlikte gidebileceğini düşündü. Tren biletsiz kaçma-

nın biraz daha kolay olduğu ve evden pek uzak olmayan Swiss Cottage'da duracaktı. Ve belki Jasper'ın düşüncesine göre Belsize Sokağı'nda bir yerlerde oturan Damon da onunla birlikte inerdi.

Damon'la alay etmeye devam ediyorlardı ve Jasper bundan pek hoşlanmıyordu. Elbette buna alıştı, bunu ya da buna benzer şeyleri her gün ve tüm gün duyuyordu, onun ergenlik öncesi dünyasında yaşam bunun üzerineydi, biri zayıflığını bulurdu, bu çok uzun mu kısa mı, şişman mı çilli mi, yüzü lekeli mi kızıl saçlı mı, siyah mı Hintli mi olduğunuz ya da aksanınız olması, komik bir anneniz ya da garip bir babanız olması, çok zengin ya da çok fakir olmanız üzerineydi. Ama bu farklıydı, bu Damon'ın içine girip, onun görünmeyen ve çok derine gizlenmiş çok önemli bir parçasına saldırılıyormuş gibiydi. Ve şişmanlık ve kızıl saç gibi bunlara sahip olanın elinde olmayan şeylerin aksine, Damon'ın kendi cesaretsizliğinden sorumlu tutulduğunu ve onun cesur olmasını engelleyen başka bir şeyin eksikliği olduğunu söyleyebilirdiniz.

Jasper bu şeyleri bu kelimelerle düşünmüyordu. O sadece on yaşındaydı. Ama bunları hissediyordu. Damon'ın yüzündeki sıkışmış, şaşkın ve çocuksu ifade hoşuna gitmemişti, Damon sanki gerçekte olduğundan daha küçükmüş ve düşünülemez bir şeyler yapıp, ağlayacakmış gibiydi. Yüzünün teni pembeleşmiş ve şişkinleşmişti.

Diğer hattaki rötarlı trenlere rağmen güneye giden Jubilee Hattı'na geçen pek fazla yolcu yoktu.

Kendilerini sadece yaşlıca bir adam ile bir kadının bulunduğu vagona buldular. Jasper önceden insanların eğer yapabilirlerse dördünün bulunduğu vagona binmemeye çalıştığını fark etmişti. Bunu gurur verici buluyordu. Bir paketin içinde üç tane sigarası vardı, kapılar kapanırken aralarına tutarak bir tane yaktı.

Bir süredir sessiz olan Kevin Damon'a, "Islanmışsın. Kotunun altı hep ıslak" dedi.

– Değil, dedi Damon, ama başta imayı anlayamadığından aynı şekilde bakıyordu. Sonra anladı ve yüzü kızardı.

Chris bir kahkaha patlattı. "Altına Pampers bağlamak gerek."

Jasper bunların bir tür hazır bebek bezi olduğunu düşündü. TV reklamını izlemişti. Sigarasından bir nefes çekti ve “Onu yalnız bırakın. Niye basıp gitmiyorsunuz?” dedi.

Tren hâlâ hareket etmemişti.

– O bir bebek, dedi Kevin. Bir tavuk ve bir bebek. Bebek tavuk. Cık cık, bebek tavuk.

Chris de, “Cık cık” diyordu ve ayağa kalkıp, etrafta zıplarak, elleriyle kanat çırpma hareketleri yapmaya başlamıştı. İkisi de cıkıkleyip, kanat çırpıyor ve zıplıyordu. Birdenbire trenin kapıları açıldı ve Jasper’ın sigarası aşağıdaki yola düştü.

Jasper küfretti. En ağır laflarını en gergin anlarına saklamıştı. “Defolun, ikiniz de” diye bağırды onlara. “Defolun, lanet olasıcalar.”

Bu yaşlıca adamı harekete geçirdi. Tehditkâr bir tavırla vagon boyunca ağır adımlarla onlara doğru geldi, bir eliyle Kevin’i ve diğeriyle de Chris’i yakaladı, Jasper’ın yüzüne tehditler savurmaya başladı. Kapılar kapandı, tren yine harekete geçip, durdu. Kimse Damon’ın yavaşça uç taraftaki kapıya gittiğini, açtığını ve dışarı çıktığını görmemişti.

Metropolitan Hattı’nda gecikmeye yol açan olay –kendini Preston Yolu’ndan çıkan bir güney treninin önüne atan bir adam ölmüştü– Tom’un büyükannesinden dönerken gecikmesine neden olmuştu, ama Londra’nın dışına doğru yaptığı yolculuğunu etkilememişti. Rickmansworth’teki istasyondan bir taksi tutmak zorunda kalmıştı, başka yolu yoktu. Bunu çok da fazla sorun etmemişti.

Son zamanlarda, tüm yiyeceklerini Alice alıyordu. Yeni banka hesabına ikisinin de kira paralarını Jarvis’e ödemek için talimat vermişti. Yemek yemeye çıktıklarında hesabı o ödüyordu ve Tom Alice’in son günlerde hesabı sızlanmadan ödediğini fark etmişti. Belli belirsiz, Alice’in ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Bu işe onun isteklerine karşı çıkarak girmişti, sevmediğini bildiği halde işe gitmeye devam ediyordu ve yapmak istemediği şeyler hakkında sürekli dır dır ediyordu. Bunun bedelini ödemeliydi. Tom ne kadar kazanıyorsa, kazandığı parayla istediğini yapardı ve taksi ona beş pound’a patlayacaksa buna değerdı.

Şans eseri ya da başka yol olmadığından, taksi büyükanesinin komşusunun virajı çok geniş aldığı için karşıdan gelen arabaya çarpıp öldüğü, Tom'un motosikletin arka oturduğundan fırlayıp, kafasını bir ağaca çarptığı dar yoldan geçti. Ağaç hâlâ duruyordu. Düzgün, ipeksi grilikteki gövdesi zarar görmemişti bile. Bunları tekrar görmek Tom'un baş ağrılarından birini başlattı ya da bir baş ağrısı başladı. İkisinin bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu.

Tom, Andy'nin kendisini istasyona bırakma konusunda ki önerisini kabul etmese, her şeyin nasıl farklı olacağını düşünmeye başladı. Hiç şüphesiz Andy yine ölecekti, karısı dul, üç küçük çocuğu da babasız kalacaktı ya da sadece arkasındaki fazladan yük yüzünden mi virajı o kadar geniş almıştı? Bunun hakkında spekülasyonda bulunmak yararsızdı, belki de herhangi bir spekülasyonda bulunmak yararsızdı. Tom diplomasını almış olacaktı, belki de tanınmış bir orkestranın sınavlarına girecek ve kabul edilecekti. Ve Alice'le asla tanışamayacaktı.

Ya da tanışacak mıydı, bu onun kaderi miydi? Bu tanışmanın gerçekleşmesi için diğer olasılıklar olabilirdi, bir metro istasyonu binasında değil de, müzikle ilgili bir yerlerde, belki Snape'de ya da bir konser sahnesinde. Alice'le tanışmak hayatını kurtarmıştı, bu konuda hiç şüphesi, tereddüdü yoktu. Yine de parası olmazsa onu kaybedeceğini biliyordu. Böyle söylememişti, ama Tom bunun olmak üzere olduğunu anlıyordu. Alice o işi bırakır bırakmaz, para için Tom'un eline bakacaktı. Başarı ve para, bunlara sahip olmalıydı. Ün, bu sabah gelen gazetecinin onun hakkında yazmakta olduğu makalenin basılmasıyla gelecekti ya da gelmeye başlayacaktı.

Jay'in arkadaşının eski bir tanıdığı olan kadın gazeteci saat onda yanında bir fotoğrafçıyla çıkıp gelmişti. Tom Alice'in de kemanını çalarken fotoğrafta yer alabilmesi için izin gününü kullanmasını istemişti, ama Alice bunu kabul etmemişti.

– İnsanların beni böyle görmelerini istemem, demişti.

Tom her zaman yaptığı gibi, bir anda kızmıştı. “Ne demek ‘böyle’? Niye istemeyecekmişsin? Senin doksanların büyük sokak orkestrası olacak bu grupta çaldığını görmemesi gereken bu insanlar da kim?”

– En başta, annem ve babam, demişti Alice. Bilmen gerekiyorsa, Mike. İşverenlerim. Ben ciddi bir müzisyenim. Müzisyenliğime zaten yeterince zarar verdiğimi düşünüyorum. Gazetelerde Peter ve Jay gibi insanlarla çalarken fotoğrafım çıkarsa, nasıl Brüksel’e gidebilirim?

– Jay çok iyi bir müzisyen.

– Tamam, bunu gazetecine anlat, ama beni sayma.

Gazeteci Tom’un eğitimini sordu, Tom ona kazayı anlattı, artık atlattığına inandığı beyin hasarından epey bir bahsetti. Bunun yeteneklerine yeni yollar açtığını ve klasik müziğin illa ki Kraliyet Filarmoni Orkestrası tarafından çalınan ya da CD’lerde dinlenen müzikle sınırlanmaması gerektiğini anlamasını sağladığını söyledi. İnsanlar rock ve cazı canlı olarak dinleyebiliyordu, ama gerçek müziğe açıldılar. Her meydana bir orkestranın ve her kamu binasının merdivenlerinde bir üçlünün çaldığı kentler düşlüyordu.

Tom bunun gerçekten onun düşü olup olmadığını bilmiyordu, bunu o anda düşünmüştü. Gazeteci bunu not aldı ve kasete de kaydetti. Gazeteciye metroda çalgıcılık yapmaktan bahsetti ve gazeteci bunun yasalara aykırı olduğunu bilip bilmediğini sorduğunda, “Ne yasası? Londra Ulaşım yönetmeliği falan mı?” dedi ve alaycı bir şekilde güldü.

Gazeteci elindeki küçük kâğıt parçasından okuyarak alıntılardı: “Demiryolundayken hiç kimse, başka birini rahatsız ederek, şarkı söyleyemez, bir müzik aleti ya da başka tür bir enstrüman çalamaz ya da bir gramofon, pikap, teyp ya da taşınabilir kablosuz bir cihaz kullanamaz.”

– İşte düğüm noktası da bu, değil mi? dedi Tom muzaffere bir şekilde. “Başka birini rahatsız ederek?” İnsanlar bizim yaptığımız şeyden rahatsız olmuyorlar. Buna bayılıyorlar.

Sesi yükseltme konusundaki düşüncelerini, kablosuz sistemleri ve “işlenmiş” sesi, gerçek çeşitlilikteki alıcıları ve dalgalanmaların engellenmesini anlattı. Gazeteci, bunun gerçekten sadece rock için olduğunu söyledi, Tom, “Niye öyle olsun ki?” dedi. Gerçekten son model kablosuz bir VHF sisteminden gelen Beethoven’ı düşünsenize. Gazeteci hobilerini, başka ilgi alanları olup olmadığını sordu, Tom keman yapımcılığından bahsetti. Biraz abarttı ve bu sanatta şimdiden uzmanlaşmış gibi konuştu.

Üçünün enstrümanlarıyla birlikte ve Tom'un yalnız başına fotoğrafları çekilmişti. Gazeteci, "Çok yakışıklısın, değil mi? Umanm bunu söylediğim için bana kızmazsın" dedi.

Son günlerde garip bir kara mizah anlayışı geliştiren Peter, fotoğrafları çekilirken en iyi görüntüsünün beyaz bir perlerin giymiş ve elinde bir tırpan taşırken olacağını söyledi. Gazeteci sinirli bir kahkaha kopardı ve Peter bugünlerde gerçekten de yürüyen bir iskeleti andırdığından ne diyeceğini bilemedi.

Son gördüğünden beri Tom'un büyükannesi daha gençleşmiş gibi görünüyordu. Bu iki yıl önceydi. Geleceğini söylemek için aramıştı, ama büyükannesi ona karşı pek sıcak davranmamış, onu pek hoş karşılamamıştı. Öpücüğü kuru, pudralı, sarkık yanağını Tom'unkine sürtmekten ibaretti.

Büyükannesi öğle yemeği isteyip istemediğini sordu, çok fazla bir şey beklememesini, pek fazla uğraşmadığını, o genellikle ne yiyorsa ondan yiyebileceğini söyledi. Tom buna inanamadı, bunun büyükannesinin neslinden olan insanların söylediği türden bir şey olduğunu düşündü ve mutfak masasından bir çift muzun yanında sadece peyniri, gevrek ekmeği ve hazır kahve için ateşe konulmuş çaydanlığı görünce biraz şaşırdı.

Baş ağrısı sürekli bir ağrı şeklinde değildi ya da aslında sürekli bir ağrıydı, ama daha çok bazen şiddetlenen daha yoğun bir ağrıydı. Bunlar görünmez de olsalar, migren tipi ağrılar olmasalar da, yine de şakaklarından aşağı inen ya da kafatasının üzerinde çakan şimşeğe benzeyen ağrılardı. Büyükannesinden aspirin istedi, o da suda eritilmiş iki aspirin verdi.

Konuşmalarının ilk yarım saati büyükannesi, evi, bahçesi, işleri ve arkadaşları üzerineydi. Tom soruyor ve o yanıtlıyordu. Öğle yemeğinin ortalarında büyükannesi bundan sıkıldı ve aniden koleje dönüp dönmediğini sordu.

– Kazanın etkisini atlatmam bir yılını aldı, dedi Tom. Geri dönmeyi göze alamadım. Çalışmayı göze alamadım.

– Bunu biliyorum, dedi büyükannesi. Burada yaşıyorsun. Burada yaşadığını unuttun mu?

Unutmuştu. İlk kez büyükannesinin ona gücenmiş olduğunun farkına vardı.

– Bu bir yıl önceydi, Tom. Buradayken, bana iyileştiğinde koleje dönmek için başvuracağını söylemiştin.

– Nasıl yapabilirdim? dedi olabildiğince acılı bir şekilde. İnsana ne yaptırdıklarını biliyor musun? Neredeyse ikinci sınıfın sonundaydım, ama beni ikinci sınıfın başından başlatacaklardı ve tüm dersleri yeniden almamı isteyeceklerdi. Ve bana başka bir burs verdiklerini sanmıyorsun, değil mi?

Tom büyükannesini hafife almıştı. Büyükannesinin bu şeyleri araştırmayı kendine iş edineceği hiç aklına gelmemişti.

– Elbette sanıyorum, Tom. Sandığım şey tam da bu. Bu böyle işliyor, başvuruyorsun ve sana son yılın için bir burs veriyorlar. Bir kez daha son sınıfa geldiğinde yine başvuruyorsun ya da senin bölüm başkanın başvuruyor, senin durumundan nasıl rahatsız olduğunu açıklıyor ve ne kadar iyi bir öğrenci olduğunu söylüyor; ikinci yılın için de burs vermeleri konusunda şansın, hem de çok şansın var, Tom. Bir yıl önce buradan ayrıldığında tüm bunları araştırdım. Yapmam gerektiğini düşündüm. Dönmeni bekliyordum, görüyorsun, fakat sen dönmedin.

Tom üzgün olduğunu mırıldandı. Cesaretini topladı, büyükannesine baktı ve dolambaçlı bir yoldan büyükannesinin ona para sağlayacağını umduğunu söyledi.

– Ama bunun için bana ihtiyacın yok ki, dedi büyükannesi. Burs alacaksın.

– Tam olarak demek istediğim bu değildi. Koleje dönmüyorum. Artık çok geç. Büyükannesinin buz gibi, gittikçe artan bir kuşkuyla bakmasına rağmen, sokak orkestrasını anlattı, amfi aletlerine, müzisyenleri dinlemek ve onlarla tanışmak için bir stüdyoya duyduğu gereksinimden bahsetti. Büyük bir kemancı olmayı vaat eden, ama eğitimi için paraya ihtiyaç duyan Alice'ten söz etti.

Büyükannesi sessiz kaldı. Tom onun kafasının sorularla, sitemlerle, şüphe ve hayret ifadeleriyle dolu olduğu, ama bunları söylemenin bir yararı olmayacağını hissettiği gibi bir izlenim edindi. Bunları söylemek için çok yaşlıydı. Söylediği tek şey ikisi için de gerçekten gerekli olan şeydi.

– Param olduğunu nereden çıkardın, Tom? Param yok, sadece geçinmeme yetecek kadar param var.

Tom baklayı ağzından çıkardı. “Ama vasiyetinde her şeyi bana bıraktığını söylemiştin.”

– Her şey, bu ev.

– Sanmışım ki şey, öyle bir izlenime kapılmışım, yani zengin olduğunu, çok paran olduğunu, yani öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Büyükannesi kalktı ve masayı topladı. Masanın üstündekileri tepsi kullanmadan tek tek lavaboya taşıdı. Üçüncü kez gelip, peynir tabağını aldığı anda, “Vasiyetimde bu evi sana bıraktım. Vasiyet değiştirmeyi onaylamıyorum. Bana çok kötü davrandın, bu evi bir otel gibi kullandın, bir gün geldin ve eşyalarını alacağını söyledin, taşındığını, ama arada sırada arayacağını söyledin, ancak hiç aramadın. Seksen üç yaşımdayım ve pek uzun yaşamam herhalde, ama vasiyetimi değiştirmeye niyetim yok, çünkü şu anda senden daha iyi bir mirasçı bulabileceğimden şüpheliyim. Kabul etmeliyim ki, senden daha kötüsünü bulmak da zor olur.”

Tom kıpkırmızı olmuştu. Ona kötü davrandığını biliyordu, üzgün olduğunu söyledi, ama iyi değildi, genellikle ne yaptığını bilmiyordu, şimdi de iyi değildi.

– Bir sokak grubu kurmak için gereken masrafları ödemek üzere evimi satmamı isteyecek kadar iyisin, dedi büyükannesi.

Tom bunu inkâr etti. Gerçekten üzgündü ve alışık olmadığı bir suçluluk duygusuyla doluydu. Kötü davrandığını anlıyordu ve kendini haklı çıkaramazdı, büyükannesi haklıydı, tümüyle haklıydı ve söyleyebileceği bir şey yoktu, sadece üzgün olduğunu tekrarlayabilirdi. Zamanı geri döndürebilse başka türlü davranırdı. Böyle hissettiğimiz anlar enderdir, aslında gerçekten kendimizce bahaneler aramadan, içimizde kendimizi haklı çıkarmaya çalışmadan ve telafi edici nedenler aramadan yanlış davrandığımızı hissettiğimiz anlar çok enderdir. Çünkü bu hiç hoş bir duygu değildir, kendini beğenmiş egomuzun böyle inkâr edilmesi, bir an için tüm iğrençliklerin mümkün olduğu ve günahkâr insanlığın geri kalanıyla birlikte kıvranmak için kolayca içine düşebileceğimiz kör kuyuya bakar gibi olmamız hoş bir duygu değildir.

Büyükannesi Tom’a istasyona taksiyle dönmek için pa-

rasının yetmeyeceğini söyledi ve onu kendisi bıraktı. Çok yaşlı insanların sürdüğü gibi yavaşça, kavşaklarda uzun süre durarak, tehlikelere ağırdan tepkiler vererek sürüyordu. Tom onu öptü, ama o bu sırada yüzünü oynatmadı. Tom onu arayacağını söylediğinde başını sallamasına ve azıcık gülümsemeyi başarmasına rağmen, Tom bir daha hiç görüşmeyeceklerini ikisinin de bildiğini düşündü.

Axel onu ara sokakta bekliyordu. Alice onu görünce hızlandı. Axel'ı uzun süredir görmediğinden, sadece geceleri uyumadan yatağında yatarken onun yukarı kattaki hareketlerini izlediğinden heyecanlıydı ve garip bir şekilde korkmuştu. Axel bir süre kıpırdamaksızın ona baktı, yavaşça gülümsedi, sonra yüzünü Alice'in çıktığı kapıya çevirdi. Sokağın sonundaki tek bir lamba sokağı aydınlatıyordu.

– Demek çalıştığın yer burası.

– Öyle, dedi ve dediği şeyin aptalca olduğunu düşünerek, pek ilginç değil, diye ekledi.

– Bu neyle ilgilendiğine bağlı.

Ondan mı bahsediyordu?

– Bir taksiye bineceğiz.

– Eve kadar mı? dedi Alice dehşetle, bunun maliyetini düşünerek.

Senin Tom kadar yer altına bağlı değilim. Sanırım metroya sadece bir amaç için indiğimi söylemiştim.

Alice'in Axel'in ne demek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Artık umutsuzluğa düşmeye başladığı bir anda bir taksi geldi. Alice taksiye bindiklerinde Axel'in onu koltuğun bir tarafına yönelteceğini ve kendisi de öbür tarafa oturacağını, böylece aralarında neredeyse bir metre mesafe olacağını biliyordu, bundan emindi, bu yüzden Axel onun yanına oturup ellerinden birini avuçlarına aldığı anda, titremeye başladığını hissetti.

– Üşüyor musun?

Alice başını salladı.

Axel şoförle aralarındaki cam bölmeyi kapattı, koltuğunu Alice'in yanında dik hale getirdi. Slav ırkının özelliklerini taşıyan, solgun ve esmer, beyaz ve siyah bu sert yüzü tatlı, sarışın bir kızın gözleri kadar mavi olan gözler kurtarıyordu.

Gözleri kahverengi, koyu ve düşünceli olmalıydı, ama peygamberçiçeği mavisi rengindeydi.

Axel, "O demin çıktığımız bina, ofisin, orada akşamları kimse oluyor mu?"

Alice şaşırmişti. "Bir dakika sonra zalimce yaralanacağım, cezalandırılacağım, utandırılacağım" diye düşündü. "Sırrını öğreneceğim, niye Cambridge School'a geldiğini ve benimle tanıştığını öğreneceğim. O binada ihtiyaç duyduğu bir şey var, bir belge, nesne ya da alet, benimle tanışmasının tek nedeni buydu, elini o şeye uzatmak."

– Anahtarın var mı?

– Niye?

– Niye mi soruyorum?

– Evet, istediğin nedir?

Axel gülmeye başladı. Alice taş kesilmiş bir şekilde onu izliyordu. "Ah, Alice, Alice" dedi, "ne düşünüyorsun? Şimdi de benim hakkımda hangi konulardan ya da sırlardan şüpheleniyorsun? Yüzüne bakınca, ellerimi kâğıtlara uzatmak için sabırsızlandığımdan böyle beceriksizce davrandığımı düşündüğün anlaşıyor."

Axel'in aklını böyle bütünüyle okuyabilmesi Alice'in kızarmasına yol açtı. Küsen bir çocuk gibi yüzünü çevirdi. Axel her zaman yaptığı şekilde Alice'in çenesini tuttu ve yüzünü kendine çevirdi.

– Seninle yalnız kalmak istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum, bunu bilmiyor muydun?

Şoförün cam panneler onlardan ayrılan kafası hareket etmiyordu. Alice bir yerlerde taksi şoförlerinin arka koltuğa bakmaya kalkmalarının yasak olduğunu duymuş ya da okumuştı.

– Benimle sevişmek istemiyor musun? dedi Axel.

– Evet. Sesi çok alçak çıkmıştı.

Axel Alice'in çenesini yine kaldırdı. "Gidecek başka yerimiz yok." Alice başka birine hiç yapmamış olduğu bir şeyi yaptı, Axel'in elini tuttu ve ağzına götürerek, öpücüklere boğdu.

Chris ve Kevin'i tutup sallayan ve Jasper'a da nasihat eden adam, Damon'ın vagondan çıkmasının nedenini bilmiyor gibi görünüyordu. Jasper, Chris ve Kevin'in bildiğinden

de emin değildi. Hepsi de yandaki vagona kaçarak, onlardan uzaklaştığını düşünmüş olmalılardı. Jasper onun tavana tırmandığını biliyordu.

Bu Jasper'ın düşüncesine göre, Damon'ın yapabileceği en iyi şeydi. Swiss Cottage yolculuğunun üstesinden gelebilirse, kızak yapma konusundaki korkusunun üstesinden gelebilir ve aynı zamanda diğerlerinin daha fazla alay etmesini engellemiş olurdu. Ona göre tek zorluk, Damon'ın vagona inerken trenin Swiss Cottage'da durduğu zamanı geçirmesi ve ikisinin orada inmek yerine St. John's Wood'a kadar gitmek zorunda kalması olabilirdi. Jasper uç taraftaki kapının yanına gitti ve öndeki vagonun tavanında cam panele bakarak orada dikildi. Hiçbir şey göremiyordu, Damon'ın ayaklarını bile göremiyordu. Tren şimdi Finchley Yolu'ndaki istasyonda beş dakikadan beri duruyordu ve orada kalmış gibiydi. Kapılar kapanmıştı, ama bir kez daha açıldı ve vagona yarım düzine kadar insan daha bindi. İçeri girmişlerdi, ama hepsi de Jasper, Chris ve Kevin'in olduğu uçtan uzak durmuştu.

Jasper, "O tavuk değil" dedi ve Chris de "Tamam, tavuk değil" dedi.

Kevin bir şey demedi, ama cebinden böyle zevkli bir ana sakladığı iki yüz gramlık Dairy Milk çikolatasını çıkardı ve kabını açmaya başladı.

Kapılar bir kez daha kapandı. Tren istasyondan çıkar çıkmaz tünele girecek ve Embankment'taki son durağa kadar yer altında kalacaktı. Jarvis, Jasper'a Metropolitan'ın bu bölgesindeki çeşitli hatların, Jubilee'nin ve daha eskiden Bakerloo'nun yapımı hakkında, mühendislik başarıları, tünellerin açılışları, yer altı yollarının çıkarılıp yerlerine diğerlerinin konması gibi pek çok şey anlatabilirdi, ama Jarvis Jasper'la Londra Metrosu hakkında hiç konuşmamıştı, ilgilenmediğini düşünmemişti. Ve Jasper da Jubilee Hattı'nda başka bir hatta göre kesinlikle daha fazla yolculuk etmesine, bunun Londra'nın içine her gelişinde kullandığı yol olmasına karşın, Jarvis'in bu yolculuğu her yapışında dikkat ettiği şeye dikkat etmemişti - sıradan bir yolcu da dikkat etmez zaten-, tren burada Metropolitan Hattı'ndan derinlere inmeye başladığından, yukarıdan aşağıya gitmelidir.

Jasper oturdu. Etrafindakilere ikram etmeden çikolata yiyenler hakkında pek de iyi bir fikri yoktu, Kevin'a kibirli bir bakış attı. Tren hareket etti. Jasper burada tünelin tavanının trenin tavanından yeterince yüksek olduğunu biliyordu, ama burası tüptü, yer yüzeyine yakın açılan bir tünel değildi. Aynı onun gibi, Damon da nehre kadar tüm yol boyunca güvende olacaktı, yine de Jasper sadece eve gidebilmek için olsa da, Damon'ın daha önce aşağı ineceğini umuyordu.

Tünelin ağzından girdiler, Jasper ilk kez aşağı doğru ivmeyi fark etti, tren aşağı doğru iniyordu. Bunu belki de trenle ilgili her şeye, trenin hareketlerine aşırı derecede konsantre olduğu için fark etmişti, çünkü deneyimsiz ve öndeki vagonun üstünde korkmuş olan Damon'a çok dikkat ediyordu.

Buna konsantre olmuştu, ama gerçekleşen şeye hazırlıksızdı. Vagondaki herkes hazırlıksızdı. Tren fren yaptı ve ayakta ki insanları yere yapıştıracak kadar güçlü, o tüyler ürpertici sallantılardan biriyle yavaşladı. Onların vagonunda kimse ayakta durmuyordu, ama ikinci sallantıda yere düşmemek için hepsi koltuk kollarına asılmak zorunda kaldı. Kadınlardan biri ıglık attı.

Zaman durmuş gibi görünüyordu ve her şey sessizdi. Sessizlik hem sürdü hem de sürmedi. Geçen zaman on saniye de on saat de olabilirdi. Sonradan Jasper ikincisinin daha mümkün olduğu dışında bir şey söyleyemeyebilirdi. Bu dünyanın dışında bir yere ait ve zamanın ötesindeymiş gibi görünen bu sessizlik onu taşlaştırmıştı. Elleri koltuğunun kollarına yapışmıştı ve hissizleşmişti, tüm bedeni duyarsızlaşmıştı, ama beyni durmak bilmiyordu.

Dışarıdan, ilerde yukarda bir yerlerden, birdenbire bir ıglık geldi, Jasper daha önce buna benzer bir şey duymamıştı. Dünyadaki her korkunç şeyin içindeki dehşet, bu ıglıkta vardı. Ve ıglık sürdü ve sürdü. Vagondaki insanlar yerlerinden zıpladılar. Jasper olduğu yerde kalakalmıştı. Jasper görmüştü. Onun pencereden aşağı düşüşünü görmüştü, karanlık ve iki büküm bir kütle, vagonun yanına tutunmaya çalışarak ve ıglık atarak düştüğünü görmüştü. Tren onu yarıp geçerken ve ölmekte olan ıglığı arkasından bırakıp derinlere doğru yol alırken, camda çırpınan bir ayak görmüştü.

On sekizinci bölüm

Bu binanın en üst katında, düz çatının altında, tek küçük penceresi olan küçük bir odaydı, içinde tek kişilik bir yatak, ikinci yatak yerine geçebilecek bir divan, bir elektrik sobası, duvarda küçük bir ayna, yere serilmiş eski bir halı parçası, dolapta bir battaniye, iki yastık ve Tesco nevresimlerinin içinde iki yorgan vardı. Burası acil durum odası olarak biliniyordu. Koridorun öbür yanında küçük bir mutfak vardı, içinde pek bir şey yoktu, sadece bir çaydanlık, bir tüp, tabaklar, tavalar ve çatal bıçak vardı. Buzdolabı ve fırının lüks olduğu düşünülmüştü.

Londra'daki ofisler böyle odalarla doludur. Uzaklardan gelen ya da İngiliz Demiryolları grevde olduğunda veya fırtınalar yüzünden çalışamaz hale geldiğinde eve gidemeyen yöneticilerin kullanması için düşünülmüştür. Alice'in çalıştığı şirketin iki yöneticisi ocak ayının sonunda Londra'da bir fırtına olduğu ve trenlerin Surrey ile Sussex'e gidemediği günün gecesinde, acil durum odasını paylaşmıştı. Martin Angell yere serdiği tek kişilik şiltede, James Christianson da yatağın kassasında uyumuştı. Gece geç saatlerde James Christianson ekmek ve kahve almaya çıkmış, anahtarları olmadığından Martin Angell onu içeri almak zorunda kalmıştı. Bina sadece iki takım anahtarı olduğu anlaşılmıştı. Böyle bir acil durum daha olabileceğini düşünen James Christianson, iki takım daha yaptırması için anahtarları Alice'e emanet etmişti.

Alice üç takım yaptırmıştı.

Bu onun yapacağı türden bir şey değildi. Önceden asla böyle bir şey yapmamıştı. Bunun delice olduğunu biliyordu. Akıl, erdem, ahlakî davranış, tüm bunlar yitmişti, rüzgâra savrulmuştu. Kendi hakkında öğrendiği şeyler ve daha neler yapabileceğini düşünmek titremesine yol açtı. Ona güvenen birinin verdiği anahtarları fazladan çoğaltmak, neredeyse suç sayılabilecek bir şeydi. Hangi suçta duracağını merak etti. Duracağı bir şey var mıydı?

Axel, şunu çal dese çalardı. Tom'u öldür dese, bunu da yapar mıydı? Bunu bilemezdi. Alice bu düşünceye yapışmıştı. İnsanların, bir katilin etkisi altına böyle girdiklerini ve sadece o böyle istediği için cinayete ortak olduklarını düşündü. Bu tam olarak *folie à deux*¹ dedikleri şey değildi, çünkü bu tabir iki takıntılı partnerin birbirini etkilemesini ima ediyordu. Alice yaptıklarını kendisi düşünmüyordu, hiçbir şekilde bunları düşünmüyor, istemiyor ya da Axel'i etkilemiyordu.

Mike ve Catherine'i neredeyse unutmuştu. Onlar arkasında bıraktığı, geçmişinde kalan gölgeler haline gelmişlerdi. Tom hâlâ oradaydı, istenmeyen bir koca gibiydi. Onun hakkında böyle düşünmeye başlamıştı. Tom, Alice'in kendisini başarısızlıkları, koleje dönmeyi ve bir işe girmeyi kabul etmemesi, büyükannesinden para almayı becerememesi ve parasızlığı yüzünden reddettiğini düşünüyordu. Gerçekle yüzleşmesi yerine böyle düşünmesi onun için daha iyiydi.

Alice kendi kendine âşık olup olmadığını soruyordu? Bu aşk mı yoksa bir takıntı mıydı ve aradaki fark neydi? Bunun, onun üzerinde bir tek iyi etkisi olmuştu. Daha iyi çalışıyordu.

Madam Donskoy, kitaplardaki yabancı kadın müzik öğretmenlerinin söylediği o övgü dolu ifadelerin hiçbirini asla telaffuz etmezdi. Asla, "Sana tüm bildiklerimi öğrettim, artık her şey senin elinde" demezdi. Veya "Artık sen benim öğretmenim olmalısın" da demezdi. Diğer bildik senaryoya da girişmezdi, kendi kemanını alıp, Alice'in sersemleyip utanarak kendi arzularındaki umutsuzluğu görebileceği kadar zarifçe de çalmazdı.

1 İki kişilik çılgınlık. (ç.n.)

Onun tek söylediği, “Bu fena değildi” olurdu.

Bu bir övgüydü. Belki bu Alice’in daha iyi çalmasını sağlıyordu; belki de başına gelen Dorian Gray’e âşık olunca çalışma yeteneğini yitiren zavallı Sibyl Vane’in başına gelenlerin tersiydi. Her neyse, Alice hatasız çaldığını düşünüyordu, ama dersin sonuna geldiklerinde - bu, sondan bir önceki dersti- Madam Donskoy, sadece Yehudi Menuhin ve onun Stéphane Grappelli’yle birlikte yirmili ve otuzlu yılların müziğinden yaptığı bir kayıttan söz etti.

Alice, Britten-Pears School’a iki haftalık bir kursa kabul edilme şansını öğrenmek için bir mektup yazdı.

Metro trenlerinin çalışmadığı ve Tom’un flütüyle yarı yolda duran bir yürüyen merdivende kaldığı ve eve yürüyerek döndüğü fırtınalı gece, resim odasında Axel’a keman çalmıştı. Onu Axel davet etmişti. Hava soğuktu ve dışarıda rüzgâr uğulduyordu, pencereler çarpıyor ve ağaçların dalları kırılıyordu. Kademedede pencerelerden birine bir şey çarptı, sabahleyin oraya giden Tina bunun karşıdaki apartmanların birinden uçan bir kiremit olduğunu gördü. Axel rüzgârı duymamazdan geliyordu. Normal, sakın bir akşammış gibi davranıyordu.

Resim odasının kapısına geldiğinde Alice duraksadı ve kapıyı çaldı. Axel kapıyı çaldığı için ona güldü.

- Ne yapıyor olabileceğimi düşündün?

Alice hiçbir zaman ona çok bir şey söylememişti. Onunla konuşmayı zor bulmaya başlamıştı. Axel onu kollarına ya da aslında ellerine aldı. İlk kez onu üzerinde o uzun palto olmadan görüyordu. Axel’in aşırı derecede ince olmasına şaşırdı. Axel’in elleri vücudunda dolaşırken kemiklerinin battığını ve karnına bastıran kemik gibi sert bir dikilme olduğunu hissetti. Arzusunun, sık sık kendini kaybetmesine yol açacak kadar güçlü olması bildik bir şey haline gelmişti.

Axel niçin böyle kontrollüydü, gülümseyerek, heyecansız davranıyordu? Alice kendini kontrol etmenin erkekler için daha zor olduğuna inanırdı ve Axel da açıkça heyecanlıydı. Axel sadece güldü, onu kendinden uzaklaştırdı ve keman kutusunu açarak kemani Alice’e verdi.

- Benim için çal.

– Ne çalacağını bilmiyorum.

Axel ona yine o yan bakışlarından birini attı, mavi gözleri parlıyordu.

– Romantik bir şeyler.

Bir zamanlar *Rosenkavalier*'deki “Büyük Vals”ten öğrendiği ve kendi yaptığı bir düzenleme vardı. Axel da parçayı biliyordu. Alice Axel'in onunla hiçbir gecenin çok uzun olmayacağı hakkındaki bölümü mırıldandığını gördü. “*Mit mir, mit mir, keine nacht ist zu lang.*”² Bu çok muhtemeldi. Alice'in yaptıklarından emin olmayan parmakları titredi. Alice uyumsuzluğu duydu ve Axel'in kıpırdandığını gördü ve ağlamak istedi, kontrolünü kaybetmedi, ama çalmayı bıraktı.

– Bu gece formda değilim.

Axel yıkıcı bir tek kelime çıkardı: “Hayır.”

Bundan sonra birazcık seviştiler. Axel ona dokundu, onu öptü, yere yatırdı, güldü ve onu Tom o anda o çatının altında olmasa da, Tom'la aynı çatı altındayken daha fazlasının olmaması gereken o bildik yerlere gönderdi.

Alice Axel'a anahtarları vermişti.

Odanın çirkinliği, tüm bu olayın çirkinliği, tüm bu kaçamak yanıtlar ve kaçak anahtarlar yüzünden somurtuyor ve kendi kendine yine, bu işin bir otel odasında çirkin olurken neden bu odada çirkin olmadığını soruyordu. Belki Axel bir otele gitmeyi karşılayamazdı, ama Alice bunun böyle olduğunu sanmıyordu, karşılayabileceğini düşünüyordu. Bazen Axel'in, bunu gizlese de, zengin olduğunu düşünüyordu.

irkin bir öğenin ekstra bir heyecan yarattığını düşünen insanlar da olduğunu okumuştu. Axel'in onlardan biri olup olmadığını bilmiyordu, ama öyle olduğunu öğrenirse şaşırmazdı. Elbette onu heyecanlandıran, burada bulunmanın yarattığı az miktardaki tehlike duygusu da olabilirdi. Böyle bir ofiste pusuya yatmak, insanların eve gitmesi için dua etmek, pencerelerden sokağı izlemek, daha önce başkalarının yattığı yatak takımlarıyla yatağı yapmak, bütün bunlar Alice'e arzuları öldüren pisliklermiş gibi geliyordu. Ama arzuları ölmemişti. Axel geç kalmıştı. Alice onun geç kalacağını bi-

2 “Benimle, benimle, hiçbir gece çok uzun değildir.” (.n.)

liyordu, ama bilmek onu daha az korkutmuyordu. Axel'in, kendisini özleyen birini bekletmekten hoşlanacak türde biri olduğunu zaten biliyordu. Alice Tom'u beklemeye aldırma-yabilirdi, ama Tom'u beklemek asla hoşuna gitmemişti ya da bundan çılgınca haz duymamıştı.

Asansörle aşağı indi ve asansörü onun için aşağıda bırakararak merdivenlerden yukarı çıktı. Bu bir zaman geçirme yoluydu. Yukarda, iki kere kullanılmış yatak örtüsünün dik-katlice katlanıp yatağın üzerine konmuş olduğu yatak oda-sında Catherine'i düşündü. Çocuğu ona çok uzaktaymış, bir tünelin ucunda, küçük bir oyuncak bebekmiş gibi geliyordu. Aynı zamanda ona bir çocuğu olmasında gerçek olmayan bir şeyler varmış gibi geliyordu. Düşünde bunu ve kısa evliliğini gördü.

Alice örtüyü geri çekti ve yorganı kaldırdı. Bu açık yatağın ima ettiği davet onu utandırıyor. Ayrıca, yatağı örtüp, kapıyı kapatır, umudunu yitirirse Axel gelebilirdi. Yine aşağı indi, aşağıda bekleyen asansörün açık kapılarına baktı, merdivenlerden yukarı çıktı. "Sonsuza kadar beklemeyeceğim" diye düşündü, "bir yarım saat daha bekledikten sonra beklemeyeceğim", ama bekleyeceğini tüm gece bekleyeceğini biliyordu.

Yukardayken, ayak sesleri duyduğunu düşündü. O sırada bunun Axel olabileceği, onun da, kendisi gibi merdivenleri kullanmış olabileceği aklına gelmedi. Asansörü kimse-nin kullanmadığını biliyordu, aşağıda asansörü görmüştü, yukarı çıkışını duyardı.

Odanın dışında etrafı dinleyerek dikildi. Aşağıdaki tüm ışıklar kapanmıştı, yukarı çıkarken ışıkları kapatmıştı. "Aşk asla böyle bir şey olmamalı, planlanan, düzenlenen, zoraki yapılan bir şey olmamalı, ama sevginin doğal bir sonucu olarak anında yaşanan bir şey olmalı" diye düşündü. "Gelme-yecek, onu bir daha asla göremeyeceğim."

Ve sonra Axel karanlık koridordan çıktı. Alice'in beklediği taraftan gelmişti.

– Şey, ben de birbirimizi özlediğimizi düşünüyordum, dedi. Atlattığımız bunca badireden sonra.

Bir kadınla buluşunca onu öpen türden bir adam değildi. "Asla olmayacak" diye düşündü Alice. Acil durum odasının

kapısını kapadı ve kilitledi. Söyleyecek bir şey yoktu ve sessizliği sürdürmek de istiyordu. Axel'in eskiden olduğu gibi durgun, düşünceli ve gergin olmasını bekliyordu, ama o konuşkandı, gülüyordu, büyük bir mutluluk bekliyor gibi değil de, bu mutluluk zaten gerçekleşmiş gibiydi.

Tom'u görmüştü. Covent Garden yönünden gelirken, bir kafenin penceresinden gerçekten de Tom'u görmüştü. Belki de buraya gelmek üzereydi.

– O buraya hiç gelmedi. Nerede olduğunu bilmiyor.

– Gerekirse onunla dövüşürüm, ama bunu yapmamayı tercih ederim.

O zaman Alice bunu anlamadığını, Axel'in Tom'a saygı duyduğunu sandığını söylemeyi düşündü. Onun ya da Alice'in odasında değil de, burada olmalarının nedeni bu değil miydi? Ama bunu söylemedi. Axel yatakta onun yanına oturmuştu ve artık gülmeden, aşırı bir mutluluk hali içinde olmadan, ama durgun ve kuruntulu bir halde Alice'in yüzünü ellerine almıştı.

Alice bir zamanlar asla söylemeyeceğini düşündüğü kelimeleri söyledi.

– Seni seviyorum.

Axel onun dolgun saçlarını okşadı, parmaklarını çenesinde gezdirdi, uzun, soğuk bir işaret parmağı boğazından ve göğüslerinin arasındaki yarığa doğru inerek gezindi. Alice'in bluzunu açarak vücudundan sıyrıldı.

– Bunu daha önce de söylemiştin. Kanıtlamak ister misin?

“Londra Metrosu sadece istasyonlardan ulaşılabilen, kapalı bir yapı değildir. İstasyonların dışında, ki bunlar 300 kadardır, giriş ve çıkış yolları vardır.

Çıkış yolları çoğunlukla pis havayı dışarı atan ve içeri temiz hava alan havalandırma bacalarıdır. Tünellerde basıncı engellemek için havalandırma delikleri olmasa, yolcular kullakları tıkandığında kendilerini bir uçakta gibi hissederlerdi.

Izgaralarla kaplanmış hava delikleri bir zamanlar yolcuları sülfürlü havadan kurtarmanın yollarından biriydi. Central Hattı, istasyonlara hava emen ‘ozonlaştırıcılar’ koymuştu, ama bunun sonucu yolcuların giysilerine yapışan ve onların Oxford Circus’tan değil de, Southend’den deniz kena-

rından geliyormuş gibi kokmalarına yol açan keskin tuz kokusu olmuştu.

Bugünlerde kullanılan hava, fanlarla dışarı atılır, temiz hava ise istasyon girişlerinden ve merdiven bacalarından içeri girer. Temiz hava, merdivenli kuyulara yerleştirilmiş bacalardan ve bu amaçla açılan özel havalandırma bacalarından pompalanır. Central Hattı'nda, Mile End ve Stratford arasında, Old Ford'daki fanlı havalandırma bacasının içinde spiral bir merdiven vardır. Bu istasyonlar arasında elektrik kesilirse, trenin en yakın platforma yanaşabilmesi için aradaki mesafe çok uzun olabilir. Böyle bir durumda yolcular trenden indirilip, tünelden, havalandırma bacasındaki merdivene yöneltilebilir.

Bu baca caddeye açılır. 1969'da bir gece geç saatlerde elektrik kesildiğinde altmış insan bu bacadan çıkarak kurtulmuştu.

Bakerloo'da Regent's Park'taki yuvarlak kule bir kaçış bacasının tepesidir. Bir başka uzun mesafede, Victoria Hattı'ndaki Tottenham Hale ve Seven Sisters arasında, Nelson Yolu'nda fanlı havalandırma bacası vardır. Bunda da spiral bir merdiven mevcuttur.

Artık yukarı ya da aşağı inip çıkmak için kullanılmayan bir başka merdivenli havalandırma bacası, Notting Hill Gate'teki istasyon bölgesinde bulunan bir ofis binasının üstünde yükselmiştir. Böyle bacalar Londra'daki pek çok ofis binasının içinden geçer. Amaçları havalandırmaktır. Bütün bu binalar Londra Ulaşım'a aittir.

Central Hattı'nın merkez bölgesindeki her istasyonda kullanılan tüneller ve havalandırma bacaları vardır. İnsanların doldurduğu, reklamlarla aydınlanmış, tren gürültülerinin kapladığı ışıklı istasyonlar karanlık, kullanılmayan geçitler ve çeşitli boylarda havalandırma bacalarıyla çevrilmiştir.

Bir zamanlar bu havalandırma bacalarının bazılarında yerlerini şimdi yürüyen merdivenlerin aldığı asansörler, bazılarında da merdivenler vardı. Bu kocaman silindirlerin içinden yukarı bakabilir ve eski Edward tarzı döşemenin donukluğu içinde dairesel duvarlarda spiral şeklinde inerek, bir zamanlar bir merdiven olan şeyin sarı ve kahverengi izini görebilirsiniz.

Geçitlerde sinyalizasyon odaları vardır. Otomatik sinyal sistemleri güvenli ve etkilidir. Londra Metrosu'ndaki yolcular başka bir ulaşım şekliyle kıyaslandığında daha güvenlidirler.

Londra Ulaşım'a göre elbette."

Damon'ın ölümünü Cecilia'dan saklamak mümkün değildi. Tüm gazetelere geçmişti, bir ön sayfa haberi idi. Ayrıca, Cecilia televizyon da izliyordu. Ondan sakladıkları sır, Damon'ın Jasper'ın arkadaşı olduğu ve öldüğünde Jasper'ın da orada, onun düştüğü trende olduğu idi.

Londra Metro Ulaşım'ından iki görevli Tina'yı görmeye geldi. Bunlardan biri Jubilee Hattı'nda istasyon grup müdürüydü. Hassas ve kızgındılar, çünkü ilk uğradıkları Kevin'in annesi onları suçlamış ve çocukların trenlerin tavanlarına tırmanmalarının engellenmesi için bir şeyler yapılmış olması gerektiğini söylemişti. Tina kimseyi suçlamadı. Kendini suçlamak da, Jasper'ı suçlamak da aklına gelmezdi, oğlanların böyle olduğunu ve söyleyebileceği başka bir şey olmadığını belirtti. Damon'ın annesi olan o zavallı kadının oğlunu kaybettiği şu sıra bunu söylemesinin yanlış olduğunu biliyordu, ama tüm hissedebildiği ölenin Jasper olmamasından duyduğu rahatlamaydı.

Bir soruşturma yapıldı. Bir sorgulama da yapılacaktı. Bıenvida, Jasper sorgulamaya katılacaksa isminin gazetelere geçip geçmeyeceğini sordu. Cecilia'nın evinde çay içerken, kucığında Caroline isimli bebeğiyle, büyükannesine (ona bir şey sorulmadan) sertçe ve ilgisiz bir şekilde Damon'ın Jasper'ın arkadaşı olmadığını söyledi.

– Asla metroya gitmiyor, dedi. Vagonların üstünde yolculuk etmiyor ve eden birini de tanımıyor.

Cecilia kalbi sıkışarak, tüm bunların tam tersinin doğru olması gerektiğini anladı.

Fırtına, bisiklet barakasının çatısının bir kısmını uçurmuştu, bu yüzden Jed, Abelard'ı yeniden eve getirmişti. Abelard artık herhangi bir mesafeyi de uçamıyordu. Jed ne yapacağını bilemiyordu. Kuşun ağırlığı hakkında endişeleniyordu, uçmazsa kilo alacağından ve belki de bir daha hiç

uçamayacağından korkuyordu, daha da kısıtı ve Abelard çığlık atmaya devam etti. Jed bazen şahinin gözlerinde mutsuzluk ve ümitsizce bir yemek isteği gördüğünü düşünüyordu; kuşun küçük ve sınırlı kuş beyninden, yaşamındaki tek şeyin yiyecek olduğu ve olmazsa ya da yeterince yiyeceği olmazsa önünde uzanan yılların yavaş, dinmeyen bir işkenceye dönüşeceğine dair bir fikir geçiyormuş gibiydi.

Veterinerlik fakültesindeki seçkin kuş uzmanıyla randevu günü geldi ve Jed, Abelard'ı Cambridge'e götürdü. Abelard, Jed'in bileğinde kuş eldivenine tünemişti; oturduğunda ki vakar Jed'i gururlandırdı. Liverpool Caddesi'ne kadar metrodaki ve sonra da İngiliz Demiryolları trenindeki diğer yolcular Abelard'ın sakat olduğunu, havaya bırakıldığı anda kanadındaki sakatlığın düşmesine neden olacağını göremiyorlardı. Bir süre sonra Jed, Abelard'ın çığlık atmaya başlayacağından korktuğu için üstünü örttü. Her zaman Abelard'ın çığlık atmaya başlayacağından korkuyordu.

Kanadın röntgeni çekildi. Seçkin kuş veterineri Abelard'ı çok nazıkçe tutuyordu. Röntgen filmlerine baktı. Kanadı yeniden inceledi, Jed'e bu kez nazik davranıyormuş gibi gelmedi; dar çizgili kahverengi tüyleri sert, araştıran parmaklarla bastırıyor ve yokluyordu, yine de şahin bir tepki göstermedi.

Abelard bir kez daha Jed'in bileğindeydi ve yine üstü örtülmüştü, kuş veterineri, "Korkarım haberler kötü" dedi.

– Bir daha uçamayacak mı?

– Bundan şüpheliyim.

Gelen açıklama, bir virüsün kanadı etkilediği, bunun kaslarda ve sinirlerde onarılamayacak derecede hasar yaptığıydı. "Bu kimsenin suçu değil. Senin yaptığın bir şey değil, bu sadece öylesine olan bir şey." Kuş veterineri bu durumu hiç anlamadığını itiraf ettiğinden Jed'i şaşırtmıştı. "Bunlar pahalı kuşlar, bunun için epey para vermiş olacaksın. Yedi yüz mü? Sekiz yüz mü? Bu parayı çöpe atmak gibi görünüyor."

– Yapılabilecek bir şey yok mu? Yani, bir ameliyat falan ya da herhangi bir şey?

– Bunun için çok ilerlemiş. Seni temin ederim, daha önce de mümkün olabileceğinden şüpheliyim. Yapılacak tek bir şey var. Daha kolay olacaksa, bunu senin için ben yapabilirim. Sadece onu bizimle bırakırsın.

– Teşekkür ederim, ama onu geri götüreceğim. Jed çabucak gitmezse gözyaşlarına boğulabileceğini düşündü. Onu bizim oradaki veterinerine götürebilirim.

– Tamam o zaman. Acımayacak. Yani, onu bir süre daha canlı tutmak acıtmayacak, acı çekmiyor; hiçbir zaman acı çekmeyecek, sadece bir daha uçamayacak.

Jed binadan ayrılmadan önce onlara bir çek vermek zorunda kaldı. Küçük banka hesabında bunu karşılayacak kadar para olmasını umdu. Caddeye çıkar çıkmaz Abelard'ın üstündeki örtüyü kaldırdı ve istasyona giden otobüsü yakalamak için birlikte yürüdüler.

Ölüm Jasper'ı ziyaret etmişti, yanında konaklamış ve yüzüne bakmıştı. Daha önce ölüme inanmıyordu, hayaletlerden daha uzak ve daha az gerçek, Tanrı'dan daha az anlatılabilir, uzak ve inanılmaz bir kavram oluşunun dışında bir şey bilmiyordu.

O zamana kadar geçmişinde ölü insanlar olduğunu biliyordu, ama ölen birini tanımamıştı. Brian'ın anne ve babası hayatta ve iyidiler, henüz gerçekten yaşlı değillerdi ve büyükbabası Darne o doğmadan çok önce ölmüştü. Jasper insanların ölmediğini düşünmüyordu, öldüklerini biliyordu, öyle olduğu söylenmişti ona, ama tanıdığı insanların öleceğini düşünmüyordu. Onlar ölemezdi. İnsanların ölüm dedikleri bir şeyle karşılaşabilirlerdi, ama tam gerçekleşme anında bu önlenebilirdi, filmlerdeki ya da düşlerdeki gibi saptırılabilirdi. Bu sanki en uç noktada, korkunç bir tehlikede oldukları anda, bir güç kollarını uzatacak, onları yakalayıp güvenliğe taşıyacakmış gibi bir şeydi.

Damon için korkmuştu, ama şimdi Damon'ın öleceğinden korkmadığını biliyordu. Bu onun düşünemeyeceği kadar büyük bir şeydi. Şimdi, olay anında neyi düşünerek korktuğunu bilmiyordu; yaralanma, belki sadece cezalandırılma. Ve kazadan önceki o dakikaları düşündüğünde, kendisini korkudan sindiren bir tür üzüntüyle o anları hatırladığında, bunu bilemediği, beklemediği için kendini aptal hissediyordu; bir gün kalabalıkta Bienvida'yla konuşmak için döndüğünde, sözlerini bambaşka bir kıza yönelttiğini fark ettiği andaki kadar aptal hissediyordu kendini.

Bunun hakkında konuşabileceği kimse yoktu. Kısa bir süre sonra bir kadın okula Tina'yı görmeye geldi; kadın sosyal yardımdan ya da Londra Ulaşım'dan veya bir şekilde ikisinden birden geliyordu, Jasper bunu bilmiyordu ve Jasper kadının, annesine Jasper'ın danışmanlık denen bir şeye ihtiyacı olabileceğini söylediğini duydu. Ona sormamışlardı. Tina "Belki, niçin olmasın" dedi; Bu iyi bir fikir olabilirdi.

– Kazaya şahit olanların durumunda bu yaşamsal önemi olan bir kavram, dedi kadın.

Jasper danışmanlığın, belediye meclisinin bakımına verilmek anlamına gelebileceğini düşündü. Okulda sınıfında babası onları terk ettiği, annesi bakamadığı ve erkek kardeşi bir kazada öldüğü için bakıma verilen biri vardı. Kendi durumundan yola çıkıldığında bu pek uzak bir olasılık gibi görünmüyordu. Ama Tina'ya sorduğunda, onun tüm söylediği, "Hiç böyle bir saçmalık duymadım. Bütün bu şeyleri nereden öğreniyorsun?" olmuştu.

Konuşabileceği kimse yoktu. Bu konuda eğer onlarla karşılaşarsa Kevin ve Chris'le de konuşabileceğinden şüpheliydi, ama zaten onlarla karşılaşmıyordu, ya şans eseri ya da yetişkinlerin özel kararıyla birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi. Soyadlarını, adreslerini hiçbir zaman öğrenmemişti. Kaybolmuşlardı, Londra'nın bir yerlerinde yutulmuşlardı ve onları bir daha göremeyeceğini biliyordu.

Bir daha metroya da binmeyecekti. Peki tamam, bir gün yaşlandığında, yıllar yıllar sonra, belki. Londra'dan Stanmore'a takırdayarak geçtikleri sırada arka pencerelerden gülmüşî renkteki vagonları görmek bile hoşuna gitmiyordu. Trenlerin evi sallayışını hissetmek rahatsız ediciydi. Komikti, ama sigara içmekten aldığı keyfi de kaybetmişti. Bu o olay olmadan hemen önce bir sigara, dışarıya düşen o sigarayı içtiğinden miydi acaba? Belki gerçekten bağımlı olmadan sigarayı bırakmak istiyordu. Herkes en iyisinin gençken bırakmak olduğunu söylüyordu.

Oturup, düşünerek vestiyerde epeyce zaman geçirdi. Tina onun okulda olduğunu düşünüyordu, ama Jasper şimdi de okula eski kızak günlerinde olduğundan daha sık gitmiyordu. Elektrik sobasını yakıp, battaniyeye sarınarak vestiyerde oturuyordu. Şimdiki ipin uzunluğuna yeni bir ip bağ-

lanıp, ipin Jarvis dışında kimsenin geçmediği fen laboratuvarının yanındaki koridorun karanlık tarafındaki delikten geçirilebilecek olmasına ve Jarvis'in de hâlâ Rusya'da olmasına karşın çanla ilgili hiçbir şey yapılmamıştı. Tina ondan üzerinde Kremlin'in resmi olan, beş hafta önce postalanmış bir kart almıştı. Tina karta bakmış ve Rusya'dan gelen tüm kartların üzerinde Kremlin'in resmi olduğunu ve orada başka tür bir kart olduğuna inanmadığını söylemişti.

Jasper kazayı ve Damon'ın ölümünü her zaman, olduğu gibi düşünüyordu. Gece yatmadan önce kazayı düşünmeye, Kevin ve Chris'in tavuk gibi kanat çırpışlarını, onları sallayan adamı, Damon'ın sessizce kaçışını, trenin tünelin ağzına girişini ve sonuncusu ve en beteri olarak da o çılgı ve pencereden geçen o şeyi hatırlamaya zorladı kendini. Geceleyin uzun süre bu son şeyi düşünürse, bunu düşünde görmeyecekti, bu düşleri engellemek için yanılmaz bir yöntemdi. Düşünde gördüğünde, bağırarak uyanıyordu. Tina bunu duysa da, asla yanına gelmiyordu, bütünüyle bakıldığında, bu onu utandıracağından Jasper Tina'nın yanına gelmemesinden memnundu. Ama konuşacak kimsesi de yoktu.

Bienvida kulaklarını tıkamış ve bir daha bundan bahsederse, çılgılık atacağını ve böylece ne dediğini duymayacağını söylemişti. Büyükannesine gitmişti, Cecilia'ya gerçekmiş gibi Tina'nın şu anda hiç erkek arkadaşı olmadığını söylüyordu, böylece elbette Cecilia da belki iki arkadaşı olduğuna inanırdı.

Gazete yazısı çıktığında, Tom sadece hayal kırıklığına uğramakla kalmadı, tam bir şoka girdi.

– Ne bekliyordun ki? dedi Alice.

– Palavra değil. Bunun gibi bir palavra beklemiyordum. Benimle röportaj yapmaya gelen kadın ciddi bir makale yazacağı izlenimini vermişti.

– Reklamın iyisi kötüsü olmaz derler.

– Başka yerde çalamadığın için metroda ya da sokakta çaldığın yazılıyor ya da ima ediliyorsa ve hiçbir niteliğin olmadığını söylenip sana hareket ediliyorsa, reklamın nasıl kötüsü olamaz. Her neyse, otodidakt da ne demek?

– Kendi kendini eğiten insan.

– Gördün mü? Doğru bile değil. Ben kendi kendimi eğitmedim, sadece diplomamı almadım. Ve niçin Peter ve Jay'in eşcinsel oluşu hakkında böyle açıkça kötü şeyler söylüyor, bu yine eşcinsellere yönelik o eski zulmü sürdürmekten başka bir şey değil, eşcinsel olmak heteroseksüel olmak kadar normal bir şey değilmiş gibi. Bak burada benim de eşcinsel olduğumu ima ediyor, onlarla ilgim olduğu için sanırım. Bunun iftira sayılıp sayılmayacağını merak ediyorum; onu iftira atmaktan dava edebilir miyim acaba?

– Eşcinselliğin normal olduğunu düşünüyorsan, sana eşcinsel demesi niçin iftira olsun?

Makalenin para getirmesini bekliyor gibiydi. En azından yazar, Tom'un istediği kablosuz sistemin ne kadar tutacağını öğrenmek için epey çabalamış ve bunları titizce tek tek hesaplamıştı. Şüpheleri olsa da, Alice onun postayı beklediğini, gazete adına yazılmış çeklerin gelmesini umduğunu düşündü. Paranoyası artık iyice ortaya çıkmıştı. Herkesin ona karşı olduğunu düşünüyordu. Yani, Peter ile Jay ve Axel dışında herkesin. Alice'in şaşkınlığına ve hafif tedirginliğine rağmen, Tom Axel'la olağanüstü bir arkadaşlık kurmuştu.

Bu arkadaşlık bir akşam, Alice ile Tom'un arasındaki bir kavgadan sonra başlamıştı. Konu her zamanki sorundu; Alice Tom'un koleje dönmesi ve kendisinin de bir konservatüvara gitmesi konusunda ısrar ediyordu, Tom da Alice'in yeterince eğitim aldığını, kendisi çok para kazanmanın bir yolunu bulduğunda –ki yakında bulacaktı– Alice'in kuzeyde bir orkestranın deneme çalışmalarına katılması gerektiğini söylüyor, bir yandan da bağırıp çağırıyordu. Alice'in onu sevmediğini, sevseydi birlikte çalgıcılık yapmak isteyeceğini, çok mutlu oldukları zamanlardaki haline döneceğini söylemiş, Alice de ona verecek yanıt bulamadan kalakalmıştı. Tom bunun üzerine ayağa fırlamış ve “yeni gelen elemanın” kapısını çalacağını söylemişti. Onun orada yalnız olduğundan emindi ve onu bir içki içmeye çıkaracaktı.

Alice dehşete düşmüştü.

– Ben gelmeyeceğim.

– Hayır, gelme. Gelmemeni tercih ederim zaten. Orada oturup benim cehaletim, anlayışsızlığım ve aklına gelebile-

cek başka yetersizliklerim hakkında iğneleyici laflar edip durmanı istemiyorum.

Alice başka birinin yanında ağzından asla Tom'u eleştiren bir sözcük kaçırmadığı için, bu pek de haklı bir suçlama değildi, ama tüm söylediği, "Gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorsun" olmuştu.

Alice Axel'in gitmeyeceğinden emindi. Alice'in sevgilisi olduğu düşünülen insanla aynı çatı altındayken -o sırada o çatının altında olmasa da- Alice'le sevişmeyi reddeden bir adam, bu sevgiliyle arkadaşça içki içmeye çıkmazdı. Bu yüzden Tom'la birlikte merdivenlerden inen Axel'in sesini duyduğunda çok şaşırmıştı, şaşırmış ve üzülmüştü. Axel Tom'la dışarı çıkıyorsa, önce buraya gelip kendisiyle konuşması, sadece bir merhaba demesi doğal bir şey olmaz mıydı? Onu görmemeye dayanamıyordu. Ön kapının kapandığını duyduğunda, koridordan geçip, büyük, boş, mobilyasız hizmetçi odasına gitti ve pencereden iki adamı izledi.

Çok bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı. Bir sokak lambasının ışığı, büyük kapıdan geçerken ikisini de görmesini sağladı. Bu, onun fotoğrafını çekmesini ve bu resmin onda kalmasını sağlayacakmış gibi Axel'a odaklandı. Karanlıkta kayboldular ve göz merceğindeki Axel'in görüntüsü de onunla birlikte gitti. Yalnız kalınca Axel'ı düşündü, yalnız kaldığında hep yaptığı gibi yüzünü ve söylediklerini düşündü, ama sevişmelerini düşünmedi, çünkü bunu düşünmeye bile dayanamazdı. Bu, içinde bir şeylerin kabarmasına ve patlamasına yol açardı ya da çöker ve bir zamanlar şahinin attığı gibi çığlık atmaya başlardı.

Bundan sonra Axel ve Tom düzenli olarak görüştüler. Alice hep Tom'un kendisine olan aşkına, evli olsalar evliliğe yakışır denilebilecek türden aşkına karşın, yine de "erkek erkeğe" denilen şekilde yaşamayı seven biri olduğundan şüphelenmişti. Erkeklerin cemaatini tercih eden ve geceleri erkeklerle dışarı çıkmayı seven türde bir adamdı. Ama hiçbir zaman ihanet de etmezdi, çünkü sevdiği yaşam tarzı onun başka kadınlarla birlikte olmasına izin vermezdi. Ama bunların hiçbirisi Axel'in onunla arkadaşlık etmesi için geçerli nedenler değildi. Alice bunu Axel'a sorabilirdi, ama sormamıştı. Birlikte dışarı çıkmalarını, bir pub'a ya da Axel'in üye ol-

duğu bir kulübe gitmelerini izledi ve kıskandı. Axel'la dışarı çıktığı için Tom'u kıskandı.

Bir başka garip şey de, Axel'ın Tom'un bulunduğu çatı altında sevişmeme konusundaki prensibini tümüyle unutmuş gibi görünmesiydi. Alice'in ofis binasında iki kez daha buluşmuşlardı ve sonra onu bir taksiyle, eve götüren Axel, "Bunu bir daha yapmayacağız" demişti.

– Ne demek istiyorsun? Sesi çok yaşlı bir kadının kısık sesle vaklaması gibi çıkmıştı.

– Ne mi demek istiyorum?

Axel'ın kendisinden açıklama beklediğini düşündü. Kafasını salladı, midesi bulanıyordu.

Axel güldü. Alice'in yüzünü elleri arasına aldı, gözlerine baktı ve burnunu burnuna dokundurdu.

– Ah, Alice, öyle değil. Sadece evde daha iyi olur demek istemiştin.

– Ama, şey yapmayacağını söylemiştin...

Axel kafasını salladı, cam panel kapalı olmasına rağmen, şoförün kafasının arkasını gösterdi. Omzunu silkerek, "Ara-bayı şeytan sürdüğünde yapılması gereken şeyler vardır" dedi.

Alice onun ne demek istediğini anlamadı.

– Orada, senin ofisinde, yakalanmak istemiyorum.

Alice şaşırılmıştı, çünkü bunun için elinde pek kanıt olmasa da, Axel'ın hiçbir şeyden korkmadığını düşünüyordu. Ama tartışmadı, çünkü o dehşet verici anda korktuğu şey doğru olmadığı için çok mutluydu. Biraz önce sevişmiş olmalarına, aslında iki kez sevişmiş olmalarına karşın, artık bunun evde gerçekleşeceği, onun odasında, resim odasında ya da beşte olacağı düşüncesi onu heyecanlandırıyordu. Daha sık olacaktı, daha ani olacaktı, şans eseri bir karşılaşmanın ya da coşkulu bir anlık tahriğin sonucunda olacaktı. Gizli sevişmeler, istediği gibi bir aşk hikâyesine dönüşecekti.

Axel taksi şoförünü unutmuş gibi görünüyordu ya da sadece adamın duyabilecekleriyle ilgileniyordu, çünkü Alice'i kollarının arasına almış ve tutkuyla öpmeye başlamıştı. Olanlardan sonra, hiçbir yasağın olmadığı şaşırtıcı sevişmelerinden sonra, bunun Axel'ın onu ilk tutkulu öpüşü, gerçekten hissederek verdiği ilk öpücük olduğunu düşünmek

garip geliyordu. Ama öyleydi. Bu Alice'in Axel'dan beklediği, dudakları ve diliyle o duyarlı ve şehvetli dokunuşlardan çok farklıydı. Kendini ona bıraktı, onunla bir olmak, kendini kaybetmek istiyor gibiydi. Zayıf düştü, yine de içinde büyük bir enerji ve güç vardı.

Okuldaki tek televizyon Tina'nınkiydi. Bu eski siyah beyaz bir televizyondur, bu yüzden çocuklar tarafından bile nadiren izleniyordu. Tom ve Alice hiç televizyon izlemiyor ve gazete almıyorlardı; gazete, televizyon gibi şeyler zaten Jed'inde aklından geçmezdi. Arabanın altına konan ve arabayı süren askerî inzibatın ölümüne yol açan bomba hakkında bir şey bilmiyorlardı. Bienvida ve Jasper büyükannelerinin televizyonunu izleyebilseler, Mall'de patlayan araba hakkındaki haberleri görebilirlerdi, ki bu durumda Jasper tutuklanan adamın yüzünü kesinlikle hatırlayacaktı. Ama Cecilia evde değildi. Cecilia Willesden'de Daphne'yle kalıyordu.

– Bu çok korkunç geliyor, demişti Cecilia bir zamanlar, birbirlerinin evinde kalmaya başladıkları günlerde. Çok korkunç geliyor, ama bazen birbirimize bu kadar yakın evlerde yaşamıyor olmamızı diliyorum. O zaman, demek istediğimi anlıyorsan, birbirimizin evinde kalmak için daha fazla baha-nemiz olurdu.

Bu Tina'nın, o ve Daphne hakkında o öneriyi yapmasından kısa bir süre sonra söylenmişti. Cecilia'nın, bütün tanıdıkların bir şeyler düşündüğüne inandığı sıralardaydı.

– Ben endişe etmezdim, demişti uysal Daphne. Gençlere bak, sürekli birbirlerinin evinde kalıyorlar. Peter evde kaldığından daha sık dışarıda kalıyor, evde yan sokaktaki biriyle kaldığı kadar bile kalmıyor.

Cecilia rahatlamıştı, yine de kendisinin ve Daphne'nin genç olmadıklarının ve onlardan farklı şeyler beklendiğinin farkındaydı. Ama hâlâ, kalmak üzere Daphne'nin yanına gidiyor, Daphne de Leylak Villa'ya geliyordu. Bu çok güzeldi, bu Tina'ya inat acıyla özlediği bir şeydi. Birbirlerine bakıyorlardı. Daphne Willesden'de Cecilia'ya bakıyor, Cecilia da West Hampstead'de Daphne'ye bakıyordu. Yıllar geçtikçe bu birbirlerine bakma olayı, birbirlerinin evinde kalmalarının gittikçe daha önemli bir parçası haline geldi, öyle ki bir gün

annesi Cecilia'da kalırken Peter içeri baktığında buna “yoğun bakım” demişti.

Daphne televizyonun önünde oturuyordu, Cecilia az önce Daphne'nin başının arkasına bir yastık koymuş ve bir fincan çay ile bir tabak içerisinde iki bisküvi getirmişti. Daphne'nin dirseğinin altına küçük bir masa yerleştirmişti. Daphne'nin tansiyon hapları bir fincan tabağına konmuştu ve bunların yanında, sadece ilaç içmek için küçük bir bardak su vardı. Bunun nedeni, Cecilia'nın, hapların su dışında başka bir sıvıyla içilmemesi gerektiğini bir yerlerde okumuş olmasıydı.

Peter, “Annemin yoğun bakımda olduğunu bilmiyordum” demişti.

– Ben onda kaldığımda, onun bana nasıl baktığını görme-lisin.

Cecilia cumartesi gününden beri Willesden'deydi ve eve çarşamba günü dönecekti. O ve Daphne buna uzun hafta sonu diyorlardı. Daphne'nin Leylak Villa'da kendi odasında kaldığı gibi, o da “onun” odası olarak bilinen yatak odasında kalıyordu. Daphne fulya çiçekleri almıştı; bunlar topraktan söküldüğü için kökleri uzamış çiçeklerdi ve Daphne onları yatağının yanındaki vazoya koymuştu. Saat dokuz haberlerini izlemeden hemen önce, yatağı açıp üstüne Cecilia'nın geceliğini yerleştirmek – geceliğin kollarını iki yana açıyor ve belini büzüstürüyordu – ve yastığın üstüne kâğıt bir paket içerisinde çikolata koymak için, Cecilia'nın odasına girip çıkıyordu. Bu genellikle beyaz çikolata olurdu, çünkü bir keresinde Cecilia'nın, ilk kez beyaz çikolata yediği günü anlattığını ve çikolataya benzemesi için ille de kahverengi olması gerekmediğini fark ettiğinde ne kadar şaşırdığını ve bu tip çikolatayı tercih ettiğini söylediğini duymuştu.

Birinin tatlar ve tercihler hakkında söylediğini, diğeri dikkatle dinlemeye özen gösteriyordu, böylece birbirlerine ne hediye alacaklarını ya da nasıl sürpriz yapacaklarını önceden biliyorlardı. Bu akşam haberleri izlemeye oturduklarında, ikisi de çay değil ama birer küçük kadeh viski ve su içiyordu, çünkü Cecilia bunun uykuya dalmasına yardımcı olduğunu söylemişti. Yanlarında o gün aldıkları dergiler – *She* ve *Country Living*, gerçi biri için çok yaşlı, diğeri için de çok kentliydi-ler-

ve Cecilia'nın okuduğu, ama *Hindistan'a Bir Geçit*'in yarısı kadar bile sevmediği *Where Angels Fear to Tread* vardı.

Haberlerdeki ilk konu, Mall'deki bombalama olayıyla ilgili olarak bir adamın tutuklanmasıydı. Dün bunun ne tür bir bomba olduğunu göstermişlerdi, Bayswater bombasında olduğu gibi Semtex tipi bir bomba değildi, bir tür barutlu bombaydı. Barut magnezyum tozundandı, bir teneke kutuda sıkıca paketlenmişti ve kibrit ucundan yapılmış bir fünüyle ateşleniyordu. Teneke kutu, patlamanın yanı sıra muazzam bir yangına da neden olması için arabanın benzin deposuna bağlanmıştı. Daphne, polisi ve BBC'yi anlamadığını, çünkü şimdiye kadar bilimle pek ilgisi olmayan ve pek iyi bir aşçı da sayılmayan o bile, bütün bu çizimlerden işe yarar bir bomba yapmayı öğrenmişti. Bombayı yerleştiren, daha doğrusu yerleştirdiği iddia edilen adamın iki polisin arasında sulh hâkimliğinden çıkışını gösterdiler. İsmi onlara hiç tanıdık gelmiyordu.

– Bu yüzü bir yerlerde gördüğüme eminim, dedi Cecilia.

– Yaşlandıkça, dedi Daphne, insanların diğer insanlara benzediğini düşünüyorum. Gençken hiç böyle yapmazdım, ama artık birine çok benzediğini düşünmeden bir başkasının yüzüne bakamıyorum.

– Ona benzeyen birini tanımıyorum, ama sanırım onu bir yerlerde görmüştüm. Ameliyat edilmiş tavşandudağı ve kaşık gibi burnu olan pek fazla insan yoktur herhalde, değil mi?

– Bu şükredilecek bir şey, dedi Daphne.

On dokuzuncu bölüm

Oda soğuktu ve yatak da pek sıcak değildi. Alice bu yastuktan görünen manzarayı artık iyice tanımaya başlamıştı, burada çok beklemişti. Axel'in fotoğraf makineleri resim odasından geri gelmiş ve pencerenin önünü kaplamıştı. Yatağının yanındaki rafta bir kitap olurdu. Geçen sefer Gurdjiev'in *Önemli Adamlarla Tanışmalar*'ı, bu kez ise *Böyle Buyurdu Zerdüşt* vardı. Alice ikisini de okumamıştı, ne tür kitaplar oldukları hakkında bile bir fikri yoktu.

Axel bavullarının içinde yaşıyor gibiydi. İkisi de her zaman yerde açık dururdu. Belki dolabın içine de birkaç giysi koymuştu, Alice bunu bilmiyordu, hiç dolabın içine bakmamıştı. Birkaç gün önce Mary Zambaco'nun resmini resim odasından buraya getirmişti. Axel bu resmin biraz Alice'i andırdığını, bu benzerlikten dolayı ondan hoşlandığını söylemişti. Sevmek ya da istemek değil de, hoşlanmak demişti, bu tatsız bir kelimeydi, onu korkutuyordu.

Axel'in, daha önce Mercator izdüşümüyle yapılmış bir dünya haritasının bulunduğu yere astığı resme bakarak uzandı. Madam Donskoy'un yanında kendini o kadar zavalı hissetmesine yol açan o içsel dürüstlük, kendisinin Burne-Jones'un Mary'sine çok da fazla benzemediğini kabul etmeye zorluyordu onu. Kendini kandırmasına gerek kalmadan, içinden Axel'in bu resmi onu andırdığı için buraya getirmedeğini söylüyordu.

Kapı açıldı ve Axel içeri girdi. Yüzü buruşmuştu, birden yaşlanmış gibiydi. Elindeki gazeteyi sıkmış ve buruşturmuştu, eklem yerleri beyaz ve parlaktı. Hiçbir şey söylemedi.

Gazetenin ön sayfasında, geniş ve kalkık burunlu çirkin bir adamın, sayfanın yarısını kaplayan bir fotoğrafı vardı. Axel sayfayı ortasından yırttı, gerisini buruşturdu ve üstüne paltosunu attı. Dikkati Alice'e çevrildi ve yüzü değişti. Alice onun hayatının en önemli işini yapıyor olduğu ve ona ayıracak zamanı olmadığı gibi bir rahatsızlık hissetmişti. Ağzı kıvrıldı, gülümseye başladı, Alice Axel'in onun ne kadar arzulu olduğunu, nasıl daha fazla dayanamayıp ilk fırsatta elbiselelerini çıkardığını ve burada beklerken, onu nasıl istediğini düşündüğünü biliyordu.

Axel ilk kez soyunmaya katlanmadı, sadece kot pantolonunu çıkardı.

– Umarım sorun etmezsin. Üşüdüm.

Sonra Alice'i müdür odasına geri gönderdi ve bir saat sonra Tom'la birlikte yanına gitti; hep birlikte pub'a çıktılar. Tom bugünlerde akşamları pub'da yiyordu, bu yüzden Alice de öyle yapıyordu. Tasarruf etmeyi unutmuşlardı. Yine de çoğunlukla hepsinin parasını Axel ödüyordu. Axel Tom'a gazetede ki makalenin herhangi bir başış getirip getirmediğini sordu, Tom getirmediğini söyledi.

– Birkaç fotoğrafını çekmeme izin vermeliydin dedi. O gazete fotoğrafçısından daha iyi bir iş çıkarırdım.

Nemli bir akşamdı, şubattan çok nisana benziyordu, insanların dışarısının içeriden daha sıcak olduğunu söyledikleri türden bir hava vardı. Kış karsız ve buzsuz, pek fazla yağmur yağmadan geçmişti. Sadece Axel üşüyor gibi görünüyordu, siyah paltosu onu sıkıca, silindirel bir koza gibi sarmıştı. Brandy içti, oldukça çok brandy içti, ama bunun onun üzerinde görülür bir etkisi olmadı. Masada onun karşısında oturan Alice bir şey öğreniyordu; insanın bir başkasının eline uzanmaması için ne kadar dikkat etmesi gerektiğini, bunun ne kadar kontrol gerektirdiğini. Alice sırf Axel'in etini, baldırlarının şişkinliğini hissetmek için bacağını onun bacaklarının arasına uzattı, ama Axel sandalyesini geri çekip, kendini bir yana yaslamadan önce buna sadece bir dakika kadar katlandı.

Ellerinde siyah bir toz vardı, dışarı çıkmadan önce ellerini yıkamaya dikkat etmemişti. Alice Axel'in onu gönderdikten sonra odada ne yaptığını merak etti. Ellerini izlemek ona aşırı derecede bir cinsel heyecan verdi.

– Parmaklarındaki ne? dedi Tom.

Axel ellerini çevirdi, ayalanna baktı, şaşırmış gibi görünüyordu.

– Bu eski moda fotoğraf makinelerinin flaşını takarken kullanılan bir malzeme.

– Senin makinen öyle mi? Eski moda mı?

Axel bir şey söylemedi. Sorudan hoşlanmazsa yanıtlamak gibi bir tavrı vardı. Sağır oluyordu. Alice, Axel ile Tom'un oluşturduğu bir çiftin yarısına dönüşmekte olduğunu, Axel'in kendini geri çektiğini ve soyutladığını hissetmeye başlamıştı. Sonra, onu izledikçe bir şey daha fark etti; Axel ciddi şekilde üzgündü, onu şoke edecek ya da sıkıntıya sokacak bir şey olmuştu.

Bu kendisi değildi. Onunla hiç ilgisi yoktu. Onun Axel'i üzmeye gücünün yetmeyeceğine, hiçbir zaman böyle bir gücü olmayacağına dair bir anlık bilinç parlaması titremesine yol açtı. Sonra bu geçti ve özgüveni biraz yerine geldi. İki saatte daha kısa bir süre önce onunla nasıl seviştiğini hatırladı. Axel onunla sevişmek zorunda değildi, onu istiyor olmalıydı.

Axel daha içki almaya gittiğinde, masada değilken Tom, "Hiç onun huysuz bir adam oluşunu düşünmemiştim" dedi.

Alice omzunu silkti. Bardaki Axel'i izliyordu, bardakları alırken ellerinin hareketlerini, omzunun kalkışını, duruşunun çekiciliğini izliyordu.

– Fırsatı kaçırdın, dedi Tom çirkin bir şekilde. Bunun benim alanım olduğunu söylemeliydin.

Axel bardakları önlerine koydu, kendisinininkini almaya döndü. Tom'a, "Benim asistanım olur musun?" demişti.

– Ne asistanı?

– Fotoğrafçı senin fotoğrafını çekmeye geldiğinde, yanında başka biri daha yok muydu? Makineleri ve sehpaları taşıyan biri, bir yardımcı, aslında, işi öğrenen bir asistan.

– Evet, sanırım. Evet, vardı.

Axel isteğini tekrarlamak yerine, Alice'in tarafına bakma-

dan, dumanlı odanın içinde pencerelerin bulunduğu tarafa doğru bakarak, dikkatlice:

– Görüyorsun, küçük bir patlama yaşadım. Bir yerlerimi kaybetmiş olabileceğimi de söyleyebilirsin.

Tom rahatsız görünüyordu.

– Sana yardım etmeyi sorun etmem.

– Bu işte para da olacak, dedi Axel soğukça. Çok para.

“1935’te Covent Garden’da bir hamal, istasyonda bir hayalet gördü. Bu görüntü 1,85 boyunda, ince yapılı bir adamdı, açık gri renkte bir takım elbise ve beyaz eldivenler giymişti. Bu görünümü başkaları da doğruladı. Bunun gri takım elbise ve beyaz eldivenli canlı bir adam olmadığını düşünmelerine neyin yol açtığı bilinmemektedir.

Victoria Hattı’nın inşası sırasında kazıcılar tünelde siyah bir şekil görmüşlerdi. 1968’e kadar Yüzüklerin Efendisi üçlemesinin tamamının karton kapaklı baskısı yapılmamış olsa da, üç bölümü de ciltli olarak bulunuyordu ve on yıldan daha uzun bir süredir kütüphanelere girmişti. Kazıcıların gördükleri şekil bir Balrog muydu? Ya da Tolkien okuduklarından veya aralarından biri Tolkien okuduğundan mı bir Balrog gördüklerini düşünmüşlerdi?

Balrog, J. R. R. Tolkien’e göre, yer altındaki mekânlarda ortaya çıkan kocaman siyah bir şekildir.”

Oxford Caddesi’ne giderken iyi elbiselerini giyen bir nesilden gelen ve alışverişe gitmek için giyinmiş olan Cecilia dışarı çıktığında üstünde yünlü bir etek, yeni kaşmir kazağı, Tina’nın bile hoş olduğunu kabul ettiği kahverengi düz kumaştan mantosu, kahverengi eldivenleri ve atkestanesi renğinde, parlak iskarpinleri vardı.

Elinde kahverengi deriden el çantası ve sıradan bir poşetten daha üstün olan bir tür alışveriş çantası, kenarları kırmızı desenli bir bez çanta vardı.

Bir cumartesi günüydü ve Cecilia’nın Willesden’de kaldığı zaman ayarladıkları gibi, Daphne’ye Selfridges’ten baharlık bir kıyafet almak için Bond Caddesi istasyonunda buluşacaklardı. Daphne giysilerini her zaman Selfridges’ten alırdı. Cecilia bir ya da iki kez bunun bir takım olduğunu söy-

lemesine rağmen, uyumlu bir etek ve cekete kıyafet demeye devam ediyordu. Cecilia, Daphne'nin takım dendiğinde bunun ona erkeklerin giydiği bir şeymiş gibi geldiğini söylediğinde ne demek istediğini anlayarak ısrar etmemiştir. Onun da kelimeler hakkında böyle hisleri vardı, tam anlamıyla aynı hisler değildi, ama empati kurulabilecek kadar yakın hislerdi.

Cecilia istasyona giderken Tina'ya uğrayacaktı. Sabahın geç saatleriydi ve Cecilia hoş karşılanmayacağını beklemiyordu. Nasılsa önceki gün çaya gelmiş olan çocukları görmeyi de beklemiyordu. Brian'la çıkmış olmalıydılar. Cecilia'nın amacı Tina'dan bir alışveriş listesi almaktır, böylece Tina'nın "şekerleme" dediği şeylerden getirebilecekti. Oraya doğru yürürken ölen çocuğu düşündü. Jasper'ın yeni büründüğü temkinli sessizliği gazetelerde okuduğu çocuğun ölümüne bağlıyordu.

Brian'ın arabası Cambridge School'un önünde duruyordu. Çocuklar ya da sadece Jasper, trenin tavanındaki çocuğun geçirdiği kazadan beri metroya girmeyi reddediyordu. Arabanın arkasına park edilmiş bir minibüs vardı, ama bu kardeşinin diktiği ve okulun bahçesinde hâlâ yabancı otların, yaşlıca ağaçların ve çınar filizlerinin arasında duran çalılıkların erken çiçek açmasına bakmakta olan Cecilia için bir şey ifade etmiyordu. Kamelyanın güller gibi büyük kırmızı çiçekleri vardı, buna çiçek kataloglarında "çok görkemli" diyorlardı. Yıllar önce bunu Ernest için aldığını hatırlıyordu, leylak rengi çiçekleri olan küçük bitkiyi de ertesi yıl almışlardı. Bunun ismini unutamazdı. İsmi Defneydi ve bu çiçeği Daphne'siyle birlikte almışlardı, ismi onları neşelendirmişti. Kapıyı açtı ve yoldan yukarı doğru yürüdü, ön kapıya ulaştığında kapı açıldı ve Brian yanında Jasper ve Bienvida'yla dışarı çıktı.

Onlarla bir dakika kadar konuştu, bütün bu süre zarfında Jasper'a bakıyordu. Jasper için endişeleniyordu; onun o eski yoğun, ciddi ya da neşeli meşguliyetine dönüp dönmeceğine dair işaretler görmek için onu izledi. Jasper'ın ifadesine, genellikle onun aklında kalan yüzüne göre daha çok dikkat etti. Artık tüyleri ürpermese de, hâlâ farkında olmadan geçemediği vestiyerin yanından geçerek, Tina'nın ön ka-

pısını tıkladmak üzere koridordan yürürken bu yüzün görüntüsünü yanında taşıdı.

Tina kapıyı açtı ve “Merhaba, Anne” dedi. Sonra da, “Bu Daniel. Eşyalarını almak için geldi” diye ekledi.

Bu kesinlikle doğruydı, Cecilia’yı durumun görüldüğünden farklı olduğuna inandırmak için çekilen bir numara değildi. Tina rol yapsa da, yalan söylemezdi. Daniel Korn taşındığında CD çalarını, bazı giysilerini, bir elektrikli tost makinesini ve üç ayaklı bir mangalı Tina’da bırakmıştı. Şimdi bir oda yerine bir daire bulduğundan, ödünç aldığı bir minibusle eşyalarını toplamaya gelmişti ve mutfakta Tina’yla dostça bir kahve içiyorlardı.

Daniel Korn, “Selam” dedi.

Cecilia, “Nasılsınız?” diye sordu ve gözlerini kaldırıp ona baktı.

Belleğine kazanmış yüz, önünde bir şekilde büyütülmüş olarak duruyordu. Sanlı bir kez daha Jasper’a bakıyor gibiydi. Ya da büyümüş Jasper’dı, yuvarlak bir yüzü olan, kısa sayılabilecek, tıknaz, düzgün yapılı bir adamdı, Cecilia’nın gençliğinde tatlı bir ten dedikleri bir teni vardı, saçları Çinlilerin saçları kadar siyahtı ve boyanmış gibi görünüyordu, parlak siyah gözleri, siyah kalkık kaşları vardı. Tina, “Anne?” dedi.

Yanıt alamayınca, “İyi misin, Anne?” dedi. “Biraz solgun görünüyorsun.”

Cecilia hiçbir şeyi olmadığını söyledi. Bunu iki kez söyledi. “Hiçbir şeyim yok.”

Önceden belirlenmiş soruları sordu. Tina Selfridges’ten ne getirmesini isterdi? Saat, diyelim ki, beşte döndüğünde Tina evde olacak mıydı? Yavaşça ve dalgın bir şekilde konuşuyordu. Kelimeler ile söylenişleri arasına bir düşünce, basit ve olumsuz bir düşünce giriyordu; bu olamazdı. Bu onu rahatsız ediyordu. Sustu. “Yalnız kalmalıyım, bunu yalnızken düşünmeliyim” dedi kendi kendine.

Şok - bu bir rüzgârın çarpışı gibiydi, bacaklarını güçten düşürmüştü - onu sandalyeye çökertmişti. Hâlâ masaya tutunarak ayağa kalktı.

– Kahveni içmeyecek misin?

– Daphne’yi bekletmek istemiyorum, dedi Cecilia.

Tina ile Daniel Korn arasındaki bakışma ya da Tina'nın baktığı ve Daniel'in gördüğü, gülümseyen ve nezaketsiz bir şekilde olmasa da bilinçli bakış Cecilia'nın gözünden kaçmadı. Ama bu onu etkilemedi; ne sınırlendirdi ne utandırdı ne de sıkıntı verdi. Cecilia tüm bunların ötesindeydi. Şimdi kafasında bir ses duyuyordu, sokağa çıktığında bile azalmayan tekdüze bir gümbürtü sesiydi bu; yakınlarda okuduğu ve izlediği şeyler nedeniyle, Marabar Mağaraları'nda bu gümbürtüyü duyan Bayan Moore'u düşündü. Orada gerçekten bir ses vardı ve onun duyduğu şey kendi nabzının atışıydı, ama onun buna tepkisi de aynıydı. Duygusuzca ama kesinlikle açık bir şekilde yaşamın anlamsızlığının, erdem, ahlak diye bir şey olmadığının, bir zamanlar vardıysalar bile değerlerin uçup gittiğinin bilincine varmıştı.

Daniel Korn, Jasper'ın babasıydı. Bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Tüm bu yıllar boyunca Tina, Jasper'ın kendi oğlu olduğuna inanan, inanmaya yöneltlen Brian'dan para alıyordu. Brian, o ve çocuklar aldatılmıştı, çünkü şu anda Brian'ın Bienvida'nın da babası olmadığına ve Tina'nın bunu umursamadığına şüphesi yoktu.

Tina böyle bir soruyla karşılaşa bile, gülümser, omzunu silker ve ne fark edeceğini sorardı.

Öyleyse, bir şey fark etmiyordu. Ve Cecilia, demiryolu köprüsünü geçerek, bir makine gibi yürüyerek, nereye gittiğine bile bakmadan, ama daha önce on bin kez geçtiği için yolu bilerek istasyona doğru giderken, gençliğini, geçmişini ve o zamanlar nelerin fark ettiğini düşündü. Öyleyse hiçbirinin bir anlamı yok muydu? Onun kızlığında Tina toplumdan dışlanacak; annesinin kızlığında ise Tina toplumdan tümüyle atılacaktı. Ama şimdi herkes onu tanıyor, gülümsüyordu. Bu onların bağışladıkları bir şey değildi, çünkü bağışlanacak bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

“1951’de bir nisan akşamı, Central Hattı’nda Leytonstone ve Snaresbrook arasındaki bir köprüden hatta üç bisiklet düşmüştü. Bunun yol açtığı kısa devre trenleri sadece yarım saat geciktirmişti.

Bundan yarım yüzyıl kadar önce o zamanlar Kent ve Güney Londra Demiryolu denilen Northern Hattı’ndaki bir tren-

den bir yolcu düşmüştü. Tren o sırada bir tünelden geçiyordu ve yolcu ölmüştü.

1927 kasımında Piccadilly'de, bir hamal hareket eden bir trenin kapısını kapatmaya çalışmıştı. Tünel girişine kadar sürüklenmiş ve ölmüştü. Yirmi yıl sonra bir güvenlik görevlisi Liverpool Caddesi ve Bank arasında yolculuk yapan bir güney treninden düşüp ölmüştü ve aynı yıl Lancaster Gate'te bir trenin kapısını zorla açmaya çalışırken sılışan bir adam da ölmüştü. Tünel girişine sürüklenmiş ve girişe çarpıştığında ölmüştü."

Köprüde, kaygan yosunlu tahtaların üzerinde, neredeyse göremeden, buradan Finchley Yolu'na uzanan mat ve gümüşî renkli hatların hiç bitmeyen çilelerine bakmak için durdu. Brian bunu öğrendiğinde çocuklara ne olacaktı? Onlara kim bakacaktı? Tek mirasçısı Tina'ydı. Ev doğal olarak Tina'ya geçecekti. Bir vasiyet yazıp, evi çocuklara bırakarak onları koruyabileceğini düşündü, Tina'yı cezalandırmak için değildi bu, çocukları yokluktan kurtarmak içindi. Pazartesi günü bir avukat bulmalı ve yeni bir vasiyet yazdırmalıydı.

Cecilia yürümeye devam edip diğer taraftaki basamaklardan indi. Yaşlılar için bedava seyahat kartını gösterdi. Aklına yeni ve korkunç bir düşünce geldi. Kendi gençliğindeki ahlakî değerler katı, değişmez ve kaçınılamaz idiyse - insanların, bunun çağlar boyunca hep böyle olduğunu ve hep olacağını söylediği gibi- bugün onların yerine geçen kurallar da gelecekte, yirmi yıl sonra, hiçbir şeye mi dönüşecekti?

Kendi gençliğinde bir kadının yapabileceği neredeyse en kötü şey, Tina'nın yaptığı ve yapmaya devam ettiği şeydi. Zavalı çocuğun suçu olmadığı kabul edilse de, gayrimeşruluk damgası silinmez bir damgaydı. Şimdi bununla kim ilgileniyordu ki? Babası bunun bahsedilmemesi, kapalı sözcüklerle anlatılsa ya da ima edilse bile evlerinde geçmemesi gereken büyük bir günah olduğunu söylerken, şimdi Peter'ın yaptığı normal kabul ediliyordu. Öyleyse, şimdi suç olan bu çocuk suiistimali ve çocuk pornografisi de, bir gün normal mi olacaktı? Yıllar sonra öldüğünde, insanlar Cecilia için günahların en kötülerini olan bu korkunçluklara gülümseyerek mi bakacaklardı?

Bunlar onun için en kötü günahlardı. Artık emin değildi. Tina buna, popüler bir kelime kullanarak, Cecilia'nın kafasını karıştırdığını söylerdi. Ama Cecilia'nın kafası karışmamıştı, şaşkın ya da şüphe içinde değildi. Doğru ile yanlış arasındaki ayrım kısa devre yapmış, erimiş, aradaki sigorta atmıştı, arada bir boşluk kalmamıştı. Tanrı'ya asla inanmamıştı, teker teker bozuluncaya, dünya sona ermeden, sadece anlamsızlaşana, hiçlik haline gelene kadar onun çok işine yarayacağını düşündüğü kurallara inanmıştı. Kafasında gümbürtü yineliyordu. Dinledi. Gelen trenin titreşimini, şarkılı sesini hissetti.

Kendini ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Bunu ancak böyle açıklayabiliyordu. Bir yanda hareketleri gerçekleştiren, trene binen, bir koltuğa doğru giden, oturan bedeni vardı, diğer yanda bu bedenin zihni dediği, bedenini uzaktan izliyormuş gibi görünen, sanki Cecilia çoktan ölmüş de bedeninin dışında havada kanatlarıyla yürüyormuş gibi görünen parça vardı. Üstüne büyük bir yalnızlık çöktü.

Trende başka insanlar da vardı. Bu istasyondan boş bir vagona bindiği günler çok geride kalmıştı. Ama insanların bedenlerinin üzerinde, keçi ya da maymunlarda olması gereken yüzler vardı, alıdan, uygarlıktan, insanlıktan uzaklardı. Vagon Swiss Cottage'da dolmaya başladı, insanlar artık ayakta duruyordu. Gözlerini kapadı, kendi Marabar Mağaraları olan karanlık bölgeye çekildi, boş ve yalnızdı, gümbürtü artık tekdüze ve uzaktaydı.

Bu trene bindiğinde, dik yokuştan inerken, ilk kez ölü çocuğu ve onun yaşadığı dehşeti düşünmüyor, çocuğun anne ve babasına acıyıp, merhamet duymuyordu. Artık ölüm anlamsızdı, düşünmeye değmezdi, hiçbir şeyin fark etmediği bir dünyada dikkate alınmasına gerek yoktu. Cecilia kaosu düşündü, beyni uğuldadı.

Trenin birazcık boşalması, insanların azalması onu kendine getirdi ve gözlerini açmasını sağladı. Her zamanki gibi Baker Caddesi'nde bir boşalma olmuştu. İnsan açken, uzun süredir bir şey yemeden durmuşken başlayan türden bir mide bulantısı onu etkisi altına almıştı. Ağzı tükürükle doldu. El çantasını arandı ve bulamadı. El çantası kaybolmuştu.

Bu bazen oluyordu, böyle bir buluşma ayarladıklarında, Daphne ve Cecilia aynı trene binebiliyorlardı. Yani, Daphne Willesden Green'de bir trene biniyordu ve hattın üzerinde iki durak sonra, Cecilia da West Hampstead'de aynı trene biniyordu, şimdi de aynısı olmuştu, ancak ikisi de bunu bilmiyordu. Ve Cecilia, ilk kez bunun Daphne'ye mutlaka anlatması gereken bir şey olduğunu, Daphne'ye ihtiyaç duyduğunu düşünmemişti. Tüm hisleri kişilikler ve onların etkileşimlerine yöneldiğinden beri tek tek bireyler hakkında düşünmüyordu zaten. Bu metro vagonundaki insanlar hayvan kafalı mankenlerdi, iyi ya da kötüyü bilmiyorlardı, ona bir iyilik yapacak ya da zarar verecek durumda değillerdi.

Ama aralarından biri el çantasını çalmıştı.

Cecilia'nın hissettiği, önemli ya da değerli bir şeyi kaybettiğimizi fark ettiğimizde hepimizin hissettiği şeydi, içi dönüyor ve bedenini bir ağırlık kaphıyor gibiydi, sanki devasa bir çocuk herhangi bir acı vermeden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kafası omuzlarından ayrılmış ve bir boşluktaymışçasına bedeninin üzerinde yüzüyor gibiydi ve burada herkesin hissettiği duygular sona ermişti. Bir an için hiçbir şekilde orada değildi, vagonda değildi, bir saniyelik bir karanlık, bir ölüm duygusu onu içine çekti, sonra yarı yana yatmış olarak yine koltuğundaydı.

Kapının hemen yanında, ayaktaki yolcuların tutunduğu çelik çubuğun yanındaki koltukta oturuyordu. Cecilia sağ eliyle bu çubuğa tutundu, sağ kolu iyiydi, kendini ayaklarına bıraktı. Ya da ayağına, sağ ayağına; sol ayağı da sol kolu kadar ölüydü. Kimse ona dikkat etmedi. Böyle durumlarda kimsenin dikkat etmediğini söylerlerdi ve Cecilia yeni dünya görüşüyle buna şaşırmadı. "Fiziksel olarak her zaman çok güçlü olmuştumdur" diye düşündü. Sağına abanmıştı ve çubuğa tutunuyordu. Tren Bond Caddesi'ne geldi, dışarıda birileri düğmeye bastı ve kapılar açıldı.

Cecilia trenden çıktı. Dışarı doğru topallarmışçasına bir adım attı ve düştü. O zaman insanlar dikkat ettiler. Kalkmasına yardım etmek için, onu kaldırmak için eller uzandı ve birdenbire Daphne de ortaya çıktı. Cecilia'nın yüzü, dışı dışetine uyuşturucu bir iğne yaptığında olduğu gibiydi. Sol tarafta hiç his yoktu. Daphne sağ elini tutuyordu, Cecilia don-

muş ağzına dokunmak için sol elini kaldırmaya çalıştı, ama elini kıpırdatamadı, elini bazen uykusunda üzerine yattığında olduğu gibi hissediyordu. Ama bu uyku değildi. Uykudan uyanılır ve hissiz el tekrar hissini kazanır.

– İnme indi. Şükürler olsun ki, sağ tarafa indi, çünkü biliyorsun sol taraf daha baskındır ve o zaman hasar daha ciddi olabilirdi, dedi.

Mümkün olduğu kadar düzgün konuştu, ama konuşması Daphne için yabancı bir dildeki bir mırıldanma kadar anlaşılmazdı.

Jed'in veterinerden aldığı randevu pazartesi sabahıydı. Bir tür genel pratisyen olan bu veterinerin, Abelard'ın acı çekmeden ölmesini sağlayabilecek kadar becerikli olup olmadığını merak etmişti, ama veteriner, "Elbette, sorun değil" demişti ve Jed'e eve gelmesini isteyip istemediğini sormuştu. Jed, "Hayır, ben getiririm" demişti.

Abelard bahçedeki barakadaydı. Jed onun kilosunu ölçmeye ve kilosuna göre beslemeye devam ediyordu. Artık hiç hareket etmediğinden kilosu artmıştı, bu yüzden yiyeceğinin kesilmesi gerekmişti ve orada dışarda, yalnız başına yine çığlık atmaya başlamıştı. Tina evde pencereler kapalı olduğunda çığlığı duymadığını söylemişti, ama Jed duyabiliyordu. Prenses ve bezelye tanesi hikâyesindeki yirmi döşegin üstünden bezelye tanesini hisseden prenses gibiydi, ama Jed sesi duyduğu halde bu sese duyarlı davranmıyordu. Şahinle arasında kapatılan yirmi pencere bu sesi kesemezdi.

Yaptığının anlamsız olduğunu anladığında cumartesi akşamı olmuştu. Şahin pazartesi günü ölecekti ve o burada kilosu hakkında endişeleniyor, yiyeceğini kısıyordu. En azından Abelard'ın son günlerini mutlu geçirmesini sağlayabilirdi. Giriş holünden geçerken telefonun çaldığını duydu, telefonu açtı. Arayan kişi, annesinin bir rahatsızlık geçirdiğini söylemek için Tina'yı istiyordu. Jed müdür dairesinin ön kapısını çaldı, Tina koşarak telefona gitti, dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve yüzü birdenbire soldu.

Bu, Jed'in sevgiyi, sevginin ne olduğunu ve ne kadar garip şekiller aldığını düşünmesine yol açtı. Başkalarını da sevmişti, bir zamanlar karısını ve kızını da sevmişti. İkiyüz-

lülük ettiğinden şüphelense de, bazen kendi kendine insan sevgisi yüzünden Koruyucular'la çalıştığını söylüyordu. Ama yiyecek ve ilgi isteyen cıgıllıkları, bahçe kapısından çıkarken dehşetli, içine işleyen, acılı tiz sesi ona kadar gelen bu şahin dışında hiçbir şeyi, hiç bu kadar sevmemişti.

Abelard Jed'in bileğinde şahin eldivenine tünere tünemez sessizleşti. Jed kafasını okşadı. İçinden büyük bir sevgi yükseldi ve taşıdı. Ağlıyordu. Abelard'ı yukarı, kendi odasına götürdü. Orada şahin tüneğine tünediğinde yavaşça verilmesi gereken bütün eti verdi. Abelard yiyecekleri yuttu. Gözleri parladı. Jed'in odasında, Abelard artık uçamadığından, cesaretinin ödülü olarak verilmesine gerek kalmayan önceki günden kalma piliçlerden yoktu.

"Pazartesi biraz alırım" diye düşündü ve sonra pazartesi günü Abelard'ın gitmiş olacağını hatırladı. Abelard ölecekti. Yüzünden aşağı gözyaşları yuvarlandı. Şahinin gözleri kapalıydı. Jed ellerini gözlerine götürdü ve gözyaşlarını sildi. Şahini, sıkıca kapanmış gözlerini izledi, duruşunu ve dengesi ni. Abelard çok güzeldi, çok vakur ve zarıftı.

O anda Jed yine aşağı indi ve randevuyu iptal etmek için veterinerin muayenehanesini aradı.

Yapması gereken açık ve basitti. Abelard'ı yanında tutmak dışında bir şey yapmayacaktı. Bu önündeki seçenekler arasında yapmayı en çok istediği şeydi. Hep öyle olmuştu ve Jed bunu hiç kabul etmemişti. Ama şimdi -Jed bütün bunları gelgite benzeyen şekilde, yavaş yavaş gelişen bir süreçte anlıyordu- artık Abelard'ı odasında tutabilir ve sınırsız bir şekilde besleyebilirdi. Şahini mutlu edebilirdi. Sevdiği varlığı sonsuz bir şekilde mutlu edebilirdi. Ve bu neredeyse sonsuz olacaktı, Abelard'ın yirmi, otuz yıl yaşamaması için bir neden yoktu. Gece gündüz, yan yana, birbirlerinin yanında bu odada ya da bu odaya benzer başka bir yerde, paylaştıkları sessizliğin içinde birlikte yaşayabilirlerdi. Şahin bir daha cıgıllık atmayacaktı.

Jed, mümkün olan en basit ve en açık yoldan gelmiş gibi görünen bir mutluluk içinde, tüneğindeki kuşu izleyerek oturdu. Kararnın tadını çıkararak oturdu. Uzun süre sonra, Abelard bir gözünü açtığı anda, Jed dolaba gitti ve akşam yemeği için ayırdığı eti çıkardı.

Aldeburgh'daki okul Alice'i istememişti. Bunu Alice'e seçmeler bittiğinde ya da Alice'in seçmelerin bittiğini düşündüğü zamandan önce söylemişlerdi.

Âşık olmanın daha iyi çalmasını sağladığı düşüncesinin ne anlama geldiğini merak ediyordu. Bu şimdi bir delilik anında düştüğü acayip bir yanılsmış gibi geliyordu. Britten-Pears School'da seçkin bir kemancı tarafından eğitilecek birkaç lisansüstü öğrenciden biri olmak amacıyla çaldığında, teknik hakkında bildiği her şeyi unutuyordu. Çıkardığı bir korkunç ses, yüzünü kıpkırmızı ediyordu.

Tom'un göreceği türden gündüz düşleri içinde yuvarlandığı için utanıyordu. Kendini, insanların da izlemeye geleceği Snape'te resital odasında çalan, Max Rostal'ın master sınıfı öğrencilerinden biri olarak görmüştü. Axel da orada olacaktı, onu izleyecekti. Axel'in alaycı ifadesinin yerini bir gurur ifadesine bıraktığını düşledi.

Büyük kemancının herkesin içinde kendisine yönelttiği övgüleri önemsemeyeceğini, ama Axel için çalabilme ya da onu hoşnut etme olasılığı için bu övgüleri gülümseyerek eve taşıyacağını düşündü.

Yirminci bölüm

– Beni sonra arayacaklar.

Tom Alice'ten bu sözleri duymaya alışmıştı. Seçmelerden dönüp, bunları söylüyordu. Ya da düz bir şekilde, kurslarında ona yer veremeyeceklerini, konservatuvar masraflarını karşılayamayacaklarını ya da daha fazla ders alması için para veremeyeceklerini söylüyordu.

Sevinmesi yanlış bir şeydi, ama bu konuda kendini engelleyemiyordu. Alice artık ona katılacak ve onun sokak grubunda bir müzisyen olacaktı. Bu son seçmenin sonucunda kaybettiği belli olur olmaz işini bırakabilirdi. Uzmanlar nazik davranmak isterken kabalık ediyorlardı, daha fazla zaman ve para kaybetmeden sonucu öğrenmek en iyisiydi. Bu konuda bir şeyler bilen herkes, en tepeye çıkmak, bir yıldız olmak için çocukken başlamak gerektiğini söylüyordu. Chetham's ya da Yehudi Menuhin School'a gidip, sıkı bir eğitim almak gerekiyordu.

Bu dünyada gerçekçi olmak lazımdı. Herkes en tepeye çıkamazdı, çoğu çıkamazdı. İkinci sınıf demek, bunu ifade etmenin pek çekici olmayan bir yoluydu ve Tom kendi -ve Alice'in- durumunu orta düzey olarak görüyordu. Eninde sonunda, en büyük zevki veren ve en çok eğlenmeyi sağlayan da buydu. Alice'in ıstırap içindeymiş gibi görünmesi ve her şeyi böyle dramatik bir hale getirmesi Tom'u kızdırıyordu, ama ona olan sevgisini etkilemiyordu. Alice'i kollarına aldı ve

nazik, anlamsız sözler söyleyerek saçını okşadı, ona sarıldı. Alice bir çocuk gibi ona yapışmıştı. Tom, “Hırsı onu uzaklaştırmıştı, ama artık bana dönüyor” diye düşündü.

Sonra, Axel’la pub’a gideceğini söylediğinde, onu evde bıraktığı için hazırladığı çeşitli özürleri sıralayamadan, Alice öfkeyle başını sallamıştı. Axel’la Alice hakkında konuşmak nadiren yapabildiği bir şeydi, çünkü genç kadın her zaman onlarla birlikteydi. Şu anda bunu daha da fazla hissettiğinden, onun hakkında konuşmayı daha çok istiyordu.

– Sen de anlarsın, sanırım ilk andaki üzüntüsü geçince, en iyisinin bu olduğunu anlayacaktır.

– Niçin?

– Birçok insan benimki gibi bir orkestraya girdiğinde çok şanslı olduğunu düşünür. Alice hiçbir zaman solo keman çalamayacak. Bu çılgınca, sen de biliyorsun, bu ülkede insanlar müzik okulundan bir Mozart konçertosundaki soloyu çalmayı bilerek çıkıyorlar, ama bir orkestra için gereken disiplin hakkında hiç fikirleri olmuyor. Alice şimdi bunu öğrenecek ya da aslında hep birlikte öğreneceğiz. Sahip olabileceği en büyük şans bu.

Tom Axel’in dalgın ifadesini fark etti.

– Affedersin, seni sıkıyorum.

– Yok canım. Ne içeceksin?

– Her zamankinden, dedi Tom. Her zamanki gibi bir bardak brandy.

İlk partiyi Axel’in almasına izin verecekti, böylece üçüncüyü de o alacaktı. Bu şekilde kendisi sadece tek partinin parasını ödemek zorunda kalacaktı. Axel’la konuşmanın ilginç bir şekilde kolay olduğunu düşünüyordu. Bu Axel’in sessizliğiyle, gözlerine bakarak, bazen başını sallayarak arzulu bir şekilde dinlemesiyle ilgili bir şeydi. Bu kez “Alice hakkında ne düşünüyorsun? Genellikle bizimle olmasaydı, bunu sana daha önce sorabilirdim” dedi.

– Onun hakkında ne mi düşünüyorum?

– Evet.

– O çok güzel. Axel baştan savmak için konuşuyormuş gibiydi, yine de kullandığı kelimeler böyle kayıtsızca söylenildiğinde biraz garip geliyor, kendi içinde çelişiyor gibi görünüyordu.

– Sanırım haklısın.

– Hangi konuda?

– Ona bu konularda, nasıl desem, müzik kariyeri hakkında cesaret vermemekte. Onda bu yetenek yok.

Tom şaşırmıştı.

– Nerden biliyorsun?

– Ah, bilmiyorum, bilmiyorum. Bu konuya hâkim değilim. Ama bir keresinde bana çalmıştı. Ondan bana çalmasını istemiştin ve o da çalmıştı. Üzülmüştüm. Açık davranmam seni rahatsız ediyor mu?

– Hayır, dedi Tom.

– Bu yüzden yapabileceğiniz en iyi şeyin, eğer isterseniz, içinde onun da olduğu bir grup kurmanız olduğunu düşünüyorum. Tabii o da isterse, ki öyle olacak gibi. Aslında Alice'i yuva yapan bir kuş gibi görüyorum. Onu buradan götürüp, yapabileceği bir yuva vermelisin.

Brandy bardağını iki eliyle tuttu ve gülümsedi. Tom bunun bir likör veya bardak reklamı ya da satın alınamayacak, kurnazca belki de şeytanca bir şeylerin ya da insanın sadece kalbiyle anlayabileceği şeylerin reklamı olduğunu düşündü. Sonra yanılısama kayboldu ve Axel yeniden arkadaşça ve hoş biri gibi göründü.

– Nasıl yapabilirim ki? diye sordu Tom.

– Belki insanların küçük işler kurmaları için verilen şu devlet kredilerinden birini alabilirsin. Bir grubun iş sayılması için bir neden göremiyorum, ya sen?

– Evet ve aldığım para da haftada 40 pound, dedi Tom acıyla.

– Şaka yapıyordum. Axel'in yüzü değişti. İfadesi sertleşti, artık gülümsemiyordu, alaycı ya da şeytanca bile değildi. İşadamı ifadesine bürünmüştü. Gerçekten biraz para kazanmak ister misin, Tom?

“Ocak 1902’de Northern Hattı’nda Elephant ve Castle ile Borough arasında bir metro treninde bir adam vurulmuştu. sonradan iyileşti. Bu olaydan sonra, bütün trenlere yolcular için güvenlik iletişim cihazları yerleştirildi.

Yirmi dört yıl sonra yoldan çıkan bir tren Piccadilly Hattı’ndaki Rayners Sokağı’nda bir işaret kulesini yıktı. Ertesi

yıl Auxiliary Air Force'a ait bir uçak Northern Hattı'nda Colindale yakınlarına düşerek, bir işaret kulesinin kısa devre nedeniyle tamamen yanmasına yol açtı.

1944 yılında Paddington'da Noel arifesinde bir merdiven boşluğunda çıkan yangında kimse ölmedi.

Bakerloo Hattı'ndaki Stonebridge Park istasyonu ocak 1917'de yandı. Yirmi sekiz yıl sonra yine yandı. 1958'de Holland Park'ta, Central Hattı treninde yangın çıktığında, du-manlar bir yolcunun ölmesine yol açtı.

Sigara yasağı 1985'te kondu. Ama bu yasağın Balham'daki bomba dışında metroda gerçekleşen felaketlerin en büyüğü-nü, 1987 kasımındaki King's Cross yangını engelleyemedi."

Cecilia'ya bakmak için yeniden Leylak Villa'ya taşınma fikri Tina'yı korkutuyordu. Soğukkanlılığını ve rahatlığını yitirmişti. Onu kendisi yapan tüm o özellikleri, sakinliği, yan gelip yatışı, yaşamı olduğu gibi kabul edişi, endişesizliği, Daphne'nin verdiği haberi duyduğu anda kaybolmuştu.

Bunu yapmayacaktı, yapamazdı. Bunu yapmaması için bir sürü neden vardı. Daphne, harika, neredeyse inanılmaz bir şekilde, "Eğer kızmazsan, Tina, ben burada kalıp, annene bakacağım. Bunu o da ister ve elbette ben de isterim. Doktor hastaneye gitmesinin gerekmediğini, yatalak olmadığını söylüyor" dediğinde, bu nedenlerin en iyisini seçmeye çalışıyordu.

– Tanrım, elbette kızmam, dedi Tina. Senin harika olduğunu düşünüyorum. Rahatlaması onu cömertleştirmişti. Yarın onu görmeye geliriz, olur mu? Ben ve çocuklar.

Cecilia oturma odasındaki, tek kişilik yatak haline gelebi-len divanda yatıyordu. Leylak Villa'da merdivenler biraz dik-ti ve Cecilia'nın merdivenleri kullanmak için zorlanmasına gerek yoktu. Daphne'ye tutunarak ve bir koltuk değneği kul-lanarak tuvalete gidebilirdi. Bir iki gün sonra, tekerlekli san-dalyeye oturabiliyordu ve sol ayağını yeniden kullanabilme-si için gereken egzersizleri öğretmek üzere bir fizyoterapist gelmeye başlamıştı.

Daphne'yle çok mutluydu. Müteşekkirdi, ama bu duygu bunaltıcı tarzda bir müteşekkilik değildi. Bu daha çok, Daphne'nin, tam da Cecilia'nın beklediği düzeyde bir tavır sergilemesiyle ilgili bir duyguydu. Bu biraz hayatlarını birbi-

rine adanmış, uzun süredir evli olan bir çiftin arasında yaşanan türde bir şeydi. Kaçıp gitmek, bırakıp gitmek, mümkün değildi. Daphne onun yapacağı şeyi yapıyordu, rolleri değişmişlerdi. Daphne de onu Cecilia'nın onu sevdiği gibi seviyordu. Cecilia rahatsızlandığından beri, arkadaşıyla ilişkisi hakkında, içinden ya da dışından -Daphne'ye duyurmasa da- bu kelimeyi çok kolay kullanıyor ve bu onu mutlu ediyordu. Bu kelimenin yerine kullanılacak diğer kelimeler yanlış olacaktı. İlaçlardan yarı baygın halde, sessizce, "Daphne ve ben birbirimizi seviyoruz" demek hoşuna gidiyordu.

Orada o katlanır gri sandalyede Daphne'nin yanında otururken etraflarında insanlar birikmişti. Çıkan yolcuların arasında, mucizevi bir şekilde bir de doktor vardı. Doktor yürüyen merdivenlerden yukarı çıkıp, istasyon görevlileriyle konuştu ve Cecilia'yı oturtup, caddeye taşıyacakları bir sandalye getirildi. İşte o zaman Daphne dostluğunu ispatladı. Cecilia'yı taksiyle eve götürüp, kendi doktorunu çağırdı. Böylece Cecilia hastaneye götürülmekten kurtulmuştu ve sol tarafına felç inmiş, yüzü yamulmuş, konuşması bozulmuş olsa bile en azından kendi evine gelmişti.

Zihni karışık değildi ya da hasar görmemişti, ama bir şeyleri unutmuştu. Brian ve çocukları görüşü ile Bond Street platformunda Daphne'yle oturduğu arasında büyük bir boşluk vardı. Cecilia bunu tam olarak bilemiyordu, ama bu boşluk süresinde kötü bir şeyler olduğuna dair bir hissi vardı. Bu inmeye neden olan bir şeyler yaşamıştı, bundan emindi, ama hiçbirini hatırlamıyordu. Acı içinde, belki de ölümcül bir acı içindeyken, asla geri gelmeyecek kayıp bir saat olması inanılmaz derecede garipti. Fizyoterapist her ne kadar onu cesaretlendirecek güzel şeyler söylese de, yaşamından kesilen bu kısacık süre, beyninden de ufak bir parça almıştı.

Daha fazlasını hatırlayamasa da, Cecilia tansiyonunun üst üste yaşadığı şoklardan dolayı yükseldiğini düşünüyor-
du. Doktor tansiyonun daha sonra yine düştüğünü söylemişti. Doktor ondan hoşnuttu. Daphne onun sevdiği yemekleri pişiriyor ve kütüphaneden onun için kitaplar alıyordu. Cecilia akşamları yatak haline gelen divanına dönüyor ve birlikte televizyon seyrediyorlardı. Daha önce asla böyle bir şey yapmamış olsalar da el ele tutuşuyorlardı. Daphne sandalye-

sini yatağın yanına çekiyor, Cecilia'nın felçli elini eline alıyor ve öylece tutuyordu. Bu elde hareket olmasa da, his vardı.

Cecilia'nın önce yüzü düzeldi, birkaç gün içinde. Tina ile çocukların ikinci gelişinde, söylediklerinin hepsini anlayabiliyordu. Daphne baştan beri neredeyse hepsini anlayabiliyordu. Peter bakımeviden dönerken uğradı, sarsılmış görünüyordu ve bir gece önce kollarında ölen yirmi yaşında bir gençle ilgili hüzünlü bir hikâye anlattı.

– İnsanların gerçekten bir başkasının kollarında öldüğünü sanmıyorum, ya sen? dedi Daphne, Peter gittikten sonra. Zavallı çocuk, çok üzgün olduğu için bunu yanında söylemek istemedim. Ama bu hasta için de rahatsız bir durum; bir de tam olarak onu ne zaman kollarına almak gerektiğini anlamak epey zor olabilir. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

– Sanırım ölüyor olduğunu gördüklerinde kollarını hastaya dolamaktan söz ediyorlar.

– Evet, sanırım bence de öyle.

– Ebedi yaşama inanıyor musun, Daphne? Ölüm anında ruhun bedeni terk edip, bir sonsuz mutluluk ülkesine gittiğini düşünüyor musun?

– Hayır, dedi Daphne. Ardından, düzgün konuşuyorsun. Neredeyse normale döndün, diye ekledi.

– Bunun pek akıllıca olmadığını söyleyebilirsin, Daphne, ama yüzüme bakmak istiyorum. Bunu kaldırabilirim, gerçekten. Nihayet, bu yaşta kendini beğenmişliği atlattığımı düşünüyorum. Benim için çantamı bulursan, pudra setimde bir ayna var.

Daphne el çantasını pek de sıkı bir şekilde aramadı, çünkü Cecilia'nın dediği gibi içinde bir ayna olduğunu biliyordu ve arkadaşının, ağzının yamulmuş halini görmesinin pek akıllıca olmadığını düşündü. Cecilia bunu anlayışla karşıladı. Daphne'nin sandığı gibi çantayı sormayı unutmamıştı, sadece istediğini tekrarlamamaya ve Daphne'yi sıkıntıya sokmamaya karar vermişti.

Yaşlı kadın uyuyor gibi görünüyordu ve yanında alınmayı bekleyen bir çanta duruyordu. İşsiz, akıllı, keskin zekâlı ve beş parasız, kız kardeşinin evinde kız kardeşi ve erkek ar-

kadaşıyla kalan Nicholas Mann çantayı aldı. Kimse çantayı aldığını görmedi ya da gördülerse bile söylememeyi tercih ettiler. Nicholas, Baker Caddesi'nde indi. Neredeyse ilk yaptığı şey, içinde paralar ve üç tane kart olan Cecilia'nın cüzdanını çıkarmak oldu; bir kredi kartı, bir maaş kartı ve bir de ATM kartı. Cecilia'nın çek defterini de aldı. Çantayı içindekilerle Marylebone Yolu'nda çıkan ilk çöp kutusuna attı.

Cecilia'nın imzasını isminin tümünü kullanarak değil de, C.M.'den oluşan ilk harfleri kullanarak attığını fark etmişti. Kartların üzerinde de aynı imza vardı. Çek defterinin arka yaprağında Nicholas Mann'ın Cecilia'nın ATM şifresi olduğunu düşündüğü dört rakam vardı. Bunda da haklı çıktı. Brighton'da çekle ödeme yaptığı bir otele yerleşti. Günün geri kalanında yemeye içmeye, giysilere ve kişisel aksesuarlara bolca para harcadı. Sonra, kartların çalındığının şimdiye kadar bildirilmiş olmasından korkarak ATM'den Cecilia'nın hesabında kalan paranın tümünü çekti ve akşamı kumarhanede geçirdi. Şansı iyiydi ve otele Cecilia'nın parasını üçe katlayarak 1 400 pound'la döndü.

Ertesi gün kız kardeşini aradı ve geri dönmeyeceğini söyledi. Çok sevdiği erkek arkadaşı, Nicholas kalmaya devam ederse kendisinin gideceğini, katlanabileceği kadar katlandığını söylemiş olduğundan, bu kız kardeşini çok mutlu etti; o kadar mutlu etti ki, erkek arkadaşı prezervatiflerinin bittiğini, ama gidip alıp geleceğini söylediğinde sorun etmemesini, bundan sonra bu konuyu hiç sorun etmemelerini söyledi. Bu koruyucu kullanmadan yaptığı ilk seks deneyimi, ilk kezinde de hamile kaldı.

Alice işe gittikten sonra Tom, daha önce onunla konuşmak istediğini söyleyen Axel'la ayarladıkları gibi resim odasına çıktı. Odaya girdiğinde ilk gördüğü şey bir ipti. Uzun, ince ama sağlam görünen bir ipti, silindir şeklinde sıkıca sarılmıştı. Bir ucuna çelikten, yüzük şeklinde bir kanca bağlanmıştı. Axel çizim masasında oturuyordu. Hava soğuktu ve üzerinde uzun paltosu vardı. Masanın üstündeki bir kâğıda, bir tür planın ya da grafiğin çizimini yapıyordu.

– Asistanım olmakla ilgili söylediklerinde kararlı mısın? diye sordu Tom'a.

Tom duraksadı. Sonra:

– Para iyiye evet, dedi.

– Bu, şöyle diyelim yasanın yanlış tarafına geçmeyi içerebilir.

– Şiddet içermediği sürece sorun yok.

– Ah, şiddet içermiyor, dedi Axel, sanki bu fikir çok garipmiş, sanki Tom “Bir uzay mekiğiyle uzaya gitmeyi içermediği sürece sorun yok” demiş gibi.

– Bunun ne olduğunu bana söyleyecek misin? Yani, sanırım bir şeyler var, bana bir teklif falan mı yapıyorsun? Tüm bunlar akademik şeyler değil mi?

Bu Axel’i güldürdü.

– İpi gördün. Bu akademik bir ip değil, değil mi? Bu bir yanılsama değil, bununla Hintlilerin ip numarasını yapamazsın.

– Neyi yapamam?

– Boş ver. Axel her zaman yaptığı gibi konuyu değiştirdi. Jarvis’i ne kadar tanıdığını bilmiyorum, dedi.

– Pek iyi değil. Onu severim, onu sevmemek mümkün değil. O benim ev sahibim, hepsi bu.

– Sana hiç metronun gizli yönlerinden bahsetti mi?

– Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum.

– Sana hiç metronun kullanılmayan kısımlarından, örneğin bazıları Londra’daki binalardan yukarı çıkan eski havalandırma bacalarından bahsetmedi mi?

– Trenlerle, metroyla, tüm bunlarla hiç ilgilenmedim, dedi Tom; orada müzik çalmak dışında.

– Öyleyse sinyalizasyon odasının ne olduğunu bilmiyosun?

– Sanırım bunu hayal edebilirim.

Axel çizdiği kâğıt parçasını Tom’a verdi. Bu bir plandı, ama neyin planı olduğu konusunda Tom’un hiç fikri yoktu. Bir binanın taslağını oluşturabilecek çizgiler ve aşırı derecede uzatılmış bir kavanoza benzeyen bir şekil vardı. Tom bu şekle bakarken Axel, “Sinyalizasyon odasındaki bir şeyin fotoğrafını çekmek istiyorum. Planda haçla işaretlenmiş olan oda” dedi.

Tom bunun küçük bir çembere, bir ağın ortasındaki örümceğe benzediğini görebiliyordu.

– Seni içeri alacaklar mı?

– Onlar dediğin Londra Metrosu'ndakilerse, onlara sormadım. Yanıtın hayır olacağını bildiğim şeyler konusunda izin almayı pek sorun etmem. Bunu izin almadan yapmam gerekiyor ve senin yardım etmeni istiyorum. Senden istediğim şey bu.

– Evet, dedi Tom yavaşça. Evet, anlıyorum.

– Anladığını sanmıyorum. Henüz değil. İçeri girildiğinde bir şeyler kırılmayacak. Hırsızlık ya da kilit kırmak gibi şeyler de olmayacak. Bir dakika içinde benim tam olarak ne yapacağımı ve senin ne yapman gerektiğini anlatacağım.

– Sana bir şey sorabilir miyim? dedi Tom, çocukça geldiğinden yanıt beklemeden. Bu fotoğrafı niçin istiyorsun?

– Ben bir fotoğrafçıyım.

– Bu bir yanıt değil, dedi Tom, genelde olduğundan daha atılgan bir biçimde. Yetkililerin gizli kalmasını istediği şeylerin fotoğrafını çekmek, daha çok bir casusun işi gibi görünüyor.

Axel yine güldü. Planı geri aldı ve üzerine bir şeyler yazdı, bir haç işareti daha yaptı.

– Kabul edersen hatırı sayılır bir maddî karşılığı olacak.

– Sanırım zaten kabul ettim, dedi Tom.

– Maddî karşılığın ne olacağını sormadın.

– Hayır, sormadım.

– On binlik iyi mi?

– On bin pound mu? dedi Tom. Yanlış duymuş olmalıydı. Gerçekten on bin pound mu dedin?

– Sanırım biraz daha artırabilirim.

– Sen mi yapabilirsin? İşverenlerin, patronların, efendilerin yapabilir demek istiyorsun, değil mi?

– Öyle olsun.

Tom ona dik dik baktı.

– Bana güvenmelisin, dedi Axel, ve ben de sana güvenmiyorum. Sana güvendiğimi tüm bunları sana anlatarak kanıtladım. Sana bu fotoğrafı daha doğrusu fotoğrafları çekmek istediğimi söyleyerek gemilerimi yaktım, planımı bozdu ya da nasıl adlandırırsan adlandır, öyle yaptım. Londra Ulaşım'ı arayabilirsin, istersen kimliğini vermeden de arayabilirsin ve bu her şeyin sonu olur. Yani elimdekini sana söyleyerek, kendimi senin ellerine bıraktım. Senin de kendini be-

nim ellerime bırakmanı ve para konusunda bana güvenmeni istiyorum. Şimdi, kabul ettiğinde bin pound alacaksın, kalanını da iş bittiğinde alacaksın. Tamam mı?

- Bunu düşünmeliyim.
- Çok uzun süre düşünme.
- Sana bu gece söylerim.

"Yangın yürüyen merdivenden düşen bir kibritle başlamıştı. Bu merdiven Piccadilly Hattı platformlarından anahat istasyonunun ön kısmının altındaki biletli geçiş koridoruna uzanıyordu. Saat 7.25'ti ve tarih 18 kasım 1987ydi.

Yoğun ve harap edici bir duman geçiş yollarını kaplamıştı. Sonradan insanlar bunu kara bir cehennem olarak tarif ettiler. Trenlerle gelen yolcular dumanı hissedip, vagonlara dönmeye çalıştılar, ama hiç yer yoktu. Trenler insanları bu zor durumda bıraktı. Diğerleri, insanlar pencerelerine vurdukları halde durmadan geçip gittiler. Bir adam, 'Trende yerterince yer vardı, ama içeri giremedik' demişti.

Bir görüş trenlerin tünellere hava üflediği ve alevleri canlandırdığı, diğeri de trenlerin rüzgârı kestiği şeklindeydi. King's Cross yangınında otuz bir kişi öldü.

Metroda bundan önceki en kötü kaza 28 şubat 1975'te, bir tren Moorgate istasyonundaki bir tünelin çıkışına çarpıp, kırk üç kişinin ölümüne yol açtığında gerçekleşmişti."

O gün daha sonraları Tom, Tottenham Court Yolu'nda Jay ve onun Mark isminde bir arkadaşıyla buluştu; birlikte, yürüyen merdivenle daha önceden ayırttıkları yere indiler. Yerleri çember şeklindeki ve renkli mozaiklerle döşenmiş istasyon binasıydı. Peter hastaydı, Jay de saatlerce çalmaya dayanamayacak durumda olduğunu söyledi.

Mark bir saksofoncuydu. Saksofonunu ve yeni kablosuz mikrofon sistemini de getirmişti. Ne kadar tuttuğunu öğrendiğinde Tom şaşakaldı. Mark'ın gülererek söylediği gibi özellikle onlar için tasarlanmış bir konser salonuna benzeyen mozaikli alana yerleştiler. Mark saksofon kutusunu açıp, önlerindeki mozaiklerin üstüne koydu. Tom mikrofonu çok hafif ve kolay tutulabilir buldu, ayrıca şarkı söylediğinde sesi çok çarpıcı oluyordu. Ses boğazından ve ciğerlerinden değil de,

duvarlardan ve yüksek, yuvarlak odayı kaplayarak, giriş ve çıkış geçitlerinden akarak havanın kendisinden geliyormuş gibiydi. Tom folk şarkıları söyledi ve “Scarborough Fair”le bitirdi, çünkü bir zamanlar orada olan ve onun gerçek aşkı olan **h**şi hakkındaki kısım hoşuna gidiyordu.

Geçen insanların bir ikisi şaşırmış gibi göründü ve bir kadın gerçekten de ürktü, ama insanların çoğu bunu sevdi. Tom, “Auprès de ma Blonde”u söyledi, öğrencilerden oluşuyormuş gibi görünen bir Fransız grup çevrelerine yığıldı ve şarkıya eşlik etti. Tüm bu sesler ve saksofon ile gitarın güçlendirilmiş sesleri, istasyon görevlilerinden birinin onları uzaklaştırmak için yürüyen merdivenlerden aşağı inmesine yol açtı. Onları uzaklaştırmaya çalıştı, ama o bile yolcuları rahatsız ettiklerini söyleyemiyordu. Geçitte biraz ileride yeniden yerleştiler ve Tom Fransız dinleyicileri için *Car-men*’den “Toreador Song”u söyledi.

Şimdi bulundukları yerden Axel’in dediği gibi metronun kullanılmayan kısımlarına, yarıaydınlık tünellere ve aydınlatılmamış dar geçitlere, eski asansör boşluklarına ve bir zamanlar merdivenlerin yükseldiği havalandırma bacalarına giden o gri kapılardan bir çiftini görebiliyordu. Axel’in ondan yapmasını istediği ve kendisinin de kabul ettiği şey hakkında düşünüp duruyordu, yine de henüz geri dönmek için çok geç değildi ve Tom bunda yanlış bir şey göremiyordu. Kocasını ve çocuğunu terk ettiği düşünülürse biraz garip de gelse, Tom her zaman Alice’in bir şekilde ondan daha ahlaklı olduğunu düşünmüştü. Bunu Alice’le konuşmak ve onun görüşlerini almak isterdi. Ama Axel, kimseye, hatta Alice’e bile söylemeyeceğine yemin ettirmişti.

Saat beşten biraz önce toparlandılar, bu onlar için erken bir saatti, ama bu iyi bir gün olmuştu; 20 pound’un üzerinde toplamışlardı. Tom Mark’tan -kablosuz mikrofon sistemiyle birlikte- yine onlara katılacağına dair söz aldı ve sonra Alice’le iş çıkışında buluşmayı düşündü.

Hiç gitmemiş olsa da, çalıştığı yeri ve şirketin ismini aşağı yukarı biliyordu. Caddeyi tanıyordu, ama sokak numarasını bilmiyordu. Zamanında orada olmak istiyorsa, yürüyerek gitmemeliydi. Doğuya giden Central Hattı’na yöneldi. Platformda insanlar yığılmıştı ve bir iki dakika sonra, hatta bir olay ol-

duğunu, bu nedenle trenlerin gelemediğini bildiren bir anons yapıldı. Bunun anlamı yeni bir ceset, yeni bir intihardı.

Platforma daha çok insan gelmeye devam etti. Baskı, insanları kenardan hatta itecek bir noktaya gelebilir miydi? Tom taşan bir yürüyen merdiven düşündü ve aklına bir su görüntüsü geldi; dolu bir havuza boşalan şelale benzeri bir merdiven. Jarvis bunu engellemek için uyarı zilinin çaldığı istasyonlar olduğundan söz etmişti, ama nadiren bastırın kapalı yer korkusu onu yine etkisi altına almaya başladı. Baş ağrıyordu. İnsan kitlesinin arasından uğraşarak geri döndü ve batıya giden platforma yollandı. Beşi on geçiyordu ve Alice gitmiş olmalıydı.

Eve bu kadar erken dönmeyeli aylar olmuştu. Alice ne müdür odasında ne de dörtteydi. Evde olsaydı bile, onunla Axel'in planlarını tartışmasına izin yoktu. Yine de Axel'in teklif ettiği işi yapacaktı, öyle değil mi? İkisi metronun kullanılmayan kısımlarına girecekler ve Axel fotoğraflarını çekecekti. Axel ne nasıl içeri gireceklerini ne de bu fotoğrafların kimin için olduğunu söylemişti.

Rusya olabilir miydi? Bu saçma görünüyordu. Jarvis Rusya'ya gidebildiğine göre, Doğu Avrupa'da uyduları gezenlerine bağlayan o sıkı bağlarda bir gevşeme olmalıydı. Bir Ortadoğu ülkesi için miydi, öyleyse? Niye bir ülke Londra Metrosu'nun fotoğraflarını istesindi? Tom, öğrenciyken İtalya'da bir demiryolu istasyonunda fotoğraf makinesini çıkardığında bir görevlinin onu fotoğraf makinesini almakla tehdit ettiğini hatırladı. Ve bazı ülkelerde de uçaktan bölgenin fotoğraflarının çekilmemesi hakkında bir kural yok muydu? Öyleyse Londra Metrosu'nun sinyal sisteminin fotoğraflarını istemek görüldüğü kadar acayip bir şey değildi, belki bütün ülkeler düşmanlarının ya da olası düşmanlarının sırları hakkında böyle fotoğraflar istiyorlardı.

Yine de, ne zaman bunu düşünse kararsızlığı artıyordu. Belki onu endişelendiren sadece paraydı, parayı alamama olasılığıydı. Tom evet derse ve söz verilen 1 000 pound gelmezse, bıralımaya karar verdi. Ama sorun sadece para değildi. Axel, onun her hikâyeyi yutacak bir aptal olduğunu düşünüyor gibiydi. Tom bu fikri aklına geldiği anda sildi. Axel'in ona saygı duymadığını, güvenmediğini ya da sevme-

diğini düşünmek için bir nedeni yoktu. İnsanlar onun paranoyak olduğunu söyleyebilirlerdi. Paranoyak olduğunu biliyordu, kendini aldatmıyordu. Tam tersine, Axel onu seviyordu, Axel'in ona karşı bir şeyi yoktu.

Tom yatağına uzandı ve bir süre uyudu. Yorulmuştu. Nadiyen yanlarından geçen ve dilenci ya da düzenli işler bulamayacak kadar bezgin olduklarını söyleyen metro yolcuları oluyordu, ama çalgıcılık zor bir işti. Tom bazen akşamüstüne doğru kendini çok bitkin hissediyordu.

Uyandığında saat yediye geliyordu. Uyanırken çoğu zaman olduğu gibi, eli karıncalanmıştı. Alice ortalarda yoktu. Müdür odasının kapısından kafasını uzattı, ama Alice orada değildi. Jed'in odasının kapısı biraz açık kalmıştı ve Tom orada tüneğinde uyuyan şahini görebiliyordu. Oda bir yırtıcı kuş kafesi gibi kokuyordu, ki öyle olmuştu.

Resim odasına gitti ve kapıyı çaldı. Yanıt gelmediği için yine çaldı ve içeri baktı. Odada birileri olmuştu, ama uzun zaman önce ayrılmışlardı. Çizim masasının üstündeki boş viski şişesi günler önce boşalmış gibi görünüyordu ve bir kış sineği bardakların birinin dibinde kalanlarda boğulmuştu. Tom beşin kapısını çaldı. Kapıyı açtı, Alice yataktan kalktı ve ona bakarak öylece dikildi.

İçerisi soğuktan, soba yanmıyordu ve üstünde hâlâ dışarıda giydiği elbiseler, eski denizci mavisi paltosu ve kalın şalı vardı. Tom, şaşkınca, "Axel'i mi bekliyordun? Onu mu arıyordun?" diye sordu.

– Uyuyakalmış olmalıyım.

– Nerede olduğunu merak ettim, dedi Tom.

Alice'in garip, yorgun ve bitkin göründüğünü düşündü. Bir elini ağzına götürmüştü, parmaklarının arasından konuşuyordu.

– Üşüdüm. Burada ne yaptığımı bilmiyorum dedi.

Bu Tom'u güldürdü.

– Şey, kesinlikle ben de bilmiyorum. Hadi gel. Uyanınca her zaman üşürsün, bunu bilirsin. Samınım açsındır da.

– Aç değilim, dedi Alice, ama onu aşağıya daha önceden ısıttığı ve bir Hint yemeğini ortaya koyduğu, bir şişe şarabı dinlenmeye bıraktığı dörde götürmesine izin verdi. Nazıkçe paltosunu çıkardı ve şalıyla yine sardı. Tom, Alice'in bir ölü

kadar yorgun olduğunu söyleyebilirdi ve onunla bu işi bırakması konusunda konuşmayı düşündü. Duvarın arkasından bir tren gürültüsüyle geçti ve Tom sesi kesmek için perdeleri çekti. Alice ona döndü, "Oh, Tom, oh, Tom!" dedi.

– Ne oldu, sevgilim? Ne var? Bana söyleyebilirsin. Alice kollarına atıldı ve Tom ona sarılırken o da ona sarıldı.

– Artık çok yorulduğum bu yaşamdan.

– Burada daha çok kalmayacağız, dedi Tom. Kendi evimiz olacak.

Yemeklerini yedikten sonra, Alice gözleri kapalı Haydn'ın bir senfonisini dinlerken, Tom Axel'ın merdivenlerden çıktığını duydu. Çabuk olacağını, hemen geri geleceğini söyledi, ama Alice onu duyduğuna dair bir belirti göstermedi. Tom yukarıya beşe çıktı, kapı açıktı; Axel'a, parasını alacaksa işi yapacağını söyledi.

Axel gülümsedi, memnun olduğunu söyledi ve Tom'a 50 pound'luk banknotlar halinde 1 000 pound verdi. Hepsini hazırlamıştı, bu Tom'u hayrete düşürdü. Banknotları eline aldığı anda endişesi geçti ve şimdiye kadarki endişelerinin paradan kaynaklandığını anladı.

Yirmi birinci bölüm

Her akşam, işten eve döndüğünde, Axel'ı beklemek için odasına gidiyordu. Bu acı içinde beşinci bekleyişiydi ya da saat altı buçuk veya yediye çeyrek kala olduğunda acı çekmeye başladığına inanıyordu. Elbette Axel'ın izlenmekten, bir köpek gibi beklenmekten nefret edeceğini çok iyi biliyordu, ama kendine engel olamıyordu.

Tom bütün gece dışarda olacağını söylemişti. Bristol'e, ikinci el kablosuz mikrofona satan bir adamı görmeye gidiyordu. Akşam niye gelmeyeceğini açıklamamıştı, trenle sadece iki saatlik bir yolculuktu, ama Alice de niçin olduğunu sormamış ya da ilgilenmemişti. Düşündüğü ilk şey, o geceyi Axel'la geçirebileceğiydi. Muhteşem bir olasılık olarak Axel'la geçirilecek tüm gece fikri, müzik arzusunun yerini almıştı. Tüm istediği buydu, Axel'la geçirilecek bir gece, sonra da onunla geçirilecek bir yaşam.

Paltosu üstünde, şalına sarınmış olarak, ısıtılmamış odasında Axel'ı bekliyordu. Bir zamanlar, Axel'ın odasına gittiğinde ilk yaptığı şey ısıtıcıyı açmak olurdu, ama artık kendi kendine hazırlık yapmamasını, yatağı açmamasını, hatta paltosunu bile çıkarmamasını söylüyordu. Bunları yaparsa takdiri ilahî tecelli edecek ve Axel gelmeyecekti. Bu yüzden buz tutmasını önleyecek kadar ısıtan bir palto ve şalın içinde titreyerek oturuyordu.

Bazen kalkıp, ortalıkta dolanıyordu. Axel'ın bavullarının

içine bakma fikri onu cezbediyordu. Kendi kendine delice şeyler söylüyordu, Axel'in odasında yapmaması gereken şeyleri yaparken geçen süre, Axel'in gelmesini istemediği yegâne zaman olabilirdi. Onu istemediği on dakikalar, yarım saatler olabilirdi. Axel'in bavullarına bakarken, gelmemesini umuyor olacaktı, öyleyse Axel gelecekti. Axel'in öfkesinin bedelini ödemeye hazır mıydı?

Dinledi. Ev sessizdi. Sonra merdivenleri çıkmaya başlayan ayak sesleri geldi. Alice dondu ve bekledi, ama ayak sesleri ikinci kata çıkmadı. Gelen Tom ya da Jed'di. Tom'a da artık aşağı yukarı Jed'e hissettiklerini, arkadaşça, anlayışsız bir kayıtsızlık hissettiğini düşündü. Tom'un temiz olması ve Jed'in bozuk et gibi kokması dışında, ikisine de aynı şekilde sarılırdı. Bu, isterik bir şekilde gülmesine yol açtı. Boş oda da kendi kendine gülüyordu.

Tom onun için teselli edici biriydi. Ona, -öyle bir babası olsa- babasına sarılacağı şekilde sarılıyor ve kollarında ağlıyordu. İçini pişmanlık kaplıyor ve onu artık sevmemesine yol açıyordu, yine de bu ona yapışmasını ve geceleri ona sarılmasını engellemiyordu. Artık Tom'a yönelik hiçbir fiziksel isteği kalmadığını söyleyebilirdi, ancak paradoksal olarak ona olan ihtiyacı tümüyle fizikseldi, sıcaklığına, dokunuşuna, onu saran kollarına, karanlıkta yatakta yanında yatan bedenine yöneltti. Kendini bir zamanlar ortak yönlerini birlikte nasıl konuştuklarını ve birbirlerine nasıl güvendiklerini hatırlayarak iletmiyordu. Şimdi onun konuşmasını da, onunla konuşmak da istemiyordu, sadece sarılmak için orada bulunmasını istiyordu.

Axel'in bavullarında, hakkında hiçbir şey bilmediği Axel'in gizli yaşamının, geçmişinin, tarihinin yattığından emindi. Buradayken gözleri sık sık duvardaki Mary Zambaco'ya takılıyordu. Resmi kıskanmaya başlamıştı, resme benzese Axel'in onu seveceğine inanıyordu.

Bavullar açık duruyordu. İkisinin de üstüne, alttan hafifçe görünenleri gizleyen katlanmış bir kumaş parçası serilmişti. Açık bavullara dokunsa, Axel bunu anlayacaktı. Onu yakalamak için belirli pozisyonlarda nesneler bile koymuş olabilirdi. Belki kumaş bir yüzey ile bir kâğıt parçası arasına dikkatlice bir saç teli yerleştirmişti, beyaz pa-

muk üzerine neredeyse görünmez bir iplik koymuştu.

Dinledi, sessizliği dinledi, bir trenin Finchley Yolu'na doğru geçtiğini duydu. Bavullarındaki eşyalar onun gibi kokuyor olmalıydı, hepsine dokunmuştu, üstlerinde saçları, teri ya da nefesinden kalanlar olmalıydı. Alice'i kendilerine çekiyorlardı. Alice *Mavi Sakal* hikâyesindeki kız gibiydi; keşfetmek yıkımına yol açsa da, yasak yerleri araştırmak, keşfetmek istiyordu.

Sessizlik sürdü. Hiçbir şeye elini sürmemeye dair kesin bir kararla yatağa döndü, yatağın üstüne oturdu, sağ eliyle sol elini kavradı. Geçen yıl böyle kaç tane karar vermişti ve verdiği anda da bozmuştu? O ilk gece Mike'a dönmeye karar vermişti. Tom'un sevgilisi olmamaya karar vermişti. Müziği her şeyin önüne koymaya karar vermişti. Kensington'a gitmemeye, Axel'la buluşmamaya karar vermişti.

Kafasını bavullardan öteye çevirdi, kafası dönen bir manivela gibi gıcırdayarak yana yattı, dolaba doğru baktı. Nefesini tuttu, zıpladı ve dolabın kapağını açtı. İçerde asılı bir ceket, bir kuru temizleyicinin tel askısında bir kot pantolon, bir başka tel askıda siyah bir süveter ve o loş yerde üstüne düşen ışıkla parıldayan uzun beyaz bir elbise vardı.

Elbiseler pek ilgisini çekmezdi. Sanki onları alacak parası olmadığını ve hiçbir zaman olmayacağını da biliyor gibiydi. Ama bu elbise, kar beyazı mükemmelliği, nakışları, dantelleri, yapıldığı patiskanın geniş kısımlarını kaplayan hoş pilileri, bir sanat eseri gibi ilgi çekiyordu. Alice kendi gelinliğini hatırladı, onun daha düz bir kesimi vardı, ama o da beyaz ve pililiydi, gülünç bir beceriksizlikle, hamileliğini gizlemek için beli çok yüksek yapılmıştı.

Ama bu -Axel'in dolabındaki- onun için miydi? Elbiseye uzun uzun baktı, ama dokunmadı. Elleri mükemmel derecede temiz olsa da dokunursa elbisede bir iz bırakacağından korkarak ellerini geri çekti. Bu onun için bir hediye olabilir miydi? Elbisenin orada bulunmasının başka nedenlerini, elbiseyi giyebilecek ya da giymiş olan başka kadınları düşünmek istemiyordu. Dokunmadan yüzünü, gözlerini elbiseye yaklaştırdı, gözleriyle okşadı, uzun dantelli kollarından birindeki beyaz bir kurdelenin ucunda sallanan markayı gördü. Elbiseyi kimse giymemişti, yeniydi.

Dolabın kapağını tam zamanında kapadı. Kapı açıldı ve içeri Axel'in eli, parmağında altın ve gümüş yüzük olan eli uzandı. Axel içeri girdi.

– Niçin orada soğukta dikiliyorsun?

– Seni bekliyorum.

– Isıtıcıyı aç. Axel düğmeyi teklemeydi. Bu soğuktan kurtulacağımıza memnunum.

Alice dehşete düştü.

– Ne demek, kurtulmak? Gitmiyorsun, değil mi?

– Henüz değil. Gülümsedi. Cumaya kadar değil. Sanırım cuma günü gideceğim.

Alice sessizleşti. Eski moda elektrik sobasının çubuğunun griden mat bir pembeye, sonra da turuncuya dönüşmesini izledi. Isındıkça tek tük çıtırtılar çıkarıyordu. Axel, Alice'in karşısına, sandalyeye oturdu. Siyah paltosunun kollarından sarkan elleri, ince bilekleri üşümüş gibiydi, mavileşmişlerdi ve yüzüğü eklemlerinin arasında gevşemiş gibi duruyordu. Alice ellerinden birini eline almak istedi, ama cesaret edemedi. Şimdi, Axel'in söylediği şeyden sonra konuşmaya da cesaret edemiyordu. Soğuk bir panik onu susturmuştu, konuşmayı unutmuş gibiydi.

Axel yana döndü ve ısıtıcıda ellerini ısıttı. Alice normal sesinden daha farklı olsa da, uzaktan gelen bir fısıltıdan başka bir şey olmasa da bir ses çıkarmayı başardı. “Nereye gideceksin?”

Axel yanıt vermek yerine alaycı, kahkahasını bastıran bir ses tonuyla, “Seni de yanımda götürüyem mi?” dedi.

– Bunu istemiyorsun. Alice titremeye başlamıştı.

– Şimdiye kadar istemediğim şeyleri söylemediğimi anlamadın mı? Yalan söyleyebilirim, ama bir şeyi istemediğim sürece söylemem.

Bu yeni bir keşifti. Alice sonunda her şeyi açıkça görüyor, şüphenin ve güvensizliğin görmesini engellediği şeyleri algılıyor gibiydi; Axel'in gülüşü içtendi, alay etmek gibi bir niyeti yoktu, onu gerçekten sevebilir ve isteyebilirdi, bütün garipliklerine karşın iyi ve nazık olabilirdi. Ama deli olduğunu da söylemişti. Bu onun söylemek istediği bir şey miydi?

– Gerçekten buradan birlikte gidebilir miyiz, Axel?

– Niçin olmasın?

– Nereye gidebiliriz?

– Tepelerden öteye, uzaklara. Bir şeyler ayarlayacağım.

Alice artık ona dokunabileceğini hissetti, zamanı gelmişti. Elini dizine koydu. Axel ellerini ısıtıcının sıcak çubuğundan çekti ve Alice'e doğru yaklaştı. Yüzleri birbirine degecek kadar yakındı.

– Sana şeyi söyleyecektim, dedi, perşembe akşamı Tom'un tüm gece burada olmayacağını. Sesi kısıldı. Kendi kendine Axel'in onu utandırmaktan hoşlandığını sanmakla hata yaptığını düşündü. Tüm bunlar kendi kafasındaydı. Düşündüm ki, yani, o geceyi birlikte geçirebiliriz. Ama birlikte gideceksek sorun değil.

Axel işadamları tarzıyla:

– Her halükârda perşembe gecesi burada olamayacağım. Yapmam gereken işler var. Sana bir şeyler ayarlamam gerektiğini söylemiştim, dedi.

– Tom'a söyleyeyim mi?

– Neyi söyleyeceksin?

– İkimizi.

– Tanrı aşkına, hayır! Hiddeti Alice'i ürküttü. Geri çekildi. Axel'in hiç bu kadar kaba bir şekilde konuştuğunu duymamıştı. Belki de onun böyle gerçekten hissederek konuştuğunu hiç duymamıştı. Ona bir şey söyleme. Cumaya kadar, belki de sonra bile. Gittiğimizde öğrenir. Bana söz ver, Alice.

– İşten istifa etmek için bir mektup yazacağım, ama cumaya kadar Tom'a tek kelime söylemeyeceğime söz veriyorum.

Axel onu ayağa kaldırdı ve nazikçe öptü. Alice artık ısınmıştı, dudağının üstünde biraz ter vardı. Axel şalını aldı ve paltosunun düğmelerini çözmeye başladı. Alice'e Axel ona müşfikçe, kadirşinasça bakıyormuş gibi geldi; onu, nefesini tutarak, zorla kontrol edebildiği bir hayranlıkla soymuştu. Axel'a, her şeyi olduğunu, kalbinin her atışında onu hissettiğini söylemek istedi, ama onun buna güleceğini düşündü.

– Seni seviyorum, dedi.

Bunu her buluşmalarında söylüyordu.

Cecilia'nın kredi kartının, maaş kartının ve ATM kartının çalındığı hiç bildirilmediğinden, Nicholas Mann bir sorunla karşılaşmadan kartları kullanmaya devam etti. Cecilia'nın

hesabında kalanları boşalttığını biliyordu, ama bu onun kredi kartı ve maaş kartına dayanarak, beş yaşında bir Ford Fiesta için ikinci el araba satıcısına 500 pound'luk bir çek yazmasını engellemedi. Paranın geri kalanı için senet yapıldı.

Arabasıyla Londra'ya dönerek, Edgware Yolu'nda bir otelle kayıt yaptırdı. Kız kardeşinin yanına dönmeyi en az onun kadar istemiyordu. O ana kadar, çantanın sahibinin belirsiz bir nedenle bu çalınma olayını bildirmediğini anlamıştı. Bazen bunun niye böyle olduğunu düşünüyordu, ama pek sık değil. Düşünecek durumda değildi. Binmişti bir alamete, gidiyordu kıyamete, ama kendi kendine mutlu olduğunu da söyleyebilirdi.

İkti. Noel Caddesi'ndeki bir barda, bir adamdan kokain aldı. Çoğu zaman kafası oldukça iyiydi. Bir dileği varsa, o da çaldığı şeylerin sahibinin bir kadın değil de, bir erkek olmasıydı, böylece mağazadaki tezgâhtar pahalı bir alışveriş durumunda kart sahibini kontrol etmek için telefon ettiğinde numarayı ve alışveriş miktarını söyledikten sonra, "Bir bayan" demek zorunda kalmayacaktı. Bu 100 pound'dan daha pahalı şeyleri almaya cesaret edemeyeceği anlamına geliyordu.

Şansı, bir kumarcının açıklanamaz şansı yanında olma-ya devam ediyordu. Tek kollularda bile para kazandı ve eğlence yarışlarında sersemletici saatler geçirdi. Köpeklerin yarıştığı yere gitti, bahislerde bire yedi veren bir taziye 100 pound yatırdı. Otel odasına götürdüğü nakit parayı bir cimri gibi dikkatle sayıp, korudu. Odası satın aldığı şeylerle doluydu, istediği şeylerle değil de, sadece kredi kartını kullanmak için aldığı şeylerle doluydu; elektrikli tıraş makineleri, saç kurutma makineleri, kolonyalar, ipek kravatlar, güneş gözlükleri, TV dizilerinin video kasetleri, gümüş çakmaklar ve akik yumurtalar. Sadece 79,99 pound olduğu için bir telesekreter bile almıştı. Bütün bunların arasında bir koltuğa kurulup, votka içerek, pis İtalyan videoları izlemişti.

Sadece taksiler ve kumar makinelerinde gerçek para kullanılıyordu. Âleme başladıktan iki hafta sonra bir çarşamba gecesı black-jack'te küçük bir servet kazandığı Formosa Kumarhanesi'nde çok para harcadı, kazandığının çoğunu kaybetti, 600 pound'a indiğinde kendini durdurabildi. Nicho-

las barda son bir içki içti; bir duble votka ve son keşfi bir Stolicznaya İmperial şampanya ve siyah frenküzümü karışımı.

Taksi yoktu, ama otelden çok uzakta değildi. Castellain Yolu'ndan Warwick Bulvarı'ndaki köprüye indi ve oradan Grand Union Kanalı'nın güney kıyısına geçerek, Maida Bulvarı'nda sallanarak yürümeye başladı. Kilisenin karanlık kısmına geldiğinde üstüne atıldılar. Üç kişi Formosa Caddesi'nden sonra onu izlemişti. Nicholas'ı iyice dövüp, tekmelediler. İçinde 600 pound'dan biraz fazla para ve Cecilia'nın kartlarının bulunduğu cüzdanını aldılar.

Nicholas inledi, böylece bilincini kaybetmediğini anladılar. Öldürmek gibi bir niyetleri olmadığından, sadece güvenli bir şekilde kaçabilmek için, onu parmaklıkların üzerine yatırdılar. Ama suyun kenarındaki yolun daha geniş olduğunu, sadece rıhtım ile suyu ayıran dar bir kaldırım değil de, geniş bir gezinti yolu olduğunu düşünmüşlerdi.

Leylak Villa'da çay saatinde Cecilia, Jasper ve Bienvida televizyon izliyorlardı. Artık Daphne sürekli onunla olduğundan, saat altıda yapılması gereken bir telefon görüşmesi yoktu; Cecilia bir kesinti olmadan saat altı haberlerini izleyebiliyordu. Sabah dokuzdan akşam dokuza kadar, yatak haline getirilen divanda oturuyordu, ayaklarını yukarı kaldırmış ve üstüne bir örtü örtmüştü. Elbisesinin yakasına Arthur Bleech-Palmer'in verdiği işlemeli akikten broşunu takmıştı. Çocuklar masada oturuyorlardı, televizyonun rahatça görülebildiği bölümdeydiler. Daphne onları bekliyordu. Üstünde beyaz çikolatadan kreması olan ev yapımı bir çikolatalı pandispanya ve karamelalı dondurma vardı.

Haberlerdeki ilk konu Romanya'ydı, sonra AİDS'li insanlar hakkında bir şeyler vardı, Cecilia Daphne'nin bu haberi görmemesi için bir müddet daha odaya gelmemesini umut etti; sonra Little Venice'te kanaldan çıkarılan bir erkek cesedi hakkında bir yorum vardı. Adamın ismi Nicholas Mann'dı, işsizdi ve sabit bir adresi yoktu. Sunucu polisin olayı bir cinayet olarak değerlendirdiğini söylediğinde bile hiçbirini bu olayla pek ilgilenmedi. York düşesinin bebeği hakkındaki haberleri bekliyorlardı, ya da Jasper'ın alaylarına rağmen Bienvida istiyordu.

Cecilia artık çocukları eve bırakamıyordu. Yine de, Daphne'nin dediği gibi, sadece köşeyi dönmeleri gerekiyordu ve görüldüğü kadarıyla Jasper bütün Londra'da avarelik etmeye alıştı. Cecilia Daphne'den onlarla gitmesini istemedi. Koltuk değneğine dayanarak ve felçli koluyla Daphne'ye tutunarak, onları kapıya kadar geçirmeyi başardı. Yolun yarısında ikisine de, birer pound'luk bir harçlık vermenin hoş olacağını düşündü ve inme indiğinden bu yana sadece ikinci kez Daphne'den el çantasını alıp alamayacağını sordu.

Daphne onu kapının hemen önündeki sandalyeye oturttu ve çantayı aramaya gitti. Daphne elleri boş döndü, çantayı tam olarak bulamadığını, ama kendisinin iki pound getirdiğini söyledi. Jasper ve Bienvida gittikten sonra Daphne onun tekrar divana gitmesine yardım etti ve Cecilia bir dilim daha pandispanya yedi.

– Bu beyaz çikolata beni öldürecek, dedi Cecilia.

– Sana zarar verebileceğini düşünemiyorum. Sonraki aylarda Daphne bunu nasıl söylediğini hatırlayacaktı.

– Çok hoş bir kek olmuş. İyi bir aşçı olmadığını söylediğini biliyorum, çok alçakgönüllüsün, ama sen benden çok daha iyi bir aşçısın. Niye el çantamı bulamadığını merak ediyorum.

– Birazdan daha dikkatli ararım.

– Yıllardır görmemişim gibi geliyor. Bu sorun olduğundan beri görmedim. Çantayı en son ne zaman gördüğümü bilmiyorum. Dediğim çantayı biliyorsun, değil mi? Koyu kahverengi deriden olan. Rahatsızlanmadan önce ne olduğunu bir hatırlayabilseydim.

Daphne hatırlayabiliyordu. Ya da, daha doğrusu, o platformda olan her şeyi hatırlayabiliyordu ve bir el çantası yoktu. Yeniden o sahneye döndüğünde, katlanır gri sandalyede Cecilia'yla oturduklarını, doktorun üstlerine eğildiğini ve etraflarındaki insanları hatırlıyordu. Niye el çantasını aramamıştı, en azından nerede olduğunu sormamıştı? Cecilia'nın, günümüzdeki kot pantolonlu ve cepli ceket giyen bir genç kız gibi, çantasız çıkması düşünülemez bir şey gibi geliyordu.

Bir alışveriş çantası vardı, kenarları kırmızı işlemeli sevimli bez çanta. Araştırmamasının nedeni buydu. Cecilia'nın cüzdanının ve anahtarlarının alışveriş çantasında olduğunu dü-

şünmüştü. Ah, düşünmesi gereken çok şey vardı, en önemlisi Cecilia'yı hastaneye götürülmeden kendi evine götürmekti.

– Bir arayayım, Cessie. Buralarda olmalı, dedi.

Eğer kaybolduysa, yani çalındıysa Cecilia'ya yalan söyleyebilir miydi? Daphne el çantasında sadece para değil, ama anahtarlar, kredi kartları ve hatta Cecilia'nın uzun süredir kullanmadığı ehliyetinin de olduğunu biliyordu. Bir çek defteri de olmalıydı. Bu içinin korkuyla dolmasına neden oldu. Çantayı arıyormuş gibi yaparak evde dolandı. Bunu kendisi için ya da alt kattaki Cecilia'nın ayak seslerini duyması için yapıyor olmalıydı.

Uzun, derin arkadaşlıklarında birbirlerine karşı açık değillerdi. Bu darılmalarına yol açabilecek olsa da, gizliliğe, nezaketi her şeyin üstünde tutmaya, hoş olmayan şeyler hakkında konuşmamaya, başkalarını kendilerinin önüne koymaya şartlandırılmış bir nesilden geliyorlardı. Ama aralarında bir yerde içsel bir dürüstlük, üstünde konuşulmamış bir güven, birbirlerine güvenebileceklerine ve diğeri tarafından bırakılmayacaklarına dair his vardı. Kendilerini birbirinin yerine koyma prensibiyle ya da Cecilia'nın tabiriyle Bayan Seninyapacağı gibi davranıyorlardı. Kendini Cecilia'nın yerine koyan Daphne öğrenmek istiyordu. Cecilia kredi kartı şirketinin ve bankanın haberdar edilmesini ve belki de kapılara yeni kilitler takılmasını isteyecekti. Daphne kendi kendine bunu ertelemenin, kıyamet gününü geri atmanın yararı olmadığını düşündü ve aşağıya Cecilia'nın yanına inip, ona her şeyi anlattı.

Cecilia'ya da ona olan şey oldu. Daphne bunu anlayabildi. Bir şok ve panik dalgası... Ama Cecilia'nın durumunda bu daha ağır ve daha fizikseldi. Nihayetinde kaybolanlar Cecilia'ya aitti. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Bir süre sonra gözlerini açtı ve “Ne kadar geçti?” diye sordu.

– Korkarım yaklaşık üç hafta.

– Platformdayken biri almış olmalı.

– Ah, kesinlikle kimse böyle bir şey yapmamıştır! diye bağırdı Daphne. Seni öyle gördüklerinde yapamazlar. Kesinlikle yapmamışlardır. İnsanlar o kadar kötü değil, değil mi?

– Daphne, biraz aptalca ve benim tarzım değilmiş gibi geldiğini biliyorum, ama bir içki içebilir miyim?

– Elbette içebilirsin. Sana zarar vermeyeceğine eminim. Şeri mi? Biraz viski mi?

Cecilia bir kadeh şeri istediğini söyledi. Daphne de bir kadeh içti. Ertesi sabah bankayı ve kredi kartı şirketlerini arayacağını söyledi, Cecilia teşekkür etti ve elini onun ellerinin üzerine koydu.

Üç saat sonra Daphne doktora Cecilia'nın yaşadığı şokun ikinci bir krize neden olduğunu söylüyordu. Doktor, Daphne'nin nazik davrandığını düşündü. Gecenin saat on birinde Cecilia'ya hastanede bir yatak bulmak zorunda kalması ve bu becerikli yaşlı kadının onu evde tutacak ve bakacak olması onu o kadar rahatlatmıştı ki, Daphne'ye Cecilia'nın kusmasına yüksek kalorili yiyecekler ile alkolün yol açtığını ve tansiyonunu yükseltenin de bu olduğunu anlattı.

Cecilia yine yatak haline getirilen divanda uyuyordu.

Tom resim odasında saatler geçirmişti. Bunu Alice'in Bristol'e gittiğini sanması için yapmıştı. Axel'la birlikte yemek yemişlerdi, ama bir şey içmemişlerdi. Axel içmelerinin akıllıca olmayacağını söylemişti. Akşamüstü bir ara beşe geçtiler. Axel sırt çantasına fotoğraf makinesini, bir el lambası, bir çift deri eldiven, birtakım aletler ve bir dizi anahtar koyarak toplandı.

Tom sırt çantasının içindekileri tam olarak görmemişti. Çanta orada duruyordu, yatağın bir kenarına yaslanmıştı, bir çerçeveye oturtulmuş hakî renkli kocaman bir şeydi. Tom çantayı kaldırmak için yanına gitti, ağır görüldüğünden sadece ağırlığını tartmak istiyordu, ama Axel sertçe "Dokunma!" diye bağırdığında çantayı yerden sadece bir iki santim kaldırılabilmmişti.

İp Tom'un çantasındaydı. Uzun bir ipti, Tom bu ipin amaçları için çok uzun olduğunu düşünüyordu, ama Axel fazla malın göz çıkarmayacağını söylüyordu. Axel ipin yarısını kesmişti ve diğer yarısını daha önce olduğu gibi, dokunulmadan durduğu bisiklet barakasının çatısında bırakmıştı. Geceleyin bir ara aşağıdan müzik sesleri gelmişti. Alice hemen altlarındaki odasında keman çalıyordu. Tom müziği tanıyamadı, bir Mozart konçertosundaki solo kısma çok benziyordu ve müzik ona çok kederli ve ümitsizmiş gibi geldi.

Axel duyamıyormuş gibi yaptı. Aynada kendine bakarak, “Mizacının ve zorunlulukların mistik bir bileşimi sonucunda tüm yaşamını bir gizli ajan olarak geçirmek zorunda kalan Bay Verloc...” dedi.

– Bu nereden?

– Conrad.

Müzik aşağı inmelerinden önce kesilmişti. Biri lambayı söndürmüştü. Ev sessizdi. Sokaklar boş değildi, ama Cambridge School ile köprüye giden dar sokağın arasında sadece üç kişi gördüler; onlar da hızla evlerine giden, yalnız adamlardı.

Nemli bir geceydi. Solgun bir ay, suya batırılmış gibi bulanık görünüyordu. Köprüyü geçerlerken ahşap basamaklar her zaman olduğundan daha kayganmış gibi geldi. Metal gri bariyerlerin üzerinde çiye benzeyen hafif bir birikinti olmuştu. Trene binmek için çok geç kaldıklarından, bir taksiye binmek üzere West End Sokağı'na gidiyorlardı. İkisi de birer sırt çantası taşıyordu, Axel kendisinin çok ağır, Tom'un da çok hafif olduğu gibi dengeli bir dikkatle yürüyordu. Avrupa'da bir yolculuğa çıkan öğrenciler gibi görünüyorlardı, çünkü Axel Tom'un onunla geçirdiği zaman içinde ilk kez uzun siyah paltosunu değil de, kalın siyah bir süveter giymişti.

Uzun süre beklemeleri gerekti. İki taksi geldi, ama ikisinin de ışıkları sönmüştü, yalnız birinin taksimetresi çalışıyordu. Üçüncünün ışıkları yanıktı. Axel şoförden onları Oxford Caddesi'ne götürmesini, Oxford Caddesi'ndeki herhangi bir yerin olacağını söyledi. Şoförle aralarındaki cam bölmeyi kapattı, alçak sesle Tom'a “Bu daha akıllıca. Oradan yürüyebiliriz” dedi.

Tom önce Axel'a, sonra başka yöne baktı. Rahatsızlığı artmış ve içini tümüyle kaplamıştı. Yapmak üzere oldukları şeyin başlarını belaya sokabileceği, yasaya aykırı ve cezalandırılması gereken bir şey olabileceği ilk kez doğrudan kelimelere dökülmüştü. Ve elbette bunu biliyor olması gerekirdi. Bu bir şaka, çalgıcılıkta olduğu gibi sadece Londra Ulaşım polisinden azar işitecekleri bir macera değildi.

– Sadece bir fotoğraf çekeceksin, dedi.

Axel kısa bir kahkaha attı.

– Bunu düşünme.

Hâlâ vazgeçebilirdi, bunun için vakti vardı. Axel'in ona verdiği paraya dokunmamıştı ve geri verebilirdi. Tom, oturduğu yerde rahatsızca dikilerek, onu durduranın 1 000 pound ya da gelecek olan 9 000 pound değil, sadece Axel'in tepkisinden korkması olduğunu düşündü. Hayır, korku değildi, tam olarak korku değildi, daha çok utancı ve beceriksizliği idi, Axel'in ondan iğrenmesi ve kuşku duymasıydı. "Ne kadar güçsüzüm" diye düşündü Tom.

Taksi onları Circus'un biraz batısında bıraktı. Yürümeye başladılar. Tom daha ne kadar yolları kaldığını sordu, Axel yanıt yerine Tom'unkinden iki ya da üç kat daha ağır olan kendi sırt çantasını gösterdi; New Oxford Caddesi'nden yavaş yavaş indiler. Axel High Holborn boyunca ve sonra Little Turnstile'dan Gate Caddesi'ne ve Twyford Meydanı'na dönerek yol gösterdi.

Bunların hepsi, daha önce buralara gelmeyen Tom için yeniydi. Mekân elbette aydınlatılmıştı, ama pek aydınlık değildi ve oldukça boştu. Axel'in Soane Müzesi olduğunu söylediği bir binanın arkasındaki caddeye girdiler. Cadde şimdi hepsi işyeri olan Geç Victoria Dönemi evleri ile küçük, belli bir amaca yönelik olarak yapılmış apartmanların karışımından oluşuyordu. Axel bu evlerin sırasındaki son ev ile ilk apartmanın arasındaki bir sokağa yönelmiş gibiydi ve bu dar geçidin sonunda sağlam görünümlü bir kapının önünde durdu, üstteki kilide bir anahtar ve alttakine de bir anahtar soktu. İçerde, bir metre ötede bir kapı daha vardı. Axel'in halkasındaki bir başka anahtar da bu kapıyı açtı. Küçük bir giriş holündeydiler. Tom el fenerini yaktı, Axel da kendininkini yaktı. Fenerin ışığı bir tezgâhta duran iki telefonu aydınlattı, arkada bir rafta bir bilgisayar terminali vardı, duvardaki uyarı yazılarını okumak için çok karanlıktı.

– Asansörü kullanmak istemiyorum, dedi Axel. Tırmanacağız.

Merdivenler dik, ama oldukça geniştir. Tom hayatında ilk kez girmeye hiç hakkı olmayan bir yerde olduğunun açıkça farkındaydı. Haneye tecavüz ediyordu. Yukarı kadar yetmiş iki basamak vardı ve toplam üç kattan geçmişlerdi. İlk sahanlığın parlak bir dekoru vardı, duvarlarda halıya benzeyen resimli duvar örtüleri, yerde de duvar örtüsüne benze-

yen, mavi ve siyah tonunda halı vardı. On dört basamakla çıkılan ikinci katta, eskimiş ve donuklaşmış işlemeli ve yıldızlı levhaları olan metalik bir girinti vardı. Tom'un hiç duymadığı bir yayıncının ismi fenerin ışığında duvarda parladı.

Yukarda daha önce geçtikleri tüm katlardan daha işlevsel görünen bir koridora çıktılar. Zemin halıyla kaplanmamıştı, ama fayans döşenmişti. Duvarlar mat bir deve tüyü rengine boyanmış gibi görünüyordu. Odalara açılan kapılar açık duruyordu, daha çok birinin dairesine girmiş gibiydi, çünkü odalara fenerini tuttuğunda birinde bir yatak, diğerinde mutfak eşyaları olduğunu görmüştü.

Sonradan Tom bu noktada kendini rahatsız hissettiğini hatırlayacaktı. İçini yaklaştırmakta olan felakete dair bir his kaplamıştı. Ama sonradan bunu hissetmiş olamayacağından, bunu öngöremeyeceğinden de aynı derecede emin olmuştu. O ana kadar onu uyuracak bir şey olmamıştı. Yayıncının ismi hiçbir şey ifade etmiyordu, geçmişinde hiçbir anıyı canlandırmadı, mavi ve siyah döşeme, hatta bütün binayı kaplayan o hafif koku, meyve kokulu bir sabunun kokusuna benzeyen o portakal kokusu, bunların hiçbiri bir şey uyandırmadı.

Çok saftı. Bu karar verme noktasına bile halinden hoşnut bir cehaletle, hatta neşeli bir şekilde gelmiş olmalıydı.

Koridorda asansörün yanından geçtiler. Tom'un fenerini asansör kapısının karşısındaki duvara tutması sadece şans eseri idi. Geniş ışık huzmesi, siyah krom harflerle yazılmış, sağ tarafı gösteren bir okun izlediği ismi gösterdi: Angell, Scherrer ve Christianson.

Fenerin ışığını aşağı indirdi. Axel'in fenerinin ışığı önünde yuvarlak bir ışık havuzu oluşturmuştu. Tom fenerini yine kaldırdı. Neredeyse bunun Alice'in şirketi, Alice'in çalıştığı yer olduğunu bağırarak söyleyecekti. O zaman ne olduğunu bilmeseydi, bir şeylerin farkına vararak duraklardı. Kendini korkunç bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyordu. Sonradan, bunu ve önsezilerini hatırladığında, bağırmasını engelleyen, Axel'in elinde sallanan ve fener ışığında gördüğü bir halka anahtar olduğunu düşündü.

Bir makine gibi yürümeye, Axel'i izlemeye devam etti. Üstünde bir kapı olan, dar bir merdivene geldiler. Anahtarını

aramaya gerek yoktu. Anahtar üstündeydi. Axel kilidi, ardından kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Tom'un üstüne nemli bir hava esintisi geldi. Soğuk ve keskindi, gece oldukça yumuşak olmasına karşın bu esinti Tom'u sırtından vuruyordu. Axel'i izleyerek geceye çıktı.

Çatıdaydılar. Karanlıktı, ama ay ışığı çevreyi hafifçe aydınlatıyordu; önünde uzanan ev yığınlarının altında sokak lambaları sarı ve puslu bir renkle parlıyordu, böylece çatılar parlak bir denizin üstünde yüzen devasa bir sal gibi görünüyordu. Ayaklarının altı asfalttı. Buradan her türlü çıkıntı çıkmış ya da fırlamıştı; direkler ve borular, bacalar ve havalandırma fanları. Bir su tankının üstüne bir çanak anten konmuştu, bir diğerinin üzerinde bir anten vardı. Axel ortalarda kalarak ve kenardan, bir çocuğun bile düşmesini önlemeyecek parmaklıklardan uzak durarak çatıda yol gösterdi.

Tom sersemlemiş gibiydi. Sanki bütün duyguları felç eden bir bölgeye girmiş gibiydi. Pratik şeyleri düşünebiliyor, hesap yapabiliyordu, ama hisleri kaybolmuştu. Avukatların binasının o bloktaki son ev olduğunu, Victoria Dönemi evlerinin çatılarından yol aldıklarını hesaplayabiliyordu. Artık karanlığa epey alışmıştı. Tam karanlıktan oldukça faklıydı ve ona neredeyse aydınlıkmuş gibi geliyordu. İlerde, sol tarafa doğru bu caddenin arkasındaki bir blokun çatısından çıkan bir tür kuleyi görebiliyordu. Kule, bulundukları yerle aynı düzeyde olan kenarlardan üç metre kadar içerdeydi ve bu bina tepesi beton kaplı alçak bir tuğla duvarla çevrilmişti. Zihni tüm bunları belki de normalde olacağından daha açık bir şekilde kaydetti.

Axel duvara atladı, Tom da onu izledi. Axel'i her zaman önünde görebiliyordu, bu farklı giysilerin içinde, ağır çantayı taşıırken, ince ve uzun, farklı bir Axel'di bu. Bu bölgenin coğrafyasını bildiğine göre buraya daha önce gelmiş olmalıydı. Belki de birçok kez gelmişti. Alice'in ofisinin anahtarlarına sahipti. Girdikleri, merdivenlerini tırmandıkları bina Alice'in çalıştığı şirkete aitti.

Tom bunu kendi kendine birkaç kez tekrarlardı. Axel durduğunda durup, Axel çantasını sırtından indirdiğinde o da çantasını indirince, geçtikleri yeri, o an ona birinin dairesi gibi gelen, çok lüks bir daire değilse bile, bir özel daire oldu-

ğunu düşündüğü o çatı katını hatırladı. Gözünün önüne açık kapı ve içerdeki yatak geldi. Görüntü bir anda bir yataкта oturan, yataкта bekleyen Alice'e döndü. Axel'i bekleyen Alice'e.

Axel ona bakıyordu. Uzun uzun, bir şeyler sezmiş gibi bakıyordu. Bunu görebileceği kadar aydınlıktı.

– Neyin var?

– Hiçbir şey.

– Tamam o zaman. İyi. Bütün gece, manzarayı izleyerek burada oturmayacağız umarım.

Tom konuşması gerektiğini düşündü. “Bir şey söylemeliyim, sormalıyım, bir şey yapmalıyım ve şimdi yapmalıyım, başka bir şey yapmadan, daha ileri gitmeden önce.” Zihni yerine geldi, şoka girmeden önceki duyguları bedenine geri döndü. Artık içeri girip, buraya kadar çıktıklarından ve işi bitirmeye giden yolun yarısını geçtiklerinden, Axel'in ilgisiz bir şekilde, oturduğu tankın düz metal kapağına bıraktığı anahtar halkasına dikmişti gözlerini. Axel Tom'un baktığını gördü. Garip bir şey yaptı, Tom'un birinden ne kadar nefret ederse etsin kimseye yapmayacağı bir şey yaptı, üstelik Axel'in ondan nefret etmesi için bir neden olmadığını düşünüyordu.

Uzun, ince parmaklar anahtar halkasına uzandı. Anahtarları aldı, onları beş taş oynayan bir çocuk gibi havaya atıp, tuttu. Gülümsemesi yayıldı, neredeyse gülecekti. Tom'a bakışları kurnazca ve kibirliydi. Bu Tom'un her şeyi anlamasını sağladı. Artık sormasına gerek yoktu, artık biliyordu, Axel da onun bildiğini biliyordu ve umursamıyordu. Bir an Axel'in yanına gelip, omzuna vuracağını zannetti. Yapacaktı, ama Tom ayağa fırladı, çantayı açtı ve ipi çıkararak açmaya başladı.

– Aşağıya mı ineceksin?

Axel başını salladı. Kenarları yaklaşık bir metre yirmi santim yüksekliğindeki bacaya doğru yürüdü ve içine baktı. Tom, “Karanlık olacak mı?” diye sordu.

– Bacadayken olacak. Tünellerde öyle olmayacak, en azından tümüyle karanlık olmayacak. Bazıları olabilir, küçük olanlar. Aşağıdaki yerler kullanılmıyor, ama terk edilmiş değil, oraları inceliyorlar, devriye geziyorlar. Sorun, hepsinin eski döşemeler, eski tuğlalar ve eskiden merdivenlerin ve asansörlerin olduğu yerlerdeki havalandırma bacalarından

oluşan doksan yıllık şeyler olması. Sadece sinyalizasyon odası dışında; orası modern ve çalışır durumda. Oranın sistemin kalbi ya da beyni olduğunu söyleyebilirsin.

– Ve fotoğrafını çekeceğin yer de burası değil mi? Flaş kullanacak mısın? Çalışan kimse olmayacak mı? Yani bir elektrikçi veya sinyalizasyon operatörü ya da öyle biri?

– Çok soru soruyorsun. Axel çantasından küçük bir alet çantası çıkarıyordu. İçinde bir tornavida, bir çekiç ve bir somun anahtarı vardı. İlk sorunun yanıtı evet ve doğrudan gün ışığında bile olsak yapacağım şey için flaş kullanırdım. Çalışan kimse olmayacak. Niçin çalışıyor olsunlar ki? Trenler saat altıdan önce buradan geçmiyorlar, hatırlamıyor musun?

Daha önce de kesinlikle öyle davranmış olsa bile, Tom'un tam anlamıyla fark etmediği bir şekilde, Tom'la aptal olduğunu düşünüyormuş gibi konuşuyordu, ama aptallık onu sinirlendiriyor ya da çileden çıkarıyor gibi değil de, sadece sıkıntı veriyormuş gibiydi. Tom öfkelenmeye başladığını hissetti. Ama öfkesini kontrol etmeye çalıştı ve Axel'in ipin ucunu işlevsiz bir şekilde çatıyı bölen metal çubuğa bağlamasına yardım etti. Çubuğun bir ucu korkuluğa, diğer ucu kapalı bir bölmeye bağlanmıştı. Kaya gibi sertti ve bir spor salonundaki paralel bar kadar güvenliydi.

Metal halkanın iki parçası da birleştirilmiş ve çubuğa bağlanmıştı, Axel civatanın somununu somun anahtarıyla sıkı. Çekici aldı ve daha da sıkılaştırmak için somuna iki kez sertçe vurdu. Axel'in görebilmesi için feneri tutan Tom kendisinin bir yararı olmadığını, gereksiz olduğunu düşündü; neyse, feneri tutuyordu.

Axel eldivenlerini giydi. Aletleri yeniden alet kutusuna, kutuyu da çantasına koydu.

– Aşağıda onlara ihtiyacım olabilir, dedi Tom'un onu izlediğini görünce.

İpi bacanın kulenin ağzından aşağı attı. "Gerçekten içerde ne olduğunu bilmeden aşağıya, karanlığa inecek" diye düşündü Tom. İsteksizce duyduğu hayranlık öfkesine karıştı. Axel sadece bir fotoğraf çekmek için aşağıya, bu bacadan iki yüz metre aşağıya iniyordu.

Axel önce bir ayağını, sonra diğerini attı. İçerdeki tuğla kenara ayağıyla basmıştı ve elleriyle de bacanın kenarına tu-

tunuyordu. İp kollarının ve bacaklarının arasında sallanıyordu. Hareket ettiğinde çantadaki bir şey, sallanan bir sıvının çıkardığı sesi çıkardı. Tom Axel'ın bunu ya da buna benzer bir şeyi daha önce yaptığını söyleyebilirdi. Axel atletikti, bu konuda uzmandı ve artık heyecanlanmıştı. Gözlerinde bir ışık, bir neşe parıltısı vardı ve kahkahasını, neşeli kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Yukarıya bakan yüz, mutlu bir adama, biraz önce iyi bir haber alan, terfi ettiğini öğrenen ya da sevgilisinden bir söz alan bir adama aitti. "Alice'in sevgilisi" diye düşündü Tom. Axel soğukkanlılığını ve uzmanlığını göstermek istermiş gibi, sırt çantasının iplerini önce bir eliyle, sonra diğer eliyle ayarladı.

– Bir bakalım, yirmi dakika sonra görüşürüz. Belki yirmi beş. Daha fazla sürmez.

Tom kenara yaslanarak eğildi ve Axel'ın inişini izledi. Axel bir kez daha yukarı baktı, gülümsemiyordu, öfkeli bir bakıştı bu, sonra kafasını indirdi. Elleri birbirinin üstünden geçiyor, aşağı doğru iniyordu, ayakları bacanın tuğla kısmından aşağı doğru kayıyor, kayıyordu. Axel karanlıkta kayboldu. Tom el fenerini söndürdü ve geri çekildi.

Çatıda yalnızdı, gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

Yirmi ikinci bölüm

Üçe yirmi vardı.

Çatıda ortalık çok sessizdi. Aşağıdaki trafik azalmıştı. Nadiren High Holborn'dan arabalar geçiyordu, ama sesleri uzaktan geliyordu. Tom parçaları birleştirmişti; Alice'in soğukluğunu, -sevgilisi kendisine kaba davrandığında bir tür babaya ya da erkek kardeşe yaklaşır gibi- nadiren gösterdiği sıcaklığını, anlaşılmaz yokluklarını, birlikte dışarı çıktıklarında Alice'in Axel'a yönelttiği arzulu bakışını... Merdivenlerin tepesinde Axel'la ilk karşılaşmalarını, o sözde ilk karşılaşmayı... Şimdi bunun beceriksizce bir oyun olduğunu düşünüyordu, aralarındaki elektrik akımını anımsar gibiydi. Birbirlerini o karşılaşmadan önce de tanıyorlardı, gizli gizli, burada buluşuyorlardı.

Acıyla yüzünü buruşturdu. O ana kadar Axel'a yönelmişti. Şimdi Alice'i, Alice'i tek başına düşünüyordu; bedeni pençelerle kavranmış gibi, acı kafasını ve göğsünü yakıyordu. İki büklüm oldu ve bu fiziksel bir acıymış, Axel ona vurmuş gibi, ellerini göğsüne götürdü, boynunu gerdi ve kafasını elleri arasına aldı. Aşağıda yarı aralık kapıdan gördüğü o yatağı kullandıklarını biliyordu ve Alice'in Axel'la onunla birlikte olduğu gibi, pasifçe olmasa da uysalca ve gülümseyerek birlikte olmadığını da biliyordu, ama Tom Alice ile Axel'ın birlikte olma şekline katlanamayacağını düşündü. Alice'i Axel'ın önünde çıplak olarak düşünmeye dayanamı-

yordu. Yarı hıçkırık, yarı inilti karışımı bir ses çıkardı, metal çubuğu kavradı, kendini öne arkaya savurarak sallandı.

İpe bağlı, halkalı cıvata gözüne takıldı. Bu somunu açabilir ve ipi aşağı atabilirdi. Alice'i ondan alan ve onu buraya getirecek ve güvenecek kadar umursamayan bu adamdan uygun bir intikam alma şekli olurdu bu. Tom, aletlere bakındı sonra Axel'ın, onları da aşağı götürdüğünü hatırladı. Axel'ın, Tom'un aklına tam da böyle düşünceler geleceğini öngördüğünden, aletleri aşağı götürdüğüne şüphe yoktu. Bu onun ipi çekmesini ve Axel kullanılmayan tünellerden bir çıkış yolu bulamadan onu aşağıda bırakmasını engelleyemezdi.

Tom bunu düşündüğünde titrediğini fark etti. Şimdi aşağıda Londra Ulaşım görevlileri yoksa bile, saat altıya kadar olacaktı. Axel bulunacak, tutuklanacak belki de casusluktan mahkûm olarak hapse girecekti.

"Mizacının ve zorunlulukların mistik bir bileşimi sonucunda tüm yaşamını bir gizli ajan olarak geçirmek zorunda kalan bay bilmem kim..."

Hayatında hiçbir şeyi bu denli kolay ezberlememişti, ama bunu hatırlayabiliyordu işte, isim dışında hepsini hatırlayabiliyordu. Bu ona bir kehanet gibi geliyordu. İki eliyle ipi kavramış bir şekilde şüphe içinde dikiliyordu, artık Axel'ı düşünüyordu; onu feneri, fotoğraf makinesi ve flaşıyla aşağıda karanlıkta hayal ediyordu, şimdiye kadar sinyalizasyon odasına yaklaşmış olmalıydı.

Orada ışıklar yanık mıydı? Işıklar o uzak, kullanılmayan bölgelerde bile her zaman açık mı tutuluyordu? Ve Axel'ın ne kadar uzağa gitmesi gerekiyordu? Yanım mil mi, sadece yüz metre mi ya da daha da mı kısa? Tom Axel'ın gideceği odayı hayal etti, burasının kontrol düğmelerinden oluşan sütunlarla kaplı devasa bir CD çalara benzediğini hayal etti.

Tasarladığı intikam şekli hoşuna gitmemişti. İsteddiği intikam bu değildi ya da bu sadece bir intikam değildi. Alice'in hapisteki Axel'ı bekleyişini düşündü. Alice'in onunla Axel hakkında konuştuğunu, ona açıldığını, aşklarını ve Axel çıktığında ne yapacaklarını anlattığını hayal etti. Bu kesinlikle böyle olacaktı, bundan emindi. Axel'ın şehit rolü üstlenmesini istemiyordu.

“Alice benim yaşamım” diye düşündü, “onsuz yaşayamam, o benim hayatımı kurtardı, böyle devam etmeli, tüm yaşamım boyunca kurtarılmaya ihtiyacım olacak. Onun benim için hazırladığı güvenli yerde kalmam gerek. Alice, Alice...” Gecenin içinde Alice’in ismini haykırdı. Öfkesi ertelenmişti, ama hâlâ oradaydı, yükseliyordu. Öfkesinin, sert içkilerde olduğu gibi, damarlarında dolaşmaya başladığını hissetti. Alice ve o bu dünyada olduğu sürece Axel’a yer yoktu. Axel’sız bir yaşam düşledi ve bu ona mutlu bir görüntü gibi geldi, ikisi yeniden neşeli ve masum hale dönmüşlerdi, yılan bahçeden sürülmüştü. Yeniden birlikte müzik yapacaklardı, çünkü Axel’ın varlığı müziklerini bile bozmuş, eksiltmiş gibi görünüyordu. İsteddiği sadece intikam almak değildi, Axel’ın sonunun gelmesi, yok olması, mahvolmasıydı.

Bu düşünce şekillenip iyice belirginleşince, Tom ne yapması gerektiğini anlamıştı. Ama nasıl yapacaktı? Saatine baktı, saati gözünün önüne getirdi ve dikkatle bakarak saati çıkardı; üçe on iki vardı. Bunu yapacaksa, çabuk davranmalıydı. Yararsız bir şekilde, yine halkalı cıvatayla boğuştu. Aletlere ihtiyacı vardı ve bulma şansı yoktu. Bir somun anahtarı yoksa, olması gereken en yakın şey bir silahtı.

Tom fenerin ışığını çatıda gezdirdi. Hiçbir şey yoktu, sadece borular, bacaya benzeyen çıkıntılar ve bu saatte bile sürekli vızıltı çıkaran vantilatörler vardı, bir de üstü açık bir kapının kapağı olduğunu tahmin ettiği bir kulübe ve bu çatının kapladığı kim bilir hangi binaya inen bir merdiven. Ne bekliyordu? Aşağıda görevli birinin öğle tatillerinde buraya çıkıp, birazcık yararlı marangozluk işi yapmak için bıraktığı bir alet çantası mı?

Axel güçlü ve atletik bir adamdı, büyük olasılıkla SAS’ların geçtiği türden bir fiziksel eğitimden geçen, “...tüm yaşamını bir gizli ajan olarak geçirmek zorunda kalan” bir adamdı. Tom’un aklına gelen, Axel yukarı tırmanırken bacanın ağzından eğilerek saldırma, yüzünü yumruklama, parmaklarını açmaya çalışma fikri pek işe yarayacak gibi görünmüyordu. Axel yumruk yağmurunu savuşturarak tırmanmaya devam edecek ve bir kez çıkınca intikamını alacaktı.

Tom’un bir silahı olmadığı sürece. Kör bir alet olabilirdi,

veya keskin bir alet. Sonra mutfağı hatırladı. Gözünün önüne Alice ile Axel'in kol kola girmiş, şarap koymak için ya da biraz aykırı görünse de imkânsız olmayan bir şekilde, çay yapmaya mutfağa gidişlerine dair uçuşan bir görüntü geldi. Mutfak. Ağır bir tava ya da bir oklava gözünün önüne geldi. Zamanında oraya inip, tekrar buraya çıkabilir miydi? Üçe dokuz vardı. Axel üçe bir kala ya da o sıralarda dönecekti.

Geldikleri yoldan çatıdan geçti, alçak duvarın yanından, solgun ışıkların üzerinde yüzen çatının, antenin ve çanak antenin, bacaların yanından geçti. Ay kaybolmuştu, batmıştı ya da bir bulutun arkasına saklanmıştı. Gökyüzü yansıttığı ışık nedeniyle kızıl, kirli, koyu bir kıvılcıkta görünüyordu. Tom kapıyı buldu, içeri girdi ve merdivenlerden indi. Bir elektrik düğmesi vardı ve ışıkları yaktı. Niçin sorun etsindi ki? Feneri kullanarak zaman harcamak istemiyordu.

Harfli duvarın karşısındaki asansörü geçti, kabartmalı harflerle yazılmış bu isim her şeyi anlamasını sağlamıştı, mutfağa geldi ve ışığı yaktı. Burayı son görüşünde henüz bir şey bilmiyordu, Alice'in ona olan aşkıdan emindi. Önsezileri hemen bundan sonra devreye girmişti. Tom'un içinden bir şeyleri kırmak, bu yeri yıkmak, masayı ters çevirmek, o büyük Çin kâsesini o raftan alıp yere çarpmak gibi korkunç bir istek geldi. Derin bir nefes aldı, kısa bir süre yumruklarını sıktı.

Mutfak çok küçüktü. Aşçılık malzemeleri, şömine takımları düşlemesi aptalcaydı. Tezgâhın altındaki dolapların üzerinde sadece üç çekmece vardı. İlki boştu; ikincisi, bir teçhizatın kullanımıyla ilgili talimatlara benzeyen kâğıtlarla doluydu; üçüncüsünde bıçaklar vardı. Çok uygun görünen bir şey yoktu, ama zaman hızla geçiyordu. Tom duraksadı, sonra uzun bir ekmek bıçağı aldı.

Çatıya açılan kapının orada yine saate baktı. Üçe dört vardı. Arkasındaki ışıkları söndürdü ve çatıdan koşarak geçti, alçak duvarın üstünden atladı. Axel'in orada onu beklediğini görmek sürpriz olmazdı, ama Axel orada değildi. Gözleri halkalı civataya gitti. İp hareketsiz asılı duruyordu. Axel tırmanmaya başladığında ipteki bir gerilme olacaktı.

Zaman hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Tom bacaya, kuyunun ağzına gitti ve aşağı baktı. Fenerini yaktı ve bacanın içinde tutabildiği kadar derine tuttu. Işık epey aşağılara ini-

yordu, ama kısa bir mesafeden sonra bir şey göstermiyordu; sarı, bulanık bir sis haline geliyordu. Kuyu gibi yapılmış tuğla duvarlar, yosunlarla hatta eğreltiotlarıyla kaplı olmalıydı, düzgün, kahverengi ve koyu lekeli görünüyordu. Tom ışığı söndürdü, başını gökyüzüne kaldırdı. Gökyüzü hafifçe kabarmış, bulutlanmış, kan lekeli bir kumaşın kirli kırmızı rengine dönmüştü.

O anda Axel'in yukarı çıkmayabileceği aklına geldi. Dışarı çıkan başka bir yol, kilitsiz bir kapı, geçebileceği bir baca, kullanabileceği bir merdiven bulabilirdi. Tom Axel'in onu burada bıraktığı için hiç vicdan azabı çekmeyeceğini biliyordu. Bu düşünce, Axel'in kaçışı ve eve gittiğinde gülümseyen bir Axel'la karşılaşma düşüncesi katlanılır gibi değildi. Tom hafızasında ilk kez Axel'in gözlerindeki parlak maviliğin farkına varmıştı. İntikamının engellendiğini düşünürken, ipin sallandığını gördü.

Sadece ipin sallandığını görmekle kalmadı, ipteki ağırlığın halkayı çubuğa doğru çekerek metalik bir ses çıkardığını da duydu. Tom testereye benzeyen bıçağını kavradı. Ucu keskin görünüyordu, Axel yüzeye çıkarken bıçaklamasına yetecek kadar iyiydi.

Ama daha iyi bir yol vardı. Tom bunu daha önce düşünmediği, artık çok geç olabileceği için nefes nefese kaldı. Sol eliyle, zayıf eliyle ipi tuttu. Çok geç değildi. Şimdi yapmak erken bile olabilirdi. Zamanını iyi ayarlamalıydı, Axel fener ışığının ulaştığı yere çıkana kadar beklemeliydi.

Tom ipi kesmeye başladı.

Durdu ve feneri tutarak aşağı baktı. Aşağıda Axel sessizce, görünmeden tırmanırken ip çekiliyor, gevşiyor, sallanıyor, tekrar çekiliyordu. Konuşacak mıydı? Tom konuşmasını, böylece ona yanıt verebilmeyi umdu. Axel'in seslenişini, artık onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi anladığını bağırarak yanıtlamak güzel olacaktı. İpin yansını kesmişti, bıçağın artık körleşen dişli tarafı zor kesmeye başlamıştı, aklına bıçağın kırılabileceği ya da ipin sertliğiyle bükülebileceği geldi.

İp sallanıyor, çekiliyor, gevşiyor ve yine sallanıyor, çekiliyor ve gevşiyordu. Sonra birden bir şey oldu. En az üçte biri kalınlığında kalan ip çekildi, gerildi, bir gıcırta sesi çıkarak çözüldü ve çatırdadı. İp tamamen kopmadan Tom iki

eliyle ipi tutmayı başardı; Axel'in ağırlığı onu bacaya, kuyunun ağzına doğru sürükledi. Duvar koruması, Tom bu ağırlıkla kuyunun ağzından içeri çekilecekti.

Tom ümitsizce bu ip çekme oyununa dayanmaya çalıştı. Sakat eli yanıyordu. Ayaklarıyla duvardan destek alarak geriye doğru eğildi; geriye doğru eğilmemeyi istiyordu, kuyunun ağzından bakmayı, Axel'i görmeyi ve sonra yüz yüze geldiklerinde ipi bırakmayı istiyordu.

Kendisi de birlikte gitmek istemediği sürece bu imkânsızdı. İki eli de yanıyor, kalbi küt küt atıyordu. Tüm bedeni kocaman bir nabız haline gelmişti. Ağzını açtı, ona gökyüzünden yankılanmış ve yansımış gibi gelen bir nara attı. Ve bu narayla, bu öfke ve nefret ifadesiyle aynı anda ipi bıraktı, ellerini iki yana savurdu.

İpin ucunun gidişini görmedi. Gözlerini kapamıştı. Axel'in çığlığı onunkinden daha yüksekti. Bu Tom'un duyduğu en korkunç sestir ve bunu hayatı boyunca hatırlayacağını düşündü; bu bitmeyen ama sonsuza kadar uzayan, ümitsiz notalarla yankılanarak, kıvrılarak ve bacanın duvarlarına çarparak yükselen, en sonunda ince bir keder çığlığıyla kaybolan bir dehşet ve ümitsizlik feryadıydı.

Tom kollarıyla kendini sarmıştı, bedeninin parçalara ayrılıp, bölünmesini önlemek için sıkıyor gibiydi. İki yana sallanıyordu, nefesini tuttu, kestiği ipin ucundaki adamın yere çarpma sesini duymayı bekliyordu. Hiçbir şey duymadı, Axel çok aşağıdaydı. Ama Tom bekledi, bu çarpmanın gerçekleşmiş olması gereken andan çok sonra gözlerini açtı.

Axel'in çığlığının ardından derin bir sessizlik geldi. Uzakta geçen arabaların ve vantilatörlerin vızıltılı, hışırtılı sesleri bile kesilmiş gibiydi.

Her şey bittikten sonra uzunca bir zaman Tom iki büklüm bir halde, kafası kollarının arasında, tankın üzerinde öylece oturdu. Titriyordu ve kalbi bir garip davranıyordu. Bir an kalbinin gerçekten durduğunu düşündü, sonra kalbi sanki kabuslarına bir yumruk atılmış gibi tekrar atmaya başladı.

Titremesinin geçmesi uzun sürdü. Üşümeye başladığında iyileşmeye başladığını biliyordu. Yılın bu zamanına göre çok yumuşak bir geceydi, ama soğuk artık Tom'u etkilemeye

başlamıştı, giysilerinden geçerek tenine ulaşıyordu. Kalkar kalkmaz yaşama geri döndü; ayağa kalktı ve çevresine baktı, gözleri halkalı cıvataya takıldı.

Düşünmeye başladı. Halkanın görüntüsü düşüncelerini harekete geçirmişti, düşünmesi gerekiyordu. Bu neredeyse acı veren bir şeydi. Parmaklarını alına bastırdı, parmaklarını beynine sürter gibiydi. Düşünmeliydi.

Bir süre sonra, muhtemelen bir iki gün içinde olmasa da, Axel'in cesedi ve içinde kırk fotoğraf makinesinin ve ipin de bulunduğu sırt çantası bulunacaktı. Axel'in ipi başka bir amaçla getirdiğini ve tünellere belki de bir suç ortağının yardımıyla kapılardan birinden girdiğini varsayabilirlerdi, ama sonunda kesinlikle bacadan indiğinden şüpheleneceklerdi ve kısa bir süre sonra dedektifler buraya çıkacaklardı.

Tom, "Cinayet işledim, birini öldürdüm, ben bir katilim" diye düşündü. Bu düşünce başını döndürdü. Yaptığı şey onu kendinden geçirmişti ve şimdi ilk şok geçtikten sonra, onu keyiflendiriyordu. Zayıf insanlar onun yaptığını yapamazlardı. Bu, onun gibi insanlarla uğraşmanın akıllıca olmadığını, onun gibi bir adam ile sevdiği kadın arasına girmenin aptalca olduğunu göstermekmiş gibi geliyordu. Ama aklından bu düşünce geçtiği anda bile Alice'in görüntüsü gözlerinin önüne gelip, içindeki sevinci yok ediyordu. "Alice" dedi yüksek sesle, "Alice." Gözlerini kapatarak görüntüyü uzaklaştırdı, sonra cıvataya baktı.

Somunu açabilmenin bir yolu olsaydı, ipi kesmek yerine bunu yapardı zaten. Ama bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu. Diğer taraftan, etrafı araştırmamıştı, zamanı olmamıştı. Tom'a çok önemli görünen iki şey vardı. Halkalı cıvata bulununca Axel'in aşağıya iple indiğini ve suç ortağının ipi kestiğini anlayacaklardı. Sadece Axel'in kim olduğunu ve nerede yaşadığını araştırmaları gerekecekti, ki bunu da hızla yapacaklardı ve sonra onu, Tom'u bulacaklardı. Alice bu olayı öğrenecekti ve en kötüsü de bu olacakmış gibi geliyordu. Somun ve ondan sarkan kesik ip ucu olmadan, Axel'in cesedini ve yanındaki eşyaları bulduklarında büyük olasılıkla, sahibinin ipi başka bir amaçla getirmiş olduğunu düşüneceklerdi.

Kapının ve merdivenlerin oraya döndü. Bu kez ışıkları yakmaya korkuyordu. Bir adam öldürmüştü ve her şey de-

gişmişti. Dünya şimdiden onu avlamaya çalışıyordu. Mutfığa dönüp çekmeceleri ve altlarındaki dolapları araştırdı, ama bir somun anahtarı bulamadı. Nihayetinde, kimse mutfakta anahtar bulundurmazdı.

Yatak odalarında da. Tom o yatak odasına girebileceğini düşünemiyordu. El fenerini kullanarak bir kat aşağıya indi ve aşağıdaki katta bir dizi ofis odası buldu. Alice'in bu odalardan birinde çalıştığına şüphe yoktu. Portakal kokusunun en yoğun olduğu yer burasıydı. Asansör kapılarının karşısında Angell, Scherrer ve Christianson ismi yine kabartma harflerle yazılmıştı. Ofisleri birinden diğerine geçerek araştırdı. Bir somun anahtarı bulamayacak gibiydi. Bulsa bile bunun bir ingilizanahtarı olmayacağına ve yanlış ölçüde bir anahtar olacağına inanmıştı.

Son kapı bir çift tuvalet, iki lavabo ve bir el kurutma makinesinin olduğu bir odaya açılıyordu. Her iki lavabonun da kenarında portakal renkli sabunlar duruyordu, Tom kokunun buradan yayıldığını anladı. Kurutucunun üzerinde belki de bir tamirci tarafından unutulmuş bir çekiç duruyordu. Tom ışığı yaktı. Odada pencere yoktu ve oda binanın ortasıydı. Kurutucunun otomatik olarak harekete geçen fanı, çok yüksek sesle gürleyerek Tom'u yerinden zıplattı.

Işığın yanması ortaya başka alet çıkarmadı. Tom çekici alıp, geri döndü. Çok zaman geçmişti, bu kadar zamanda ne yaptığını düşünemiyordu, ipin sallanmasını beklerken geçen dakikalar uzar, bitmek bilmezken, şimdi geçen çok uzun süreler bir an parıldayıp kaybolmuştu. Saati dördü çeyrek geçeyi gösteriyordu.

Yıllar önce, bir seferinde babasının bir somunu çekiçle gevşettiğini görmüştü. Altıgenin köşelerinden birine vurmamak marifet istiyordu. Axel da somunu öyle sıkıydı. Tom fenerini ışığı halkaya gelecek şekilde dengeleyerek kulenin duvarına yerleştirdi ve somuna vurmaya başladı. Hiçbir şey olmadı. İp hâlâ orada olsaydı, daha iyi bir dayanağı, tutunacağı bir şey olacağını düşündü; ama ip hâlâ orada olsaydı, bunu yapıyor olmayacaktı zaten.

Biraz dinlendi, sonra yeniden denedi. Somuna boşuna vururken, aklına Axel'in ölmemiş olabileceği geldi. Axel sadece ağır yaralı olabilirdi. Tamam yirmi metre aşağıdaydı,

ama Tom daha önce insanların bundan daha yükseklerden düştüklerini ve kurtulduklarını duymuş, gazetelerde okumuştur. O ölümcül çığlığın bir anlamı yoktu. Yaşıyor olduğu halde, sadece çığlık atmış olabilirdi. Axel'in yaşaması Tom'a canavarca geliyordu, bunu düşünemiyordu. Düşünülmeyebilir, ama mümkündü. Bu, somunu açması için fazladan bir nedendi. Ağır yaralı Axel'in bir hastanede komadan çıkıp, onunla birlikte olan adamı anlatacağını, onlara gidip çatıya bakmalarını söyleyeceğini hayal etti.

Zaman hızla geçiyordu. İpi kestiğinden bu yana zamanın doğası değişmişti; Axel'in tırmanmaya başlamasını beklediği dakikalarda ya da belki de saniyelerde, zaman geçmek bilmemişti. Ama şimdi, okulda söyledikleri ilahide olduğu gibi, binlerce yıl bir akşam gibi geçip gidiyordu. Saatin şimdi beşi biraz geçtiğini görmüştü.

İlk metro trenleri saat altı civarında Holborn'dan geçmeye başlayacaklardı. Görevlilerin ilk yapmaları gereken iş bu olabilirdi; kullanılmayan tünellere girip, sabah araştırmasını yapmak. Diğer yandan, bu belki de iki günde bir ya da dıyelim haftada iki kez yapıyor olabilirdi ve bu sabah da araştırma sabahı olmayabilirdi. Caddeye inmek, dokuzaya kadar ortalarda dolanmak ve ilk dükkânlar açıldığında bir somun anahtarını almak için yeterince zamanı olabilirdi. Ama o zamana kadar ya da kısa bir süre sonra, Angell, Scherrer ve Christianson'da çalışan insanlar binaya gelmeye başlayacaklardı, Alice binaya gelmiş olacaktı.

Ertesi akşama kadar çatıya dönemeyecekti. Tom bunu düşündü. Bu binadan bir kez çıkınca günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun geri gelmeye korkacağını biliyordu. Ancak şimdi, şu anda eve de gidemezdi. Alice onun Bristol'de olduğunu düşünüyordu. Tom hâlâ biraz zamanı, en azından bir saati olduğunun, çünkü kimsenin 6.30'dan önce Axel'in cesedini bulamayacağını farkına vardı.

İstese de istemese de bir anahtar bulmak için bütün binayı aramalıydı; aşağıya geri dönmeliydi, bir tuvalette bir tımarci çekici buldu diye durmamalıydı, bir bodrum olup olmadığına bakmalı ve oraları da araştırmalıydı, mavi ve siyah çizgili kutuları aramalıydı.

Kalktı ve çatının ortasından yürüdü. Çubuğun bağlı ol-

duğu kapalı bölmeyi geçerken, çubuğın bu küçük kapalı bölmeye bağlandığı noktayı inceledi. Burada yardımcı olabilecek bir şey yoktu, çubuğu koparmak imkânsızdı. Ama ya çatının altındaki binaya uzanıyorsa? “Denemediğin şey, denediğinden iyidir” diye düşündü Tom. Bildiği kadarıyla, hemen altındaki odalar aletlerle dolu olmalıydı, bir motor bakımı şirketinin ya da bir mühendislik firmasının depoları bile olabilirdi.

Kapalı bölmenin kapısını denedi. Kilitli değildi. Beklediği gibi zeminin büyük kısmını kapaklı bir delik kaplıyordu. Kapagın tutacağını çekti, ama delik içeriden kapatılmıştı. Aşağısını, motor tamircisinin cennetini araştırmayı büyük bir istekle hayal etmişti. Tom bölmenin içine bakındı. İki taraftaki duvarlarda raflar vardı; rafların üzerinde, yağ ve pislikle kararmış teneke kutular, kısa süre öncesine kadar kokkömürüyle dolu başka kutular, içine sandviçleri koymak için yapılmış üçgen bir plastik poşet, çivilerle dolu bir cam kavanoz ve ingilizanahtarı göze çarpıyordu.

Gölünecek bir olay olsa, Tom buna gülerdi. Bütün binayı aramıştı, acı içinde bir kez daha arayabilirdi, bilmediği başka bir özel binaya akın düzenlemeyi planlamıştı ve tüm bu zaman boyunca burnunun dibinde bir anahtar vardı. Anahtara, sanki varlığı gerçek olamayacak kadar güzel bir şeymiş gibi, dokununca yok olacaktı gibi ihtiyatla uzandı. Eli anahtarı ve anahtarın soğuk, katı gerçekliğini hissetti. Anahtara çok iyi bakılmıştı ve üstünde hâlâ bir damla yağ bile vardı.

Halkalı cıvatayı bir dakikadan kısa bir sürede açtı. Yukarısının anahtarı kullanacak, etrafı görmesini, bir şeyleri bulmasını sağlayacak kadar aydınlık olmasına ve gün doğmak üzere olmasına rağmen, hâlâ saati göremeyeceği kadar karanlıktı. Tom fenerini yaktı, ışığın zayıflamaya başladığını, pilin bitmek üzere olduğunu fark etti. Saati altıya yirmi beş kalayı gösteriyordu.

Alice evden ayrılınca kadar ne yapacağı konusunda hâlâ kararsızdı. Kesinlikle bu çevreden mümkün kadar çabuk ayrılmalıydı, gelen ilk metroya binip bir yerlere, herhangi bir yere gitmeliydi. Fenerini söndürdü; feneri binanın içinden geçerken kullanmak için saklıyordu. Halkalı cıvatayı,

körelmiş bıçağı ve çekici sırt çantasına koydu, anahtarı sildi ve raftaki yerine koydu ve sonra aklına gelen bir düşünceyle süveterinin kenarlarıyla cıvatanın önceden bağlı olduğu metal çubuğu sildi.

Geride bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol ettikten sonra, Tom anten ve çanak antenlerin, vantilatörlerin olduğu çatılardan geçerek kapıya uzanan yola çıktı. Hava daha soğumuş gibiydi ve biraz rüzgâr esiyordu. Kapıyı arkasından kapadı, bir an merdivenlerin tepesinde zifiri karanlıkta durdu, sonra feneri yaktı. Fenerin ışığı artık çok soluklaşmıştı. 5.45 olduğunu gördü ve bir daha saatine bakmadı.

İlk uğradığı yer, sapını sildikten sonra bıçağı çekmeceye geri koyduğu mutfaktı. Fenerin solgun ışığıyla merdivenlerin başını buldu ve koridordan geçerek tuvaletlerin ve lavaboların bulunduğu portakal kokulu küçük odaya indi. Odaya girince ışığı yaktı ve feneri söndürdü. Bunu yaparken güvenlikliydi, ama yine çalışan fanın gürültüsü bile yerinden sıçramasına neden oldu. Çekici sildi ve ceketinin yeniyle tutarak, dikkatlice el kurutma makinesinin üzerine koydu. Çekiçten küçük bir metalik çıtırtı çıktı. Tom doğrudan kendisinin çıkarmadığı bütün seslerin onu alarma geçirdiğini fark etti. Işığı söndürdü, ama fan çalışmaya devam etti. Bu sesin sona ermesi için birkaç dakika geçmesi gerekiyordu. Merdivenlere giden koridordan yürümeye başladı ve merdivenlere geldiğinde, ilk basamağa adımını attığında iki şey gerçekleşti.

Fener söndü ve altındaki her şey inanılmaz bir gürültüyle havaya uçtu.

Ses çok yüksek ve sürekliydi, şimşegin çaktığı gibi çakıyordu. Bina sallandı ve Tom'un ayaklarının altındaki merdiven titredi. Altından taş kırma makineleri çalışıyormuşçasına ses dalgaları yükseldi. Aynı zamanda, mağazalar dolusu mobilya kulelerin çatılarından atılıyor, toplar savaş meydanlarında demir güller savuruyor ve toprak kaymalarında dağlardan aşağıya kayalar dökülüyor gibiydi. Patlama kullaklarını sağır eder ve yankılanırken, gürülde, titrer ve gümbürderken, evi son bir kez sallayıp, bir dizi sarsıntıyla kaybolurken parmaklıklara tutundu.

Sarsıntılar mırıltılar ve küçük iniltilerle sona erdi. Sanki bina yaşadığı şeyin etkisiyle korkudan titriyor gibiydi. Tom

merdivenlere oturdu, hâlâ yaşıyor olduğunu fark etti, hâlâ oradaydı. Binayla birlikte o da titriyordu. Patlamaya dayanamabilmesi için öyle olması gerekiyormuş gibi geldiğinden nefes almamış olduğu için hızla ve kesik kesik nefes alıyordu, sonra nefesi kendini ayarladığında, tekrar normale döndü.

Basamakları, zifirî karanlıkta önünü göremeden, birer birer indi.

Yirmi üçüncü bölüm

“Bir gece Arsenal kendi evinde oynarken Piccadilly Hattı’ndaki bir metro treninde bir bomba patladı.

Bomba koltukların altına bantlanmıştı. Saat dokuzda trenin son durağı olan Wood Green’de patlamıştı, vagonların kenarlarını havaya uçurdu, ama tamamıyla tahrip edemedi.

Vagon tümüyle boştu. Bombacının unuttuğu, bu hattı kullanan çoğu insanın futbol maçı için Arsenal’de indikleriydi.

Bu 1976’da olmuştu. Kısa bir süre önce bir adam West Ham’de trene binmiş ve bindiği anda omuzlarındaki kaba bezden yapılmış bir çantadan duman çıkmaya başlamıştı. Bombacı dışında kimse yaralanmamıştı ve bombacı da kaçmaya çalışırken vurulmuştu.

Her şey göz önüne alındığında Londra Metrosu’nda dik-kati çekecek ölçüde az bomba olayı olmuştur.”

Paskalya tatili başladığı için evde olan Jasper yaşadığı travmatik deneyimi atlatmak üzereydi. Önceki akşamı Jed’le, önce Abelard’ın diyetini oluşturan günlük piliçlerin “işlendiği” Barnet’teki depodan parça toplayarak, sonra da yarı uykulu ve artık biraz da şişman olan şahini besleyerek geçirmişti. Jasper, sadece yem olmak için doğmuş, cılız, sarı, acınılacak haldeki bu cesetlerin onu büyülediğini fark etmişti. Bunlar son günlerde mağazalarda görünen o yumuşak altın sarısı Paskalya maskotlarından çok farklıydı. Biri-

ne tapıldığı ve üzerine titrendiği, diğerinin derhal öldürölüp -nasıl?- kuş ve hayvan yemine karıştırıldığı iki çeşit pilicin olduğu yetişkin dünyasını bir gün anlayabileceğini düşün-
dü. Henüz anlamıyordu.

Abelard'ın bundan sonraki yerinin yukarı altı olduğunu Jasper şu ana kadar tam anlamıyla fark edememişti. Elbet-
te çıglıkların sona erdiğinin farkındaydı, ama sadece şahinin bu alışkanlığından kurtulduğunu düşünmüştü. İnsanlar sık sık onun bazı alışkanlıklarından kurtulacağını söylerler-
di, ki bunların bazıları kendinde olmasını en çok sevdiği şey-
lerdi. Abelard'ın taşınması bisiklet barakasının artık boş ola-
cağı anlamına geliyordu. Jasper müdür dairesine taşındığı
andan beri bu kulübeye göz dikmişti, ama şahin daha önce-
den orada kalmaya başlamıştı.

Bunu yazlığa taşınma gibi görüyordu. Henüz düşünme-
diği başka olasılıklar da vardı. Baraka iğrenç bir şekilde şa-
hin gibi kokuyor ve temizlenmesi gerekiyor olabilirdi, ki bu
konuda Jasper pek deneyimli değildi. Tina'nın Bienvida'yla
Leylak Villa taraflarına gittiği günün sabahı, hiç gereği yok-
ken edindiği gizlilik alışkanlığıyla onların ayrılmalarını bek-
ledikten sonra, Jasper araştırmak için barakaya girmişti.
Kafasını kollarıyla koruyarak koşması gerekmişti, çünkü şa-
kır şakır yağmur yağıyordu.

İçerisi düşündüğünden daha büyüktü. Birileri, belki de
Jed'in kendisi, çatıyı onarmaya çalışmıştı. Şahinin kokusu
duruyordu, ama çok güçlü de değildi ve o kadar da rahatsız
etmiyordu. Ortalık süpürölmüş gibi görünüyordu. Arkada-
ki bazı raflarda, çeşitli ilginç eşyalar vardı, eski bavullar,
bağcıkları üstten bağlanan çok büyük bir çift yürüyüş bo-
tu, çadıra benzeyen bir şey ve hemen ilgisini çeken bir ma-
kara ip.

Jasper kendini çok mutlu hissederek ipi açtı ve ilk anda
düşündüğünden çok daha uzun olmasına memnun oldu. İp
çok uzundu. İşe yarayacaktı.

Şafak sökmüştü.

Caddeye çıktığı anda Tom mümkün olduğunca çabuk,
oradan olabildiğince uzaklaşması gerektiğini fark etmişti.
Yakınlarda, belki bu caddelerden birinde, belki de yukarıda

Holborn'da bir şeyler olmuştu. O zamana kadar bunun bir deprem değil, bir bomba olduğunu anlamıştı. Patlama bulunduğu binanın derinliklerinden geliyor gibiydi, ama bu aldatıcı olabilirdi. Hiçbir yerde bir hasar ya da döküntü belirtisi yoktu. Cadde sessiz ve boştu. Koşmadan ama hızla yürüyerek Kingsway'e döndü. Burada park edilmiş arabalar ve çok olmasa da şehrin yaşama döndüğünü gösterecek sayıda hareket halinde araba vardı. Ortalıktaki tek insan boş bir şişe taşıyan eski püskü giysili bir adamdı. Tom arkasına baktı ve adamın şişeyi bir çöp bidonuna attığını gördü.

Şimdiye kadar siren sesleri duyulmalıydı, gelen polis arabaları ve belki de bir ambulans olmalıydı. Ama nereye geleceklerdi? Holborn metro istasyonuna gelmişti, ama burası hâlâ kapalıydı. Altıyı yirmi geçmesine rağmen kapalıydı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur kalın bir sisten daha yoğun değildi, ince ve gri bir çisenti idi. Tom, Axel'in taksi tutmakla ilgili sözlerini düşündü, Axel'i düşündüğünde tüyleri ürperiyordu.

Bu saatte sırt çantasıyla High Holborn'da yürümesi çok şüphe uyandırıcı olabilirdi. Ama bir polis onu durdurursa üstünde ne bulacaktı? Sadece halkalı cıvata ve feneri. Tom, cıvatayı bir lamba direğine asılı duran çöp kutusuna attı. Şimdi yanında sadece fener vardı ve bunu taşımak tümüyle zararsız bir davranıştı. Yağmur, hoş olmasına karşın, giysilerinin içine girmeye ve saçlarını ıslatmaya başlamıştı.

Chancery Sokağı istasyonu açıktı. Ealing Broadway'e giden bir tren geldi ve Tom bu trene bindi. Vagonda sadece bir yolcu daha vardı. Tren Holborn'a yaklaşırken, anons sisteminde gelen bir ses trenin bu istasyonda durmayacağını bildirdi. Nedeni, "sinyal problemleriydi".

Tom taş kesildi. Düşünemiyordu, titremeye başlamıştı. O "sinyal" kelimesi yol açmıştı buna. Axel'in fotoğrafını çekmeye gittiği ya da fotoğrafını çekmeye gittiğini söylediği yer, aşağıda Holborn yakınlarındaki labirente benzeyen eski tünellerin bir yerlerinde bulunan bu sinyalizasyon odasıydı. Tom parmaklarını ıslak saçlarından geçirdi. Parmaklarını, bilmediği bir nedenle ateş gibi yanmaya başlayan alnına bastırdı. Düşünmek istemiyordu, buna cesareti yoktu.

Her zamanki durağı Bond Caddesi'nde tren değiştirmek

için Jubilee Hattı treninden inmek yerine Tom, Kilburn'e doğru yoluna devam etti. Eve gitme fikri çok korkunç geliyordu. Peter'in zilini çaldı, ama yanıt gelmedi, bu yüzden, düşünmeden, hiç düşünmemeye gayret ederek, bunun yerine kafasında müzik yapmaya, bunu dinlemeye çalışarak Peter'in hâlâ bazı geceler çalıştığı bakımevine doğru tırmandı.

Peter masanın arkasında orada duruyordu, belki sadece geçici olarak yalnızdı, çok alçak sesle çalan radyosunu dinliyordu.

– Ne oldu? Çok kötü görünüyorsun.

Bunun nedeni aslında, ince, kavruk teni ölümü çağrıştıran Peter'di. Peter'ı, onun her zamanki yorgun halini görünce Tom ne kadar yorgun olduğunu, düşüp kalacak kadar bitkin olduğunu fark etti.

– Biraz burada kalabilir miyim, Peter? Bir yere oturabilir miyim? Peter soru sormadı. O kendisine çok fazla sorulan, ama her şeyi kendi bildiği gibi yapan insanlardandı.

– Tabii, TV salonuna gidebilirsin. Oraya saatlerce kimse gelmez.

Tom'a salonun yerini tarif etti. Salon neredeyse dayanılmaz şekilde sigara dumanı kokuyordu. Burada kalanların bazıları çok sigara içiyordu, günde elli ya da altmış tane, sigaranın onlara zarar verebileceği noktayı aşmışlardı. Tom koltukların birine oturdu. Sonra kanepeye geçti, yüzükoyun uzandı, kafasını ellerinin arasına aldı.

Bir süre sonra Peter da, kendi yürüdüğü şekilde, kafası öne eğik, yavaşça yürüyerek salona girdi.

– İyi misin?

Tom iyi olduğunu söyledi.

– Sekizde çıkıyorum, ama daha bir saat var. Sen yine de kalabilirsin. Şimdi haberleri dinledim. Birisi metroya bomba koymuş. Bomba bu sabah saat altıda ilk trenlerin geçmeye başladıkları saate ayarlıymış.

– Kimse yaralanmış mı? diye fısıldadı Tom. Kimse ölmüş mü?

– Emin değiller. Aşağısı biraz karışık durumdaymış.

Alice resim odasına ve beşe giderek, Axel'ı arandı. Hâlâ erkendi ve henüz endişelenmemişti. Axel'ın yapacakları tah-

min edilemezdi, hep öyle olacaktı, Alice başka türlü olmasını beklememeliydi. Yatağını hiç düzeltmediğinden, Axel'ın yatağında uyuyup uyumadığını da anlayamamıştı.

Pencereden, tren yollarından oluşan nehre baktı ve her tarafı siyah ve kırmızı grafiti desenleriyle kaplı gümüşü bir trenin Finchley Yolu'ndan yukarı geldiğini ve istasyonda durduğunu gördü. Axel bu trende olabilirdi. Tom da bu trende olabilirdi, ama henüz olmaması gerekirdi. Doğru olup olmadığıyla ilgilenmese de, Bristol'le ilgili o hikâyeye inanmamıştı. Her ne yapıyorsa yapsın, bir kadınla buluşmadığı kesindi. Büyük olasılıkla gidişi yine onunla ilgili bir şeydi; hazırladığı beceriksizce bir sürprizle, Alice'i bir uzlaşlar ve ikinci sınıflar dünyasına taşımak için açtığı bir kapı, bir tesselli ikramiyesiyle ilgili bir şeydi.

Yağmur sessizce yağmaya devam ediyordu. Platformda yerlerde su birikintileri oluşmuştu. resim odasının penceresinden şemsiyelerini açmış insanları görebiliyordu. Arabalar kirli su birikintilerinden ağır ağır geçiyordu. Alice müdür odasına gidip, Tom'a bir not yazdı. Bu not da kocasına yazdığı not kadar kısaydı. Yazdığı notu okudu ve yırttı. Bunu yapmasının nedeni, takdiri ilahînin tecellisi konusundaki batıl inancıydı. Tom'a bir not yazıp bırakırsa, Axel gelmezdi ya da gelse bile fikrini değiştirmiş olurdu. Onun gelişine hazır olmazsa, hâlâ yapacak işleri olursa, kısa süre sonra gelirdi, gitmeleri için sabırsızlanıyor olurdu.

Sabah sonsuz bir yavaşlık içinde geçti. Öğle yemeği vaktinde telefon çaldı, arayanın Axel olması gerektiğini düşünen Alice telefona bakmaya indi. Annesiydi.

– Haberleri duydun mu?

– Ne haberi? dedi Alice.

– İRA, metroyu uçurmaya çalışmış. Şey, onların yaptığını söylemediler, ama onlar olmalı. Radyo bile dinlemiyor musun?

– Pek sık değil.

– Bombacı kendini havaya uçurmuş. Buna şükretmek gerek, bir daha böyle bir şey yapamayacak. Parçalara ayrılmış. Böyle söylemediler, ama öyle olmalı. Kimliğinin tespit edilemediğini söylediler. Dikkatini çekerim, o kadar da zarar verememiş. Bombanın daha güçlü olduğunu düşünmüş, bilirsin, daha fazla zarar vereceğini düşünmüş.

– Beni metrodaki bir bombayı anlatmak için aramadın, değil mi?

– Öz kızım ile konuşmak için bir nedenim olması gerekiyor, öyle mi? Aslında, Mike'ın bir kız arkadaşı olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Kız yirmi beşinde. Bir bilgisayar programcısı ve Güney Londra'da bir yerlerde yaşıyor. Gerçekten iyi olanıysa, Catherine'e tam anlamıyla tapması. Boşanması iyice yaklaşıp kadar kimseyle birlikte olmamasının güzel bir şey olduğunu düşünüyorum. Yani, bir yıl üç aydan fazla bekleyemezdi, değil mi?

Saat dört civarında birinin eve girdiğini duydu. Müdür odasının kapısının arkasından dışarıyı dinledi ve bir çift ıslak ayakkabının sinirli sinirli paspasa silindiğini duydu. Kapıyı bir iki santim araladı ve Tom'un merdivenlerden yukarı çıkışını izledi. Tom o tarafa bakmamıştı –belki kapı ile çerçevesi arasındaki aralık dışarıdan görünmüyordu–, doğrudan dörde gitti.

Kısa bir süre sonra, yukardan ayak seslerinin geldiği hissedilebiliyordu. Axel dönmüştü. Alice bunu sadece bir an için böyle düşündü.

Ayak sesleri binanın diğer tarafından, fen laboratuvarının yanından geliyordu. Bu sadece çocukların oyun oynarken çıkardıkları sestti.

Yağmur durmuştu. Gökyüzü betondan çizgileri olan bir kubbe haline gelmişti. Damarlı kayaların rengindeydi ve o kadar da sert görünüyordu. Daha önce hiç insanların gelişlerinin bu kadar uzaktan görülebildiği bir yerde kalmamıştı. Metroyla gelen ve köprüyü kullanan biri olursa, eve gelişinden beş dakika önce köprünün üstünde ve tahta merdivenlerden inerken görülebilirdi. Axel ona nereye gittiğini söylememişti, nerede olabileceği hakkında bir fikri yoktu. Sadece eşyaları hâlâ burada olduğundan gelmesi gerektiğini biliyordu.

Ya da Alice Axel'in eşyalarının burada olduğunu düşünüyordu. Sabah sekizde hâlâ buradaydılar. Aklına eşyaların gitmiş olabileceğine, o annesiyle yaptığı telefon görüşmesinden sonra kendisi müdür odasındayken Axel'in çok sessizce ve gizlice gelip eşyaları almış olabileceğine dair korkunç bir düşünce geldi. Ne kadar endişeli olsa da, korku içinde ger-

ginlikle beklese de, yatakta birkaç kez uyuyakalmış olmalıydı. Önceki gece pek uyuyamamıştı. Ya Axel o uyurken gel-diyse, eşyalarını toplayıp kaçtıysa?

Yukarı çıktı. Çocuklar gitmişti ve ortalıkta bir sigara ko-kusu vardı. Beşin kapısını açtı. Aynı sabahki gibiydi. Düzel-tilmemiş yatak, yerlere yuvarlanmış yatak örtüleri ona Axel'i beklerken burada uzanarak geçirdiği saatleri hatırlattı. Yine yatağa uzandı, rahatlatma hissine benzer bir duyguyla bu-lunması gereken, bekleyebileceği tek yerin burası olduğunu fark etti. Kendi kendine daha fazla inanç duyması gerektiği-ni düşündü. Axel onunla birlikte gitmesini istemişti, buna tutunmalıydı.

Uyandığında karanlıktı. Yataktan kalktı ve pencereden dışarı baktı. Gümüşî renkli, boğumu bir solucana benzeyen bir tren West Hampstead'den Finchley Yolu'na doğru aşağı iniyordu. Üç kadın, lego parçalarının arasında üç siyah silu-et, köprüden geçiyordu. Perdeyi çekti. Oda tamamen eski-den olduğu gibiydi, yerde açık duran iki bavul, masada fo-toğraf makineleri, yatağın yanında da *Böyle Buyurdu Zer-düş*t vardı. Axel'in kitapta geldiği yere baktı -sadece ilk bir-kaç sayfayı okumuştı- ve okudu: "Size üst insanı öğretiyor-um. İnsan aşılması gereken bir şeydir."

Bir şey yemeyeli ya da içmeyeli saatler olmuştu. Aşağı in-meye başladı ve dördüncü basamaktayken altta Tom'un onu beklediğini görünce durdu.

- Dönmeyecek.

Kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Bu açıktı. Tom'un acılı yüzü her şeyi açıklıyordu.

- O zaman niçin eşyalarını bıraktı?

Tom'un yüzünde kurnazca bir ifade belirdi. Duraksadı, ama sadece bir an için.

- Gittiği yerde onlara ihtiyacı yok. Eşyaları bir yıl boyun-ca burada güvende olacaklar.

- Sana inanmıyorum.

- Buraya gel.

Dördün kapısını açtı ve Alice bir an için yanına yaklaştı-ğında, kolundan tutarak içeri çekti. Alice Tom'un incittiği kolunu ovalayarak ayakta dikiliyordu. Masada, aşağı yuka-rı yarısı içilmiş bir şişe ucuz kırmızı şarap vardı. Alice bun-

dan sonra ne geleceğini biliyordu ya da en azından bu konuda bir fikri vardı ve Tom'un içmiş olduğu kadehi doldurup, içti.

– İkkinizin ilişkisini biliyorum, dedi Tom. Seninle ilgilenmiyor, birazcık bile ilgilenmiyor, benim ilgilendiğim şekilde değil. Sana onun gittiğini söylememi istedi, şeye gitti... Alice, onun yalan bulmaya çalışırken duraksadığını fark etti; ... yurtdışına. Onu bir daha göremeyeceksin. Tom, yüzünde belirmeyen ifadelerin ortaya çıkmasını bekleyerek Alice'i izledi. Alice tamamen hareketsiz ve ifadesiz bir şekilde duruyordu. Bunu öğrendiğimde, diye devam etti Tom, o gittikten sonra her şeyin düzeleceğini düşünmüştüm, ama düzelmeyecek. Her şey bitti. Seninle ilişkimiz bitti. Alice'e bakmamaya çalışarak kafasını biraz yana çevirdi. Sen benim için tamamıyla bittin, sana olan aşkım artık umurumda değil, her şey bozuldu. Çocuk gibi konuşuyordu. Jasper'dan daha küçükmüş gibi görünüyordu. Seni bir daha görmek istemiyorum.

– İyi öyleyse, dedi Alice. Ben de seni görmek istemiyorum.

– Onunla olamazdın, sadece bunu bilmeni istiyorum.

Alice yine, "Sana inanmıyorum" dedi, gerçekten inanmıyordu. Axel bu tür şeyleri Tom'a itiraf etmezdi. Bu Tom'un, onu ihanetinden dolayı cezalandırmak için oynadığı bir oyundu. Birden Axel henüz her nereye gittiyse oradan dönmediği için en kötü şeyin olduğunu varsayarak ne kadar saçma davrandığını fark etti. Axel yarın dönecekti, sadece yanna kadar dayanmalıydı.

Tom'un odadan çıkmasına izin vermemesi riskini göze almalıydı. Yüzünde yine o bir şeyler kırmak üzere olduğu zamanlardaki ifade vardı. Alice kendini sersemlemiş hissediyordu. Boş mideyle içtiği şarap onu çarpmıştı. Tom'un ona dik dik bakan gözlerinin önünde kapıyı açtı, dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Tom hiçbir şey yapmadı.

Mutfağa giderken yarı yolda hissettiği boşluk duygusunun açlıkla ya da şarapla ilgisi yoktu. Bu sadece ruhunun boşalmasıyla ilgiliydi. Her şey uzaklaşmış gibi geliyordu, tüm dayanakları, umutları, huzuru ve geriye kalan ne varsa küçülmüş ve kırılganlaşmış gibi geliyordu. Yanında Axel olacaktı. Buna tutunmuştu. Buzdolabında biraz salam, biraz domates ve bir bisküvi kutusunun içinde yeni açılmış bir

paket peksimet buldu. Açlığı geçmişti, ama kuru kuruya biraz gevrek ekmek ve yanında da bir tane domates yedi.

Tom'un yolunu keserek kendisine bir kötülük yapabileceğini düşündüğü için yukarı çıkmaktan biraz korkuyordu. Belki de tabakları kırmanın sadece birkaç adım sonrası insanların bir yerlerini kırmaktı. Tom'un odasının yanından sessizce, nefesini tutarak geçti. Beşe çıktığında bundan sonra başına gelebilecek ilk şeyin Tom'un buraya çıkması olacağını düşündü. Kapıyı kilitledi, dizlerinin üzerine çöküp, Axel'in bavullarını araştırmaya başladı.

İlk bavulda, Axel'in giysilerinin, tişörtlerinin, çoraplarının, iç çamaşırlarının altında bir kızın çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Bu stüdyoda çekilmiş bir vesikalıktı, çerçevesi gümüşlendi ve kenarları epey lekelenmişti. Kız, duvara asılı resimdeki kıza benziyordu. Fotoğraf siyah beyazdı, bu yüzden saçının kızıl mı siyah mı olduğu seçilmiyordu. Uzun beyaz boynu bir kuğunun boynuna benziyordu, kocaman gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Fotoğrafın bir köşesine el yazısıyla şöyle yazılmıştı: "Axel'a tüm sevgimle, Alice."

Alice'in yüzü kıpkırmızı oldu. O kız ve kendisi adaşlardı. Axel'in yaptığı bazı şeyleri, ilk karşılaşmalarında isminin üzerinde nasıl oyalandığını hatırladı. Soğuk ellerini kızarmış yanaklarına bastırarak, bu kıızı, Axel'in şimdi onunla birlikte olabileceğini düşündü. Bu kez hararetle, bavulları araştırmaya devam etti. Etiketinde "Diazonium Destek, anında ulaşım sistemleri" yazan bir kutuda paketlerce mektup buldu. Kıskançlıktan başı dönmeye ve nefes nefese solumaya başlasa da, Alice Axel'in mektuplarını okumasını gerektirecek bir durum olmadığını düşündü. "Yarına kadar gelmezse okurum" diye düşündü. Mektupların altında bir dergiden yırtılmış renkli bir resim vardı. Bu bir resmin röprodüksiyonuydu, ancak duvardaki resim değildi. Altındaki yazıda şöyle yazıyordu: "Edward Burne Jones, *Merlin'in Aldatılması* (model: Mary Zambaco)."

Resimdeki kız yukarıdan, siyah giysisiyle dinlenen bir adama bakıyordu. Kız aşırı derecede uzundu, oransız derecede uzun bacakları, büyük elleri ve çok küçük bir kafası vardı. Yarı saydam bir gecelik bedenine yapışmıştı. Saçlarının arasında yılanlar dolaşıyordu. Alice bu resmin çok ra-

hatsız edici olduğunu düşündü, arkasını çevirdi ve üstüne resim çerçevesini koydu ve bavulun kapağını kapadı. Kesik kesik nefes aldığını fark etti, sanki bir şok yaşamış gibiydi.

İkinci bavulda kitaplardan başka bir şey yoktu ve fazla kitap da yoktu. Ya da Alice ilk bakişta öyle olduğunu düşünmüştü. İçinde, o kızı bulacağına dair kafasında yanıp sönen bir ışıkla açtığı kitap Skrebenski'nin portrelerinden oluşan bir ciltti. Basılı olmasa da, kız bir şekilde kitabın içindeydi. Son sayfaların arasına bir fotoğrafı sıkıştırılmıştı.

Bu, kız ile Axel'in -düzgünce tıraş olmuş, birkaç yıl önceki haliyle- birlikte çektiardıkları bir fotoğraftı. Bahçe düzenlemesi yapılmış ve taş yapıların olduğu bir bahçedeydiler, arkasında servi ağaçları olan taştan bir tırabzana dayanmışlardı. Alice nefesini tuttu, çünkü kız ve Axel çok benziyorlardı, ikisinde de aynı solgun oval yüz, kocaman siyah ihtiyatlı gözler, kırmızı dudaklar, geniş alın vardı. İkisi de ince ve uzundu, yalnızca kız Axel'dan birkaç santimetre daha kısaydı. Kızın Axel'in omzunda duran elinde, Axel'in şimdi taktığı yüzük vardı. Artık resmin arkasında yazanları okumasına gerek kalmamasına rağmen, arkasını çevirdi; "Stephen Tapınağı'ndaki ikizler." Bu yazıyı yazan el daha yaşlı birine aitti ve titrekti, bir annenin ya da babanın ya da daha büyük olasılıkla bir büyükannenin ya da büyükbabasının eliaydı.

Öyleyse kız Axel'in sadece kardeşiydi. Duyduğu rahatlama susuzluktan yanarken bir bardak su içmeye benziyordu. Kıskançlıktan kurtulmuş ve bir anda kendini hafiflemiş ve neredeyse gamsızlaşmış hissetmeye başlamıştı. Elbise de kız kardeşinin olabilir miydi? Dolabı açtı ve dolabın içinde karanlıkta parıldayan elbiseye baktı. Belki Axel bu elbiseyi o kıza hediye olarak almıştı. Alice, Axel'in kız kardeşi Alice'i çok sevmesini sorun etmediğini fark etti.

Bu kez dolabın kalan yerlerini araştırdı. Siyah süveter gitmişti, Axel giymiş olmalıydı. Süveterin yerinde, askının sol tarafının en ucuna itilmiş olarak Axel'in uzun siyah paltosu vardı; paltonun üzerine de uzun siyah atkısı serilmişti. Paltonun altında, dolabın zemininde dipteki köşede, bavuldakine benzeyen, ama şeffaf bir plastik çantanın içine konmuş, kare şeklinde büyük bir paket vardı.

Alice yine Mavi Sakal'ın karısı rolüne dönerek, ama bu kez kıskançlık duymaktan çok, içinde bulacağı şeyi merak ederek ve korkarak, paketi inceledi. Plastik çantadan çıkardı, kahverengi kâğıdın bir köşesini, sonra yukarıdaki ek yerini gevşetti, kâğıdı yırtmadan paketi açmayı başardı. İçinde karton bir kutudan başka bir şey yoktu, etiketinde "magnezyum flaşı, çok yanıcı, dikkatli taşıyın!" yazıyordu. Bu da sadece fotoğrafçılıkta kullanılan bir malzemenin kutusuydu, içindekiler uzun süre önce kullanılmıştı ve kutu artık başka mektupları saklamak için kullanılıyordu.

Bu, odada gerçekten üzerinde bir iz bıraktığı ilk nesneydi. Bavullardaki her şeyi daha önce olduğu gibi bırakmaya özen göstermişti. Axel'in, birinin dolaptaki bu malzemeye dokunduğunu anlayacağından emindi. Odayı araştırmaya, çekmeceleri açmaya başladı. Çekmecelerin birinin içinde bir seloteyp buldu. Kutuyu yeniden paketledi, tam olarak daha önce olduğu şekle getirerek bantladı ve plastik çantaya geri koydu.

Odadaki güçlü petrol kokusunun ilk kez farkına vardı. Koku yeni mi çıkmaya başlamıştı, yoksa daha önceden de var mıydı, bilmiyordu. Koku ağzına ve burun deliklerine kadar ulaşıp, başını ağrıtmaya başlıyordu ve böylece tüm gece burada kalma düşüncesi de cazibesini yitiriyordu.

Axel gece geri gelmeliydi. Alice aşağıya müdür odasına indi, giysilerini çıkardı ve yatağa girdi. Kutusundaki kemanı görebiliyordu, gözlerini sımsıkı kapattı. Gece lambasını söndürdüğünde karanlıkta gözlerini açtı, keman artık görünmüyordu. Kemanın görüntüsü artık onu ürkütüyor, kendini yaralı hissetmesine neden oluyordu. Müziği yaşamından kesip atmalıydı ve yerini Axel almalıydı.

Saat henüz on olmamıştı, uyuyamayacağından emindi, ama yapacak başka bir şey de aklına gelmiyordu. Yandaki oda sessizdi, Tom dışarı çıkmış gibiydi. Karanlıkta orada yatar, geçen trenleri dinlerken, bir anda kalkıp paltosunu giymek ve aşağı inip Tina'ya uyku hapı olup olmadığını sormak üzereydi ki çok derin ve ağır bir uykuya daldı.

Cecilia çoğunlukla uyuyordu. Doktor onun için en iyisinin bu olduğunu söylemişti, sonra Cecilia'ya hastanede bir yatak ayarlamaya çalışacaktı, bu iş Daphne için çok ağırdı. Ço-

cuklar artık gelmiyorlardı. Onlar da Cecilia'ya yük oluyordu.

Hâlâ sırtını yastıklarla destekleyip, cansız elini Daphne'nin eline bırakarak haberleri izlemeyi seviyordu. Patlamanın duvarlarında çiçek bozuğu gibi çukurlar açtığı yer altı mağaralarının ve fazla hasar görmeyen kontrol panelleriyle dolu odanın görüntülerini izlediler. Mağaranın zemininde sıçrayan kanın bıraktığı izlere benzeyen lekeler vardı, ama Daphne bunların sadece yağ lekesi olduğunu söyledi.

Tamirat başlamıştı ve trenler yarın Holborn'dan normal bir şekilde geçmeye başlayacaktı. Bombacının kimliği belirlenememişti. Sunucu bu haberi kurnaz ve ihtiyatlı bir tavırla duyuruyordu. Yeni bir görüntü geldi ve Cecilia bu kez, sadece Daphne'nin anlayabildiği mırıltısıyla, yerdeki bazı şeylerin saça benzediğini söyledi.

– Sadece elyaf onlar, dedi Daphne, bilirsin, ip gibi ya da hindistancevizinin lifleri gibi.

İkisi de niye metroda hindistancevizi lifi olması gerektiğini bilmiyordu.

İRA, bomba olayıyla bir ilgisi olmadığını açıklamıştı.

– Daha önce böyle bir şey yapmadılar, değil mi? diye sordu Cecilia.

– Sanmıyorum, ama yapmış olabilirler, ben senin gibi bir haber tiryakisi değilim, Cessie.

– Benim için bir yatak bulduklarında hastaneye gitmem gerekecek, biliyorsun değil mi?

Daphne bunun için onun cesedini çiğnemeleri gerektiğini söyledi.

Alice bütün gece uyudu. Kalkmadan hemen önce -ya da kalkmadan hemen önce düşündüğü sırada - rüyasında Axel'in geri döndüğünü ve kemanını getirdiğini gördü. Axel yayı dizlerinin arasına sıkıştırmış ve kemanı bir çekiçe parçalamıştı. Alice bunu Axel'i durdurmaya çalışmadan izlemişti.

Bu rüyayı, tekrar uykuya daldığı ve yine gerçeğe döndüğü sırada, bazıının gerçek bazıının da düş ya da fantezi olduğunu bildiği bir dizi yarı anlaşılır ses izlemişti. Yukarıdan gelen ayak sesleri duymuştu, sonra ayak sesleri kaybolmuştu, birileri dans ediyor gibi gelmişti, sonra normal ayak seslerine dönüşmüştü. Önce sessizlik içinde, sonra da

yandan geçen bir trenin sesine uyanmıştı ve tüm bunların gerçekdışı olup olmadığını merak etmişti.

Ayak seslerinin Axel'in döndüğü anlamına geldiğini anlaması birkaç dakika sürmüştü.

Sesleri bir dakika önce mi, bir saat önce mi ya da gece mi duymuştu? Dinledi, şimdi hiçbir şey duymuyordu. Bu Mike ya da Tom olsaydı, onların gelmelerini beklerdi. Axel söz konusu olunca bekleyemiyordu, sadece daha hoş görünmeye çalışabilirdi. Axel'in kız kardeşini kıskanmıyordu, ama kardeşi çok güzeldi, karşılaştınlmamaları gerekirdi. Saçını taradı, yüzünü yıkadı ve aynada kendine bakarken, yirmi dört yaşındaki biri için ne kadar yorgun, bitkin göründüğünü düşündü.

Saat epey geç olmuştu, onu geçiyordu. Yukarı çıktı, Axel'i yatakta uzanmış yatıyor bulacağından emindi. O kadar emindi ki, kapıyı çaldı. Bir süre sonra kapıyı açtı, kapının açılmasına kapının kilitli olmamasına şaşırdı.

Axel dönmüştü. Bavullar gitmişti. Fotoğraf makineleri gitmişti. Çılgık atmamak için eliyle ağzını kapadı. Dolaplar açıktı ve içindekiler gitmişti, beyaz elbise gitmişti.

Bir not olmalıydı, Axel'in ona bıraktığı bir şeyler olmalıydı. Boş odaya, açık duran dolaba, düzeltilmemiş yatağa, pencerenin dışındaki solgun, boş gökyüzüne, duvarlara bakındı. Mary Zambaco da o öbür dünyaya ait, gizemli bakişıyla ona baktı.

Axel not bırakacak, veda ya da açıklama mektupları yazacak tarzda biri değildi. Bu konuda bir kanıtı olmasa da, bunu bir şekilde biliyordu. Axel'in buraya bir şey, kız kardeşiyle ilgili bir şey yapmaya geldiğini ve yaptığını, her ne idiyse bunu başardığını ve gittiğini düşündü. "Benimle ilgisi yoktu, ben sadece tesadüfen karşısına çıkmıştım, belki de işini yaparken atması gereken adımlardan biriydim, sonuca ulaşması için kullandığı araçlardan biriydim. Hepsi buydu" diye düşündü.

Kapıyı kapadı ve aşağı inmeye başladı. Çok korkutucu bir şey yaşıyordu ve bunu hayatında ilk kez yaşıyordu. Zaman durmuştu ve önünde hiçbir şey yoktu. Ortaçağda insanlar bir tepenin sınırını aşınca dünyanın ucuna ulaşacaklarına inanırlardı. Boşluğa, kaosa düşmek için bir adım daha at-

manız yeterliydi. Alice'in hissettiği şey tam olarak bu değildi, çünkü kaosa düşmeyi, yuvarlanmayı hoş karşılayabilirdi. Daha çok, yapacak bir şey olmadığından duruyordu; sadece düşünerek oturması bile imkânsızdı, çünkü bir düşüncesi yoktu. Bu duygu onu fiziksel olarak da etkiliyor, felç ediyordu; öyle ki bu merdivenlerden aşağı inmek, çamurda güçlüklerle yürümek gibiydi, zor bir işti, düşünülmesi ve üzerinde konsantre olunması gerekiyordu; ellerini yukarı kaldırmak ağırlık kaldırmak gibiydi.

Tom gitmişti, müziğini yitirmişti ve şimdi de Axel gitmişti. Gerçekten ona ait olan, sahip olduğu tek şey terk ettiği bebeğiydi. Ama bunu düşündüğünde beyninin kapakları kapanıp, birbirinin üzerine kaydı, görüntüler boşaldı, kesildi. Aklını bir boşluk kapladı ve ekran silindi.

Telefon çaldı. Axel'i beklemeden, kimseyi beklemeden ahizeyi kaldırdı. Bir kadındı. Alice arayanın annesi olduğunu anlamadan önce kadının sesini, sorular sormasını, ünlem ifadeleri çıkarmasını ve sonunda niye sustuğunu sormasını dinledi.

– Özür dilerim, dedi, sonra da hâlâ buradayım.

– Shelley'nin Mike'in yanına taşındığını bilmek istersin diye düşündüm. En iyisi bu gibi görünüyordu, Catherine'i böylece Julia'dan geri alabilecekler.

Alice'in bu isimlere alışması, bu insanların kim olduklarını anlaması bir dakika kadar sürdü. Annesinin Shelley'nin erdemlerini övmesini, ne kadar iyi bir ev kadını olduğunu, bir tür hastabakıcılık diploması olan birinci sınıf bir aşçı olduğunu anlatmasını dinledi. Catherine ona tapıyordu. Annesi Alice'e Catherine'in artık yürümeye başladığını söylemiş miydi?

Alice kendine ait olmayan, nezle olmuş bir adamın sesine benzeyen bir sesle, "Bana 1 000 pound borcun var" dedi.

– Ne? Ne dedin?

– Asla bir orkestraya giremeyeceğime dair bahse girmiştik. Peki, artık giremeyeceğim. Hepsi bu. Her şey bitti.

Annesi kısa ve kuru bir kahkaha attı.

– Senin bana borcun var demek istiyorsun. Senin neyin var? Sana o parayı başarılı olduğunda verecektim, başarısız olduğunda değil, çok teşekkürler.

Alice ahizeyi yavaşça yerine koydu. Neredeyse aynı anda telefon yeniden çaldı. Tek başına duran şahinin dışında evde ondan başka birinin olduğunu sanmıyordu. Tom işe çıkmıştı. Başka zaman olsa bu tarz bir ifade onu gülümsetirdi, ama bu kez gülümsemedi. Merdivenlerden inerken, o saatte alışıldık bir durum olmasa da, Tina ve çocukların ön kapıdan çıktıklarını görmüştü.

Telefonu açmadı. Bir daha annesiyle konuşmayacaktı. Belki de bir daha kimseyle konuşmayacaktı, öyle görünüyordu. Axel gece geç saatlerde gelmiş ve eşyalarını alıp gitmişti.

Beş dakika önce, böyle bir şeyi umutlarının yıkılması olarak görürdü. Ama umut küçük bir işaret parmağı, bir çocuğun parmağının dokunuşu gibi gelmişti. Tom Axel hakkında, onun ile Axel hakkında pek çok şey söylemişti, her şeyi biliyor gibiydi. Ya Axel'in eşyalarını o aldıysa, Axel'in gidişi hakkındaki hikâyesini desteklemek için onları sakladıysa? Alice yukarıdan başlayarak evdeki tüm boş odaları araştırmaya başladı. Önce fen laboratuvarı, sonra resim odası, aşağıda eliş odası, hizmetçi odası, daha aşağıda kademe. Vestiyerin kapısının yanına gelmişti. Bu kapının yanından herhangi bir merak, bir açma isteği duymadan yüzlerce kez geçmişti.

Tom'un Axel'in eşyalarını burada saklaması ona uyan bir şey olurdu; sırf Alice'i cezalandırmak için, şu anda hissettiği gibi hissetmesini sağlamak için. Alice vestiyerin kapısını açtı. Oda boş değildi, yerde yastıklar, yatak takımları ve boş bir kola kutusu vardı, ama Axel'in bavulları burada değildi. Alice üzüntü hissetmedi, sadece eşyalar burada olsaydı ne hissedeceğine dair anlık bir düşünce geçti aklından.

Tavandaki delikten bir ip sarkıyordu. Odanın ortasında, yere yirmi santimetre kalana kadar iniyordu. Alice belli belirsiz yaşlı bir adamın kendini bu odada nasıl astığını duyduğunu hatırladı. İple asılmaya çabuk ölüm dendiğini duymuştu. Eğer önünde bir gelecek göremiyor, sadece uçurumun kenarında olduğunu hissediyorsa, bundan sonra ne yapacağı, bir saati bile nasıl geçireceği hakkında hiçbir fikri yoksa, bunun nedeni belki de artık yaşayacağı bir şey olmaması, kaderinin onu buraya bu an için, bu son için getirmiş olmasıydı.

İpi dikkatlice eline aldı. İpe sanki canlıymış, tavandan kayıverecek ve ucundan Alice'i sokmak için bir kafa çıkıverecekmiş gibi ihtiyatla dokundu. İlmek atmak kesinlikle çok kolay olmalıydı, çünkü bunu her türden insan yapıyordu, kendilerini bu iş için çok daha az uygun araçlarla, kemerlerle, kravatlarla, ayakkabı bağlarıyla asıyorlardı. Kudretli bir varlık onu buraya getirmiş ve bu ipi, kendini asması için gereken aracı önüne koymuştu.

İlmeği atarken, ipi ters çevirip bükecek kadar yakına gitti. Artık ipi daha düzgün tutması gerekiyordu. İpi kavradı, çekti ve yukarıdan, çatının üstünden, tek bir çan sesi geldi.

Duraksamadı, şaşkınlık içinde beklemedi. Çok ümitsiz ve vahşice bir heyecana kapılmıştı, içinde artık hiçbir şeyin öneminin olmadığına, gerçek sonun önünde olduğuna dair yoğun bir his vardı. Kıyamet günü gelmişti. Bu dünyanın sonuydu ve Alice de bu kıyametin içindeydi, görüyordu. Bunu düşündükten sonra ipi iki eliyle tuttu, tüm gücüyle çekerek, ipte sürüklenerek, çıkabildiği kadar yükseğe çıkarak ve inebildiği kadar da yere inerek Cambridge School'un çanını çalmaya başladı.

Yirmi dördüncü bölüm

Jarvis çanı köprüden geçerken duydu. Moskova'dan geldiği uçak on dakika erken, 9.15'te inmişti, çantalarını alırken de gümrükte sorun çıkmamıştı ve Piccadilly Hattı treni de adımını attığı anda hareket etmişti. Jarvis vagonlardaki grafitilerin o burada değilken daha da kötüleştiğini düşündü. Her yerde grafiti vardı ve çok renklilerdi. Vagonun içinde bile görmüştü. Çirkin renkli ipliklerden dokunmuş Süleyman'ın halısı.

Green Park'ta, Jubilee Hattı'na giden trene binmiş ve havaalanından çıktıktan sonra bir saatlik bir yolculuğun sonunda West Hampstead'e ulaşmıştı. Eve istasyonun güneyinden gitmek biraz daha kısa sürecek olsa da, köprüyü kullanmayı tercih etmişti. Köprü'nün üstünden tüm o hatlara bakmak, hâlâ orada olduğundan emin olmak -eğer uçakta gazetede okuduğu gibi bombalandıysa- ve bozulduysa bile yıkılmamış olduğunu görmek istiyordu.

Köprü'nün yarısındaki işarete gelip de bir trenin köprü'nün altından gümüş ışıklar saçarak, Finchley Yolu'na doğru geçtiğini gördüğü anda, çan çalmaya başladı. Bunun kendi çanı olduğunu anlaması bir iki saniye aldı. Köprü'nün metal direkleri arasından çan kulesine bakmaya çalıştı, ama başaramadı, merdivenlerden koşarak inmeye başladı.

Çan çok yüksek sesle çalıyordu. West Hampstead'in üzerinde bir tehlike çanı, bir alarm gibi, insanları bir yangına,

işgale, yakın bir felakete karşı uyarınmak için tasarlanmışa benzeyen bir sesle çalışıyordu. İnsanlar dairelerinin balkonlarına çıkmıştı, bazıları da ön bahçelerindeydiler. Jarvis çoğunun sesin nereden geldiği hakkında bir fikri olmadığını, ama bazıların sesin geldiği yeri çok iyi bildiğini ve merakla Cambridge School tarafına baktığını görebiliyordu. Şimdi çan kulesini ve sarkacı pirinç çanağına çarpan çanın hızla inip kalktığını görebiliyordu.

Jarvis koşmaya devam etti. İki bavul ve bir de sırt çantası taşıyordu, ama koşmaya devam etti. Ön kapı kilitli değildi. Bavullarını ve sırtındaki çantayı yere fırlattı, koşarak gidip vestiyerin kapısını açtı. Alice bir romans kahramanı, Napolyon'un ya da işgalci bir ordunun gelişini bildiren bir çancı kız gibi çana sarılmış olarak, bembeyaz yüzü ve ateş saçan gözleriyle ona döndü. Jarvis ona doğru bir adım attı. Alice ürpererek, elindeki ipi fırlattı ve hıçkarak Jarvis'in kollarına atıldı.

Bir dükkânın kapanış indiriminden çocuklara çorap almak için gittiği Kilburn High Yolu'ndan Priory Yolu'na dönerken, arkasındaki Jasper ve Bienvida'nın ilk kez önüne geçmiş olan Tina, çan sesini tam köşeyi döndüğü anda duydu. Sesin ne olduğunu ya da nereden geldiğini hemen anlamadı. Jasper ve Bienvida anlamışlardı. Jasper çok korkmuştu. Bir an için çanın kendi iradesiyle ya da atmosfere bağlı bir nedenle çaldığını bile düşünmüştü. Sonra çanın uzun ve sürekli çalışı onu kızdırdı. Bu onun çanıydı ve çalan her kimse, -çünkü çanın gerçekten kendi kendine, nemli hava ya da doğaüstü güçler nedeniyle çalamayacağını anlamıştı- bunu yapmaya hakkı yoktu.

Bienvida ona, çanı Jasper çalışırmış gibi suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu. Tina, "Bu ses nereden geliyor?" dedi.

- Bu bizim çanımız, dedi Jasper.

- Yani esli okul çanı mı? Tina hatırlamaya başlamıştı. Çanın sesini daha önce de, çok önce, Bienvida'nın şimdiki yaşından bile küçükken duyduğunu belli belirsiz hatırlıyordu. Bu anı ona saçının kıvrıcıklığını ve annesinin yukarı gelip uzun sarı saçlarından tokaları çıkarmaya çalışmasını hatırlatıyordu. "Ah, Tanrım" dedi, "şimdi annem bunu duya-

cak ve kardeşiyle ilgili o eski hikâyeleri hatırlayacak.”

Leylak Villa'ya doğru koşturmaya başladı. Çocuklar birbirlerine baktılar, Jasper omzunu silkti, onlar da annelerini izlediler.

Ama Cecilia aslında çan sesini duymamıştı. İlk çan sesi çıkmadan hemen önce ölmüştü.

Gündüzleri yatak haline gelen divanındaydı, sırtı iki yastıkla ve divan yastığıyla desteklenmiş olarak oturuyordu, Daphne yanında bir tabureye oturmuş, öğle yemeğinde ne istediğini soruyordu. Saat daha öğle yemeği için çok erkendi, ama Leylak Villa'da işler acele etmeden yapıldı ve Daphne Cecilia'nın bugünlerde yemek istediği yegâne şey olan yarım yumurtayı çırpmadan ya da küçük bir kâse çorbayı hazırlamadan önce biraz ilgi görmek istiyordu.

Cecilia, “Yumurta” dedi ya da Daphne onun öyle dediğini düşündü, ama söylediği herhangi bir şeyi anlamak çok zordu. Her gün daha da zorlaşıyordu. Cecilia'nın aklı belirsiz görüntüler ve anılarla doluydu; zihni, süreçleri çoğunlukla hiçbir şeyin mantıklı olmadığı düşlerdeki dönmüştü, ama onun bu düşü sadece duyulabiliyordu. Uydurduğu bu geçmiş, içindeki insanları göremiyordu, sadece konuşuyordu. Görebildiği, hâlâ çok açıkça görebildiği, kendi oturma odasıydı, beyaz gökyüzünün görüldüğü pencere ile yanında oturan ve Arthur Bleech-Palmer'ın karısının her iki nedimesine de birer akik broş verdiği düğün gününden daha yaşlı görünmeyen Daphne'ydi. Cecilia Daphne'nin broşu her gün takmasını istemişti ve bunun arkadaşını mutlu ettiğini düşünmüştü.

Çan sesleri başlamadan iki dakika kadar önce, Cecilia yana doğru kıvrılmıştı. Bu acı, bir elektrikli matkabın bedene girdiğinde hissedeceğini düşündüğü acıya ve aynı zamanda unutmuş olduğunu sandığı, çalışırken duyduğu acılara benziyordu. Daphne'ye acısı olduğunu söylemedi, elini tutarak, “Tatlım, seni hayatım boyunca tüm kalbimle sevdim” dedi.

Cecilia'nın çırpılmış yumurtalar hakkında bir şey söylemeye çalıştığını düşünen Daphne, yanına yaklaştı. “Bunu tam anlayamadım, Cessie” dedi.

Cecilia'nın eli gevsemeye başlamıştı. Daphne bu eli batta-

niyelerin üzerine geri koydu. Cecilia'dan, Daphne'nin daha önce benzerini duymadığı bir ses, içinin derinliklerinden gelen bir hırıltı geldi ve boğazını temizlemek istediğini düşünen Daphne çabucak Cecilia'nın arkasına geçti ve başını koluna yaslayarak yukarı kaldırmaya çalıştı. Cecilia'nın kafası sallanmaya başladı ve fal taşı gibi açık gözlerle hafifçe Daphne'nin göğsüne üzerine düştü.

"Ah, Cessie" dedi Daphne, "Ah, Cessie, Cessie, tatlım." Dışarıda bir yerde, okul taraflarında bir çan çalmaya başladı. Cecilia için çalınan bir matem çanı gibi; duruma o kadar uygundu ki Daphne ağlamaya başladı. Ayağa kalktı, elleri yüzünde, dehşet içinde çanın çalışını, tangırdayarak, gümbürdeyerek, isterik bir şekilde çalan çanı dinledi.

Ön kapının zili de bu sırada çaldı.

Kapıyı açmak, şu anda bununla ilgili bir şey yapmak gereksiz bir hareketmiş gibi geliyordu. Daphne elleriyle yüzünü kapamış ve gözyaşları parmaklarının arasından süzülürken, çan sesini dinleyerek orada dikilmeye devam etti. Kapının zili yine çaldı, biri parmağını çekmeden sürekli çalıyor gibiydi. Daphne'nin bu kez gitmesi gerekti. Uyuşuk bir halde, Tina, Jasper ve Bienvida'yı içeri aldı.

Bienvida tam da oturma odasının kapısında idi.

– Hayır, hayır, içeri girme, şu anda değil! Ah, bu korkunç çan. Bu nedir ki? Niye durmuyor?

– Niye içeri girmeyelim, Daphne Teyze?

Daphne çocukların önünde asla ölümden bahsedilmemesi gerektiğine inanıyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Hepsi de yüzlerinde masum bir merakla ona bakıyordu, Tina yavaş yavaş neler olduğunu anlıyor gibiydi.

– Ah, Tina, Tina, dedi, söylemesi gerekiyordu. Annen gitti. Tam şu anda. Kollarında öldü.

Bienvida hıçkırıklara falan boğulmadan, ulumaya başladı. Çan çalmaya devam etti, sonra bir çift vuruşla ve bir tangırtıyla sustu.

Cenaze töreninden sonra, Daphne Willesden'e evine gittiğinde, Daniel Korn minibüsüyle gelip, Tina'nın her şeyini tekrar Leylak Villa'ya taşımasına yardım etti. Tina da Jarvis'in okulda yaptığını yapıp, odaları kiraya vermeye niyet-

lenmişti. Üst kattaki en büyük oda daha büyük bir yer isteyen Jed tarafından şimdiden tutulmuştu. Tina onu oraya atmıştı, çünkü şahin çok kötü kokuyordu ve Tina'nın kokunun da, ısı gibi yükseldiğine dair bir inancı vardı.

Jarvis'in yayıncısı, Jarvis'in yazmayı düşündüğü yeni kitabı, *SSCB ve Doğu Avrupa'daki Metro Sistemleri* için oldukça hevesliydi. Londra Metrosu'nun tamamlanmış tarihçesiyle ilgili kitabının son bölümüne yaklaşıyordu. Tom okulda kalmaya niyetliydi ve onun birlikte çalıştığı Archie isminde bir davulcu, kaldığı odanın kira süresi bitince beşi tutacaktı. Jarvis müdür odası için kiracı bulmakta zorluk çekmeyeceğini biliyordu; işin zor tarafı, geri çevirmek zorunda kalacağı, bu odayı hak eden tüm o insanlardı.

Tom ona Axel hakkında hiçbir şey söylememişti, kimseye Axel'dan bahsetmiyordu. Alice de bir şey söylememişti, o da konuşacak durumda değildi. Leylak Villa'da birlikte bir fincan çay içtikten sonra Axel'in ayrılırken kira borcu bırakıp bırakmadığını soran Tina'ydı.

– Axel kim? dedi Jarvis.

– Heathrow'a seni uğurlamaya gelen o bıyıklı adam; beşe ve resim odasına taşınan adam.

– Axel isminde birini tanımıyorum. Bir işgalci olmalı. Daha çok işgalci gelmediğine şaşırdım doğrusu.

– Yanında bir ayıyla dolanıyordu, dedi Jasper, ama kimse ona dikkat etmedi.

Jarvis eğer Rusya ve Doğu Avrupa hakkındaki bu yeni kitabı yazacaksa, Berlin'e gidip, *U-bahn'a*¹ binmesi, hat Duvar'a ulaştığında ne olduğunu görmesi gerektiğini söyledi. Zamanı gelince ve Duvar yıkılınca yapmak istediği şey, Friedrichstrasse'den Marx-Engels Platz'a, değiştirme yapmadan Batı'dan Doğu'ya giden ilk trene binmekti. Mutlu bir şekilde tarihlerden ve planlardan bahsetti, evini işgal eden ve ona bir kuruş bile ödemeyen adamı unutmuş görünüyordu.

Bu Jasper için o kadar kolay değildi. Bir şey söylemedi, ama çok düşündü. Yukarda yeni yatak odasında -bu, Daphne Bleech-Palmer'ın burada kaldığında kullandığı odaydı- Heath'teki ağaçları görebildiği, ama artık gümüşü trenleri gö-

1 Almanca metro. (ç.n.)

remediği pencerenin kenarına oturuyordu ve bazen o adamı ve ayıyı düşünüyordu. Şimdi büyük bir renkli televizyonları olduğundan, Bienvida'yla birlikte çok daha fazla televizyon izliyorlardı ve bir akşam İvan'ın yüzünü, yarık dudağını ve karga burnunu televizyonda görmüştü, bu sırada sunucu İvan'ın bombalama ve cinayet suçlarından mahkemeye götürüldüğünü anlatıyordu.

Jasper Axel'i, ilk tanışmalarını, ona kayıp istasyonları ve metroya gizlice girmenin yollarını sorduğunu ve Ayı Adam İvan'ın üç tane kayıp istasyon olduğunu söylediğini hatırladı. İvan profesyonel bir bombacıydı ve Axel'a patlayıcıları öğretmişti. Jasper'a, Axel'in bu gizli yollardan birini kullanarak metroya girmesi ve bomba olayından onun sorumlu olması akla yakın bir şeymiş gibi geliyordu. Ya da bombalamaya çalışmaktan sorumlu denebilirdi, çünkü kanıtlara bakılırsa pek başarılı olamamıştı. Jasper bombacının tüm sistemi çöktirmeyi amaçladığını söyleyen uzmanların biraz abarttıklarını düşünüyordu. Bunun nedeni ya delilik ya intikam ya da bilinçsizce bir nefret olabilirdi.

Bazen de Axel'a ne olduğuna takılıyordu. İnsan kendini uçurursa ona ne olurdu?

Televizyondaki insanlar bombalar hakkında çok şey söylüyorlardı, ama bunu söylemiyorlardı. Jasper Axel'in parçalarının, saçının ve dişlerinin bütün tünellere dağıldığını ve döküntünün içinde bir yerlerde de taktığı o yüzüğün bulunduğunu hayal etti. Bu parçaların kimliğini belirleyememişlerdi, kim olduğu hakkında bir fikirleri yoktu ve belki de hiç olmayacaktı. Jasper kimseye, Bienvida'ya bile bir şey söylememeye, bunu yaşamının ikinci büyük sırrı olarak tutmaya karar verdi, ilk sırrı o kocaman uzun mesafelerde kızak yapışıydı.

Jarvis kitabını karamsar bir notla bitirdi.

"Kısa bir süre öncesine kadar Londra Ulaşım küçük bir yıllık kâr elde ediyordu, ama artık işler değişmiş durumdadır ve değişmesinin nedenleri de demiryolu işçilerinin grevleri, önceden programa alınmamış yeniden inşa faaliyetleri ve güvenlik önlemleri için yapılan harcamalardaki artıştır.

Örneğin, kısa süre önce tamamı yetmiş beş tane olan District Hattı trenlerinin motorları, vagonların altından düşmeye başlayınca tamire alınmaları gerekmiştir. Kapılar vagonların yanlış tarafına açılmaktaydı, platformun olmadığı tarafa; bu yüzden kazalar oluyordu ve düşmelere engel olacak bir sistemin bulunması için binlerce pound harcanmıştı.

District ve Circle hatlarının üzerinden geçen Blackfriars Köprüsü'nün yeniden inşa edilmesi gerekmiş ve maliyeti beklenenden 3 milyon pound daha fazla olmuştu.

Maliyetleri kısmak için düşünülen planlardan biri de Noel ertesinde tüm metro servislerini durdurmaktır. Şu anda Londra Ulaşım, çalışanlarına 26 aralıkta çalışmalarını için ilk katı ücret ödemektedir.

Londra Metrosu'nu kullanan insanların sayısı da azalmaktadır; geçen yıl sadece 765 milyon kişiydi, bu yıl ise bundan da az olacaktır. Bunun sonuçlarından biri bilet gelirlerinde 10 milyon pound'luk bir düşüştür. Bu kitap yazıldığı sırada Londra Metrosu 40 milyon pound'luk bir nakit sıkıntısıyla karşı karşıyaydı.”

Bu o kadar sıkıntı vericiydi ki, yayıncısının çıkarmasını isteyeceğinden emin olduğu birkaç satır daha ekledi.

“Bunlar göz önüne alındığında, yeni hatlar inşa ederek sistemi genişletmenin zamanı değilmiş gibi görünmektedir. Ancak hatırı sayılır bir genişleme, Londra Metrosu'nun kayıplarını telafi etmesine ve ölmek yerine XXI. yüzyıldaki geleceğine muzafferane bir şekilde girmesine neden olacaktır.”

Tom Axel'in parası konusunda hiçbir huzursuzluk hissetmiyordu. Bir postayla alışveriş kataloğunda mükemmel bir aletin reklamını görmüş ve ısmarlamıştı. Bu, Voconverter 5000 isminde elektronik bir müzik aletiydi. Mikrofona şarkınızı söylüyordunuz ve size aynı melodiyi, otuz müzik aletinden birinin sesine çevrilmiş olarak çalıyordu. Melodiyi kaydedince üstüne farklı müzik aletleri kullanarak dört tane daha parça ekleyebiliyordunuz. 400 pound'a patlayacaktı, ama bunu kaldırabilirdi. Bu aleti metroda çalmayı hayal ediyordu, bu çalgıcılıktaki devrimin başlangıcı olacaktı.

Axel'in eşyalarını, aşağıya, bodruma gizlemişti. Fotoğraf makinelerini iki plastik çantaya, kalanları da iki bavula koymuştu. Yığın, uzun süre önce bir dekoratör tarafından kulanılan bir çöp torbasıyla örtülmüş olarak, bir zamanlar Ernest Jarvis'in kömür sakladığı isli odada öylece duruyordu.

Tom kimsenin bu fotoğraf makinelerini tanıyabileceğini sanmıyordu. Biri bir Nikon'du, diğeri telefoto objektifli bir Olympus'tu ve çok pahalı görünüyordu. Makineleri tutmaya karar verdi ve bu yüzden onları yukarıya, bir dolabın içine koyduğu müdür odasına götürdü. Alice götürüldükten sonra onun eski odasına taşınmıştı. Burası daha büyüktü ve dörtten daha çok ışık alıyordu.

Alice'i geri almaya karar vermişti. Nihayetinde, kimse Axel'in öldüğünü ondan iyi bilemezdi. Psikiyatri koğuşunda Alice'i ziyaret ettiğinde ondan kendisini affetmesini istemiş, ama Alice hiç yanıt vermemişti, onun tanyor gibi bile görünmüyordu. Daha iyi olacağını, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu, ona zaman vermesini söylemişlerdi. Buna benzer vakalarda kullandıkları ilaçlar mucizevî bir şekilde etkilirdi. Alice düzeldiğinde, birlikte müdür dairesine geçmeyi teklif edecekti, ama Alice hâlâ iyi olmadığından, Jarvis'in önceki gün Berlin'e gidişinden doğan gecikmeyi biraz memnuniyetle bile karşılamıştı.

Sonunda okulda yalnızdı. Yumuşak, kuru ve amaçlarına uygun bir akşamdı. Önceki hafta apartmanlarda oturan insanlar apartmanları ile tren hatları arasındaki alanda bir ateş yakmışlardı. Çok duman çıkmıştı, ama uzun sürmemişti ve burası dumansız bir bölge olmasına rağmen, kimse şikâyetçi olmamıştı. Onlar yaptıysa, o da yapabilirdi.

Axel'in eşyalarının okuldaki varlığı, kendisinin onları tutması, onları bodruma koyduğu andan beri Tom'u sürekli endişelendiriyordu. Jarvis'in habersizce dönebileceği düşüncesi hiç aklına gelmemişti, ancak Jarvis'in nasıl haber verebileceğini de bilmiyordu. Jarvis'in bodruma gidip, bavulları ve fotoğraf makinelerini bulabileceği ve sorular soracağından korkarak, uzun zamandır diken üstünde oturuyordu.

Axel'in eşyalarını elden çıkarmak için kafasından her türlü düşünce geçmişti. Bavulları demiryolundaki bir son durakta çöpe atmayı ya da bırakıldıklarında kesinlikle çalına-

cakları Heathrow'a götürmeyi bile düşünmüştü. Ama bavulların içindeki şeylerin çoğu, -Axel'in adının yazılı olduğu kitaplar, Tom'un hiç göz atmadığı fotoğraf albümleri- Axel'in olduklarını belirtecek şekilde işaretliydi. Kahverengi kâğıtla kaplı iki ağır paket vardı, birinde bir kadın akrabadan, muhtemelen bir kız kardeşten gelen mektuplar vardı. Diğer de açmayı sorun etmediği bir plastik çantanın içindeki benzer paketti. Axel'in imzalarının hepsini silebilirdi, ama bir tanesini atlamadığından kesinlikle emin olamazdı. Axel'in parmak izi kayıtlara geçmiş olabilirdi ve tüm bu şeyler onun -ve şimdi de Tom'un- parmak izleriyle kaplıydı.

En iyi yöntem ateşti. Bodruma döndü ve bavulları koridora taşıdı. Parafin bulmak için okulu araştırmak, bir silah, sonra da bir somun anahtarı için Angell, Scherrer ve Christianson binasını nasıl araştırdığını hatırlattı ona. Okulda yarım düzine gazlı soba vardı; şimdi baharda olduklarından hepsi kullanılmadıysa bir yerlerde parafin olmalıydı. Tenekelerce benzin bulmuştu, iki teneke de mutfak dolabında vardı, ama benzin kullanmaya korkuyordu, ateşin üzerine sıçramasını istemiyordu. Sonunda, kademedede Jarvis'in şöminesinin yanında bir teneke parafin buldu.

Bavullarla dışarı çıktı. Arka taraftaki çitin yanındaki çayırılık bu iş için uygundu. Tom kitapların, mektupların ve fotoğrafların kaderine karşı kayıtsızdı, ama beyaz elbiseyi yakmak yazık olacaktı. Yine de onu tutamazdı. Ne yapacaktı ki bununla? Alice'e sunabileceğini düşündüğünde buruk bir şekilde gülümsedi. Üzerlerine bir damla parafin döktüğü gazeteler ve bahçenin her tarafından topladığı tahta parçalarıyla şenlik ateşini hazırladı.

Gökyüzü açık, hava durgundu. Nisan çok güzel geçmişti, yaz ortası gibiydi. Tom bir trenin geldiğini duydu ve trenin gümüşî renkteki kenarlarının bahçe çitinin aralığından parladığını gördü. Cebinden kibritleri çıkardı. Sonra bavulların içindekileri yere döktü, elbiseyi ve sonra da Axel'in kendi giysilerini, kotunu, montunu ve siyah paltosunu hazırladığı odun yığınının yerleştirdi.

Oduunların ve gazetelerin üstüne bir kibrit koydu. Parafin yüzünden ateş çabucak yandı, alevler beyaz elbiseyi ve paltoyu yalayarak yükseldi. Çok hızlı yanıyorlardı. Tom kendi-

ne büyük ağaçların birinden düşen dallardan bir sopa buldu. Kitapları attı, ateşte yanmalarını memnuniyet içinde izledi. Alevlerin Axel'in imzasını yiyip bitirdiklerini, parmak izlerini yalayıp, yuttuklarını düşünmek onu rahatlatıyordu.

Alevler plastik çantanın içindeki sıkıca sarılmış pakete yaklaştığında, Tom ateşin Axel'dan son kalanları da tüketişini görmek için yaklaştı.

O geceki Central Hattı görevi için Koruyucular'a katılmak üzere yola çıkan Jed, West Hampstead'de güneye giden bir tren yakaladı. Tren, okulun bahçesinin ucundan tam zamanında geçti, sıkıca paketlenmiş magnezyum flaşı ateşle karşılaşp, uçları yanmaya başladığında son vagon da raylardan kayıp gitmek üzereydi.

Gaza dönüşen siyah toz, parlak bir ışık ve inanılmaz bir patlamayla havaya uçtu. Yanında taşları, tuğlaları ve ağaç dallarını taşıyarak gürültüyle demiryoluna aktı, o bahçedeki canlı ya da cansız her şeyi vahşi kimyasal nefesiyle sardı ve havaya uçurduklarını uzaklara fırlattı.

Tren hasar görmeden Finchley Yolu'na inmeye devam etti.